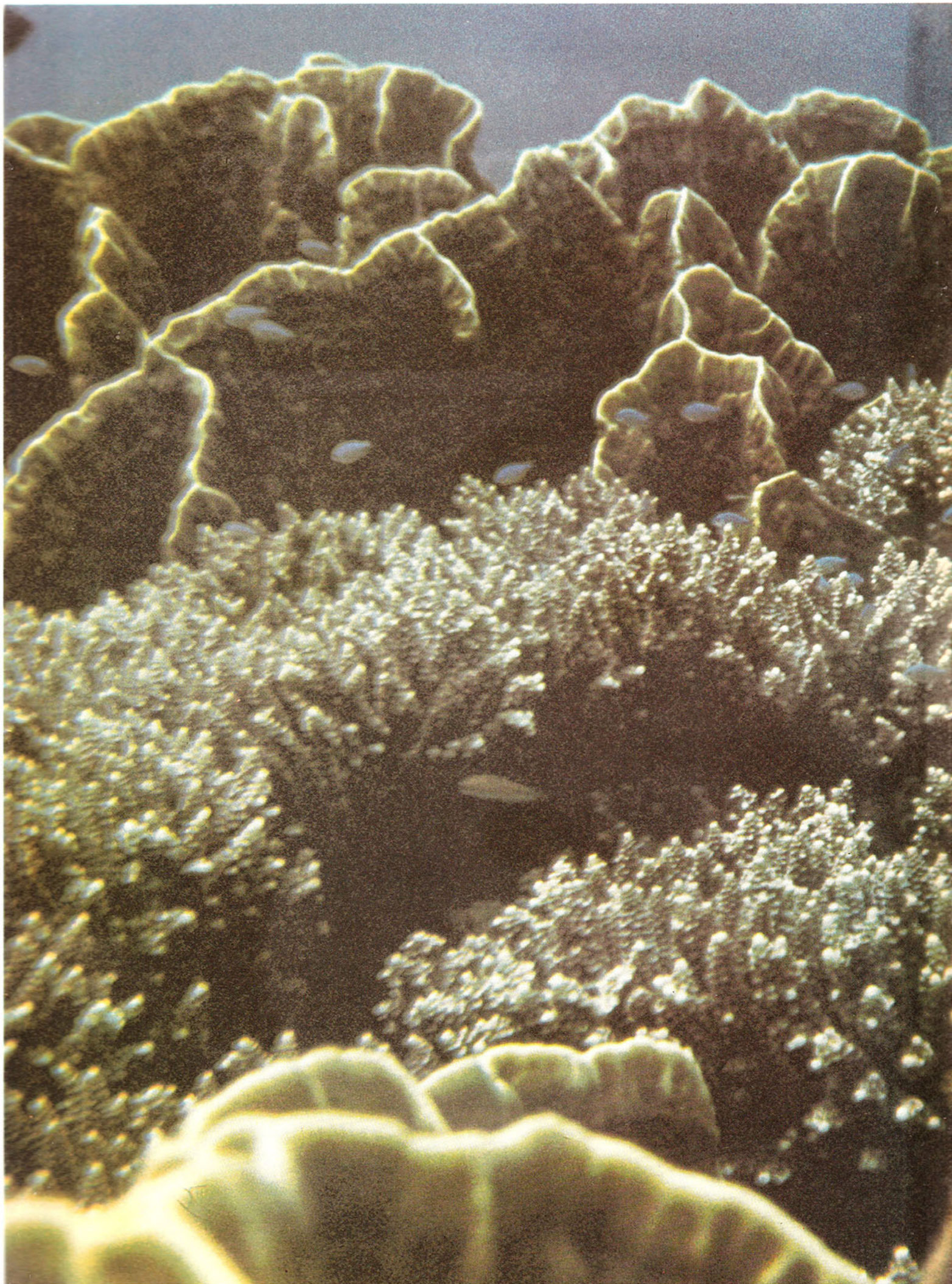

ကလေး သူငယ်များ အတွက်

သုတရတနာသိုက်

ရေအောက် သက်ရှိများ

ကလေး သူငယ်များ အတွက်

သုတရတနာ သိုက်

ရေအောက် သက်ရှိများ

ကိုဒန်းရှား၏
ကလေးသူငယ်များအတွက်
ရောင်စုံစွယ်စုံကျမ်း မူရင်းကိုမှီး၍
အက်ဖ်အီးပီ အင်တာနေရှင်နယ် ပီတီအီးလီမိတက်က
တည်းဖြတ်သည့် မူကို
အဆင့်မြင့်ပညာဦးစီးဌာနနှင့်
တိုင်း-လိုက်ဖ် စာအုပ်တိုက်တို့က
မြန်မာပြန်ဆိုထုတ်ဝေသည်။

ပထမပုံနှိပ်ခြင်း အုပ်စု ၅၀၀၀၀

၁၉၈၄ ခုနှစ် ဩဂုတ်လ

အမွှာခာ

ပြည်ထောင်စုဆိုရှယ်လစ်သမ္မတမြန်မာနိုင်ငံတော်ရှိ ကလေးသူငယ်များ ဗဟုသုတ တိုးတက်ပွားများစေရန် ရည်ရွယ်၍ ကလေးသူငယ်များအတွက် သုတရတနာသိုက် ဟူသောအမည်ဖြင့် ဤကျမ်းကို ပညာရေးဝန်ကြီးဌာနက စီစဉ်ထုတ်ဝေလိုက်ပါသည်။

အဆိုပါကျမ်း၏မူရင်းမှာ Kodansha ကုမ္ပဏီမှ ဂျပန်ဘာသာဖြင့် ထုတ်ဝေသော ရောင်စုံစွယ်စုံကျမ်းဖြစ်ပါသည်။ ထိုစွယ်စုံကျမ်းကိုမှီး၍ Far East Publication International Pte Limited မှ အင်္ဂလိပ်ဘာသာဖြင့်ထုတ်ဝေသော The Children's Treasury of Knowledge ကျမ်းကို အဆင့်မြင့်ပညာဦးစီးဌာနနှင့် Time-Life စာအုပ်ကုမ္ပဏီတို့ပူးတွဲ၍ မြန်မာပြန် ကျမ်း တစ်စောင်အဖြစ် ရောက်အောင် ကြိုးပမ်းကြခြင်းဖြစ်ပါသည်။

ပညာရေးဝန်ကြီးဌာနက ဤသို့စီစဉ်ထုတ်ဝေရာ၌ နိုင်ငံတော်၏ပညာရေးကို ကမ္ဘာ့ပညာရေးအဆင့်မီစေရန် ကြိုးပမ်းနေသည့်အားလျော်စွာ မြန်မာကလေးသူငယ်များသည် ကျောင်းပြဋ္ဌာန်းစာများအပြင် ပညာရပ်ဆိုင်ရာ အထွေထွေဗဟုသုတများကိုလည်း အလွယ်တကူ ရယူဆည်းပူးနိုင်ကြပါစေဟူသော အာသိသထားရှိပါသည်။

ဤ သုတရတနာသိုက် တွင်-

- ၁။ ယူနီဗာဆယ်နှင့် ရာသီဥတု
- ၂။ အပင်များ
- ၃။ ကမ္ဘာဦးသက်ရှိများ
- ၄။ ရေအောက်သက်ရှိများ
- ၅။ အင်းဆက်ပိုးများ
- ၆။ တိရစ္ဆာန်များ
- ၇။ သင်္ချာ
- ၈။ အီလက်ထရွန်နစ်နှင့် စွမ်းအင်
- ၉။ ပို့ဆောင်ရေးယာဉ်များ
- ၁၀။ ဝါသနာပါရာ အပန်းဖြေစရာ

ဟူ၍ ဝိဇ္ဇာသိပ္ပံအသိပညာ အတတ်ပညာ စသည့် သုတရတနာများ ပါဝင်ကြပါသည်။ ထိုသုတရတနာများ သိမှီးရာဖြစ်သောကြောင့် ကျမ်း၏အမည်ကို သုတရတနာသိုက် ဟူ၍ မှည့်ခေါ်ခြင်း ဖြစ်ပါသည်။

ဤကျမ်းကို အင်္ဂလိပ်ဘာသာမှ မြန်မာဘာသာသို့ မှန်မြတ်သောစေတနာဖြင့် ပြန်ဆိုကြသော ဆိုင်ရာဆိုင်ရာ ပညာရှင်ပုဂ္ဂိုလ်ကြီးများသည် စေ့စပ်သေချာစွာ ပြန်ဆို စိစစ်ကြပါသည်။ သို့သော် ဘာသာတစ်ခုမှ အခြားဘာသာတစ်ခုသို့ တိတိကျကျ ပြန်ဆိုရန်မှာ မလွယ်ကူလှသော ကိစ္စတစ်ရပ်ဖြစ်ပါသည်။ တစ်ဘာသာနှင့် တစ်ဘာသာမှာ အနက်အဓိပ္ပာယ် အကျယ်အကျဉ်း အနက်အတိမ် စသည့် ခြားနားမှုများရှိမြဲဖြစ်ရာ မူရင်းအဓိပ္ပာယ် တိကျစေရန် အချို့အချို့သော မူရင်းဘာသာစကားလုံးများကို မြန်မာဘာသာသို့ မပြန်ဆိုပဲ

အသံမျှသာ ဖလှယ်ထားပါသည်။ ဤသို့ အသံဖလှယ်ထားခြင်းကြောင့် မူရင်းဘာသာစကားနှင့် ရင်းနှီးမှု အကျိုးကိုလည်း ကလေးသူငယ်များ ရရှိနိုင်ပါသည်။

ပညာရှင်များ ယခုသုံးထားသော စကားလုံးများနှင့် အဓိပ္ပာယ်များထက် ပိုမိုကောင်းမွန်သင့်မြတ်သည့် စကားလုံးများ အဓိပ္ပာယ်များကို ဤကျမ်းကို လေ့လာဖတ်ရှုသူများက အကြံပေးစေလိုပါသည်။ ထိုသို့ အကြံပေးချက်များကို လေးလေးစားစား လေ့လာပြီး ဆီလျော်သည့်အချက်အလက်နှင့် စကားလုံးများကို အစားထိုးပြောင်းလဲရန် အသင့်ဖြစ်ပါသည်။

ဤကျမ်းတွင် ပါဝင်သည့် ပညာရပ်ဆိုင်ရာ အထွေထွေဗဟုသုတများကို လိုသလိုရွေးနုတ်၍ ဆည်းပူးနိုင်ကြပါသည်။ ကလေးသူငယ်များအတွက်ဟု ဆိုသော်လည်း ဤကျမ်းကို ဖတ်ရှုလေ့လာခြင်းဖြင့် ကလေးလူကြီးမရွေး ဗဟုသုတပွားများ၍ အသိဉာဏ်များ ပိုမိုအားကောင်းလာကြမည်။ ထို့ထက် တစ်ဆင့်တက်၍ သိလိုစိတ် စူးစမ်းရှာဖွေလိုစိတ်နှင့် သုတပွားလိုစိတ်များ ဆက်ကာဆက်ကာ ဖြစ်ပေါ်လာကြပါက ဤကျမ်းထုတ်ဝေခြင်း၏ရည်ရွယ်ချက်အောင်မြင်သည်ဟု မှတ်ယူရပေမည်။

ပညာရေးဝန်ကြီးဌာန

မာတိကာ

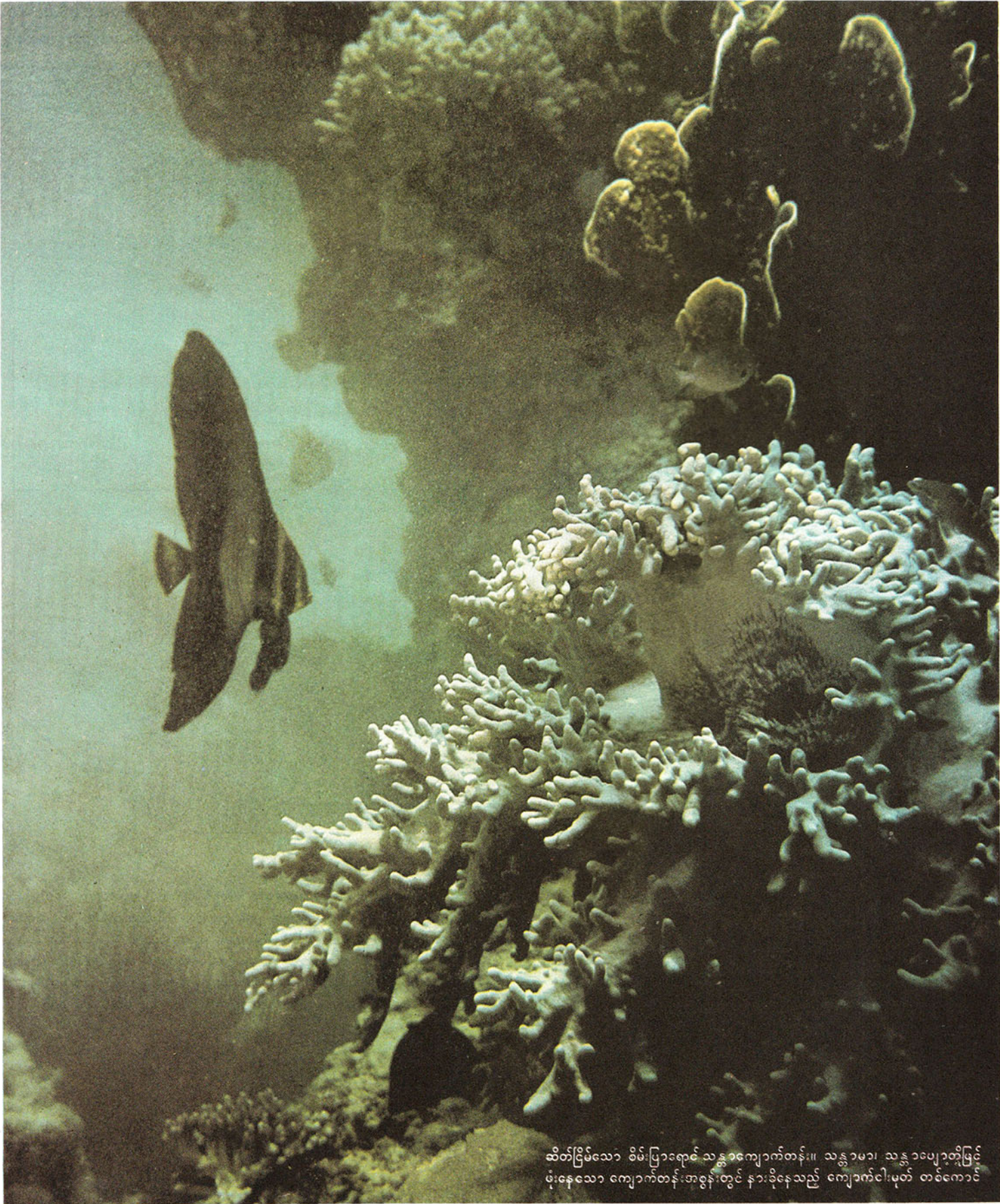
	စာမျက်နှာ
နိဒါန်း	၇
အဏ္ဏဝါလောက	၈
ရေနေသက်ရှိများ	၁၂
မျိုးပွားခြင်း	၂၀
ရေထဲရှိ မျိုးနွယ်များ	၂၆
ဖွဲ့စည်းပုံရှင်းသော သတ္တဝါများ	၂၈
ပရိတိဋ္ဌာမျိုးများ	၂၈
ရေမြှုပ်ကောင်များ	၂၉
ပင်လယ်ခွနှင့် အခြားမျိုးနွယ်များ	၃၀
ဝမ်းကောင်များ	၃၅
ကိုယ်ဆစ်ပိုင်းပါသော တိမျိုးများ	၃၆
ခရုတ်စတေးရှားမျိုးများ	၃၉
ဒက်ကာပိုဒါမျိုးများ	၄၀
မိုလတ်များ	၄၇
ငါးတို့၏ကမ္ဘာ	၆၂
မေးရိုးမဲ့ငါး	၆၂
အရိုးနုငါးများ	၆၃
အရိုးမာငါးများ	၆၆
ယပ်ပုံ ဆူးတောင်ပါ ငါးများ	၆၇
မျက်မှောက်ခေတ် ငါးများ	၆၈
ငါးကြင်းငါးသိုင်းမျိုး၊ ချာရာဆင်ငါးနှင့် ငါးခူမျိုးများ	၇၁
ကကတစ်မျိုးနွယ်များ	၈၃
ရေနက်ပိုင်းနေငါးများ	၁၀၃
ရေနေအဖွဲ့အစည်း	၁၀၄
ဝေါဟာရစာရင်း	၁၁၁

မျက်နှာဖုံးပုံ

ဥမုပေါက်ဖွားစ ဆာလမွန်ငါးတစ်ကောင်၏ သန္ဓေခဲ။ မျက်လုံး
မျှားကို ထင်ရှားစွာ တွေ့နိုင်သည်။ ဥနှစ်သည် အချင်း ၆-၈
မီလီမီတာရှိ၍ ၎င်းဥနှစ်ကို သန္ဓေခဲက အာဟာရအဖြစ် သိတင်း
ပတ်မျှားစွာ စားသုံးသည်။

ရေအောက်သက်ရှိလောက

ကမ္ဘာ၏လေးပုံသုံးပုံမျှကို ရေဖြင့်လွှမ်းခြုံထားကြောင်း ရှေးလူကြီးများသာသိခဲ့လျှင် ကမ္ဘာကြီးကို ကမ္ဘာမြေဟု မခေါ်ပဲ သမုဒ္ဒရာဟု ခေါ်ကောင်း ခေါ်ခဲ့ကြပေမည်။ သက်ရှိအားလုံးသည် ရေအောက်တွင် အစပြုခဲ့ကြ၏။ နှစ်သန်းပေါင်းများစွာကြာပြီး နောက်မှသာအချို့သည်ကုန်းပေါ်သို့ရောက်လာပြီးဆီလျော်အောင် ပြုပြင်ပြောင်းလဲ နေထိုင်လာခဲ့ကြ၏။ သမုဒ္ဒရာသည်ကုန်းမြေထက်နေထိုင်စရာအဆပေါင်းတစ်ရာကျော် ကျယ်ပြန့်၏။ အပင်နှင့် သက်ရှိသတ္တဝါမျိုးစုံဖြင့်လည်း ပြည့်နှက်နေ၏။ ထို့ကြောင့် ကျွန်ုပ်တို့၏ သမုဒ္ဒရာများကို ရေအောက်သက်ရှိလောကဟု ခေါ်သင့်ပေသည်။

ဆိတ်ငြိမ်သော မိမိပြာရောင် သန္တာကျောက်တန်း။ သန္တာမာ၊ သန္တာပျော့တို့ဖြင့် ဖုံးနေသော ကျောက်တန်းအစွန်းတွင် နားခိုနေသည့် ကျောက်ငါးမှတ် တစ်ကောင်

အတ္တလန္တိတ်သမုဒ္ဒရာ

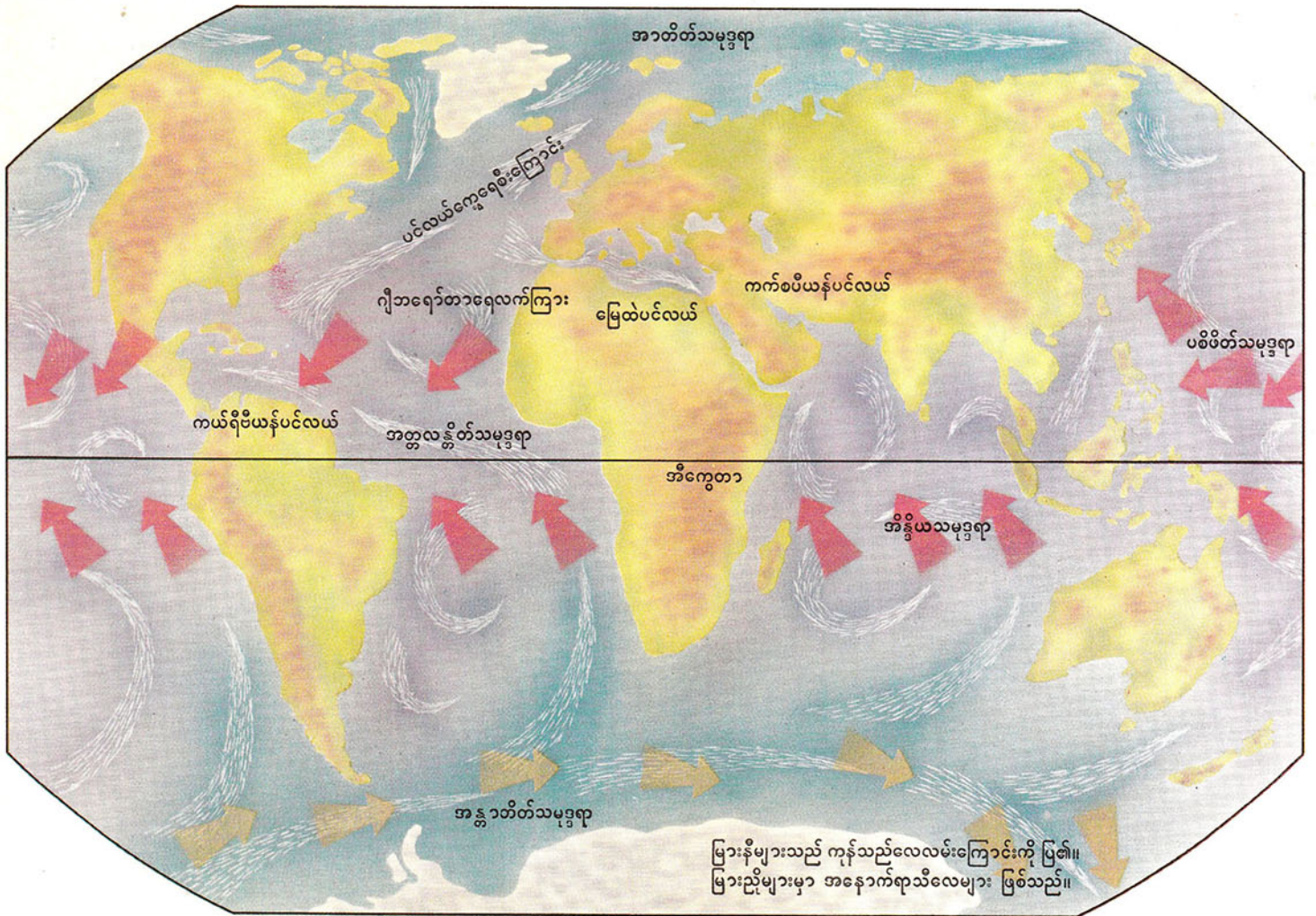
အဓိကရေထုကြီးများ

လွန်ခဲ့သော နှစ်ရာပေါင်းများစွာက ဂရိလူမျိုးများနှင့် မြေထဲပင်လယ်ဒေသ တလျှောက် နေထိုင်ကျက်စားကြသော လူတို့သည် ဂျီဘရော်တာ ရေလက် ကြား အလွန်တွင် ရေထုကြီး တစ်ခုရှိကြောင်း သိခဲ့ကြ၏။ ၎င်းတို့က ထိုရေထု ကို မြစ်ကြီးတစ်ခုဟု ထင်ခဲ့ကြသည်။ ထို“မြစ်” သည်ကား အတ္တလန္တိတ်သမုဒ္ဒရာ ကြီးပင်တည်း။ ၎င်းသည် ကမ္ဘာမြေပြင်များစွာကို ဖုံးထားသော ရေငန်ထုကြီး များအနက် တစ်ခုဖြစ်၏။ ရေငန်သည် ရှိသမျှရေထု၏ ၉၅% ဖြစ်၏။ ရေချိုသည် ၅% ထက်ပင် နည်းပြီး အများစုမှာ ဝင်ရိုးစွန်း၌ ခဲနေ၏။ ရေချိုနှင့် ရေငန် ဆုံသော နေရာကို ရေငန်စပ်ဒေသဟု ခေါ်၏။

ရေထုကြီးများ၊ ရေစီးကြောင်းများနှင့် ရာသီလေများ

အကြီးမားဆုံးသော ရေငန်ထုကို သမုဒ္ဒရာဟုခေါ်၏။ အချို့က အတ္တလန္တိတ်၊ ပစိဖိတ်၊ အိန္ဒိယ၊ အာတိတ်နှင့် အန္တာတိတ်ဟူ၍ သမုဒ္ဒရာငါးစင်းရှိသည်ဟု သတ်မှတ်သည်။ အချို့က အာတိတ်နှင့် အန္တာတိတ်သည် ကျန်သမုဒ္ဒရာသုံးခု၌ အကျုံးဝင်ပြီးဟု ယူဆသည်။ မြေပုံကိုကြည့်လျှင် သမုဒ္ဒရာအားလုံးသည် တခုနှင့်တခု ဆက်စပ်နေပြီး တခုတည်းသော သမုဒ္ဒရာကြီးဖြစ်နေသည်ကို တွေ့ရမည်။ ဤစာအုပ်တွင် အိန္ဒိယနှင့် ပစိဖိတ်သမုဒ္ဒရာရေထုဖုံးလွှမ်းရာကို အင်ဒိုပစိဖိတ်ဟု ရည်ညွှန်းမည်။

သမုဒ္ဒရာနှင့် ထိစပ်နေသော်လည်း ကုန်းမြေဝိုင်းထားသည့် သေးငယ်သော ရေငန်ထုကို ပင်လယ်ဟုခေါ်သည်။ ထိုဝေါဟာရကို ‘ကက်စပီယန်’ ပင်လယ်နှင့် ပင်လယ်သေတို့ကဲ့သို့ မြေပတ်လည်ဝိုင်းထားသည့်ရေထုအတွက်လည်း အသုံးပြုနိုင်သည်။ ထို့ပြင် သမုဒ္ဒရာအတွင်း၌ပင် သီးခြားပင်လယ် ဖြစ်နေသည့် နေရာမျိုးလည်းရှိသေးသည်။ ဥပမာ အတ္တလန္တိတ်သမုဒ္ဒရာတွင်းရှိ ‘ဆာဂါဆို’ ပင်လယ် ဖြစ်သည်။

ရေစီးကြောင်းများနှင့် ရာသီလေများ

ကမ္ဘာ့ရေလွှာထဲသည် အစဉ်မပြတ် လှုပ်ရှားနေ၏။ ရေထဲတွင် ရှိနေကြသည့် အပင်နှင့် သတ္တဝါတို့သည် ရေထု၏ လှုပ်ရှားမှုအပေါ်တွင် မှီခိုကြရသည်။ အဘယ်ကြောင့်ဆိုသော် ရေ၏ ရွေ့လျားမှုကြောင့် အဓိကကျသော အောက်ဆီဂျင်၊ အစာရေစာနှင့် သတ္တုဓာတ်ပါ အာဟာရများကို ရရှိစေသောကြောင့် ဖြစ်သည်။ အပင်ငယ်နှင့် အကောင်ငယ်ကလေးများသည် အပေါ်မျက်နှာပြင်တွင် ရေမျောသက်ရှိ အုပ်စုအဖြစ် တည်ရှိကြသည်။

ပင်လယ်တွင် ရေကို ရွေ့လျားစေရာ၌ ရေစီးကြောင်းများနှင့် လေသည် အဓိကဖြစ်၏။ ရေစီးကြောင်းအချို့သည် ပူနွေး၍ အပေါ်ယံကြောမှာ စီး၏။ အခြားရေစီးကြောင်းတို့မှာ အေး၍ ပင်လယ်ရေနက်ပိုင်းမှာသာ စီးသည်။

ရေစီးကြောင်းများသည် တခိတ်တဒေသအားဖြင့် ကမ္ဘာ၏ လှည့်ပတ်မှုကြောင့် ပေါ်ပေါက်သည်။ ကမ္ဘာသည် အရွှေ့ဘက်သို့ လှည့်ပတ်သဖြင့် သမုဒ္ဒရာရေသည် အီကွေတာ တလျှောက် အနောက်ဘက်သို့ ရွေ့လျား၏။ ဤသို့ဖြစ်ပျက်နေစဉ် လေကလည်း အနောက် တူရုသို့ တိုက်ခတ်သောကြောင့် ပင်လယ်ရေမျက်နှာပြင်ကို အနောက်ဘက်သို့ တွန်းအားပေးသည်။ အီကွေတာ၏ တဘက်တချက်တွင် တိုက်ခတ်သော ထိုလေများကို ကုန်သည်

လေဟုခေါ်၏။ ပို၍မြောက်ဘက်ကျသော လေနှင့်ပို၍ တောင်ဘက်ကျသော လေတို့မှာမူ ကုန်သည်လေများနှင့် ဆန့်ကျင်လျက် အရွှေ့ဘက်သို့ တိုက်ခတ်သည်။ ထိုလေမျိုးကို အနောက်ရာသီလေဟု ခေါ်ကြ၏။ ဤလေတို့၏ တွန်းအားများ၊ ကမ္ဘာ၏ လှည့်ပတ်မှု၊ ရေ၏အပူချိန် ခြားနားချက် စသည်တို့ ပေါင်းစပ်မိသောအခါ အလွန်အားကောင်းသော ရေစီးကြောင်းကြီးများ ဖြစ်လာ၏။ ဤရေစီးကြောင်းကြီးများသည် ကမ္ဘာ၏မြောက်ဘက်ခြမ်းတွင် နာရီလက်တံလှည့်သက်သို့ လှည့်ပတ်၍ တောင်ဘက်ခြမ်းတွင် နာရီလက်တံနှင့် ဆန့်ကျင်လျက် လှည့်ပတ်ကြ၏။

အောက်ရေလှန်ခြင်း

ရေနက်စီးကြောင်းများသည် ရေမြုပ်ကမ်းခြေသို့ရောက်လျှင် အထက်သို့လှန်တက်ရ၏။ ဤဖြစ်ရပ်ကို အောက်ရေလှန်ခြင်းဟု ခေါ်သည်။ မျက်နှာပြင်ရေထုကို ကမ်းလွန်လေထုက တိုက်ထုတ်လိုက်သည့်အခါမျိုးတွင်လည်း ဤသို့ဖြစ်ပေါ်နိုင်၏။ အောက်ရေလှန်ခြင်းကြောင့် ရေနက်ပိုင်းမှ အာဟာရဓာတ်များသည် မျက်နှာပြင်နေသက်ရှိတို့ ထံသို့ ရောက်လာသည်။ ထိုနေရာမျိုး၌ ငါးလုပ်ငန်း ဖြစ်ထွန်းသည်။

လှိုင်းများ

မျက်နှာပြင်ရေထဲကို လေထုကတွန်းထိုးလိုက်သည်အခါ လှိုင်းများရွှေ့သွားလျှားနေကြသည်ဟု ထင်ရသည်။ လှိုင်း၏ပမာဏသည် လေ၏အရှိန်နှင့် ၎င်း၏ရွှေ့လျားခဲ့ရသည့် ခရီးပေါ်တွင်တည်သည်။ လှိုင်းသည် မျက်နှာပြင်ရေလွှာကို လေနှင့်ရောမေ့ပြီး အောက်ဆီဂျင်ပြည့်ဝအောင် မန်တီးပေးနိုင်သောကြောင့် မျက်နှာပြင်ရေလွှာနေ သက်ရှိများအတွက် အရေးပါသည်။ ကမ်းရိုးတန်းတလျှောက်တွင် လှိုင်းများ မရပ်မနားရှိက်ပတ်သဖြင့် ထိုပတ်ဝန်းကျင်ရှိ အပင်နှင့်သတ္တဝါတို့သည် အခြေအနေနှင့်လိုက်လျောအောင် မန်တီးနေကြရ၏။ အချို့သည် အခွံမာရှိပြီး ကျောက်တွင် တွယ်နေကြ၏။ အချို့သည် ရေအောက်ကြမ်းပြင်တွင် တွယ်ကပ်၍ ဖြစ်စေ၊ တွင်းတူး၍ဖြစ်စေ နေကြ၏။

မြိတ်နိုင်ငံ၊ ဝေလပြည်နယ်၏ ကျောက်ကမ်းခြေ ဒီရေကျချိန်

ရေသံသရာ

ကမ္ဘာတလုံးတွင် အစဉ်မပြတ်လည်ပတ်နေသည့် ရေသံသရာဟူ၍ ရှိသည်။ နေသည် သမုဒ္ဒရာရေမျက်နှာပြင်မှ ရေထုကို အငွေ့ပြန်စေပြီး ဆားကို ချန်ခွဲ၏။ ထိုရေသည် ရေခိုးရေငွေ့အဖြစ် ပြောင်းသွားပြီး တိမ်တိုက်များ ဖြစ်လာ၏။ တိမ်တိုက်များ အအေးဓာတ် ရရှိလာသည့်အခါမိုးအဖြစ် ရွာချလိုက်သည်။ မိုးသီး သို့မဟုတ် ဆီးနှင်းအဖြစ်လည်း ရွာချတတ်သည်။

ဒီရေ

ကြီးမားသော ရေထုများသည် ကမ်းဘက်သို့ တနေ့လျှင် နှစ်ကြိမ်ကျတက်လာပြီး ပင်လယ်သို့ နှစ်ကြိမ် ပြန်ဆင်းမြဲဖြစ်သည်။ ဤသို့သော ရေ၏လှုပ်ရှားမှုကို ဒီရေဟု ခေါ်၏။ ဒီဖြစ်ပေါ်ခြင်းသည် နေနှင့်လတို့၏ ဆွဲငင်အားကြောင့် ဖြစ်သည်။ ဤနည်းအားဖြင့် ဒီရေသည် ကျဉ်းမြောင်းသွယ်တန်းသော ပင်လယ်ကမ်းရိုးတန်းကို တက်တိုက်သက်တိုက်လျက်ရှိရာ ထိုဒေသတွင် နေကြသည့် များစွာသော သက်ရှိတို့သည် ရေလွှမ်းခံရခြင်းနှင့် နေပူခံရခြင်း တလှည့်စီကို ခံနိုင်ရည်ရှိအောင် ပြုပြင်ကြရပေမည်။ ထို့ပြင် ၎င်းတို့သည် လျင်မြန်စွာ ပြောင်းလဲသော အပူချိန်နှင့် အငန်ဓာတ်ကိုလည်းကောင်း၊ နေရောင်ခြည်၏ အန္တရာယ်ဖြစ်စေနိုင်သော အကျိုးသက်ရောက်မှုကိုလည်းကောင်း ခံနိုင်ရည်ရှိကြရပေမည်။

အင်ဒိုနီးရှားနိုင်ငံ ဆူလာဝေဆီကျွန်း ကျောက်ဆောင်ထူထပ်သောကမ်းရိုးတန်းတွင် ခရင်းကောင်များသည် ဒီရေနှင့် လှိုင်းခတ်ကို ခံနိုင်အောင် အလိုက်သင့် ပြုပြင်နေထိုင်သည်။

ရေအများစုသည် သမုဒ္ဒရာထဲသို့ ပြန်ရောက်သွားသော်လည်း လေးပုံတစ်ပုံခန့်မှာ ကုန်းပေါ်တွင် ကျန်ခဲ့၏။ ထိုကျန်ခဲ့သောရေအများစုမှာ ရေငွေ့အဖြစ်ပြန်တက်သည်လည်းရှိ၏။အချို့ကို အပင်တို့က စုပ်ယူသည်။အချို့မှာ မြေကြီးထဲသို့ စိမ့်ဝင်သွားသည်။ ကျန်ရေပမာဏမှာ မြစ်များထဲသို့ ရောက်ပြီးနောက် ပင်လယ်ထဲသို့ စီးဝင်ခြင်းဖြင့် ရေသံသရာ တစ်ပတ်လည်သည်။

ရေနပိုင်းသက်ရှိဒေသ

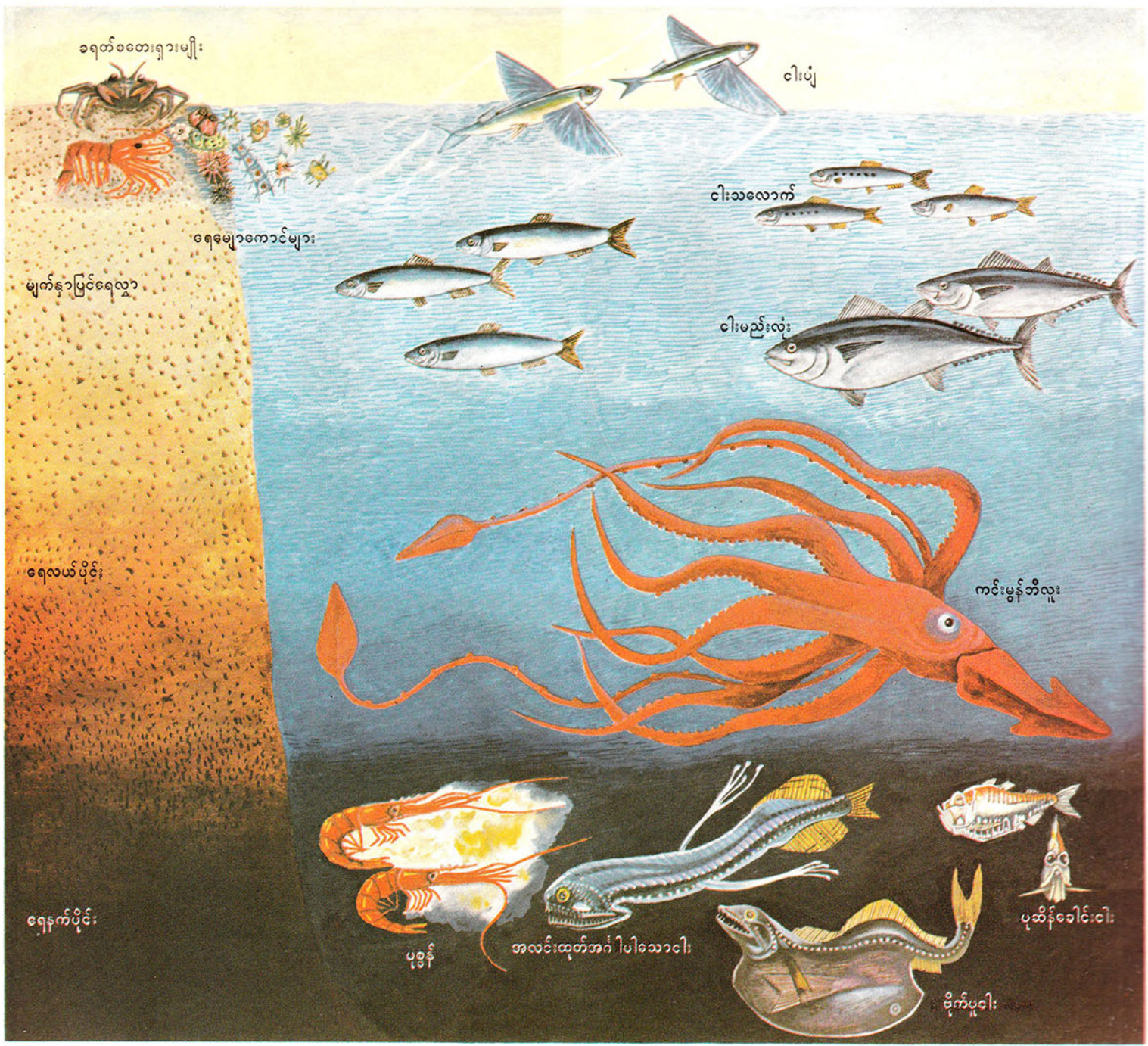
သမုဒ္ဒရာ ရေထုသည် ကုမကိလိုမီတာ သန်းပေါင်း ၁၄၀၀ ရှိသည်။ ဤပတ်ဝန်းကျင်တွင် အလင်းရောင်၊ အပူချိန်၊ ဖိအား၊ ဆားပါဝင်မှု၊ ရေစီးကြောင်း၊ ဒီရေနှင့် လှိုင်းထမှု တို့ကွဲပြားသည်။ ထို့ကြောင့် ဇုံနယ်များ ကွဲပြားလာသည့်အလျောက် သတ္တဝါအမျိုးအစားများ ကွဲပြားသည်။

ဒီရေ အတက်အကျရှိသော ကမ်းရိုးတန်း အမျိုးအစားအလိုက် သက်ရှိအမျိုးအစားခြားနားသည်။ သဲနှင့်နုနုထူပြောသော ကမ်းစပ်များတွင် ပင်လယ်ရေမှော်များ နည်းပါးသော်လည်း ကဏန်းကဲ့သို့သော တွင်းအောင်းသတ္တဝါများ ပေါများ၏။ အပူပိုင်းဒေသ၏ ရွှံ့နုနုများသော ကမ်းစပ်များတွင်မူ ကနဗိုပင်ကြီးများပေါက်၏။ ထိုနေရာတွင် ငါးပျံကဲ့သို့သော သတ္တဝါများ ကျက်စားသည်။ ကျောက်ဆောင်ထူထပ်သော နေရာများတွင် လှိုင်းပုတ်ဒဏ်ကို ခံနိုင်သော ခရင်းနှင့် ခရုမျိုးများ နေကြသည်။

တိုက်ကြီးများ၏ ကမ်းခြေမှနေ၍ နိမ့်ဆင်းသွားသည့် အပိုင်းကို ကမ်းဦး ရေတိမ်ပိုင်းဟု ခေါ်၏။ ၎င်းသည် ရေအနက်မီတာ ၂၀၀ အထိ လျှောဆင်းသွားပြီး ကမ်းဦးရေတိမ်ခွန်းတွင် ဆုံးသည်။ နေရောင်ခြည်ကောင်းစွာရသော အထက်ပိုင်းရေလွှာတွင် အလွန်သေးမွှားသည့် သက်ရှိအများအပြားကို တွေ့နိုင်၏။ ထိုသက်ရှိများကို ‘ပင်လယ်စားကျက်ခင်း’ ဟုခေါ်၍ ၎င်းတို့ကို အခြားသတ္တဝါကလေးများက စားသုံးကြသည်။ အပင် ယေ ကလေး များကလည်း ရေအောက် လောက အတွက် အောက်ဆီဂျင် ဖြည့်ဆည်းပေးသည်။ မျက်နှာပြင်အနီးတွင်ငါးများရှိ၏။ ရေတိမ်ပိုင်းအောက်ခြေတွင် အပင်နှင့်သတ္တဝါမျိုးစုံရှိ၏။

မျက်နှာပြင်ရေထု၏ အောက်ဘက်တွင် နေရောင်ခြည် ထိုးဖောက်မှု လျော့ပါးလာသည့်အလျောက် အပင်လည်း ရှားပါးလာသည်။ ရေအောက်မီတာ ၂၀၀ မှ မီတာ ၁၀၀၀ ခန့်အထိ ရေနက်ပိုင်းသည် တိုက်နီးရေတိမ်ပိုင်း၏ အောက်ဘက်နယ်နိမိတ် အလင်းမှိန်နေပြန်၏။ ဤတွင် နေထိုင်သော သတ္တဝါများမှာ လူတို့စားသုံးသော ‘ကော့’ ငါး၊ ပင်လယ်ငါးသလောက်၊ ‘မက္ကရယ်’ ငါးနှင့် ‘အင်ကိုဗီ’ ငါးတို့ဖြစ်၏။ ၎င်းဒေသ၏အောက်ခြေပေါ်တွင်မူ ‘ခရတ်စတေးရှားမျိုး’တို့နှင့် ငါးပြားတို့ နေကြသည်။

ပင်လယ်နက်ပိုင်းများတွင် ရောမ ကင်းမွန်များကို တွေ့ရ၏။ သို့ရာတွင် မီတာ ၃၀၀၀ အောက်ဘက်ရှိ သတ္တဝါတို့သည် များသောအားဖြင့် သေးငယ်ကြသည်။ ဥပမာ ရေလက်ဝါးကောင်၊ ပင်လယ်မျှောနှင့် တိမျိုးတို့ ဖြစ်၏။ အစာရေစာရှားပါးသော နေရာမျိုးဖြစ်သည့်အလျောက် ၎င်းတို့သည် အပေါ်မှကျလာသော အစာကြွင်းအစာနုတို့ကို စောင့်၍စားကြရ၏။ သို့မဟုတ် ရွှံ့ထဲတွင် တူးနှိုက်၍ အစာရှာရ၏။ သို့မဟုတ် တကောင်ကို တကောင်က စား၏။ အလွန်နက်ရှိုင်းသည့် နေရာများတွင် အလင်းထုတ်အင်္ဂါပါသော သတ္တဝါများ၊ မိမိထက်ကြီးသော အကောင်ကိုပင် မျှီနိုင်အောင်ကြီးသည့် အစာအိမ်ပါ ငါးများ စသည်တို့ရှိ၏။ သမုဒ္ဒရာ၏ အနက်ရှိုင်းဆုံးသော အရပ်တွင်ရှိသည့် သက်ရှိတို့အကြောင်းကို ကျွန်ုပ်တို့ အနည်းအကျဉ်းသာ သိရသေးသည်။

ရေချိုပိုင်းသက်ရှိဒေသ

ကမ္ဘာ့ ရေချိုပိုင်းသည် ကမ္ဘာ့ ရေထူကြီး၏ သေးငယ်သော အစိတ်အပိုင်းသာ ဖြစ်သော်လည်း သက်ရှိများနေထိုင်ရန် ဝန်းကျင်မျိုးစုံကို ဖန်တီးပေးသည်။ ရေအိုင်ငယ် ကလေးများမှသည် ရေကန်ကြီးများအထိ၊ စမ်းချောင်းများမှသည် မြစ်ကြီးများအထိ၊ စိမ့်စမ်းများမှသည် ရေခဲမြစ်အထိ နေရာတိုင်းတွင် သက်ရှိများကို တွေ့နိုင်၏။ ယာယီ ပေါ်ပေါက်သော ဗွက်အိုင်ကလေး တစ်ခုသည်ပင်လျှင် သေးငယ်သော သက်ရှိတို့၏ ကမ္ဘာငယ်ကလေးကဲ့သို့ ဖြစ်နေသည်။

ချောင်းမြောင်းနှင့် မြစ်များ

ချောင်းမြောင်းနှင့်မြစ်များ၏ ရေအနက်နှင့် ရေစီးနှုန်းပေါ် မူတည်၍ မည်သည့် သက်ရှိ အမျိုးအစား ရှိနိုင်ကြောင်း ဝေခွဲနိုင်သည်။ လျင်စွာစီးဆင်းသော ချောင်းမြောင်းများ နှင့် တောင်ကျမြစ်များတွင် အပင် အနည်းငယ်သာ ရှိနိုင်၏။ ထိုရေစီးမျိုးတွင် 'ထရောက်' ငါးနှင့် ငါးသလဲထိုးများ၊ ကဏန်းများ၊ တိမျိုးအချို့နှင့် အခြားသတ္တဝါများ နေကြသည်။ ၎င်းတို့သည် ရေကူးသန်သော သတ္တဝါများ ဖြစ်ကြသည့် အလျောက် ကျောက်ဆောင်ကျောက်တုံးများ အောက်တွင် ခိုနားစရာ ရှာတတ်၏။ ရွှံ့ထဲတွင် တူးဝင် နေတတ်၏။ မိမိတို့ကိုယ်၍ စုပ်ခွက်များဖြင့် ကပ်တွယ်၍ ရေစီးကြောင်းတွင် ပါမသွား အောင် ထိန်းထားနိုင်၏။

မြင့်ရာမှ ခိုမိရာသို့ ဆက်လက်စီးဆင်းသော မြစ်တို့သည် ပိုမိုကျယ်လာပြီး ရေစီး နှုန်းလည်း နှေးလာ၏။ ဤနေရာမျိုးတွင် အပင်အုပ်စုပိုများပြီး သတ္တဝါမျိုးလည်း ပိုများလာ၏။ တိမျိုး၊ ခုံးကောင်၊ ခရုနှင့် ငါးအမျိုးမျိုးတို့ကို တွေ့ရပြီး ၎င်းတို့သည် ရေမော်ပင်များကို စားကြသည်။

မြစ်ဝဒေသများတွင်မူ ရေငန်စပ်သဘာဝနှင့် သင်္ချေသော ငါးပြာ၊ 'ရုတ်' ငါး၊ အစင်းပါ 'ဘတ်စ' ငါးတို့ နေကြ၏။ အပူပိုင်းအရပ်ဒေသများတွင်မူ ငါးပူတင်းနှင့် 'စကက်' ငါးများကို တွေ့နိုင်၏။ ထူးခြားစွာ ပြုပြင်နေနိုင်သော ငါးရှဉ့်နှင့် 'ဆာလမွန်' ငါးတို့သည် ရေချို ရေငန် ကူးလူးနေထိုင်ကြသည်။

ရေကန်နှင့် ရေအိုင်များ

ရေကန်နှင့် ရေအိုင်များသည် ရေသေထဲများ ဖြစ်၏။ ရေကန်တစ်ခု၏ ရေနက်ပိုင်း သည် အေးမြပြီး အောက်ဆီဂျင်လည်း ကုန်ခန်းလျက်ရှိ၏။ နွေးသော အပေါ်ယံ ရေလွှာတွင်သာ သက်ရှိသတ္တဝါများ ကျက်စားကြသည်။ ထိုနေရာတွင် လူတို့ စားသော ငါးများစွာ နေထိုင်၏။ ၎င်းတို့မှာ ရေချိုထရောက်ငါး၊ ကကတစ်နှင့် ပါးစပ်ကျဉ်း သော ဘတ်စငါးတို့ ဖြစ်သည်။ အပူပိုင်းဒေသရှိ ရေကန်များတွင်မူ ငါးကြင်း ငါးသိုင်း များနှင့် 'တိလားပီးယား' ငါး စသည်တို့ နေကြ၏။ ရေအိုင်များတွင် ရေမော်ပင် များနှင့် ဗား၊ ငါး၊ အင်းဆက်ပိုး အစရှိသည့် ရေနေ သတ္တဝါများနေထိုင်ကြ၏။ အချိန်ကြာလာသည်နှင့်အမျှ နုန်းမြေနှင့် ညွှန်အိုင်အဖြစ်သို့ ပြောင်းသွားကာ သတ္တဝါ အမျိုးအစား အနည်းအကျဉ်းသာ နေထိုင်နိုင်ပြီး အပင်ဆွေးများဖြင့် ပြည့်လာ၏။ လူသည် မြေဆီလွှာထိန်းသိမ်းရေးကို ဂရုမစိုက်သဖြင့် နုန်းတင်ခြင်းကို လျင်မြန်စေ၏။ ထို့ပြင် ရေထဲသို့ အမှိုက်များနှင့် စက်ရုံထွက် ဇွန်ပစ်ပစ္စည်းများ ချခြင်းများဖြင့် ရေထု ညစ်ညမ်းစေ၏။ ဤနည်းဖြင့် ရေအိုင်နှင့် ရေကန်များတွင် သက်ရှိ ကင်းမဲ့လာ၏။

ရေစပ်တွင်ပေါက်သော ကျူပင်များ။ ဤဆိတ်ငြိမ်သော ရေကန်သည် သတ္တဝါ ပေါများသည့် ရေချိုဒေသ တစ်ခု ဖြစ်သည်။

လိုက်ဂူရေ

စမ်းချောင်းနှင့် မြစ်တို့သည် မြေအောက်လိုက်ခေါင်းများထဲသို့ စီးဝင်သည့်အခါ ထုံး ကျောက်တို့ကို အဆက်မပြတ် တိုက်စားပစ်ကြ၏။ ဤနေရာမျိုးတွင် နေထိုင်ကြသည့် ငါးနှင့် အခြားရေအောက်သတ္တဝါများသည် အလင်းရောင် လုံးဝကင်းမဲ့သော အရပ်၌ နေနိုင်အောင် ပြုပြင်ပြောင်းလဲလာကြ၏။ လိုက်ဂူတွင်းနေ ငါးအချို့သည် မျက်စိ ကန်းနေ၏။ မျက်စိအမြင် အစားထိုးသည့် အနေဖြင့် ၎င်းငါးတို့၏ အရေပြားထဲတွင် တုန်ခါသံကို ကောင်းစွာတုံ့ပြန်နိုင်သော အာရုံခံ အင်္ဂါအချို့ ကောင်းစွာဖွံ့ဖြိုးလျက် ရှိ၏။ ဤနည်းဖြင့် ၎င်းတို့သည် ရေထဲတွင် ကျင်လည်စွာ ကူးခပ်နိုင်ကြ၏။ ဂူနေ သတ္တဝါများသည် 'ပစ်ဂမင့်' မရသောကြောင့် ၎င်းတို့၏ သွေးအရောင်မှာလည်း ဖျော့နေသည်။

တိမျိုး၊ ကဏန်းနှင့် ငါးတို့နေကြသည့် တောင်ကျစမ်းတိမ် တစ်ခု (ပေါ်) ။ ရေနေတို့ အတွက် ငြိမ်းချမ်းသောပတ်ဝန်းကျင်ကို ဖန်တီးထားသည့် မြစ်ဝတစ်ခု (အောက်)

အလင်းရောင်မဲ့နေရာနှင့် လိုက်ဖက်အောင် ပြုပြင်ပြောင်းလဲလာပြီး ဖြစ်သည့် မက္ကဆီကို ဂူနေ 'ချာရာဆင်' ငါး

ရေနေသက်ရှိများ

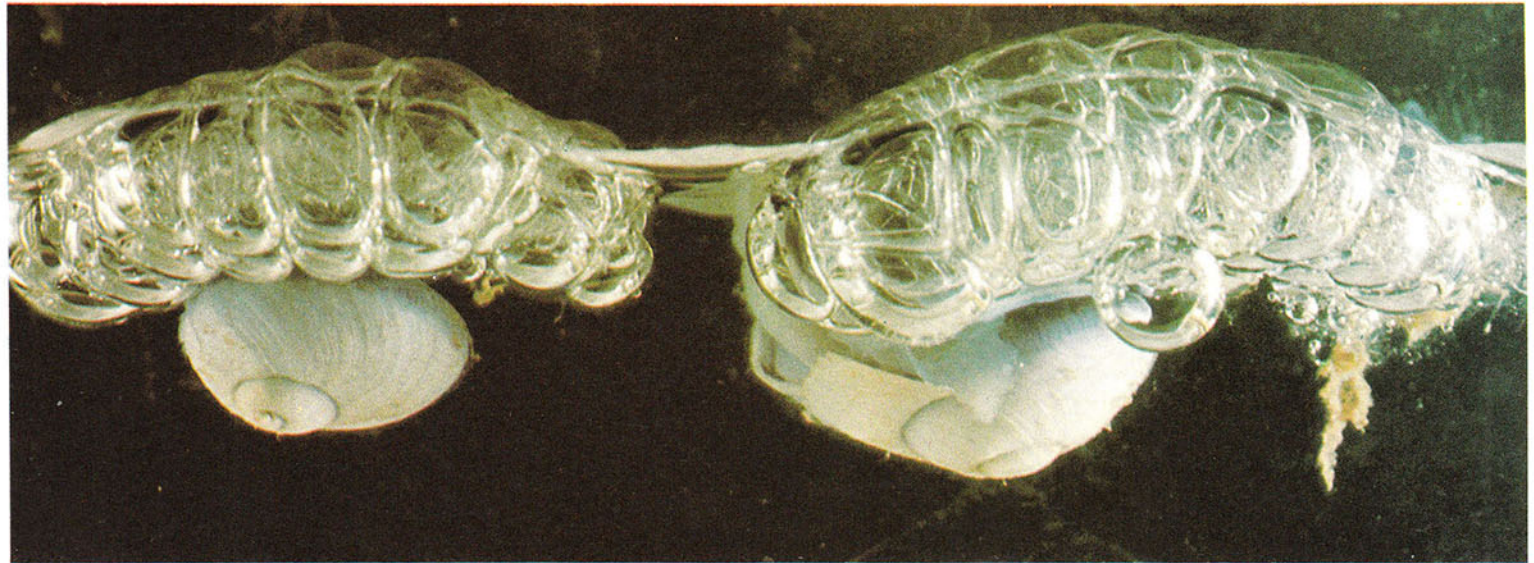
ပင်လယ်ထဲနေ သတ္တဝါတို့သည် ရေနေဒေသအမျိုးမျိုးတွင် နေနိုင်အောင် ဆီလျော်စွာ ပြုပြင်ပြောင်းလဲလာကြ၏။ ပင်လယ် အပေါ်ယံ ရေလွှာနေ သတ္တဝါမျိုးကို ရေဖော့ကောင်၊ ရေမျောကောင်နှင့် ရေကူးကောင် ဟူ၍ ၃ မျိုး ခွဲခြားနိုင်၏။ ပင်လယ်ကြမ်းပြင်တလျှောက်တွင်နေကြသည့် သတ္တဝါ မျိုးစုံတို့ကိုမူ အောက်ခြေနေ သတ္တဝါများဟု ခေါ်ကြသည်။

ရေမျောကောင်မျိုးစုံ။ ပုံအလယ်တွင် ကဏန်းသားလောင်း၊ ၎င်း၏အပေါ်တည့်တည့်မှာ V ပုံ ခရုမျိုး၊ ယာအောက်ဘက်တွင် ငါးသားလောင်း၊ အခြားနေရာများရှိ ထုတ်ချင်းပေါက် မြင်နိုင်သည့် သတ္တဝါများမှာ မြားပုံ ‘ဝမ်း’ ကောင်၊ အကောင်ငယ်ကလေးများကား ‘ခရတ်စတေးရှားမျိုး’ များ ဖြစ်သည်။

ရေဖော့ကောင်များ

ဤသတ္တဝါများ၏ ခန္ဓာကိုယ်သည် ပင်လယ်ရေထက်ပေါ့၏။ ခန္ဓာကိုယ် တစ်ဝတ်တဒေသသည် ရေမျက်နှာပြင်တွင် ပေါ်နေသောကြောင့် လေနှင့်ရေစီးကြောင်းအတိုင်း တနေရာမှတနေ ရာသို့ ရောက်သွားကြ၏။ ရေဖော့ကောင်အုပ်စုသည် အရေအတွက်အားဖြင့် နည်းသည်။ ပင်လယ်သတ္တဝါများအနက် စိတ်ဝင်စားဖွယ်အကောင်းဆုံးသော သတ္တဝါတစ်မျိုးဖြစ်သည့် ‘ပေါ်တူဂီစစ်သင်္ဘော’ ခေါ် ရေတန်းကောင်လည်း ပါဝင်၏။ ၎င်း၏နူးညံ့သောဖော့ဖြင့် လှိုင်းများပေါ်တွင် မျောနေသည်။ အခြား ရေဖော့ကောင်တစ်မျိုးမှာ ရေဖော့ခရုတစ်မျိုး ဖြစ်၏။

ရေမျောသက်ရှိများ

၎င်းတို့သည် နေရောင်ခြည်ရသော ရေမျက်နှာပြင်တွင် နေကြပြီး လှိုင်းနှင့်ရေစီး ကြောင်းအတိုင်း မျောပါနေကြ၏။ ရေမျောသက်ရှိများတွင် အပင်နှင့် သတ္တဝါ နှစ်မျိုး စလုံး ပါဝင်သည်။ ပင်လယ် ခူနှင့် အများအားဖြင့် ပုစွန်ဆိတ်နှင့် တူသည့် သတ္တဝါငယ်ကလေးများသည် ရေမျောသက်ရှိအဖြစ် အဝသက်တမ်း တခုလုံးကို ကုန်လွန်စေသည်။ ငါးအချို့၊ ကဏန်း၊ ခရင်းကောင်၊ ပင်လယ်သံပုဖြပ်နှင့်

‘မိုက်ခရိုစကုပ်’အောက်တွင် တွေ့ရ သည့် အပင်မွှားမျိုးစုံ

ရေ လက် ဝါး ကောင် တို့ သည် သားလောင်းပိုင်းတွင်သာ ရေမျော ကောင် ဖြစ်ကြသည်။ ကြီးကောင် ဝင်လာသည့် အခါတွင်မူ လွတ်လပ် စွာ ရေကူးနိုင်သော သတ္တဝါများ သို့မဟုတ် အောက်ခြေနေ သတ္တဝါ များအဖြစ် ပြောင်းသွားကြ၏။ ရေ မျောကောင် အချို့သည် ရေထဲတွင် အထက်နှင့်အောက် ရွှေ့ပြောင်းနိုင် ၏။ ရေကို ဆန့်မကူးနိုင်။ ရေနစ်လေ့ မရှိ။ အဘယ်ကြောင့် ဆိုသော် ၎င်းတို့၏ ကိုယ်တွင် ဖော့နှင့်တူသော အ ဆီ ခဲ က လေး နှင့် ဆူး များ၊ အမွှေးအမင်များ ပါသောကြောင့် ဖြစ်သည်။

ရေတန်းကောင်သုံးကောင်ကို ပင်လယ်ကျောက်ဆောင် ဆီသို့ လေက တွန်းပို့ပေး လိုက်ပုံ။ အောက်ပုံ-ကြွပ်ဆတ်သော အခွံရှိသည့် ရေဖော့ခရုနှစ်ကောင်

ရေကူးကောင်များ

ရေကူးနိုင်သော သတ္တဝါများသည် ရေပြင်တွင်လွတ်လပ်စွာ ကျက်စားနိုင်ကြ၏။ ကင်းမွန်မှ လွဲလျှင် ရေကူးကောင်များသည် အများအားဖြင့် ကျောရိုးရှိ သတ္တဝါများ ဖြစ်ကြ၏။ ၎င်းတို့မှာ ငါးနှင့်ဝေလငါး၊ လင်းပိုင်နှင့် ပျံအစရှိသည့် ပင်လယ်ရှိတိုက်သတ္တဝါများ ဖြစ်သည်။ ၎င်းတို့သည် အရွယ်ကြီးပြီး ခွန်အားလည်းကောင်းသဖြင့် ရေစီးကြောင်းကို မမူပဲ ကူးခပ်နိုင်ကြ၏။ ၎င်းတို့တွင် သီးသန့် လေစည်မောင်း တစ်ခု ပါသောကြောင့် အကြောင်းမဲ့ နှစ်မြှုပ်သွားခြင်း မရှိ။ ဝေလငါးကဲ့သို့ လေရှူ ရေကူးကောင်များကမူ အသက်ရှူရန်အတွက် ရေမျက်နှာပြင်ထက်သို့ တက်လာကြရ၏။ ၎င်းတို့သည် ရေအောက်တွင် ကြာမြင့်စွာ နေနိုင်သည်။

သန်မာသော အမြီးဆူးတောင်ကို ရိုက်ခတ်၍ တကိုယ်လုံးကို လက်ယာဘက်သို့ ကွေ့ချိုးကူးခပ်နေသော အင်ဒိုနီးရှားငါးကြင်း

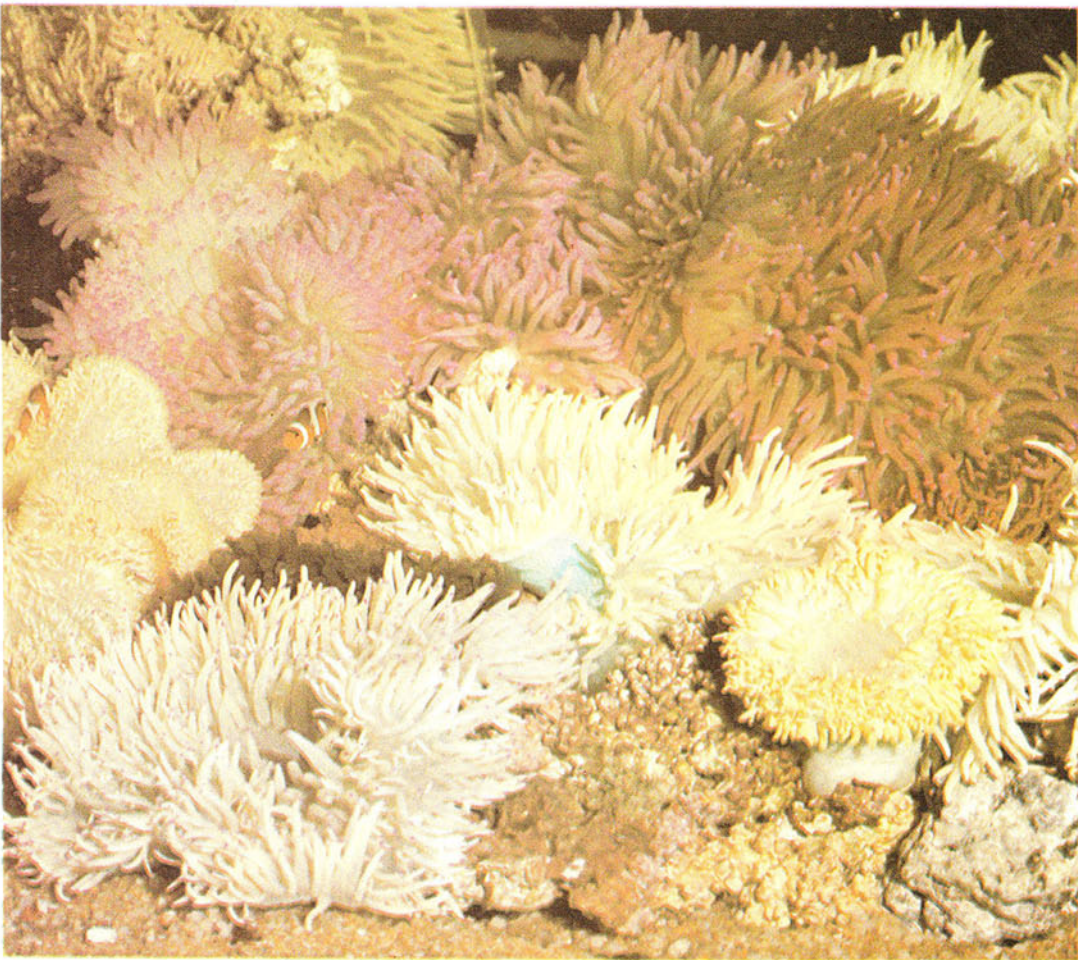
အောက်ခြေနေသတ္တဝါများ

သမုဒ္ဒရာနေ သတ္တဝါအများစုသည် အောက်ခြေတွင် တွယ်ကပ်လျက်ဖြစ်စေ၊ မီတာ ၂၀၀ ထက်ပိုမနက်သော ရေတိမ်လွှာတွင်ဖြစ်စေ နေထိုင်ကြ၏။ အောက်ခြေတွင် အမြဲတွယ်ကပ်နေထိုင်သည့် သတ္တဝါများမှာ ရေမြှုပ်များ၊ သန္တာများနှင့် ခရင်းကောင်များဖြစ်ကြသည်။ ရုပ်နံရံခါတွင် ရေ၌ မျောပါနေသော အရာဝတ္ထုများပေါ်တွင်လည်း တွယ်ကပ်နေတတ်ကြ၏။ ပင်လယ်တံမျိုးအချို့ကမူ အောက်ခြေတွင်စိုက်တွယ်သားသော ပြွန်များထဲ၌ပင် နေကြ၏။ ပင်လယ်မိုးမျိုးများကား အောက်ခြေတွင် အမြဲတွယ်ကပ်နေထိုင်သော သတ္တဝါများ ဖြစ်ကြ၏။

အခြားအောက်ခြေနေ သတ္တဝါများမှာ ပိုမိုလွတ်လပ်စွာ ရွေ့လျားနိုင်ကြ၏။ အောက်ခြေနှင့် ကပ်လျက် နေထိုင်သော ငါးပြားသည် ရေကောင်းစွာကူးနိုင်၏။ ဘဝဲ၊ ကဏန်းနှင့် ပုစွန်ဆိတ်ကလေးများတွင် လျှောက်ရန်ခြေတံများ ပါကြ၏။ ခုံးကောင်နှင့် ပင်လယ်တံအချို့သည် ကူးလူးရွေ့လျားနိုင်ကြပြီး သဲထဲသို့လည်း တိုးဝင်နေနိုင်၏။ ငါးဖျံသည် ပင်လယ်ကြမ်းပြင်နှင့် ကျောက်ဆောင်မျက်နှာပြင်ပေါ်တွင် စုပ်ခွက်ဖြင့် တွယ်ကပ်နေနိုင်သည်။

ပစိဖိတ်သမုဒ္ဒရာ ရေအနက် ၁၀ မီတာခန့်ရှိ ပင်လယ်အောက်ကြမ်းပြင်ပေါ်တွင် လျှောက်နေသော အနီရောင် ပင့်ကူကဏန်း

ငါးဖျံတွင် ရင်ရေယက်တောင်များ ပူးပေါင်းပြီး ဖြစ်ပေါ်လာ သည့် ဝိုင်းဝန်းသောစုပ်ခွက်တစ်ခုပါသည်။

အရောင် မျိုးစုံသော ပင်လယ် မှိုတို့ သမုဒ္ဒရာကြမ်းပြင်ကို အလှဆင်နေပုံ

ရေထဲတွင် ရွှေ့လျားသွားလာခြင်း

ရေမျက်နှာပြင် အောက်ဘက်တွင် သက်ဝင်လှုပ်ရှားနေသော လောကတစ်ခု ရှိ၏။ ရေ အောက် သတ္တဝါများသည် နေရာတိုင်းတွင် နည်းအမျိုးမျိုးဖြင့် လှုပ်ရှားနေကြသကဲ့သို့ ၎င်းတို့အသုံးပြုသည့် အင်္ဂါရပ်များ တည်ဆောက်ပုံမှာလည်း ကွဲပြားကြ၏။ ထိုအင်္ဂါရပ် များမှာ ခြေတံလက်တံ၊ ရေယက်၊ ခြေထောက်၊ လှော်တက်ပုံရေယက်၊ စုပ်ခွက်၊ မျှင်ပွား နှင့် ကျောပတ်မွေးတို့ ဖြစ်သည်။

တုတ်ပြားကောင် ကလေးများသည် မျှင်ပွားများ အကူအညီဖြင့် အပင်နှင့် ကျောက်ဆောင်များပေါ်တွင် လျှောတိုက် ရွေ့လျားကြသည်။ ပင်လယ်ပင်ကျီတို့ကမူ ဖြည်းဖြည်းချင်း ရွေ့လျားသည်။ ရေလက်ဝါးကောင်များတွင် ဒေါက်တံကလေးများနှင့် တူသော ဖြန့်ပုံခြေတံကလေးများသည် အကောင်၏ လက်တံများအောက်တွင် စီတန်း နေ၏။ ဤခြေတံကလေးများကို ဆန့်ခြင်း၊ ကျုံ့ခြင်းဖြင့် အောက်ခံ မျက်နှာပြင် ပေါ်တွင် ရွေ့လျားသည်။ ခုံးကောင်များကား ချွန်စူးသော ခြေထောက်ကို နှိုးညှံသော အောက်ခံ ရွှံ့သမျှတွင် ထိုးစိုက်ပြီး ခြေထိပ်ပိုင်းကို ဖောင်းကားလိုက်သည့်အခါ ခြေကုပ်တွယ်မိပြီးသားဖြစ်သွား၏။

ဆူးထူသော ပင်လယ်သံပုဒ်များသည် ၎င်းတို့၏ ဆူးများကို ကုတ်သဖွယ် ထောက်ကန်လျက် သေးငယ်သော ပြွန်ပုံ ခြေတံကလေးများဖြင့် ရွေ့လျားသည်။ ငါးတို့ တွင် သွယ်လျသော ကိုယ်ထည်ရှိသဖြင့် ရေထဲတွင် အလွယ်တကူ ရွေ့လျားကြသည်။ ငါးပျံမျိုးတို့ကား တောင်ပံနှင့်တူသော ရေယက်များကို ဖြန့်ကားလျက် ရေထဲမှ ခုန်တက် ၍ ရေပေါ်တွင် လေဟန်စီးကာ အနည်းငယ်မျှ ပျံသန်းနိုင်၏။ ပုစွန်တုပ်နှင့် ပုစွန် များကမူ ရေထက်ပိုလေးသဖြင့် ရေအောက်ကြမ်းပြင်ပေါ်တွင် လျှောက်ကြ၏။ ကင်းမွန် တို့သည်လည်း ရေယက်များကို သုံး၍ ရေကူးနိုင်၏။ လျင်မြန်စွာ နောက်ပြန်လှည့်၍လည်း သွားနိုင်၏။ ထို့ပြင် ဘဝများကဲ့သို့ ရုတ်တရက် နောက်ပြန် ကူးထွက်ပြီးရန် သူများဘေးမှ ရှောင်တိမ်းနိုင်ကြ၏။ ပင်လယ်ခူတို့သည် ကိုယ်ထဲမှ ရေကို ညှစ်ထုတ်၍ ကူးခပ်သည်။ ခရုလိပ်ပြာတို့သည် ပတ္တာချက်ဖြင့် ဆက်စပ်ထားသော ၎င်းတို့၏ အခွံနှစ်ခြမ်းကို ဖွင့်လိုက် ပိတ်လိုက်ပြုခြင်းဖြင့် အသံမှရေကို ပန်းထွက်စေပြီး ရွေ့လျားကြသည်။

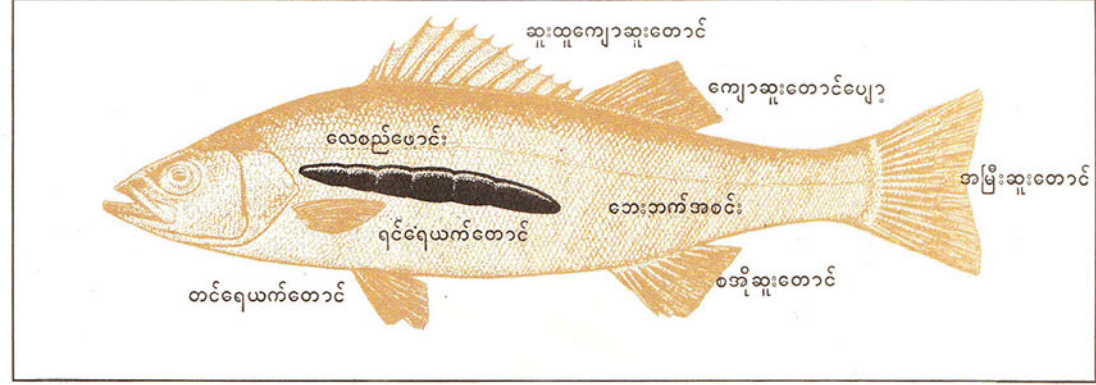
ငါးရေကူးနေပုံ

သာမန်ငါးတစ်ကောင်သည် မြွေတစ်ကောင်ကဲ့သို့ ဝဲယာတွန့်လိမ်၍ ရေကိုအေးသို့ ခါထုတ်ပြီး ကူးခပ်သည်။ ၎င်း၏ ခန္ဓာကိုယ်သည် ရေထဲတွင် တိုးဝင်နိုင်အောင် ပြေပြစ်စွာ ရှည်သွယ်နေ၏။ တွန်းအားအများစုကို ငါး၏ခန္ဓာကိုယ် ကြွက်သားများမှ ရရှိပြီး အမြီးဆူးတောင်၏ အထိန်းဖြင့် ကူးခပ်သည်။

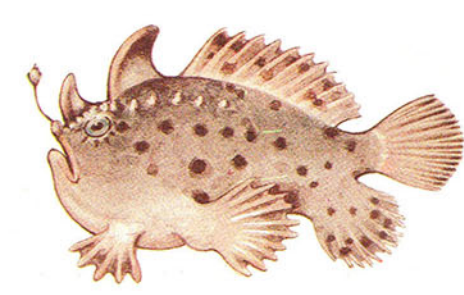
ရေယက်နှင့် ဆူးတောင်တို့သည် လှုပ်ရှားနိုင်ခြင်းကြောင့် ရေကူးရန်၊ ဟန်ချက် ထိန်းရန်၊ လမ်းကြောင်းထိန်းရန်နှင့် အရှိန်သတ်ရန်အတွက် အသုံးပြုနိုင်သည်။ အမြီး ဆူးတောင်က လမ်းကြောင်းကို ထိန်း၍ အကောင်ကို တွန်းအားပေးသည်။ ရင်ရေ ယက်တောင်သည် အထက်နှင့်အောက် ကူးလူးရာတွင် အသုံးပြု၏။ ရင်ရေယက်တောင် သည် တင်ရေယက်တောင်တစ်ခုနှင့် ပူးတွဲလျက် အရှိန်ကို သတ်ပေးသည်။ ခန္ဓာကိုယ်

အောက်ဘက်တွင်ရှိသော စအို ဆူးတောင်တို့ကလည်း ကျောဆူးတောင်တို့နှင့် အတူ တည်မတ်စွာ ကူးခပ်နိုင်အောင် ကူညီပေး၏။

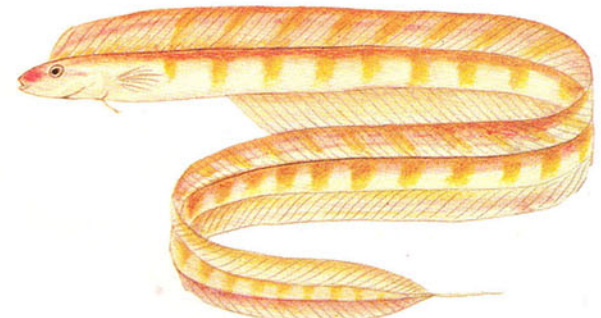
အောက်ခြေကြမ်းပြင်ပေါ်တွင် မနေသော ငါးအများစု၌ လေလုံအိတ်များပါ၏။ ၎င်းတို့ကို လေစည်ဖောင်းဟု ခေါ်၏။ ဤလေစည်ဖောင်းများက ချိန်ဆပေးပြီး ငါးကို နှစ်မြှုပ်မသွားစေရန် သို့မဟုတ် မျက်နှာပြင်ပေါ်သို့ ပေါ်တက်မသွားစေရန် ထိန်းပေး ၏။ ထို့ကြောင့် ငါးကို အလယ်ရေလွှာတွင်သာ အများဆုံး တွေ့ရခြင်းဖြစ်သည်။ လေစည်ဖောင်းမရှိသော ငါးအချို့နှင့် လေစည်ဖောင်းငယ်သာ ပါသော ငါးတို့သည် ရေနစ်မသွားအောင် အမြဲ တမ်း လှုပ်ရှားကူးခပ် နေကြရ၏။

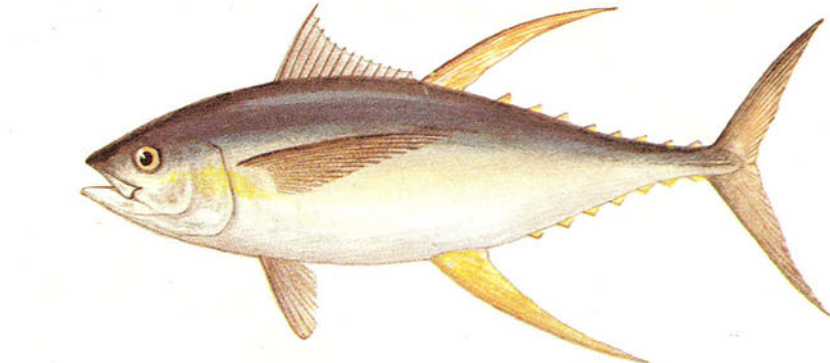
ငါးတစ်ကောင်၏ ရေယက်တောင်များ၊ ဆူးတောင်များနှင့် လေစည်ဖောင်း၏ တည် နေရာပြပုံ။ ရင်နှင့်တင်ရေယက်တောင်တို့ကို ဆူးတောင်စုံဟု ခေါ်သည်။

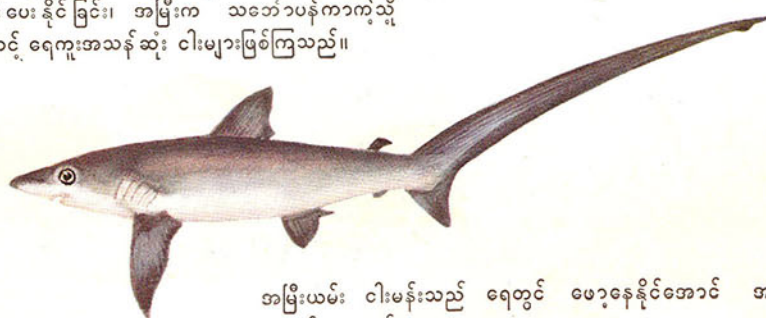
ရေအောက်ခြေနေ ငါးဂဠုန် မျိုးသည် ရေထက် အနည်းငယ် ပိုလေးပြီး ရေကူးလည်း မသန်ချေ။ ၎င်းတို့သည် တင်ရေယက်တောင်တို့ကို ထောက်၍ လျှောက်နိုင်သည်။

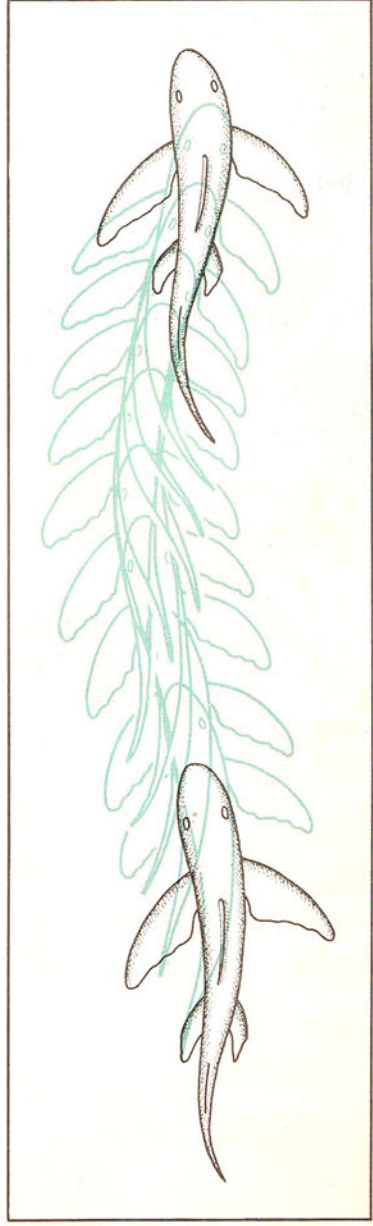
ငါးရှဉ့်နှင့်တူသည့် ဖြူ ဆူးပါ ငါး တို့ သည်လည်း ရေကူး မသန်ချေ။ ရေယက်တို့၏ တွန်းအားသည် မထိရောက်သဖြင့် ရေ ကူးရာ၌ တုံ့ဆိုင်းနေ၏။

ဆူးတောင်ပါ ခေါ် ငါးမည်းလုံးမျိုးတို့ကား သွယ်လှသောသဏ္ဌာန် ရှိခြင်း၊ ကြွက်သားများက တွန်းအား ပေးနိုင် ခြင်း၊ အမြီးက သင်္ဘောပန်ကာကဲ့သို့ တွန်းအားပေးနိုင်ခြင်းတို့ကြောင့် ရေကူးအသန်ဆုံး ငါးများဖြစ်ကြသည်။

အမြီးယမ်း ငါးမန်းသည် ရေတွင် ဖော့နေနိုင်အောင် အမြဲတမ်း ကူးခပ်နေရသည်။

ပုံတွင် တရှိန်တိုး ရေကူးသော ငါး၏ လမ်းကြောင်းကို ဖော်ပြထားသည်။

အာရုံခံအင်္ဂါများ

ရေအောက်သတ္တဝါများသည် ပတ်ဝန်းကျင်၏ အခြေအနေပြောင်းလဲမှုကို အာရုံခံ အင်္ဂါ အမျိုးမျိုးဖြင့် ခံစားသိရှိကြသည်။ ကျောရိုးမဲ့သတ္တဝါများတွင် မျက်လုံးဟု ခေါ် နိုင်လောက်သည့် အလင်းရောင်ကို တုံ့ပြန်သော ဆဲလ် အနည်းဆုံးတစ်ခုပါသည့် အင်္ဂါ ရှိတတ်၏။ အခြားသတ္တဝါများတွင်မူ အလင်းရောင်ကို ခံစားနိုင်သော ခန္ဓာကိုယ်သာ ရှိပြီး ကြည့်မြင်နိုင်သော မျက်စိများ မရှိပေ။ တုတ်ပြားမျိုးတို့တွင် မျက်လုံးအိမ် နှစ်ခုထဲ၌ အမည်း ‘ပစ်ဂမင်’ ပါ၏။ ထိုပစ်ဂမင်က အလင်းကို လက်ခံပြီး ဦးနှောက် သို့ ဆက်သွယ်ပေးသည်။ မျက်စိရှင်သော သတ္တဝါမျိုးတို့မှာ ‘ခရုတ်စတေးရှားမျိုး’တို့

ဖြစ်၏။ ခရုလိပ်ပြာအချို့၌မူ မျက်လုံးကလေးတစ်ရာခန့်အထိ ပါ၏။ ကျောရိုးမဲ့ သတ္တဝါများအနက် မျက်စိအရှင်ဆုံးသော အကောင်များမှာ ကင်းမွန်နှင့် ဘဝဲတို့ ဖြစ်၏။ ၎င်းတို့၏ မျက်လုံးသည် လူ့မျက်လုံးနှင့် တူသည်။ ကျောရိုးမဲ့ သတ္တဝါတို့၏ အခြားအာရုံခံအင်္ဂါများမှာ ထိတွေ့မှုကိုသိသော ဆဲလ် များနှင့် အနံ့ခံအင်္ဂါများဖြစ်၏။ ၎င်းတို့ကို အကောင်၏ အမွေးများ၊ ဆူးများနှင့် စမ်းလက်တံများတွင် တွေ့နိုင်၏။ ပင်လယ်ခွနှင့် ခရုတ်စတေးရှားမျိုးတို့တွင် အကောင် တိမ်းစောင်းနေလျှင် ဟန်ချက်ကို ပြန်ထိန်းနိုင်အောင် တည့်မတ်ပေးသည့် အလုံး

ဘဝဲ၏ အားကောင်းသော မျက်လုံးသည် မျက်လုံးတွင်း မှန်ဘီလူးမှတစ်ဆင့် အလွန်အဆင့်အတန်းမြင့်သော မြင်လွှာပေါ်တွင် ပုံရိပ်ထင်စေနိုင်သည်။

ကဏန်းသရဲသည် ဒေါက်ထောက်ထားသော မျက်လုံးဖြင့်ကြည့်၍ ရန်သူနှင့် အစာကို လျင်မြန်စွာ ခွဲခြားနိုင်သည်။

ခရုလိပ်ပြာ၏ အရေပြားနှုတ်ခမ်းတွင် မျက်လုံးကလေးပေါင်း မြောက်မြားစွာ ရှိသည်။

အလှမွေးကန်ထဲရှိ ငါးကြင်းတစ်ကောင်သည် ဘေးဘက်ရှိ အစင်းပါသော အင်္ဂါ ဖြင့် ကန်ဘေးမှန်နံရံများနှင့် မတိုက်မိအောင် ထိန်းနိုင်သည်။

ဤငါးခေါင်းတွင် အာရုံခံအင်္ဂါများပါသည်။ နှုတ်ခမ်းမွေးနှင့် တူသော အမွေးတို့မှာ အစာစားရန်နှင့် အရသာခံရန် ဖြစ်သည်။ အမြူရောင် အစက်ကလေးများသည် အသံကို သိနိုင်သည်။

ကလေးများပါ၏။ ရှုပ်ထွေးစွာ မွဲစည်းထားသည့်အာရုံခံအင်္ဂါအမျိုးမျိုးကိုမူ ကျောရိုးရှိ သတ္တဝါတို့တွင် တွေ့နိုင်၏။ ငါးတွင် အရေပြားထဲရှိ ထိတွေ့မှုသိသော အင်္ဂါအမျိုးမျိုးနှင့် ဖိအားကို သိရှိခံစားနိုင်သော အာရုံခံအင်္ဂါ ပါသည်။ ဘေးဘက် အစင်းသည် ဖိအားလှိုင်း များကိုလက်ခံပြီး အသံကြားခြင်းထိတွေ့ခံစားခြင်းတို့ကို ဆောင်ရွက်နိုင်သည်။ ဤနည်း ဖြင့် ငါးသည် အန္တရာယ်မှ ရှောင်တိမ်းနိုင်ခြင်း၊ မမြင်လွယ်သော အစာကိုရှာဖွေနိုင်ခြင်း တို့ကို ပြုလုပ်နိုင်သည်။ ငါးအမျိုးကမူ လျှပ်စစ်စက်ကွင်း ထုတ်လွှတ်၍ ၎င်းတို့၏ပတ်ဝန်းကျင်ကို သိရှိနိုင် ၏။ ဤလျှပ်စစ်စက်ကွင်း၌ အပြောင်းအလဲဖြစ်လျှင် တစ်ခုတစ်ရပ်နေကြောင်းသိသည်။ ဤနည်းဖြင့် မှောင်သောရေထဲတွင် ထိုငါးသည် လမ်းရှာတွေ့သည်။

အသက်ရှူခြင်း

ရေအောက်သတ္တဝါများသည် အသက်ရှူနိုင်ရန်အတွက် လူတို့ကဲ့သို့ပင် အောက်ဆီဂျင်ကို ရယူကြ၏။ ဝေလငါး၊ ဗုံ၊ ပင်လယ်လိပ်နှင့် အခြားရေနေ သတ္တဝါများကမူ ၎င်းတို့၏ အဆုတ်ဖြင့် လေထဲမှ အောက်ဆီဂျင်ကို ရယူနိုင်၏။ သို့ရာတွင် ရေအောက်သတ္တဝါများ ဖြစ်ကြသော တိမျိုးများ၊ ခရုတံတေးများ၊ ကောင်ကြီးများ၊ ခရုအများစုနှင့် ငါးအားလုံး နီးပါးတို့သည် ရေတွင်ပျော်ဝင်နေသော အောက်ဆီဂျင်ကို ပါးဟက်ဖြင့် ရယူကြ၏။ လှုပ်ရှားမှုများသော သတ္တဝါတစ်ကောင်အတွက် ပါးဟက်ကို ဖြတ်သန်းသော ရေ အမြောက်အမြား လိုအပ်သည်။ ဤသို့ လိုအပ်ခြင်းမှာ ရေထဲ၌ပျော်ဝင်နေသော အောက်ဆီဂျင်ပမာဏသည် လေထဲ၌ရှိသော အောက်ဆီဂျင်နှင့်စာလျှင် နည်းလွန်းသောကြောင့် ဖြစ်သည်။ ဤနည်းဖြင့် လေရှူသော သတ္တဝါတစ်ကောင်သည် အသက်တစ် ကြိမ်ရှူလျှင် အောက်ဆီဂျင်အနည်းငယ်ကိုသာ ရှူသွင်းခြင်းဖြစ်သော်လည်း ပါးဟက်ဖြင့်

အသက်ရှူသောသတ္တဝါများအဖို့ သွင်းယူလိုက်သည့် ရေထဲတွင် ပါလာသမျှသော အောက်ဆီဂျင်အားလုံးနီးပါးကို အသုံးပြုကြရ၏။ ဤသို့ ရေသွင်းယူရာတွင် ပါးဟက်ခန်း တွင်းသို့ အစာဝင်မလာနိုင်အောင် ပါးဟက်ရိုးခွေဆူးတို့က ကာကွယ်ပေးသည်။ ရေထဲ၌ အောက်ဆီဂျင်ရှားသွားလျှင် ငါးအချို့သည် လေရှူနိုင်ရန် ပြုပြင်ပြောင်းလဲ၏။ ရေညစ်ညမ်းမှုကြောင့်ဖြစ်စေ၊ သဘာဝအလျောက် ပတ်ဝန်းကျင် ဟန်ချက် ပျက်သွားလျှင်ဖြစ်စေ ဤအခြေအနေမျိုး ပေါ်တတ်သည်။ ထိုအခါ သာမန်ငါးကြီး မျိုးသည် လေပူဖောင်းတစ်ခုကို ပါးစပ်ထဲသွင်းယူ၍ ပါးဟက်များအနီး၌ ငုံ့ထား တတ်၏။ အဆုတ်ပါးငါးနှင့် ငါးဖျံတို့တွင် အောက်ဆီဂျင်နည်းသောအခါ အသက် ရှူနိုင်ရန် အဆုတ်နှင့်တူသော အင်္ဂါပါ၏။ ငါးဖျံ၏ ပါးဟက်မျှင်သည် တောင့်တင်း သဖြင့် ရေကျချိန်တွင် ကုန်းပေါ်၌ ကြာရှည်နေနိုင်သည်။

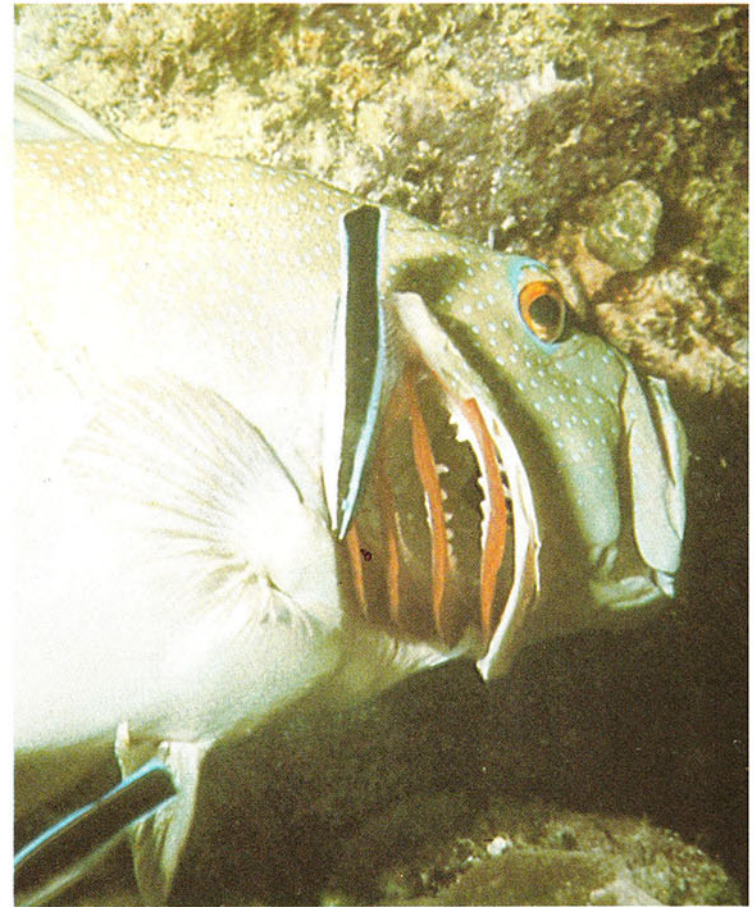
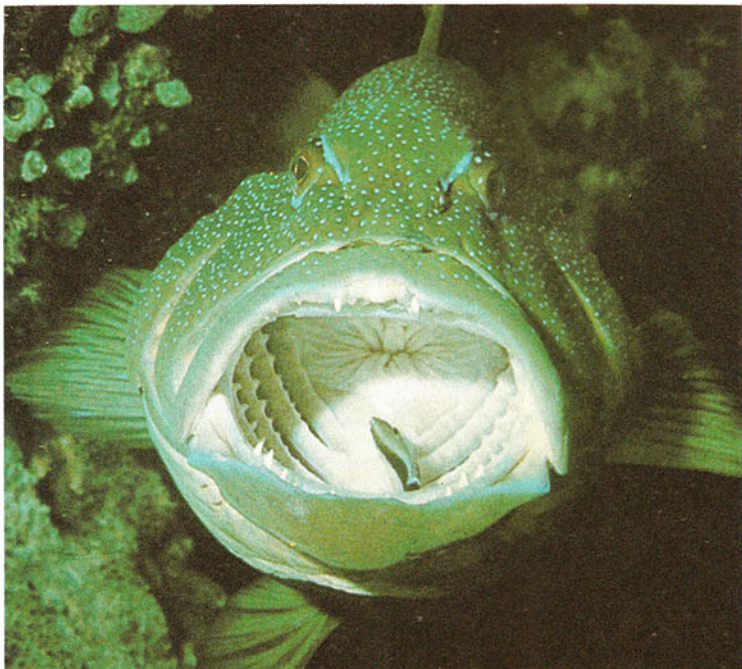

ငါးဖျံသည် ၎င်း၏ပါးဟက်ခန်းကို ရေဖြင့်ဖြစ်စေ၊ လေဖြင့်ဖြစ်စေ၊ ခေလေ ရော၍ဖြစ်စေ ဖြည့်တင်းထားသည်။

အရောင်တောက်ပသော ပင်လယ်ပက်ကျီနောက်ဘက်ပိုင်းမှ အပြင်ပါးဟက် ဆယ်ခုသည် အနီရောင်ပန်းပွားတစ်ခုခုသို့ ပွားကျနေသည်။

ရေမရှိလျှင် ငါးသေရပုံ

ငါး၏ပါးဟက်သည် ရေထဲတွင် အလေးချိန်မရှိချေ။ ၎င်းတို့သည် အချပ်လိုက်ခိုနေ သဖြင့် ငါးသည် အောက်ဆီဂျင်ကို စုပ်ယူနိုင်၏။ ငါးကို ရေထဲမှဆယ်ယူလိုက်လျှင် မကြာမီ သေသွားသည်။ ဤသို့ ဖြစ်ရခြင်းမှာ လေထဲတွင် ပါးဟက်ချပ်တို့သည် တခုနှင့် တခု ရောပြွမ်းပူးပေါင်းသွားပြီး လိုအပ်သော အောက်ဆီဂျင်ကို မစုပ်ယူနိုင်သောကြောင့် ဖြစ်၏။

သန္တာကျွန်းတန်းနေ 'ထရောက်' ငါး၏ ပါးဟက်များကို တွေ့နိုင်သည်။ ထိုငါး၏ ပါးစပ်ထဲတွင် 'ဝရုတ်' ငါးကလေးတစ်ကောင်က ကပ်ပါးများကို ရှင်းပေးနေသည်။

ထရောက်ငါးကြီးက ပါးဟက်ချပ်များကြားထဲသို့ ဝရုတ်ငါးကလေးဝင်ပြီး ကပ်ပါးကောင် များကို ရှင်းပေးနိုင်အောင် ပါးဟက်ဖုံးကို ဖွင့်ထားပေးသည်။

ငါးအုပ်ဖွဲ့ခြင်း

ငါးမျိုးစိတ်ပေါင်း ၄၀၀၀ ခန့်တွင် အုပ်ဖွဲ့ခြင်းဟုခေါ်သည့် သီးသန့်အလေ့အသက်မျိုး ရှိ၏။ မျိုးစိတ်အမျိုးစုံသည် အုပ်လိုက် စုပေါင်း၍ ပုံမှန် ကူးဝပ်လေ့ရှိသည်။ ငါးအုပ်စု တစ်ခုသည် ငါးအဖွဲ့အစည်းတစ်ခုဖြစ်၍ တခါတရံ ငါးကြီးတကောင်တည်း ကူးဝပ်နေ သကဲ့သို့ ထင်ရသည်။ ငါးအုပ်တစ်ဖွဲ့အတွင်း၌ တကောင်နှင့်တကောင် အကွာအဝေး ညီညီ တန်းစီကူးနေကြသည့်အခါ ရှေ့ဆုံးတန်းမှ နောက်ဆုံးတန်းအထိ ဘေးချင်းတိုက်၊ အထက်အောက်တို့၌လည်း အကောင်အရေအတွက် ညီတူနီးပါး ရှိ၏။ အချို့ ငါးအုပ် ပျားထဲတွင် အရွယ်အမျိုးမျိုးကွဲလွဲခြင်းနှင့် မတူသော မျိုးစိတ်များ ရောပါလာခြင်းများ ရှိတတ်သော်လည်း ငါးအုပ်အများစုတွင် မျိုးစိတ်တမျိုးတည်း တရွယ်တည်းဖြင့်သာ ဖွဲ့စည်းတတ်ကြ၏။ ငါး၏ အမြင်အာရုံခံကောင်းမှုသည် ငါးအုပ်ဖွဲ့စည်းခြင်းအတွက် အရေးအကြီးဆုံး အာရုံတစ်ခု ဖြစ်နိုင်သည်။ အဘယ်ကြောင့်ဆိုသော် မှောင်သော ညဘက်တွင် ငါးအုပ်များ ပျက်သွားတတ်သောကြောင့် ဖြစ်၏။ သို့သော်လည်း ဘေးဘက်အစင်း အာရုံခံအင်္ဂါများက ငါးအချင်းချင်း၏ လှုပ်ရှားမှုနှင့် တည်နေရာကို

မှန်းဆနိုင်အောင် ကူညီပေးဟန်ရှိသည်။ အကြောင်းသော် ပင်လယ်ငါးသလောက်မျိုး တို့သည် ညအခါ၌ပင်လျှင် အုပ်ဖွဲ့၍ နေတတ်ခြင်းနှင့် ထိုငါးအုပ်အချို့တွင် ကန်းနေ သော ငါးတို့ကို တွေ့ဖူးခြင်းကြောင့် ဖြစ်သည်။

အုပ်စုလိုက်ဖွဲ့၍ ကူးသော အလေ့အထတွင် အကျိုးများစွာရှိ၏။ အုပ်စုဝင်ငါးတို့သည် အစာကို ပူးပေါင်းရှာဖွေနိုင်သည်။ မိတ်ဖက်ရှာဖွေလည်း လွယ်ကူ၏။ အုပ်လိုက်ဖွဲ့ထား ခြင်းကြောင့် ကာကွယ်မှုကိုလည်း ရစေ၏။ ငါးအုပ်တစ်ခုတွင် အများအားဖြင့် ရွှေက ငါးနောက်ကို နောက်မှငါးများက လိုက်၍ကူးသည်။ သို့သော် အထိတ်တလန့်ဖြစ်သည့် အခါ အန္တရာယ်နှင့် အနီးဆုံးဖြစ်သော ငါးများ၏ ဦးဆောင်မှုဖြင့် ငါးအုပ်တစ်ခုလုံး ပြန်လှည့်ပြေးကြသည်။ အုပ်ဖွဲ့ကူးသောငါးတို့သည် အစုလိုက် ရွေ့လျားနေကြသဖြင့် ရန်သူသည် ငါးတကောင်ချင်းကို ကွက်၍ရှာဖွေရန် ခဲယဉ်း၏။ အကယ်၍ ရန်သူသည် ငါးအုပ်တစ်ခုကို တိုက်ခိုက်သည့်တိုင်အောင် အကောင်အနည်းငယ်သာ ရန်သူ၏အစားကို ခံရမည်။

သမုဒ္ဒရာ၏ အထက်ဘက်ရေလွှာတွင် ကူးဝပ်နေကြသော ‘ဆို့လစ်’ ငါးအုပ်တစ်ခု

အကွာအဝေးညီညီ တန်းစီကူးသော ငါးအုပ်တစ်ခု

တကောင်နှင့်တကောင် အကွာအဝေးညီညီ ကူးဝပ်နေကြသော ငွေရောင်ငါးအုပ်တစ်ခု

အစာနှင့် အစာစားခြင်း

ရေအောက်လောကတွင် တကောင်က တကောင်ကို ဆွဲကံ စားနေကြသော ရှည်လျားသည့် ဖြစ်စဉ်ကို အစာကွင်းဆက်ဟု ခေါ်၏။ အစာ ကွင်းဆက်၏ စတင်ရာ အစားခံအုပ်စုမှာ ကုဋေကုဋာမကများသော ရေမျောသက်ရှိဖြစ်၏။ ဤသက်ရှိများကို 'ကိုပိုဒါမျိုး' တို့က အခြေခံအစာအဖြစ် စားသုံး၏။ ကိုပိုဒါတို့ကို ပို၍ ကြီးသော ငါးသလောက်မျိုးတို့က စား၏။ ငါးသလောက်မျိုးတို့ကို ပိုကြီးသော 'မက္ကရယ်' နှင့် 'ကော့' ငါးတို့က စားပြန်၏။ အစာကွင်းဆက်၏ အစပိုင်းရှိ သတ္တဝါကလေးများသည် လွယ်ကူပေါများစွာ ပြန်လည်ပေါက်ပွားပြီး အစာကိုလည်း များများစားကြ၏။ အစာကွင်းဆက်၏ အဆုံးတွင် အရေအတွက်နည်းသည့် သားစားသတ္တဝါကြီးများ ရှိကြသည်။ ၎င်းတို့သည် အကောင်အနည်းအကျဉ်းသာ ပေါက်နိုင်ပြီး ခန္ဓာကိုယ်နှင့် နှိုင်းစာလျှင် အစာကို အနည်းငယ်သာ စားသုံးသည်။

အရာဝတ္ထုပေါ်တွင် တွယ်ကပ်နေထိုင်ရသည့် သတ္တဝါအချို့သည် အစာရှာရန် မရွေ့လျားနိုင်ပေ။ အနည်းအကျဉ်းမျှသာ လှုပ်ရှားနိုင်သည့် အကောင်အချို့မှာလည်း

မိမိတို့ထံ အစာရောက်လာရန်ကိုသာ မျှော်ကြရ၏။ ဤသို့ အောက်ခြေနေသတ္တဝါများ အသက်ရှင်ရခြင်းမှာ ပင်လယ်ရေ လှည့်ပတ်မှုဖြင့် ရေမျောသက်ရှိများ ၎င်းတို့ထံ ရောက်လာသောကြောင့် ဖြစ်၏။ အစာကိုစိမ်၍စားသော ခုံးကောင်တို့သည် ရေနှင့် အဏုဇီဝရုပ်တို့ကို ရေဝင်ပြွန်မှ တဆင့် ၎င်းတို့၏ အခွံထဲသို့ သွင်းယူစားသောက်၏။ ပင်လယ်မျောတို့သည် အစာကို စမ်းလက်တံတို့ဖြင့် ဖမ်းယူစားသောက်၏။ ပင်လယ်မှိုတို့သည် ၎င်းတို့အနီးဖြစ်သွားသော အစာကို အဆိပ်ပြင်းသော စမ်းလက်တံတို့ဖြင့် ဖမ်းယူ စားသုံး၏။

ရေကူးနိုင်သော သတ္တဝါများကမူ အောက်ခြေနေ သတ္တဝါများနှင့် အခြားသတ္တဝါများကို နည်းအမျိုးမျိုးသုံး၍ ဖမ်းယူ စားသောက်၏။ ရေလက်ဝါးအချို့ကမူ ခုံးနှင့် ခရုလိပ်ပြာတို့၏ အခွံကို အားဖြင့်ဖွင့်ပြီး အတွင်းမှ အသားကို စား၏။ ဘဝဲတို့ကား စမ်းလက်တံများရှိ သန်မာသော စုပ်ခွက်များကိုသုံး၍ အစာကို ဖမ်း၏။ ပင်လယ်ခူ၊ ပင်လယ်မှိုနှင့် သန္တာကောင်တို့သည်လည်း စမ်းလက်တံများကို သုံး၍ အစာကို ဖမ်းယူ ကြသည်။

မျိုးပွားခြင်း

မျိုးစိတ်တစ်မျိုး၏ မျိုးဆက်များ ဆက်လက်ရှင်သန်နိုင်ရန် မျိုးပွားမှုလိုအပ်သည်။ ရေအောက်သတ္တဝါများတွင် မျိုးပွားမှုအမျိုးမျိုးကွဲပြားသည်။ ဖွဲ့စည်းပုံ အရင်းဆုံးသော သတ္တဝါဖြစ်သည့် 'အမီးဗား'သည် ကွဲပြားနည်းဖြင့် မျိုးပွား၏။ ၎င်းသည် မိမိကိုယ်ကို နှစ်ပိုင်း ပိုင်းလိုက်ခြင်းဖြင့် ဆင်တူ အမီးဗား နှစ်ကောင် ပွားလာ၏။ 'ဟိုက်ဒရိုက်' ခေါ် သတ္တဝါအချို့၏ ခန္ဓာကိုယ်ပေါ်တွင် အဖူးကလေးပောင်းထွက်လာပြီး ထိုအဖူးသည် ပိုမိုရှည်ထွက်လာကာ အကောင်အငယ်စားကလေး ဖြစ်လာ၏။ နောက်ဆုံးတွင် သီးခြားအကောင်ကလေးအဖြစ် ကျွတ်ထွက်လာသည်။ ထိုသို့ မျိုးပွားခြင်းကို ဖူးခြင်းဟု ခေါ်၏။ သန္တာကဲ့သို့သော အခြားသတ္တဝါများလည်း ထိုနည်းတူပင် မျိုးပွားကြ၏။ ပင်လယ်တိရစ္ဆာန်များ အချို့ကမူ ၎င်းတို့၏ အမြီးဖျားပိုင်းတွင် အဖူးပူးကာ အကောင်ငယ်များကို ဆက်တိုက် ပေါက်ပွားစေသည်။

ဥများကို ထုတ်လွှတ်နေသော အရောင်တောက်ပသည့် ပင်လယ်ပက်ကျီအမ

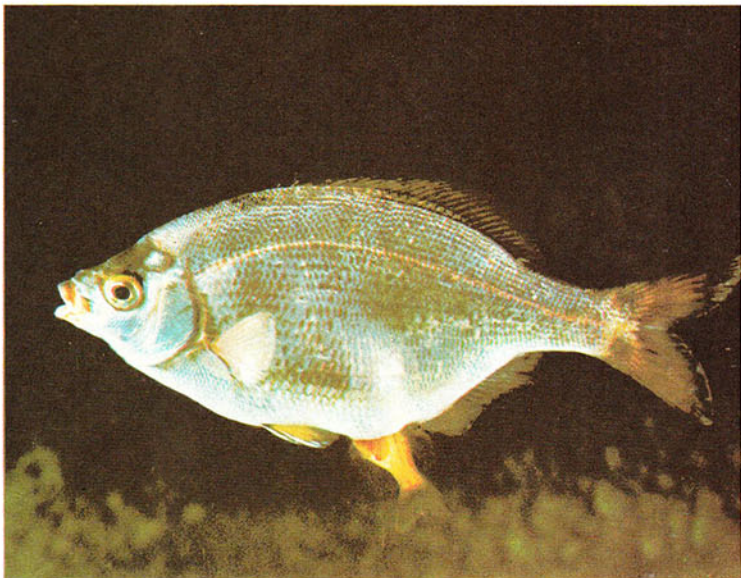
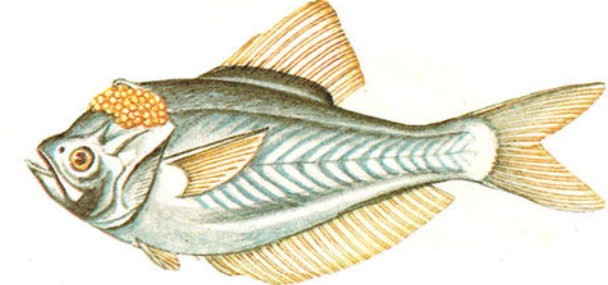
အမေရိကန်ရေနံဂါးသည် ဖခင်၏ သားလျောင်းအိတ်တွင်းမှ မွေးဖွားသည်။

ရေနေသတ္တဝါများတွင် သန္ဓေအောင်ခြင်းသည် ယေဘုယျအားဖြင့် အမခန္ဓာကိုယ်၏ အပြင်ဘက်တွင် ဖြစ်ပေါ်၏။ ထို့ကြောင့် ပြင်ပသန္ဓေအောင်ခြင်းဟု ခေါ်သည်။ အမက ရေထဲသို့ ဥချလိုက်သော ဥများပေါ်တွင် အထီးက သုက်များကို လွှတ်ထည့်ပြီးနောက် သန္ဓေတည်စေသောနည်း ဖြစ်၏။ ထို့ကြောင့် သန္ဓေအောင်မြင်ရေးနှင့် ဥတချင်း၏ ရှင်သန်နိုင်မှု အခွင့်အလမ်းသည် နည်းပါးသဖြင့် ထိုသတ္တဝါတို့သည် ဥနှင့်သုက်ကောင် အမြောက်အမြားကို ထုတ်လွှတ်ပေးရ၏။ သို့ရာတွင် ပြောင်းလဲလှုပ်ရှားနေသော ရေထဲသို့ သန္ဓေဥများကို ထုတ်လွှတ်ထားရခြင်း ဖြစ်သည့် အတွက် ထိုဥများကို ကာကွယ်မှုပေးရန် လိုသည်။

အထီးသည် အမ၏ ကိုယ်ထဲသို့ သုက်သွင်းပေး၍ ဥများ သန္ဓေအောင်စေခြင်းတို့ကို အတွင်းသန္ဓေအောင်ခြင်းဟုခေါ်သည်။ ဤနည်းသည် သန္ဓေအောင်မြင်ရေးအတွက် အခွင့်အလမ်း ပိုကောင်း၏။ သန္ဓေတည်ဥများသည် ပြင်ပသို့ မရောက်မချင်း မိခင်၏ ဝမ်းတွင်း၌ အထိုက်အလျောက် ဖွံ့ဖြိုးခဲ့ရ၏။ ထို့ကြောင့် အမသည် ဥအနည်းငယ်မျှကိုသာ ထုတ်လုပ်သည်။ အချို့ငါးတို့ကို အကောင်မွေးသတ္တဝါများဟုခေါ်သည်။ သန္ဓေသားသည် မိခင်ဝမ်းထဲ၌ပင် ကြီးထွားပြီးနောက် အင်္ဂါရုံသော အကောင်အဖြစ် အမိဝမ်းမှ မွေးဖွား၏။

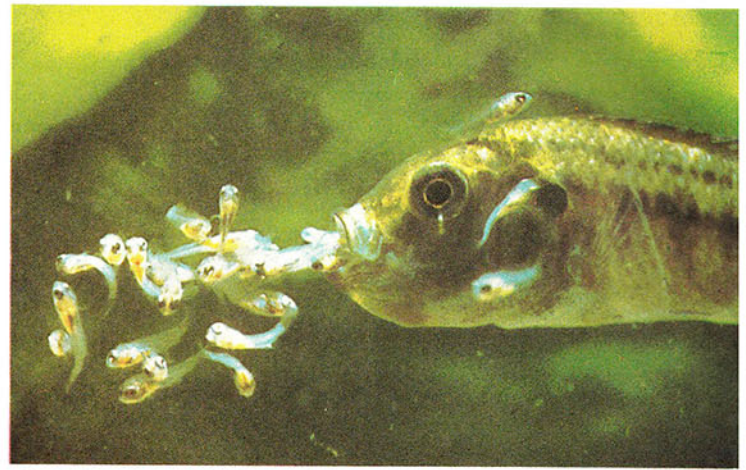

ဘဲအမတစ်ကောင် ဥများကို သယ်ဆောင်၍ ပုန်းကွယ်မည့် နေရာထဲသို့ တွားဝင်နေပုံ

နမူးပေါ်တွင် ဥများကို အတွဲလိုက် တင်ဆောင်ထားသော နမူးကိုယ်ဝန်ဆောင် ငါးထီး

ပမိဖိတ်သမုဒ္ဒရာမြောက်ပိုင်းတွင်နေသော ကကတစ်ငါးမျိုး အကောင်လိုက် မွေးဖွားနေပုံ

အိဂျစ်နိုင်ငံမှ အာခေါင်တွင်းမွေး ငါးသည် သန္ဓေအောင်ပြီး ဥများကို အကောင်ပေါက်သည်အထိ ပါးစပ်ထဲ၌ သိမ်းဆည်းထားပုံ (၆) နှင့် အကောင်ပေါက်များ ထွက်လာနေပုံ (အပေါ်)

ပိုးပန်းခြင်းနှင့် မိဘအုပ်ထိန်းမှု

ငါးမျိုးပွားခြင်းသည် ယေဘုယျအားဖြင့် ပတ်ဝန်းကျင် အခြေအနေ အဆင်ပြေသော မိတ်လိုက်ရာသီ၌ ဖြစ်ပေါ်၏။ ငါးထီးနှင့် ငါးမတို့သည် မိတ်မလိုက်မီ ပိုးပန်းသည်။ ယေဘုယျအားဖြင့် အထီးသည် ကသကဲ့သို့ လှုပ်ခါ၍ အမကို မြှူဆွယ်တတ်သည်။ သို့မဟုတ် တောက်ပသော အရောင်အသွေးဖြင့် အမကို ဆွဲဆောင်သည်။ ဤအပြုအမူက ငါးမကို လှုံ့ဆော်ပေးပြီး ဥထုတ်လွှတ်စေ၏။ ထိုအခါ အထီးက ထိုဥများပေါ်တွင် သုက်များဖျန်း၍ သန္ဓေအောင်စေသည်။ အတွင်းသန္ဓေ အောင်ခြင်းရှိသော ငါးများတွင်မူ ငါးထီးက ငါးမကို ၎င်းနှင့် လာရောက် ပူးကပ်စေသည်။

မိတ်လိုက်ပြီးသော် ငါးအများစုသည် ၎င်းတို့၏ ဥများကို ပစ်ထားလေ့ရှိ၏။ သို့သော် သန္ဓေဥများကို သီးသန့်အသိုက်ပြုလုပ်၍ ဥနှစ်နှင့် အကောင်ပေါက် နှစ်မျိုးစလုံးကို စောင့်ရှောက်တတ်သည့် ငါးမျိုးအချို့လည်း ရှိသည်။ အကောင်လိုက်မွေးသော ငါးမျိုးတို့သည် အကောင်ပေါက်များကို ကောင်းစွာ စောင့်ရှောက်တတ်သည်။

ကျောဆူးထောင် ငါးအထီးတို့သည် မိတ်လိုက်ချိန်တွင် အသိုက်ဆောက်သည်။ ထို့နောက် ပိုးပန်းသော အကကို လှည့်ပတ်က၍ ငါးမတသိကြီးကို ၎င်း၏ အသိုက်ထဲသို့ ချောမြှူသိမ်းသွင်းသည်။ တခါတရံ ငါးမတို့၏ အမြီးကို ကိုက်၍ တွန်းထည့်သည်။ ဥများချပြီးသောအခါ အကောင် မပေါက်မချင်း အထီးက စောင့်ရှောက်ပေးသည်။ ငါးအချို့ကမူ ၎င်းတို့၏ အသိုက်ကို အခြားသတ္တဝါများ၏ ကိုယ်ထဲ၌ပင် ပြုလုပ်သည်။ ဥပမာ- ‘ဗစ်တာလင်’ ခေါ် ငါးမသည် ၎င်း၏ ဥများကို ရှည်လျားသော ပြွန်တံဖြင့် ရေချိုခုံးကောင်၏ အခွံကြားထဲသို့ ဥချသည်။ ထို့နောက် အထီးက

ကျောဆူးထောင် ငါးထီးသည် အမနောက်မှ က၍ လိုက်နေပုံ

ဂျပန်နိုင်ငံမှ ‘စကာလပင်’ ငါးသည် ဥများကို ကျောက်ဆောင်တွင် ကပ်ထားပြီး စောင့်ရှောက်နေပုံ

ဗစ်တာလင်ငါးအမက ၎င်း၏ ဥများကို ရေချိုခုံးတစ်ကောင်၏ အခွံတွင်းသို့ ဥချနေပုံ

ဆာလမွန်ငါး၏ ဇီဝစက်

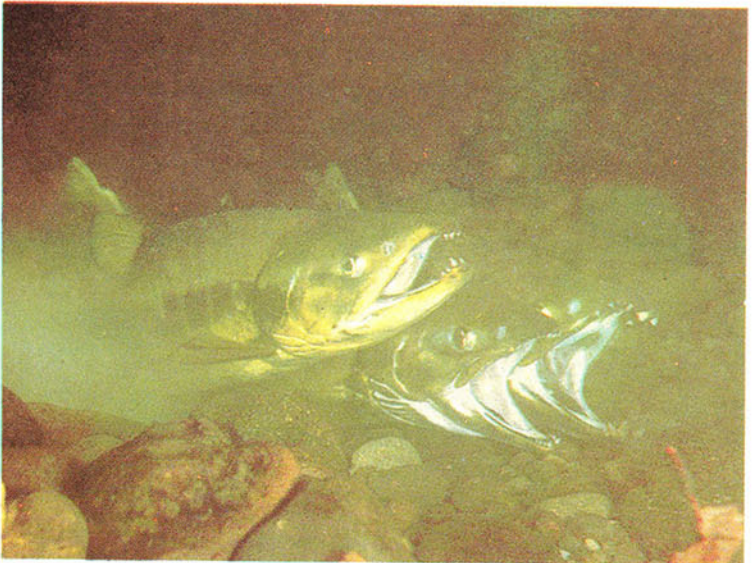
‘ဆာလမွန်’ ငါးတို့သည် ရေတိမ်မြစ်ချောင်းထဲ၌ ပေါက်ပွားခဲ့ပြီးနောက် ၎င်းတို့၏ ကြီးကောင်အထူထောင်ရန် ပင်လယ်ပြင်သို့ စုန်ဆင်းကြ၏။ သို့ရာတွင် ဥချချိန် နီးလာသည့်အခါ နေရာဟောင်းသို့ ပြင်းထန်သော ရေစီးများ၊ ရေတံခွန်များကို ရေဆန်ပြန်၍ ကူးတက်ကြပြီး မျိုးပွားခြင်း၏။ မျိုးပွားပြီးလျှင် မိမိတို့ မွေးရာခန့်ရာ ၌ပင် သေကုန်ကြ၏။ ပင်လယ်သို့ရောက်အောင် ပြန်ကူးနိုင်သော ငါးအမျိုးလည်း ရှိသည်။

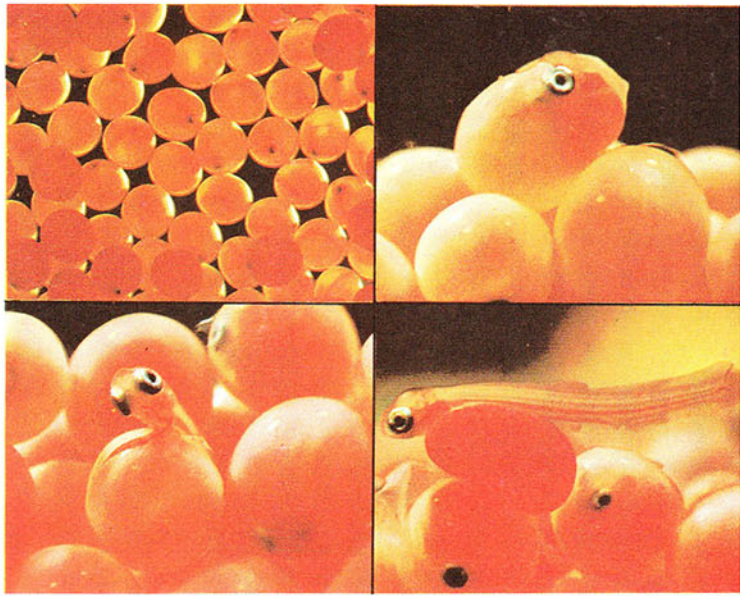
ဆာလမွန်ငါးတို့သည် မွေးဖွားရာ မြစ်ချောင်းသို့ အနံ့ခံ၍ ခဲယဉ်းစွာ ရေဆန် လာခဲ့ကြသည်။

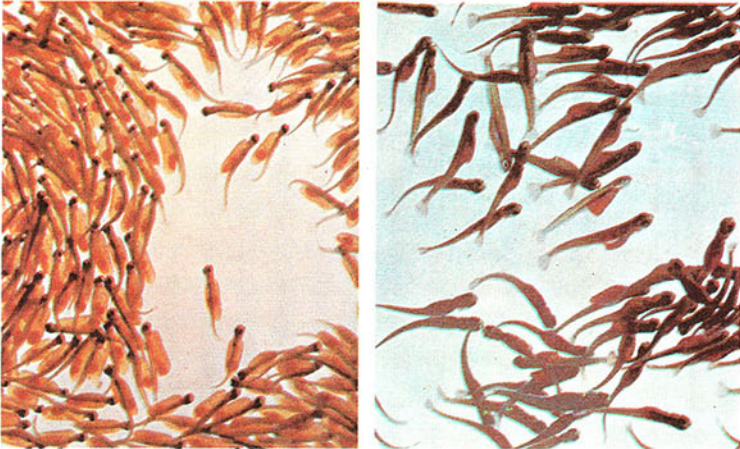
အဟုန်ပြင်းသော ရေစီးတွင် ခုန်ပျံ့ကူးတက်နေသော ဆာလမွန်ငါး

ဆာလမွန်တို့ မိတ်လိုက်သည့်အခါ ပါးစပ်များကို ဖြဲထားပြီး မြစ်၏ကြမ်းပြင်ပေါ် တွင် မျိုးပွားသည်။ အမက မိမိကိုယ်တိုင် ဖြူပြင်ထားသော တွင်းကလေးထဲတွင် ဥချသည် (အလယ်) ။ အထီးက ထိုဥများကို သနွေ အောင်စေသည် (ယာ) ။

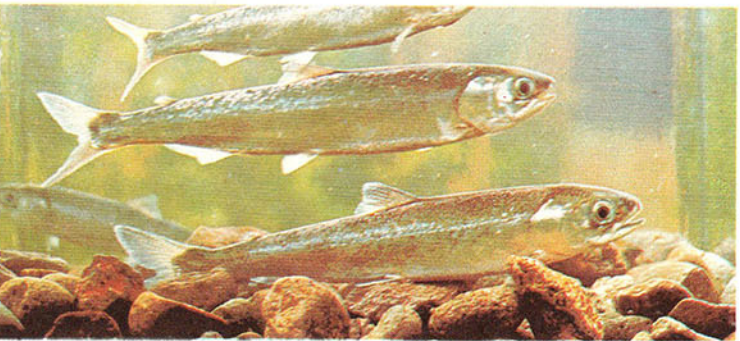
သနွေအောင်ဥ (အပေါ်ဝဲ) ။ မျက်လုံးနှင့် သွေးကြောများ ထင်ရှားလာသည် (အပေါ် ယာ) ။ ဦးခေါင်းထင်ရှားလာသည် (အောက်ဝဲ) ။ နှစ်လခန့် ကြာ လျှင် အကောင်ပေါက်ပြီး ၎င်းသည် တန်းလန်းကျန်သော ဥနှစ်အိတ်ကို စား သည် (အောက် ယာ) ။

ဥမှပေါက်ပြီး တစ်ပတ်အကြာတွင် တွေ့ရသည့် ဥနှစ်အိတ်တန်းလန်းနှင့်အကောင် ပေါက်များ။ ထိုဥနှစ်အိတ်ကို ပြန်စားယင်း အိတ်ပျောက်ကွယ်စပြုသွားသည်။

သုံးလကြာလျှင် သားပေါက်တို့သည် မြစ်ထဲတွင် ရေကူးနိုင်ကြသည်။

ပင်လယ်ပြင်တွင် အဝသစ်ထူရန် စုန်ဆင်းသွားသော ဆာလမွန်ငယ်များ

ယှဉ်တွဲနေစေလေ၊ ပြန်လှန်အကျိုးပြုစေလေနှင့် ကပ်ပါးစေလေ

သတ္တဝါတို့သည် အချင်းချင်းလည်းကောင်း၊ အပင်များနှင့်လည်းကောင်း အရေးကြီးသော ဆက်သွယ်ပေါင်းသင်းမှုရှိသည်။ သက်ရှိနှစ်မျိုး ယှဉ်တွဲအတူနေလေ့ရှိခြင်းကို ယှဉ်တွဲနေစေလေဟု ခေါ်၏။ ကပ်ပါးစေလေဆိုသည်မှာလည်း အတူယှဉ်တွဲနေခြင်း တစ်မျိုးပင် ဖြစ်၏။ သို့သော် တဦးဦးက ၎င်းပေါင်းစည်းမှုအပေါ်တွင် အခွင့်အရေးယူသည်။ ငါးတို့သည် ပြင်ပ ကပ်ပါးဖြစ်သော သန်းကြောင့် ဒုက္ခခံရသည်။ အတွင်း ကပ်ပါးဖြစ်သော သန်ကောင်တို့၏ ဒဏ်ကိုလည်း ခံရသည်။

ယှဉ်တွဲအတူနေခြင်းဖြင့် နှစ်ဦးနှစ်ဖက် အကျိုးဖြစ်ထွန်းလျှင် ထိုဆက်သွယ်မှုမျိုးကို ပြန်လှန်အကျိုးပြုစေလေဟု ခေါ်၏။ ဥပမာ ‘ကလောင်း’ ငါးသည်အစာကို ပင်လယ်မှို နှင့် ဝေစားသည်။ ပင်လယ်မှို၏ စမ်းလက်တံများကြားတွင် နေထိုင်ပြီး ပင်လယ်မှို အတွက် ၎င်း၏တောက်ပသော အရောင်ဖြင့် အခြားငါးများကို မြှူဆွယ်ပေးဖွယ်လည်း ရှိသည်။ အပြန်အလှန်အားဖြင့် ပင်လယ်မှိုသည် ကလောင်းငါး၏ ကိုယ်ပေါ်ရှိ ကပ်ပါး ကလေးများကို ဖယ်ရှားပေး၏။ မိမိ၏ အဆိပ်လူးသော စမ်းလက်တံဖြင့်လည်း ကလောင်း ငါးကို ရန်သူဘေးမှ ကာကွယ်ပေး၏။ ကလောင်းငါးသည် ပင်လယ်မှိုအဆိပ်ပြီးသည်။

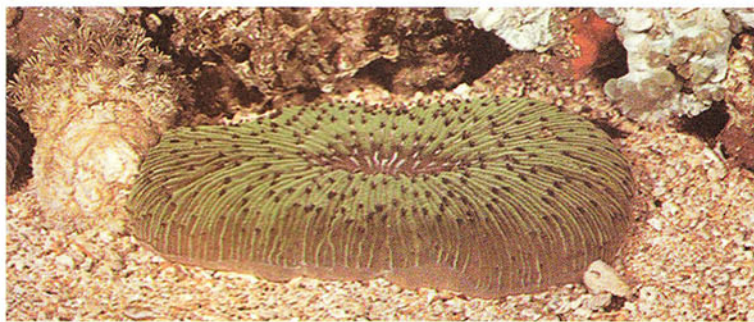
သန္တာများအကြားတွင်နေသော ‘ထရောက်’ ငါးကဲ့သို့ အချို့ငါးများသည် ၎င်း၏ ပါးဟက်နှင့်ကိုယ်ပေါ်တွင် ကပ်ပါးနှင့်ဗက်တီးရီးယားပိုးများရှိလျှင် ခါချ ဖယ်ရှားတတ်၏။

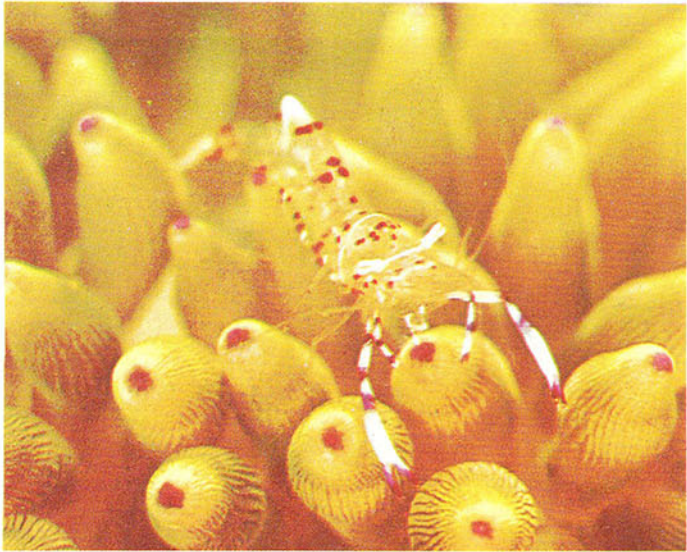
ခရမ်းရောင်ပင်လယ်မှို၏ ရှည်လျားသော စမ်းလက်တံများ အောက်တွင် အမည်းရောင်ရေညှိပုံအုပ်စုငယ်တစ်ခုခုလှုံနေပုံ

ပင်လယ်မှိုသည် ဝင်ကစွပ်သွားလေရာသို့ ကျောပိုးပါသွားပြီးအစာရှိရာ နေရာသစ်များသို့ ရောက်သွားသည်။ ဝင်ကစွပ်အပိုလည်းပင်လယ်မှိုများ ဖုံးနေသဖြင့် အသွင်ပြောင်းနေသည်။

အင်ဒိုပစီဖိတ်ဒေသ ကျောက်မှိုပွင့်သည် ၎င်း၏ တစ်ရှူးအတွင်းနေ ရေမွှော့ပင် ငယ်တို့ကြောင့် ဗိမ်းရိုနေသည်။ ဤသက်ရှိနှစ်မျိုးသည် အထီးတည်း မရှင်သန်နိုင်။

ပင်လယ်မှိုတစ်ကောင်၏ စမ်းလက်တံများကြားထဲတွင်နေသော သန်ရှင်းရေး ပုခွန်

ပင်လယ်မှိုတွင် ခိုလှုံနေသော ကလောင်းငါးကို တွယ်ကပ်နေသည့် ကပ်ပါးသည် ငါးမသေစေပဲ ငါး၏ကိုယ်ထဲမှအရည်ကို သောက်သုံးသည်။

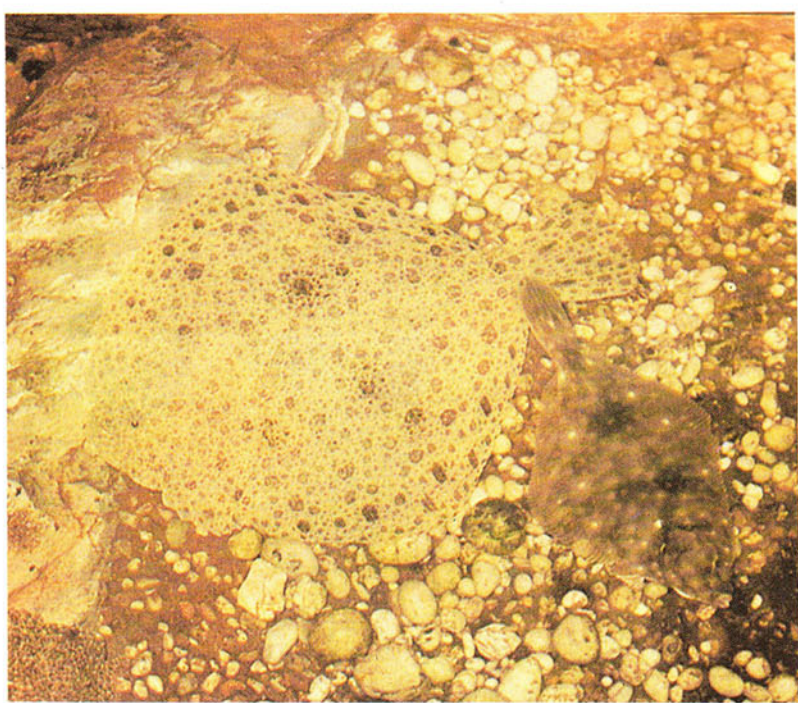
ပုံဖျက်ခြင်း

သတ္တဝါတို့သည် မိတ်ဖက်ရှာရာတွင်လည်းကောင်း၊ ၎င်းတို့၏ပိုင်နက်ကို သတ်မှတ်ရာတွင်လည်းကောင်း မိမိကိုယ်ကို အများသိအောင် လုပ်ပို့လိုသည်။ သို့ရာတွင်သတ္တဝါများသည် အသက်ရှင်ရေးအတွက် ကြိုးစား ရုန်းကန်ကြရသည့်အခါ၌ ၎င်းတို့ကိုယ်ကို လုံးဝမတွေ့ရအောင် နေထိုင်တတ်ခြင်းက ပုံဖျက်ခြင်းဖြစ်သည်။ ထို့ကြောင့် ၎င်းတို့သည် အယောင်ဆောင်ခြင်း သို့မဟုတ် ပုံဖျက်ခြင်း လုပ်ကြရ၏။ ပုံဖျက်ခြင်းသည် သားကောင်ဖမ်းသော သတ္တဝါအတွက် အခွင့်ထူး တစ်ရပ်လည်းဖြစ်၏။ အစာဖြစ်သော သားကောင်အနေဖြင့်လည်း ပုံဖျက်ခြင်းကို အသုံးပြု၍ ရန်သူမမြင်အောင် ပုန်းနိုင်၏။ သို့မဟုတ် ရန်သူကို လှည့်ဖြားနိုင်၏။

သတ္တဝါတို့သည် နည်းမျိုးစုံဖြင့် ပုံဖျက်တတ်ကြ၏။ သတ္တဝါအချို့သည် ရွှံ့၊ သဲ၊ အပင်များနှင့် အခြားသတ္တဝါများထံသို့ဝင်ပြီး ပုန်းကွယ်တတ်၏။ ထိုသို့ပုန်းကွယ်ရာတွင် ပတ်ဝန်းကျင်နှင့်တူသော အရောင်များ၊ အမှတ်အသားများကို မိမိတို့ကိုယ်ပေါ်၌ ဖော်ပြထားတတ်သည်။ အခြားသတ္တဝါများကမူ ၎င်းတို့ခန္ဓာကိုယ်၏ မြင်နေကျပုံပန်းသဏ္ဌာန် ပျောက်သွားအောင် ရန်သူကို လှည့်စားသည်။ သတ္တဝါအချို့က ၎င်းတို့၏ နောက်ခံ ပတ်ဝန်းကျင်အရောင်နှင့် ရောသွားအောင် ပင်ကိုအရောင်ကိုပင် ပြောင်းပစ်နိုင်သည်။

သန္တာကောင်အကြားတွင် ကောင်းစွာ ကိုယ်ရောင် ပျောက်ထားသော ပင်လယ်မှို ပုစွန်ဆိတ်။ ပုံ၏အလယ်တွင် ပြတ်တောင်းပြတ်တောင်း အစက်ကလေးများနှင့် အရေးကြီးသော အင်္ဂါအစိတ်အပိုင်းများမှ လွဲလျှင် အကောင်သည် မှန်သားကဲ့သို့ ကြည်လင်နေသည်။

အာဖရိကတိုက် အရှေ့ဘက်ပင်လယ်ကမ်းရိုးတန်းနေ ငါးခေါင်းပြားအစာ စောင့်နေပုံ။ ၎င်း၏ အရောင်နှင့် သဏ္ဌာန်ကို အောက်ခံမြေနှင့် ခွဲခြားရန် ခဲယဉ်းသည်။

သက်ရှိ သတ္တဝါတစ်ကောင်နှင့်တူသည်ထက် သမုဒ္ဒရာ ကြမ်းပြင်၏ မထင်ရှားသော အပိုင်းနှင့် ပိုတူသည့် အင်ဒိုပစိဖိတ်ပင်လယ် ငါးကျောက်ဖား အစာ စောင့်နေပုံ

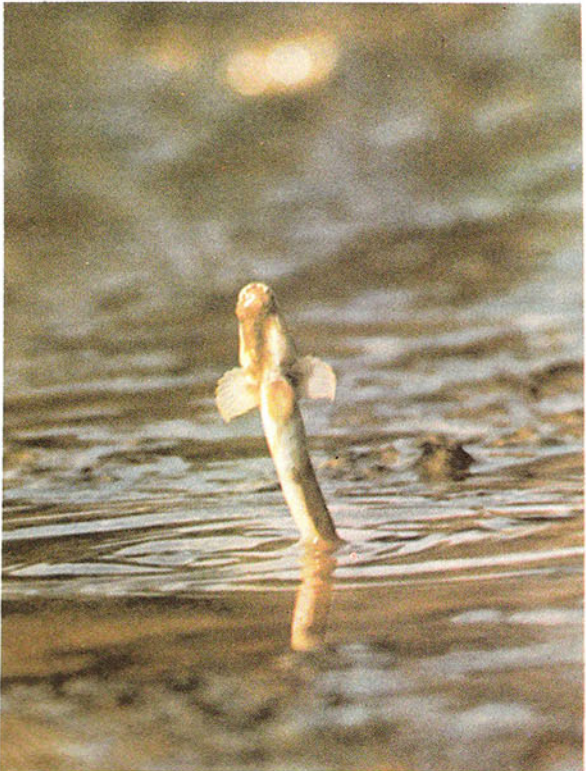
ပစိဖိတ်သမုဒ္ဒရာရှိ ငါးကိန္နရာသည် အနက်ရောင် အစင်းတန်းထူထူက ကိုယ်ထည်ကို နှစ်ခြမ်းပိုင်းထားသည်။ နှစ်ခြမ်းစလုံး ငါးနှင့်မတူချေ။

ဥရောပငါးပြား မျိုးစိတ်နှစ်မျိုး။ ၎င်းတို့သည် အောက်ခံကြမ်းပြင်နှင့် ဆင်တူအောင် အရောင်နှင့် အရေပြား ပုံသဏ္ဌာန်ကို ပြောင်းထားသဖြင့် ငါးဟူ၍ သိရန်ပင် ခဲယဉ်းလှသည်။

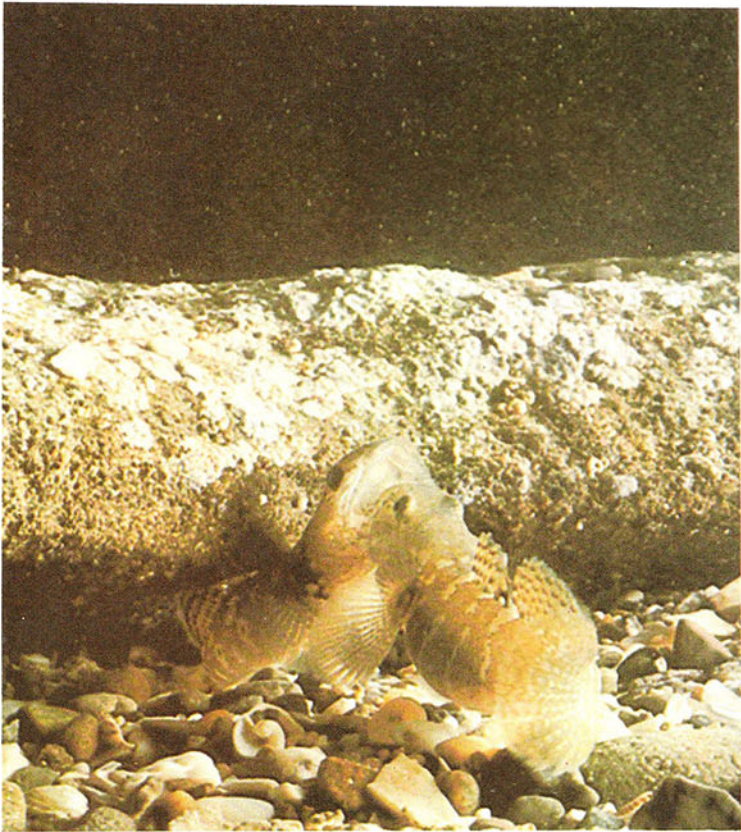
အကြမ်းပက်လိုခြင်းနှင့် ကာကွယ်ခြင်း

ရေအောက်ကမ္ဘာတွင် အသက်ရှင်ရေးသည် ထာဝစဉ် လုံးပန်း နေရသော ကိစ္စဖြစ်သည်။ သတ္တဝါများသည် အုပ်စုဖွဲ့ခြင်း၊ ပုံဖျက်ခြင်းတို့ဖြင့် မိမိတို့ကိုယ်ကို ကာကွယ်ကြရ၏။ အထူးကာကွယ်ပေး အင်္ဂါများဖြစ်သည့် ဆူး၊ သွား၊ လက်သည်း၊ ခြေသည်း၊ စမ်းလက်တံနှင့် ခန္ဓာကိုယ်အဖုံးများဖြင့်လည်း ကာကွယ်ထားကြ၏။ အထီးများသည် အစာကို ယှဉ်ပြိုင်စားသောက်ရေးနှင့် ၎င်းတို့သားငယ်များ၏ လုံခြုံရေးအတွက် ဆောင်ရွက်ကြရ၏။ များသောအားဖြင့် မျိုးတူ အခြားအကောင်များနှင့် ရင်ဆိုင်ကြရ၏။ ဤအခြင်းအရာကို “နယ်ပိုင်ဆိုင်မှု ပြဿနာ”ဟု ခေါ်သည်။ ထိုကဲ့သို့သော အထီးများတွင် တောက်ပ၍ ထင်ပေါ်သည့် အရောင်အသွေးများ ရှိတတ်သည်။

နယ်နိမိတ်နှစ်ခုအကြားတွင် အထီးကောင်အချင်းချင်း ရန်ပွဲများ ဖြစ်တတ်သည်။ သို့သော်လည်း ထိုရန်ပွဲကြောင့် အကြီးအကျယ် ပျက်စီးခြင်းမျိုး ဖြစ်လေ့မရှိ။ အဘယ်ကြောင့် ဆိုသော် ရှုံးသူက နောက်ဆုတ်သွားမြဲ ဖြစ်သောကြောင့်တည်း။ ယိုးဒယားတိုက်ငါးသည် ၎င်းတို့၏အသိုက်များကို ကာကွယ်ရာတွင် သေသည်အထိ တိုက်ခိုက်လေ့ရှိသည်။

ငါးဖျံသည် အောက်ခံ၍ပေါ်တွင် အမြီးထောက်ရပ်လျက် ရေယက်တောင်များကို ဖြန့်ကားပြီး ခြောက်လှန့်ပြနေပုံ

နယ်လုနေသော ‘ရိုဗီ’ ငါးထီးနှစ်ကောင် ပါးစပ်များကိုဖြဲ၍ တကောင်နှင့် တကောင် ခြောက်လှန့်နေကြပုံ

အသိုက်လုပ်ရန်နေရာအတွက် ‘ဆာလမ္ဗန်’ ငါး အထီးတစ်ကောင်က ပြိုင်ဘက် ငါးအထီးတစ်ကောင်ကို ပြင်းထန်စွာ တိုက်ခိုက်နေပုံ

တယောထိုးကဏန်း အထီးသည် အခြားသော အထီး ကောင်များကို လက်မကြီးစေ့ ယမ်း၍ ခြောက်နေပုံ

နေထိုင်ရာတွင်းများအတွက် နယ်ပယ်လုနေကြသော တယောထိုးကဏန်း အထီးနှစ်ကောင်

ရေထဲရှိမျိုးနွယ်များ

သတ္တဝါလောကကိုအဓိက အုပ်စုကြီး ၂၀ ခန့် ခွဲခြားထား၏။ အုပ်စုတစ်ခုလျှင် ခန္ဓာကိုယ်ချင်း အခြေခံတူညီသည့် သတ္တဝါများနှင့် အခြားသတ္တဝါများမှ ခွဲခြားနိုင်သော တည်ဆောက်ပုံရှိ သတ္တဝါများ ပါဝင်သည်။

ပင်လယ်ဆီးဖြူသီးကောင်၊ ရေညှိပုံသတ္တဝါနှင့် ခုံးစွယ်ဟူသော အုပ်စုသုံးမျိုး မှလွဲ၍ အုပ်စုအားလုံးကို အစဉ်အတိုင်း ဖော်ပြထား၏။ လက်ဝဲစွန်တွင် ဆဲလ်တစ်ခု သာပါသော ပရိုတိုဇွာမျိုး များမှ လက်ယာစွန်တွင် ဖွဲ့စည်းပုံအမြင့်ဆုံးကျောရိုး ရှိ သတ္တဝါများဖြစ်သော ငါးနှင့် နို့တိုက်သတ္တဝါများအထိ စီစဉ်ထားသည်။

၁။ ပါရာမေစိယပ်
၂။ ယူဂလီနာ
၃။ အမီးဗား
၄-၇။ အခြားပရိုတိုဇွာမျိုးများ
၈။ ရေတန်းကောင်
၉။ ပင်လယ်ခူ
၁၀။ ပင်လယ်မှို
၁၁။ သန္တာ
၁၂။ ပင်လယ်နကျယ်

၁၃။ ဟိုက်ဒရာ
၁၄။ ရေမြုပ်
၁၅။ ပင်လယ်ဆီးဖြူသီး
၁၆။ ပင်လယ်တုတ်ပြား
၁၇။ ကပ်ပါးတုတ်ပြား
၁၈။ ရေချိုတုတ်ပြား
၁၉။ အကြေးပါ တိမ်မျိုး
၂၀။ ဆူးမွေးပါ တိမ်မျိုး

၂၁။ ယပ်တောင်တံမျိုး
၂၂။ ရေချိုမျှော့
၂၃။ ကပ်ပါးသန်ကောင်
၂၄။ ရေညှိပုံသတ္တဝါ
၂၅။ ကိုပိပုံဒါမျိုး
၂၆။ ပိလား
၂၇။ ကဏန်း
၂၈။ ဖုစွန်
၂၉။ ဖုစွန်တုပ်

၃၀။ ဝင်ကစွပ်
၃၁။ ခရင်းကောင်
၃၂။ မြားပုံဝမ်းကောင်
၃၃။ ခုံးစွယ်
၃၄။ မီးအိမ်ခွံ
၃၅။ ဆင်စွယ်ခွံ
၃၆။ ပုခို
၃၇။ ခရုယပ်တောင်
၃၈။ ပင်လယ်ခရု

၃၉။ ကင်းမွန်
၄၀။ အဝဲ
၄၁။ နန်းတော်ခရု
၄၂။ ရေလက်ဝါး
၄၃။ ရေမျောက်ယောက်ဖ
၄၄။ ကျောက်အဝဲ
၄၅။ ပင်လယ်မျှော့
၄၆။ သံပရိပ်
၄၇-၄၈။ ငှက်မွေးကြယ်

၄၉။ ရေပန်းကောင်
၅၀။ လန့်စလက်
၅၁။ ရေပန်းကောင်
သားလောင်း
၅၂။ မိကျောင်း
၅၃။ ငါးမန်း
၅၄။ ငါးပျံ
၅၅။ ဆာလမွန်
၅၆။ ပင်လယ်လိပ်

၅၇။ ဟား
၅၈။ ရေပုတ်သင်
၅၉။ ပင်လယ်မြွေ
၆၀။ အဲ
၆၁။ ဖျံ
၆၂။ ရေဝက်
၆၃။ ပင်လယ်ငှက်
၆၄။ ဝေလငါး

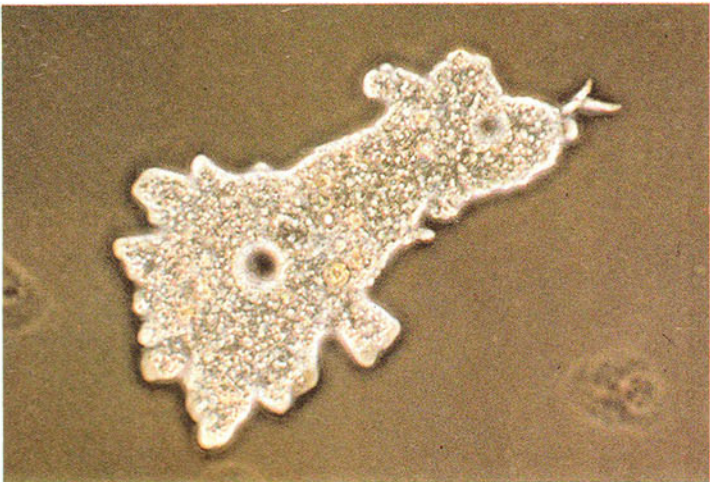
ဖွဲ့စည်းပုံ ရှင်းသော သတ္တဝါများ

သတ္တဝါလောကကို ကျောရိုးမဲ့ကျောရိုးရှိဟူ၍သာမန်အားဖြင့် နှစ်မျိုးခွဲခြားနိုင်၏။ ဤအုပ်စုကြီးနှစ်မျိုးစလုံးကို ကမ္ဘာ့ရေထဲများတွင် တွေ့နိုင်၏။ ကျောရိုးမဲ့များတွင် အရွယ်အမျိုးမျိုးနှင့် ပုံသဏ္ဌာန်အမျိုးမျိုး ပါဝင်၏။ ဖွဲ့စည်းပုံအရှင်းဆုံး ဖြစ်သော ဆဲလ်တခုတည်းသာရှိသည့် ပရိုတိုဇွာများ များမှ အရွယ်ပိုကြီးပြီးဖွဲ့စည်းပုံပိုမိုရှုပ်ထွေးလာသည့် ကဏန်း၊ ‘မိုလတ်’နှင့်ရေလက်ဝါးတို့အထိအမျိုးမျိုး ကွဲပြား၏။ သက်ရှိသတ္တဝါအားလုံးအနက် ကျောရိုးမဲ့များသည် ၉၀% ရှိသည်။

ပရိုတိုဇွာမျိုးများ

သက်ရှိသတ္တဝါ အားလုံးအနက် ဖွဲ့စည်းပုံအရှင်းဆုံး အကောင်ကလေးများကို ပရိုတိုဇွာမျိုးများဟု ခေါ်၏။ ၎င်းတို့သည် ကမ္ဘာပေါ်တွင် ပထမဦးဆုံးပေါ်ပေါက်ခဲ့သည့် သတ္တဝါနှင့်လည်း ဆင်တူဖွယ်ရှိသည်။ ရေချိုနှင့်ရေငန်ဒေသနှစ်မျိုးစလုံးတွင် တွေ့ရ၏။ ဆဲလ်တခုတည်းသတ္တဝါများ ဖြစ်၏။ အများစုကို ‘မိုက်ခရိုစကုပ်’အောက်၌ ကြည့်မှသာမြင်နိုင်သည်။ ပရိုတိုဇွာမျိုးများတွင် ကျောက်ကျောနှင့်တူသည့် ရုပ်ဝတ္ထုပါရှိသည်။ ၎င်းကို ‘ပရိုတိုပလာဇမ်’ဟုခေါ်၏။ ‘အမီးဗား’ကဲ့သို့သော သတ္တဝါအချို့တွင် ခန္ဓာကိုယ်ပုံသဏ္ဌာန်ပြောင်းလဲနေပြီး ပရိုတိုပလာဇမ်ကို ဖုံးအုပ်ကာကွယ်ထားခြင်း မရှိ။ အခြားအကောင်များတွင်မူ အခွံကလေးများ သို့မဟုတ် အရိုးအိမ်ပါရှိသဖြင့် တိကျသော ပုံသဏ္ဌာန်ရှိ၏။ ပရိုတိုဇွာမျိုးတို့၏ တခုတည်းသော ဆဲလ်က အသက်ရှင်သန်မှုအတွက် လုပ်ငန်းအားလုံးကို လုပ်ဆောင်၏။ နယူကလီယသည် မျိုးပွားခြင်းနှင့် သက်ဆိုင်၍ မိဘ၏ အမွေခံလက္ခဏာများကို ဆက်ခံစေ၏။ များစွာသောပရိုတိုဇွာမျိုးတို့တွင်ရွှေ့လျားရန် မျှင်ပွားနှင့် ကျာပွတ်မွေးများပါ၏။ ပရိုတိုဇွာမျိုးအချို့တွင် ‘ကလိုရိုဖီး’ ပါသဖြင့် အပင်ကဲ့သို့ အစာချက်နိုင်၏။ ဤကဲ့သို့သော သတ္တဝါအမျိုးအစားတို့ကို အပင် သို့မဟုတ် အကောင်ဟူ၍ မခွဲခြားနိုင်ပေ။

ပရိုတိုဇွာမျိုးများသည် ပင်လယ်သက်ရှိများတွင် အများဆုံးဖြစ်ပြီး “အစာကွင်းဆက်” ၏ အစဦးနေရာ၌ ရှိကြ၏။ ထို့ကြောင့် ၎င်းတို့သည် ပင်လယ်သတ္တဝါများတွင် အရေးအကြီးဆုံး အခြေခံ အစာ ဖြစ်၏။ သို့ရာတွင် ပရိုတိုဇွာမျိုးများသည် အပင်နှင့် သတ္တဝါတို့တွင် ကပ်ပါးအဖြစ်နေတတ်သဖြင့် ၎င်းတို့ကြောင့် ရောဂါများ ဖြစ်စေသည်။ လူတွင် ငှက်ဖျားရောဂါနှင့် အမီးဗားဝှံ ဝမ်းကိုက်ရောဂါမျိုးစသည်တို့ ဖြစ်သည်။ ပရိုတိုဇွာမျိုးတို့သည် သေပြီးသည့် အခါမှာပင် အရေးပါသည်။ ၎င်းတို့၏ အရိုးအိမ်ကလေးများသည် သမုဒ္ဒရာ ရေနက်ပိုင်းသို့ တဖြည်းဖြည်း နစ်မြုပ်သွား၍ ကြီးမားသော အနည်ထိုင် ပစ္စည်းများဖြစ်လာပြီး ကာလကြာမြင့်သောအခါ ကျောက်အဖြစ် ပြောင်းလဲသွား၏။

ရေအိုင်များ၏ အောက်ခြေတွင် နေသော အမီးဗားသည် ပရိုတိုပလာဇမ်ကို ခြေထောက်ကဲ့သို့ အသုံးပြု၍ ရွှေ့လျားနိုင်သည်။ ဤရွှေ့လျားနည်းသည် ရှေးအကျဆုံးသော သတ္တဝါတို့၏ ရွှေ့လျားနည်းဖြစ်သည်။

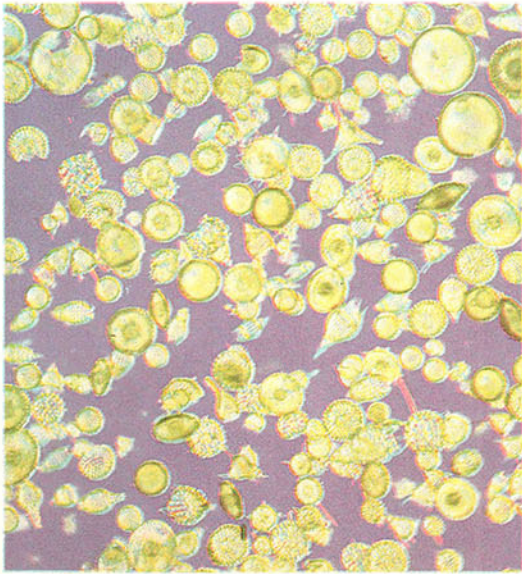

‘ယူဂလီနာ’သည် အပင်နှင့်သတ္တဝါလက္ခဏာနှစ်မျိုးစလုံးရှိသော ရေချိုပရိုတိုဇွာမျိုးဖြစ်သည်။ ကလိုရိုဖီးရှိခြင်းကြောင့် အပင်များကဲ့သို့ အစာချက်နိုင်သည်။ ထို့ပြင် အကောင်ကဲ့သို့လည်း ရွှေ့လျားနိုင်၏။

ရေချိုဒေသနေ ပရိုတိုဇွာမျိုးတစ်မျိုးဖြစ်သော ‘ပါရာမေစီယမ်’ သည် ၎င်းခန္ဓာကိုယ် ပတ်လည်ရှိ သေးငယ်သော မျှင်ပွားကလေးများကို ရိုက်ခတ်လျက် ရွှေ့လျား

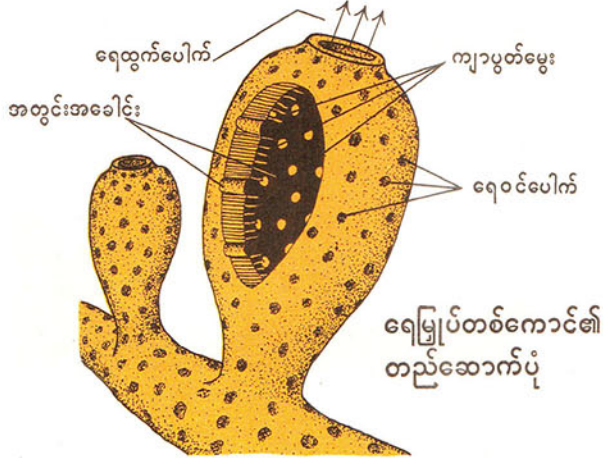
သည်။ ထိုမျှင်ပွား ကလေးများ လှုပ် ခါ သည့် အခါ အကောင်သည်အဆက်မပြတ်လိမ်သွားပြီး ကြောင်လိမ်ပုံလမ်းကြောင်းဖြင့် ရွှေ့လျားသည်။

‘ရေဒီယိုလေးရီးယန်း’ များသည် မာသော အရိုးအိမ်ရှိသည့် ပရိုတိုဇွာမျိုးအချို့ ဖြစ်သည်။

ရေမြုပ်ကောင်များ

အောက်ခြေ သို့မဟုတ် အခြားအရာဝတ္ထုများတွင် တွယ်ကပ်နေသည့်ရေမြုပ်ကောင်တို့သည် ဖွဲ့စည်းပုံရင်းသော ပင်လယ်သတ္တဝါများဖြစ်၏။ အထူးသဖြင့် ရေတိမ်သတ္တဝါများဖြစ်၏။ ရေချိုးမျိုးစိတ်အချို့လည်း ရှိသေး၏။ ရေမြုပ်ကောင်တို့၏ ခန္ဓာကိုယ်တွင် ဆဲလ်များစွာပါသောကြောင့် ပရိုတိုဇွာမျိုးတို့ထက် ဖွဲ့စည်းပုံအဆင့် ပိုမြင့်၏။ ရေမြုပ်အချို့တွင် အမျှင်ထူ အရိုးအိမ်နှင့် နူးညံ့သော အသားအရေမျိုး ရှိ၏။ ထိုသတ္တဝါများသည် ချေးတွန်းရေမြုပ်ဖြစ်၏။ တချိန်က ဈေးကွက်တွင် အရောင်းတွင်ခဲ့၏။ သို့သော် ယခုအခါ လူလုပ်ရေမြုပ်တူများဖြင့် အစားထိုးလာကြသည်။ 'ဗီးနပ်ပန်းခြင်း'ခေါ် ရေမြုပ်ကောင်၏ပိုးဇာခြည်နှင့်တူသော အရိုးအိမ်သည်အလှပဆုံးဖြစ်၍ ၎င်းကို လူတို့က အမြတ်တနိုးထားသည်။

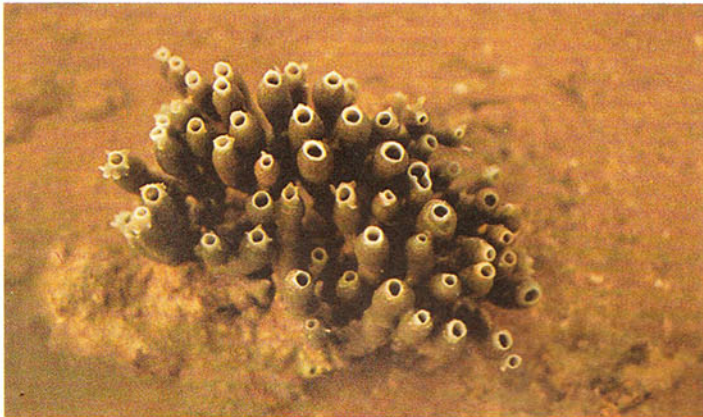

ရေမြုပ်တို့တွင် 'နပ်' ကြောစနစ်မရှိ။ ခန္ဓာကိုယ်တစ်ရှူးအစစ်မရှိ။ ပါးစပ်ပေါက်လည်း မရှိ။ အရေပြားထဲရှိ များပြားလှသော စကားပေါက်ကလေးများသည် ကိုယ်ထည်အတွင်းရှိ အခေါင်းနှင့် ဆက်သွယ်နေ၏။ အခေါင်း၏ မျက်နှာပြင်ကို ကျာပွတ်မွေးပါသော သီးသန့်ဆဲလ်များဖြင့် ဖုံးထား၏။ ရေသည် အပေါက်ကလေးများမှ တဆင့် အခေါင်းထဲသို့ စီးဝင်လာပြီး အပေါက်ကျယ်တခုမှ ပြန်ထွက်သွားသည်။ ရေမြုပ်တို့၏ ခန္ဓာကိုယ် ပုံသဏ္ဌာန်သည် အပြား သို့မဟုတ် ပြွန်ပုံမျိုးဖြစ်၏။ ပုခိုင်းပိုင်းပုံလည်းရှိ၏။ ၎င်းတို့သည် ကျောက်ဆောင်များ၊ ပင်လယ်ရေမှော်ပင်များနှင့် သန္တာများပေါ်၌ တွယ်ကပ်နေ၏။ အကြီးမားဆုံးသော မျိုးစိတ်ကို နက်ပကျန်းခွက်ဟု တင်စားခေါ်ဝေါ်သည်။ အချင်း နှစ်မီတာခန့်အထိကျယ်သည်။ ရေမြုပ်တို့သည် ရန်သူနည်းသောကြောင့် ၎င်းတို့ကိုယ်ကို ဖုံးကွယ်ရန် မလိုအပ်သဖြင့်တောက်ပသော အရောင်အဆင်းများရှိကြ၏။ အခြားသတ္တဝါများပုံဖျက်ခြင်းကို အထောက်အကူပြုသည်။

ပစိဖိတ်သမုဒ္ဒရာအနောက်မြောက်ပိုင်းရှိ ရေမြုပ်ကလေးတစ်မျိုး

ဂျပန်နိုင်ငံ ရေအနက် ၁၀ မီတာတွင်ရှိ ကျောက်ဆောင်များပေါ်၌ တွေ့ရသော ရေမြုပ်တစ်မျိုး

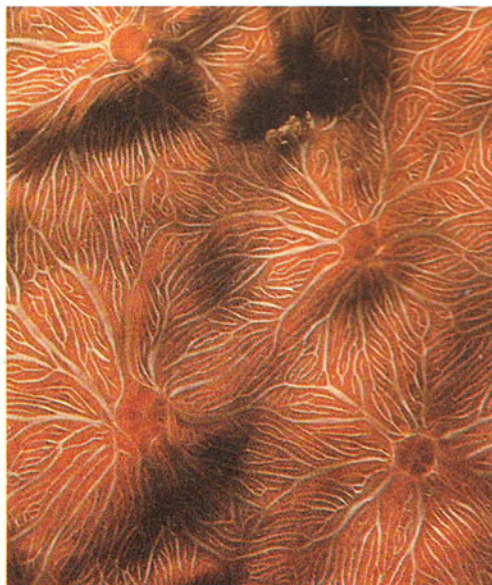
အရှေ့တောင်အာရှ ပင်လယ်ကမ်းရိုးတန်းမှ ဒီရေကျချိန်တွင် ရေပေါ် ပေါ်နေသည့် ရေမြုပ်အစုအဖွဲ့

နက်ပကျန်းခွက် ရေမြုပ်နှင့် ၎င်း၏ ကြီးမားသော ရေထွက်ပေါက် အနီးတွင် ရပ်သိနေသော ငါးကလေးတစ်ကောင်

သန္တာကျောက်တန်းတစ်ခုပေါ်မှ ထောင်ထွက်နေသည့် ပြွန်ပုံ ရေမြုပ်

ကျောက်ဆောင်မျက်နှာပြင်များတွင် ဖြန့်ကြက်ဖုံးလွှမ်းနေသည့် ရေမြုပ်အုပ်စုတစ်ခု

အင်ဒိုပစိဖိတ်ဒေသရှိ ဗီးနပ် ပန်းခြင်း ခေါ် ရေမြုပ်၏ အပေါ်လွှာကိုနှုတ်၍ နူးညံ့သော အရိုးအိမ် နှင့် ပုစွန် ဆိတ် နှစ် ကောင်ကို ပြထားပုံ

ပင်လယ်ရူနှင့် အခြားမျိုးနွယ်များ

ပင်လယ်ခူ၊ ပင်လယ်မိုနှင့် သန္တာများ

၎င်းတို့သည် ပင်လယ်နေ ဖွဲ့စည်းပုံရှင်းသော သတ္တဝါများဖြစ်၏။ ရေချိုဒေသ၌ နေသော မျိုးစိတ်အနည်းငယ်လည်း ရှိသည်။ အကောင်အများစုတွင် သားလောင်းအဆင့်ပါသည်။ ၎င်းတို့၏ ခန္ဓာကိုယ်သည် အလယ်တည့်တည့်၌ တည်ရှိသော ပါးစပ်ပေါက်ပတ်လည်တွင် ဖွဲ့စည်းထားခြင်း ဖြစ်၏။ ပါးစပ်သည် အကောင်၏ ဟောင်းလောင်းပေါက် အူနှင့် ဆက်ထားသည်။ ခန္ဓာကိုယ်သည် ဆလင်ဒရယ်ပုံဖြစ်၏။ ‘စီလန်ထရိုက်’ ဟု ခေါ်သည့် ဤသတ္တဝါများတွင် သားကောင်ကိုမမ်းပြီး အဆိပ်သင့်စေသည့် ဆဲလ်များဖြစ်သော ‘နီမာတိုဆစ်’ များပါသည့် စမ်းလက်တံ အများအပြား ရှိသည်။

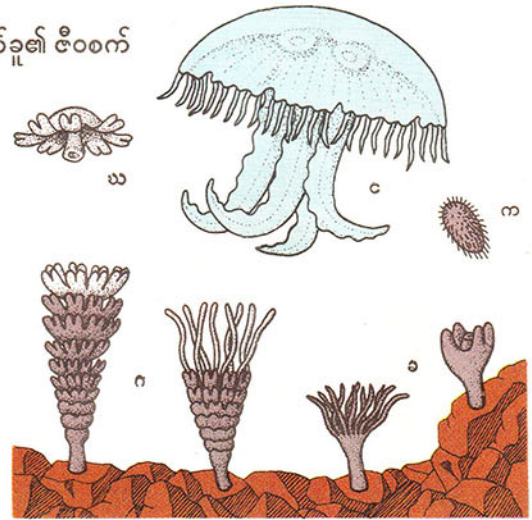
ပေါလစ်နှင့် မဂျူဆာ

စီလန်ထရိုက်တို့၏ အခြေခံပုံသဏ္ဌာန်နှင့်မျိုးကို ‘ပေါလစ်’ နှင့် ‘မဂျူဆာ’ ဟု ခေါ်သည်။ ပေါလစ်ဟူသည်မှာ အပေါက်တစ်ဘက်ကို ပိတ်ထားသော ပြွန်တိုက်လေးတစ်ခုနှင့် တူသည့် သတ္တဝါ ဖြစ်၏။ ပွင့်သောဘက်၏ အလယ်တွင် ပါးစပ်ပေါက်ရှိ၍ နှုတ်ခမ်းပတ်လည်ကို များစွာသော စမ်းလက်တံတို့ဖြင့် ဝန်းရံထား၏။ ဆန့်ကျင်ဘက်အခြေပိုင်းကမူ ကျောက်ဆောင် သို့မဟုတ် အပင် စသည့် အစိုင်အခဲတခုခုတွင် တွယ်ကပ်ထားသည်။ ပင်လယ်မိုသည် တကောင်တည်းနေသော ပေါလစ်ဖြစ်၍ သန္တာအများစုမှာမူ ပေါလစ်များစွာကို အတူစုပေါင်း တည်ဆောက်ထားခြင်း ဖြစ်၏။ မဂျူဆာကား ရေကူးနိုင်သော သတ္တဝါဖြစ်ပြီး ခေါင်းလောင်းပုံရှိသည့် ကျောက်ကျောနှင့်တူသော ခန္ဓာကိုယ်ရှိ၏။ လူတို့ အများဆုံးသိသော မဂျူဆာမှာ ပင်လယ်ခူ ဖြစ်၏။

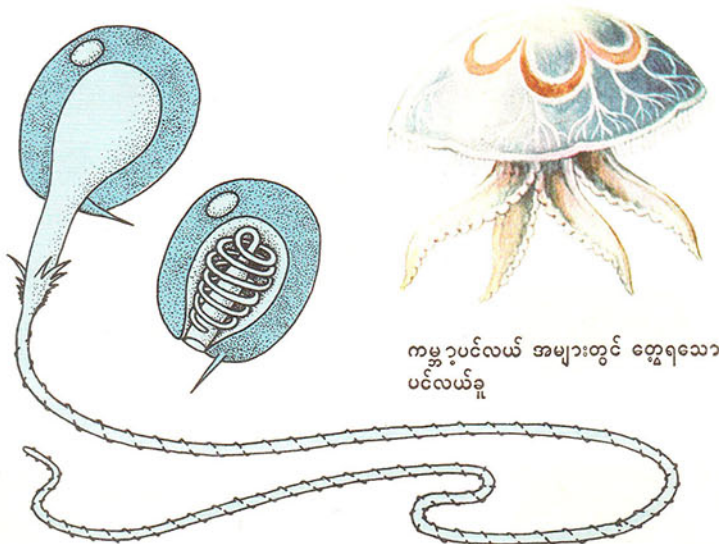
ပင်လယ်ခူ

လူသိအများဆုံးသော စီလန်ထရိုက်များမှာ ပင်လယ်ခူ ဖြစ်၏။ ဖွံ့ဖြိုးမှုတလျှောက်တွင် ပေါလစ်အဆင့် ပါတတ်သော်လည်း အရွယ်ရောက်ကောင်သည် မဂျူဆာသို့ ဖြစ်သည်။ မဂျူဆာ၏ ခေါင်းလောင်းပုံ အစိတ်အပိုင်းသည် မျိုးစိတ်ကို လိုက်၍ အချင်း ၁၊ ၂ မှီလီမီတာမှ ၁၈၀ ဆင်တီမီတာအထိ ရှိ၏။ ပင်လယ်ခူ၏ အတွင်းအင်္ဂါရပ်များသည် ပါးစပ်ပတ်လည်၌ လေးခုတစ်တွဲ ဖြစ်နေ၏။ အာရုံခံအင်္ဂါများသည် အလင်းရောင်နှင့် မြေဆွဲအားကို တုံ့ပြန်ပြီး အကောင်တိမ်းစောင်းသွားလျှင် ပြန်၍ တည့်မတ်နိုင်သည်။

ပင်လယ်ခူ၏ ဇီဝစက်

(က) သန္ဓေအောင်ဥမှ သားလောင်းပေါက်၏။ (ခ) အောက်ခြေတွယ် ပေါလစ် ဖြစ်လာ၏။ (ဂ) ပေါလစ်တွင် အဆစ်အပိုင်းများ ဖြစ်လာ၏။ (ဃ) အခြေမှ ပြုတ်ထွက်၍ မဂျူဆာတကောင်စီက ပင်လယ်ခူ တကောင်စီ ဖြစ်ပြီး အရွယ်ရောက်လျှင် ဥဥပြန်၍ ဇီဝစက်လည်ပြန်သည်။

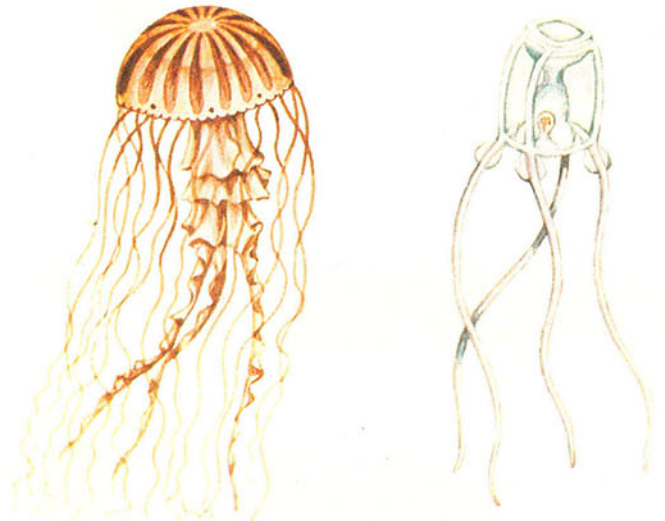

ကမ္ဘာ့ပင်လယ် အများတွင် တွေ့ရသော ပင်လယ်ခူ

ဆဲလ်တွင်းရှိ နီမာတိုဆစ် ခေါ် အိတ်။ အတွင်း၌ ရစ်နေနေသော အမျှင်တန်း ရှိသည်။ ဆဲလ်အတက်ကို ထိမိပါက ထိုအမျှင်တန်းသည် ရုတ်ခြည်းစန့်ထွက်လာ၏။

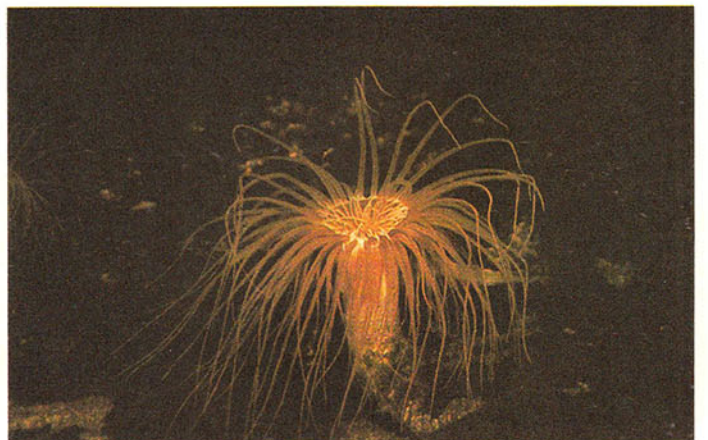

ပင်လယ်ခူ၏ နောက်ဘက်၌ တန်းလန်းပါလာသော စမ်းလက်ရှည်များ

ဤပင်လယ်ခူမျိုးသည် ထိလျှင် ယားသော ကြောင့်ဖက်ယားကောင်ဟုအမည်တွင်သည်။

ပင်လယ်ပဆုပ်ပနီသည် လူသေလောက်အောင် အဆိပ်ပြင်းသည်။

ပင်လယ်မိုသည် ကြီးသောပေါလစ်တစ်မျိုး ဖြစ်သည်။

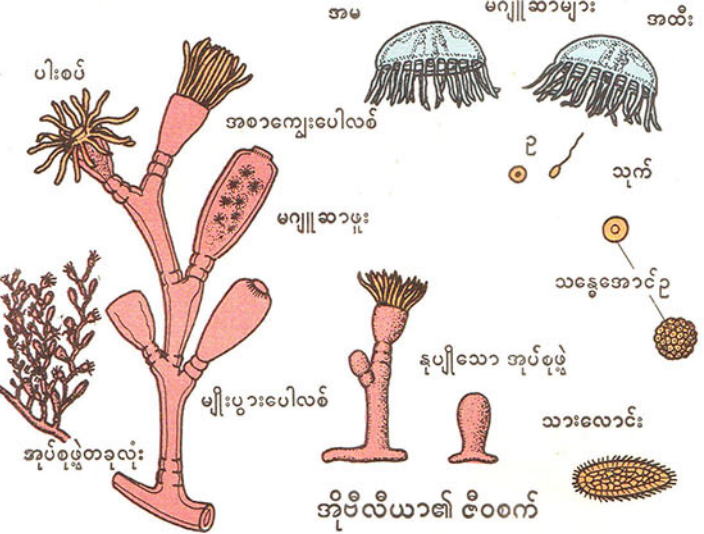
ဟိုက်ဒရိုက်များ

‘ဟိုက်ဒရိုက်’ များသည် အခြား ‘စိလန်ထရိုက်’ များထက် ပုံသဏ္ဌာန် ထွေပြား၏။ ၎င်းတို့တွင် ‘မဂျူဆာ’ များ၊ သေးငယ်သော တကောင်ချင်းနေ ‘ပေါလစ်’ များနှင့် အုပ်စုဖွဲ့ ပေါလစ်များဟူ၍ရှိ၏။ မရွေ့ပဲနေသော ပေါလစ်များကို အတွေရများသော်လည်း စင်စစ်တွင် ပေါလစ်နှင့် မဂျူဆာ နှစ်မျိုးစလုံး အမျိုးအစား မျှနေသည်။ ဟိုက်ဒရိုက် တို့ကို ရေချိုဒေသတွင်တွေ့နိုင်၏။ သို့ရာတွင် အများစုကား ပင်လယ်တွင် နေသည်။

အောက်ပိုတွင် ဟိုက်ဒရိုက်မျိုးဝင် ‘အိုဗီလီယာ’ သည်တခုတည်းသော ပေါလစ်ပိုမိုဖြင့် ဘဝအခြေစသည်။ ပေါလစ်အချို့သည် အုပ်စုဖွဲ့ တခုလုံးအတွက် အစာစားရေးကို ဆောင်ရွက်၏။ အခြားပေါလစ်တို့သည် မဂျူဆာများ ဖြစ်လာပြီး လိင်ဖြင့် မျိုးပွား၏။ ထိုမဂျူဆာများသည် သန္ဓေအောင်ဥများ ထုတ်လုပ်ပြီးနောက် ဥများမှ သားလောင်း များ ပေါက်သည်။ သားလောင်းများသည် ပေါလစ်များအဖြစ် အောက်ခြေတွင် အခြေ ကျပြီး အုပ်စုဖွဲ့သစ်ကို စတင်ပြန်သည်။

အင်ဒိုပရိုမိုက် အပူပိုင်းဒေသတွင် တွေ့ရသော ဤဟိုက်ဒရိုက်မျိုး၏ ငှက်မွေး နှင့်တူသော အတက်များ၌ အလွန်အဆိပ်ပြင်းသည့် ပေါလစ်များ ရှိသည်။

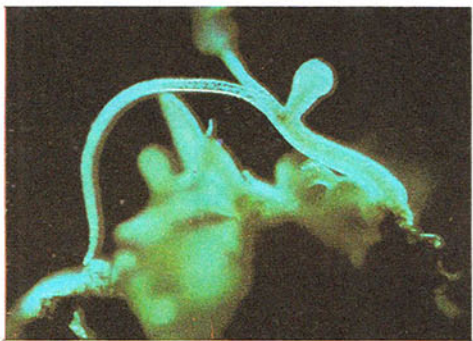

ရေမျောဟိုက်ဒရိုက်မျိုးများ

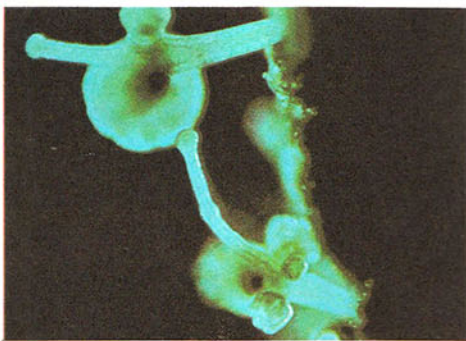
ရေမျောဟိုက်ဒရိုက်တို့သည် ဓာတ်ငွေ့ဖြင့်ဖြည့်ထားသည့် အိတ် သို့မဟုတ် ဗေဒနာများဖြင့် ပင်လယ်ပြင်တွင် မျောပါနေတတ်ကြ၏။ ၎င်းဗေဒနာသည် ရေတွင် ပေါ်နေပြီး လေရွက် ကဲ့သို့ ဆောင်ရွက်နိုင်၏။ ရေမျောဟိုက်ဒရိုက်မှန်သမျှသည် ပေါလစ်နှင့် မဂျူဆာ အမျိုးမျိုးတို့ စုပေါင်းဖွဲ့စည်းထားသည့် အုပ်စုဖွဲ့တခုသာ ဖြစ်၏။ ပုံစံတမျိုးစီက အုပ်စုဖွဲ့ တခုလုံးအတွက် ရေကူးခြင်း၊ အစာခြေခြင်း၊ အဆိပ်နှင့်တပ်ခြင်း၊ လိင်ဖြင့် မျိုးပွား ခြင်း စသည့် သီးခြားလုပ်ငန်းများကို လုပ်ဆောင်၏။ ‘ပေါ်တူဂီစစ်သင်္ဘော’ ခေါ် ရေတန်း ကောင်တွင် ဗေဒနာ တန်းလန်းကျနေသည့် စမ်းလက်တံတို့သည် တခါတရံ မိတာ ၅၀ အထိ ရှည်၏။ ထိုစမ်းလက်တံပေါ်ရှိ ‘နီမာတိုဆစ်’ တို့သည် ရေကူးသမားများအား အဆိပ် တက်စေ၏။ လေစုန်ရွက်တိုက်ကောင်ခေါ် ရေမျောဟိုက်ဒရိုက် တစ်မျိုးတွင် ရွက်နှင့် တူသော ဗေဒနာ၏။ ထိုဗေဒနာဖြင့် လေကြောင်းကို ထောင့်မှန်ပြုလျက် မျောနေတတ်၏။ လှိုင်းကြောင့် တိမ်းမှောက်ခံလျှင်လည်း ပြန်မတ်နိုင်၏။

ဟိုက်ဒရိုက်မဂျူဆာ တစ်ကောင် မွေးပွားပုံ

ဂျပန်နိုင်ငံရှိ တိတ်တမျိုးနေသော ပြန်ဝဉ်နေသည့် ဟိုက်ဒရိုက်တစ်မျိုး။ မဂျူဆာ ကလေးများ ပူးထွက်လာပြီး ကြီးလာသည့်အခါ ပြုတ်ထွက်သွားသည်။

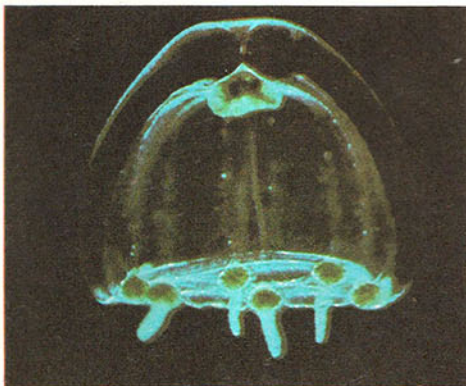
ဟိုက်ဒရိုက်၏ ခြေထောက်ပေါ်ရှိ မဂျူဆာဖူးငယ်များ

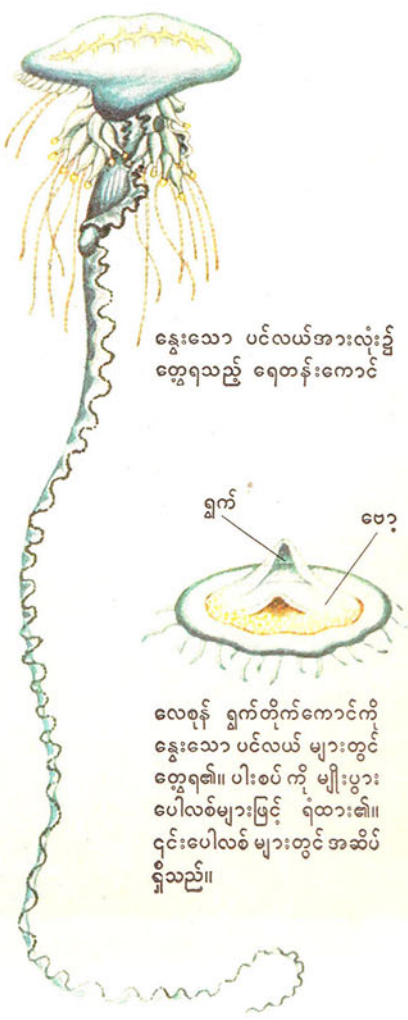
ကြီးထွားလာသော မဂျူဆာ

ထင်ရှားသော မဂျူဆာပုံသဏ္ဌာန်

မိဘကို စွန့်ခွာပြီးနောက် ကူးပြေးသွားသည့် အရွယ်ရောက် မဂျူဆာ

အင်သိုဇွဲများ

အပင်နှင့်တူသော 'အင်သိုဇွဲ' များသည် 'စီလန်ထရိုက်' မျိုးတို့တွင် အုပ်စုကြီးတစ်ခု ဖြစ်၏။ ထိုသတ္တဝါမျိုးတွင် 'ပေါလစ်' သာ ရှိပြီး 'မဂျူဆာ' မရှိ။ သားလောင်း အဆင့်၌သာ ရေကူးနိုင်၏။ ကြီးကောင်သည် သမုဒ္ဒရာကြမ်းပြင်၌သာ နေထိုင်၏။ အချောင်းအခေါင်းနှင့် စပ်လက်တံများတွင် 'နီမာတိုဆစ်' များရှိ၍ ပါးစပ်တွင် မျှင် ပွားများ ရှိ၏။ ဤအုပ်စု၌ ပါဝင်သော သတ္တဝါများကို သန္တာနှင့် ပင်လယ်မှိုများဟူ၍ ခွဲခြားထား၏။ သန္တာတို့သည် များသောအားဖြင့် အုပ်စုဖွဲ့နေတတ်သည်။ ၎င်းတို့သည် မာသော သို့မဟုတ် နူးညံ့သော အရိုးအိမ်ရှိသည်။ တကောင်ချင်းနေ ပေါလစ်များ ဖြစ်သည့် ပင်လယ်မှိုတို့၌မူ အရိုးအိမ် မရှိ။ သန္တာကျောက်တန်းများသည် ကမ္ဘာ၏ အပူပိုင်း နွေးသော ပင်လယ်များတဝိုက်တွင် တည်ရှိသည်။ ဥပမာအားဖြင့် ဩစတြေးလျ အနောက်မြောက် ကမ်းရိုးတန်းရှိ ကီလိုမီတာ ၂၀၀၀ ခန့် ရှည်သော 'ဂရိတ်ဘယ်ရီယာ' သန္တာကျောက်တန်း ဖြစ်သည်။

သမုဒ္ဒရာအောက်ခံ ကြမ်းပြင်ပေါ်ရှိ သန္တာမာများ။အပေါ်ဝဲပုံတွင် လုံးဝန်းသော သန္တာအုပ်စုနှင့် ၎င်းတို့၏ ပြန့်ပွံ့ပေါ့လစ်များအောက်ယာပုံမှာ လူဦးနောက် နှင့်တူသည့် မာကျောသော ဦးနှောက်သန္တာ

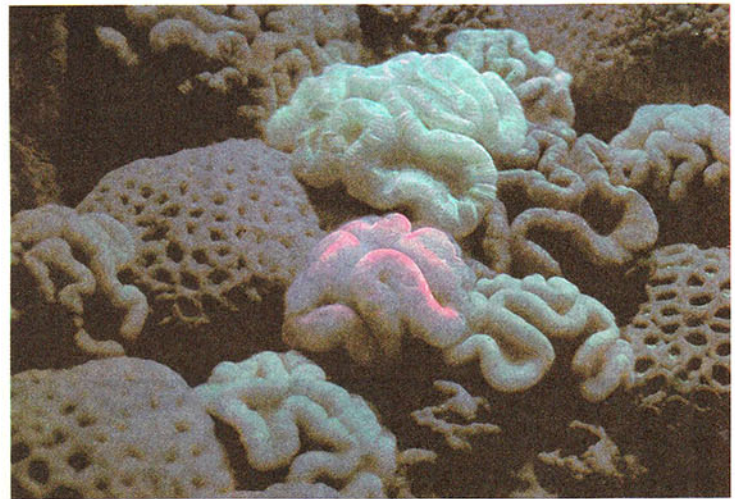
တောင်ပိုင်း တရုတ်ပင်လယ်၏ ဒီရေကျမျဉ်းအောက်ဘက်၌ ပေါက်ပွားနေကြသည့် သန္တာမာများ

သန္တာမာများ

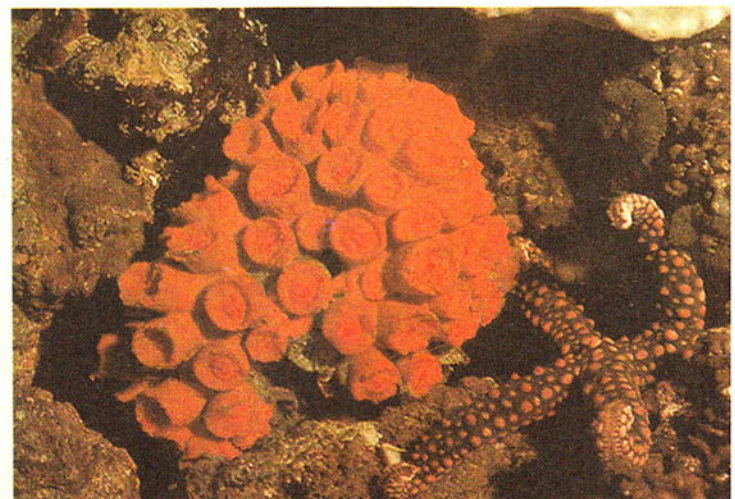
သန္တာမာများသည် ပေါလစ်တကောင်ချင်း သို့မဟုတ် ပေါလစ် အုပ်စုများအဖြစ် ပေါင်းစပ်၍ အုပ်စုဖွဲ့များ ဖြစ်လာ၏။ပေါလစ်၏ တစ်ရှူးများတွင်းသို့ ကယ်လဆီယမ် ကာဗွန်နိတ်များ အနည်ထိုင်သည့်အခါ မာသောအရိုးအိမ် ဖြစ်လာ၏။

သန္တာမာ ၆ မျိုး၏ ထုံးကျောက်ဖြင့် ဖွဲ့စည်းထားသော အရိုးအိမ်များ။ လက်ဝဲအောက်အစွန်သည် ပေါလစ်တခုတည်းသန္တာ ဖြစ်သည်။

သန္တာမာများကို ခရမ်းလွန်ရောင်ခြည်ဖြင့် စုန်းတောက်သည်ပမာ ထွန်းလင်း လာစေပုံ။ ၎င်းကို ရောင်ပြောင်းတောက်ခြင်းဟု ခေါ်သည်။

အင်ဒိုပစိဖိတ်ဒေသ သန္တာထူကြီးများအောက် အကွယ်အကာရှိ နေရာများတွင် နေတတ် သည့် သန္တာမာကောင် ငယ် တစ်မျိုး။ ယာဘက် တွင် ရေလက်ဝါး တစ်ကောင်

သန္တာပျော့များ

သန္တာပျော့မျိုးသည် အသားထူပြီး အပင်ကဲ့သို့ ပေါက်ပွား၏။ သိပ်သည်းသော အရိုးအိမ်မရှိ။ ဤသန္တာအုပ်ကို သေးငယ်သော ထိုးကျောက်ဆူးရိုးများဖြင့်သာ ဖွဲ့ထား၏။ ဖုလုံးသည်သဏ္ဌာန်ရှိတတ်၏။ ‘လူသေလက်ချောင်း’ နှင့် ‘ပင်လယ်ပန်းဂေါ်ဖီ’ ခေါ် အမျိုးမျိုးပါဝင်သည်။

သန္တာပျော့ ‘ပေါလစ်’ တစ်ခုလျှင် ငှက်မွေးပုံစမ်းလက်တံ ရှစ်ခုစီပါသည်။

သန္တာကျပ်

သန္တာကျပ်တို့တွင် ပင်လယ်ယပ်တောင်နှင့် ပင်လယ်နှင့်တံတို ပါဝင်၏။ ပင်လယ်နှင့်တံတိုတွင်ရှည်လျားသော ဒေါက်တံများ ပါ၏။ ပင်လယ်ယပ်တောင်တို့တွင်မူ အကိုင်းအခက် ဖြာထွက်နေ၏။ ၎င်းတို့တွင် ချိုကဲ့သို့မာသည့် အရိုးအိမ်ပါ၏။ အရောင်အလွန်တောက်ပ၏။ ၎င်းတို့သည် အပူပိုင်းဒေသတွင် ပွားများသည်။

ကယ်ရီဗီယန်ပင်လယ်ထဲမှ ပင်လယ်ယပ်တောင်

လိမ္မော်ရောင် ပင်လယ်ယပ်တောင်၏ နူးညံ့ပျော့ပျောင်းသည့် အတွင်းအရိုးအိမ်

ပင်လယ်ယပ်တောင်၏ အနီ၊ အဝါ၊ အပြာ၊ ခရမ်းနှင့် အဖြူရောင်များ ရှိတတ်သော အကိုင်းများတွင် ဖုံးအုပ်နေသည့် အဖြူရောင် ပေါလစ်ကလေးများ

ဤသန္တာပျော့၏ တုတ်ခိုင်ပျော့ပျောင်းသော အဖုတို့မှ ပေါလစ်တို့သည် အဘက်ဘက်သို့ ထိုးထွက်နေသည်။ ပင်အုပ်စိုက်သည့် ဖုလုံးကြီးနှင့် တူ၏။

ပင်လယ်မင်တံ

ပူနွေးသော ပင်လယ်များတွင်တွေ့ရသည့် ပင်လယ်မင်တံသည် ရွေးခေတ်သုံး ငှက်တောင်မင်တံနှင့်တူ၏။ ၎င်းတို့တွင် ပုံသေခန္ဓာကိုယ် အရွယ်အစား ရှိသည်။ အကောင်အချို့တွင် ဘေးဘက်အမွှေးဖွားများပေါ်၌ ပေါလစ်များ ပါသည်။ အောက်ဘက်ပိုင်းသည် မြေကြီး၌ ဖြေကုပ်ယူထားသည်။

လှပ အချိုး ကျပသော ပင်လယ်မင်တံတစ်မျိုး

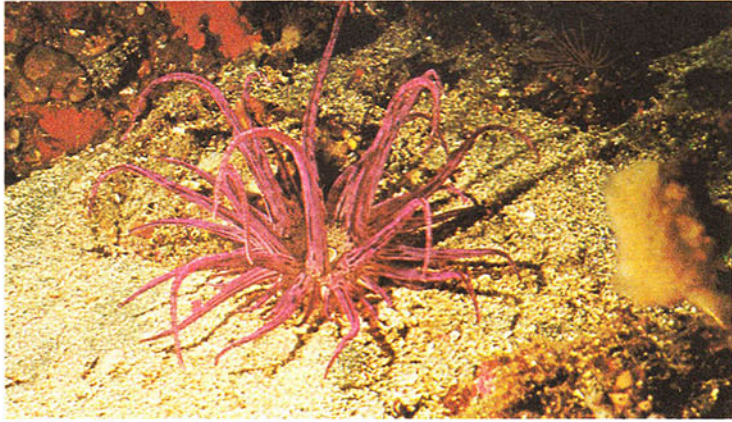
အင်ဒို ပစိဖိတ်ဒေသ ပင်လယ်အောက်မြေ သဲမြေ၌ နေသော ပင်လယ်မင်တံ

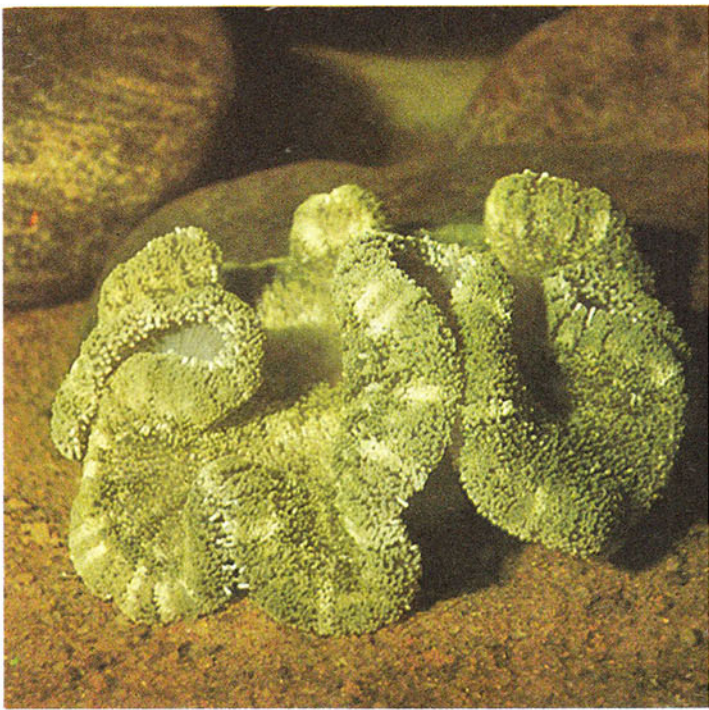
ပင်လယ်မင်တံ၏ ရိုးတံများအကြားတွင် ကြွက်ကဏန်းငယ်နေတတ်သည်။ ရိုးတံတစ်ချောင်းတွင် ပေါလစ်များစွာပါသည်။

ပင်လယ်မှို

လူပသော ပန်းပွင့်နှင့် တူသည့် ပင်လယ်မှိုသည် အရွယ်ကြီး၏။ သီးခြားနေတတ်သော 'ပေါလစ်' ဖြစ်၏။ ပင်လယ်အောက်ခြေရှိ အရာဝတ္ထုများပေါ်တွင် တွယ်ကပ် နေထိုင်ကြ၏။ တွားလျက် တဖြည်းဖြည်းချင်းသာ ရွေ့လျားနိုင်၏။ ဝေးဝေးမသွားနိုင်။ ကိုယ်ကို ကျုံ့ထားလျှင် ကျောက်ကျောက်တုံးကလေးနှင့် တူသွားသည်။ သို့သော် ကိုယ်ထည်ကို အပြည့်အဝ ဆန့်ထုတ်လိုက်လျှင် ပါးစပ်ပေါက်ကို တွေ့နိုင်သည်။ ပါးစပ်ပေါက်ကို အဆိပ်ရှိသော စမ်းလက်တံများ ဝန်းရံထားသည်။ ပင်လယ်မှိုတို့တွင် အရောင်စုံ ရှိသည်။

ပစိဖိတ်သမုဒ္ဒရာ အနောက်မြောက်ဒေသ သဲတွင် တိုးဝင် နေထိုင်တတ်သော ပင်လယ်မှို

အင်ဒိုပစိဖိတ်ဒေသ မျက်နှာသုတ်စောင်ပုံ ပင်လယ်မှို။ အရွယ်အတန် ကြီးမားလာနိုင်ပြီး ပင်လယ်မှိုငါးကို ခိုလှုံစေနိုင်သည်။

ကျောက်ဆောင်ထူ ကမ်းရိုးတန်းနေ အစင်းရှိ ပင်လယ်မှို

ကမ်းရိုးတန်းအနီး ကျောက်ဆောင်များပေါ်တွင် တွေ့ရသည့် ပင်လယ်မှိုနီ

ကျောက်ဆောင် ပေါ်သော ကမ်းရိုးတန်းများတွင် နေထိုင်သည့် ဂျပန်ပင်လယ်မှို

အစိမ်းရောင် ပင်လယ်မှိုကိုကျောက်ဆောင် ထူသော ရေတိမ်ပိုင်းများတွင် တွေ့ရသည်။

အင်ဒိုပစိဖိတ်ဒေသမှ ပင်လယ်မှိုတို့ကို အလှမွေးကန်တွင်း၌ ပြသထားပုံ။ ပင်လယ်မှိုတို့၏စမ်းလက်တံများ ကြား၌ ခိုလှုံ နေထိုင်သည့် တောက်ပသော ပင်လယ်မှို ငါးနှစ်ကောင်

ဝမ်းကောင်များ

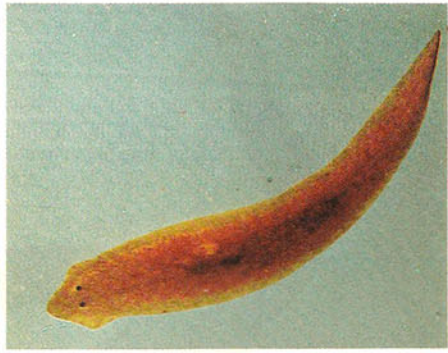
လွတ်လပ်စွာ နေထိုင်ပြီး နူးညံ့ပျော့ပျောင်းသော ခန္ဓာကိုယ်ရှိသည့် ရှည်ပျော့ပျော့သတ္တဝါအားလုံးကို ပြု၍ ‘ဝမ်း’ကောင်များဟု ခေါ်၏။ ဝမ်းကောင်မျိုးတို့သည် ပိုမိုအဆင့်မြင့်သော သတ္တဝါများ ဖြစ်သည့် ‘ခရုတ်စတေးရှားမျိုး’၊ ‘မိုလတ်’နှင့်ကျောရိုးရှိသတ္တဝါများ၏ရှေ့ပြေးဖြစ်၏။ ၎င်း၏တည်ဆောက်ပုံမှာ ပီပြင်သောခေါင်းပိုင်းရှိခြင်းနှင့် နှစ်ခြမ်းညီသော အချိုးအစားရှိခြင်း ဖြစ်၏။ ခန္ဓာကိုယ်အလျား တလျှောက်ကို အလယ်ဝင်ရိုးအတိုင်း ခြမ်းလိုက်လျှင် နှစ်ဘက်အညီအမျှ ပိုင်းခြားနိုင်ခြင်းကို နှစ်ခြမ်းညီအချိုးဟုခေါ်သည်။ ပီပြင်သောခေါင်းနှင့် ပေါင်းစပ်နေသည့် အာရုံခံအင်္ဂါများကြောင့် အစာကို ရှာဖွေနိုင်ပြီး ရွှေ့မှုအန္တရာယ်ကိုလည်း စူးစမ်းနိုင်၏။ နှစ်ခြမ်းညီအချိုးရှိခြင်းသည် စိလန်ထရိုတို့၏ ရေဒီယအချိုးညီခြင်းမျိုးထက် တပန်းသာ၏။

တုတ်ပြားများ

တုတ်ပြားအမျိုးပေါင်း ၁၅၀၀၀ ရှိသည့် အနက် အများစုမှာ အတွင်း သို့မဟုတ် အပြင် ကပ်ပါးများ ဖြစ်၏။ အချို့မှာ မိမိတို့ဘာသာ တွားသွားနိုင်ကြသည်။ ဗဟို နှစ်ကြောစနစ်ကို တုတ်ပြားတို့တွင် ပထမဆုံးတွေ့ရ၏။ ၎င်းတို့၏ ခေါင်းနေရာတွင် နှစ်တစ်ရိုးများ စုစည်းလျက် ဦးနှောက်အဖြစ် ဆောင်ရွက်၏။ စေ့ဆော်မှုများကို ဦးနှောက်က လက်ခံပြီး ကိုယ်အနှံ့ ဆက်သွယ်ပေး၏။ ဦးခေါင်းပိုင်းဟူ၍ ခွဲခြားနိုင်သည့် ပထမဆုံးသော သတ္တဝါများလည်း ဖြစ်၏။ သို့ရာတွင် ပါးစပ်သည် အကောင်၏ အောက်ဘက်ခါးလယ်၌ ရှိသည်။

ဂျပန်ပင်လယ်ကမ်းရိုးတန်းရှိ ကျောက်တုံးများ အောက်၌ နေသည့် တုတ်ပြားမျိုး

အလှမွေးကန်အောက်ခံကြမ်းပြင်ပေါ်တွင် တွားသွားနေသော ရေချိုနေ တုတ်ပြား။ ရွှေဘက်များတွင် မူလကျသော မျက်လုံးနှစ်ခုပါသည်။

ကယ်ရီဖိုးနီးယား ပင်လယ်အောက်ခြေပေါ်တွင် မျှင်ပွားများဖြင့် လျှောတိုက်သွားနေသော တုတ်ပြားတစ်မျိုး

မြေပဲခွံတီများ

နွေးကွေးသော သတ္တဝါများဖြစ်သည်။ ပင်လယ်အောက်ခြေရှိ တွင်းကလေးများထဲ၌ နေ၏။ အစာစားသည့်အခါ အတွင်းအပြင်လှန်နိုင်သော နှာမောင်းကို ဆန့်ထုတ်ပြီး စား၏။ ချဲ့ရည်တွင်ပါသော အစာမှုန်ကလေးများကို မျှင်ပွားများဖြင့် ပါးစပ်တွင်းသို့ ယက်ယူသည်။ ကိုယ်တွင်းရည် တစ်မျိုးဖြင့် နှာမောင်းတွင်းသို့ ဖိအားပေးလိုက်လျှင် နှာမောင်းတောင့်သွားပြီး တွင်းတူးနိုင်၏။

မြေပဲခွံ တီမျိုးသည် ဂျပန်ရေတိမ် ပင်လယ်များ၏သဲကြမ်းပြင်၌နေ၏။

ဇွန်းတီများ

ဤသတ္တဝါများသည် ဝက်အူချောင်းပုံရှိပြီး တွင်းများ၌ နေသည်။ ၎င်းတီတစ်မျိုးကို ‘တည်းခိုအိမ်ရှင်ကြီး’ ဟု တင်စားခေါ်သည်။ အဘယ့်ကြောင့်ဆိုသော် များစွာသော သတ္တဝါတို့ကို ၎င်းကိုယ်တိုင် တူးထားသော ပုံ ပုံတွင်းထဲတွင် နေစရာပေးသောကြောင့် ဖြစ်၏။ ၎င်း၏ ညှော်သည့်များတွင် ကဏန်း၊ ‘ဂိုဗီ’ ငါးနှင့် အခြားတီမျိုးများ ပါဝင်သည်။

ဖဲပြားတီများ

ပါးစပ်သည် အကောင်၏ ရှေ့ထိပ်များတွင် ရှိသည့်က လွဲလျှင် ဤတီများသည် တုတ်ပြားများနှင့် တူ၏။ အချို့သည် ၁ မီတာအထိ ရှည်သည်။ နှာမောင်းကိုဆန့်ထုတ်လျှင် ကိုယ်ထက်ပင် ရှည်၏။ အတွင်းအပြင်လှန်နိုင်၏။ အစာကိုဖမ်းရာတွင် သုံး၏။

ဂျပန် ပင် လယ် ကမ်း ရိုး တန်း ၏ ကျောက်တုံးများ အောက် တွင် နေသည့်တောက်ပသော ဖဲပြားတီ

ဂျပန် ပင် လယ် ကမ်း ရိုး တန်း၏ သဲထဲ၌ နေသည့် တည်းခိုအိမ်ရှင်ကြီး တီမျိုး

သန်ကောင်များ

သန်ကောင်များသည် ထိပ်နှစ်ဘက်ချွန် တီကောင်နှင့်တူသည်။ ခန္ဓာကိုယ်ကို တင်းမာသော အရေပြားဖြင့် ဖုံးထားသည်။ သန်အချို့သည် အလွန်သေးငယ်၏။ အကြီးဆုံးမှာ ၁ မီတာအထိ ရှည်သည်။ ကုန်းပိုင်း၊ ရေချိုပိုင်း၊ ရေငန်ပိုင်းတို့တွင် တွေ့နိုင်သည်။ အမှီခိုမဲ့ အကောင်များလည်းရှိသည်။ ကပ်ပါးလည်း ရှိသည်။

ငါးသေတစ်ကောင်၏ ဥအိတ်ထဲရှိ ကပ်ပါးသန်ကောင်များ

ကိုယ်ဆစ်ပိုင်းပါသော တိမျိုးများ

ဤတိမျိုးများသည် ခန္ဓာကိုယ်ကို အဆစ်ပိုင်းကလေးများဖြင့် တည်ဆောက်ထားသည့် ပထမဆုံးသော သတ္တဝါများဖြစ်သဖြင့် အရေးကြီးသော အုပ်စုတစ်ခုဖြစ်၏။ ကဏန်း၊ ပုစွန်နှင့် ပုစွန်တုပ်အစရှိသည့် ခန္ဓာကိုယ် အဆစ်အပိုင်းပါသော အဆင့်မြင့် သတ္တဝါများသည် တိမျိုးများမှ ဆင့်ကဲပေါ်ပေါက်လာခဲ့ခြင်းဖြစ်၏။ ဤအုပ်စုတွင် ဆူးမွေးပါ ပင်လယ်နေ တိမျိုး၊ ကုန်းနေ တိမျိုးနှင့် ရေခူ၊ နေ တိမျိုးများ ပါဝင်၏။ တီကောင်နှင့် မျှော့သည် ထင်ရှားသော ဥပမာများဖြစ်သည်။ ခေါင်းပိုင်းနှင့် နောက်ဆုံးပိုင်း အဆစ်များမှလွဲလျှင် ကျန်ခန္ဓာကိုယ် အဆစ်အပိုင်းကလေးများသည် ဆင်တူကြ၏။ အဆစ်ပိုင်းတိုင်း၌ ပြွန်ပုံကြွက်သားနံရံ၊ အူချောင်း၊ နှစ်ကြောနှင့် သွေးကြောများပါ၏။ ကိုယ်တွင်းရည် ပြည့်နေသော အခန်းများလည်း ပါ၏။ ကြွက်သားများကို ကျုံ့လိုက်လျှင် ကိုယ်တွင်းရည်ကို ဖိမိသဖြင့် အခန်း၏ ပုံသဏ္ဌာန် ပြောင်းသွား၏။ ဤနည်းဖြင့် မြေတူးခြင်း၊ ရေကူးခြင်းကို လုပ်နိုင်သည်။

ကျောက်ဆောင် ထူသော ကမ်းရိုးတန်းများ၏ ကျောက်တုံးများအောက်၌ တွေ့ရသည့် အကြေးပါ တိမျိုး

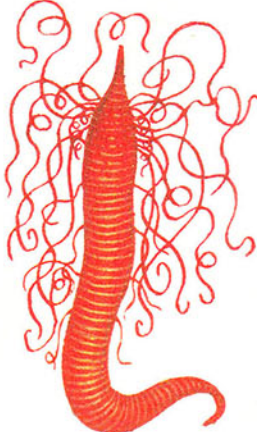
ပင်လယ်အောက်ခြေနေ ရေကြွက်။ ၎င်း၏ အမွှေးများသည် ကြွက်မွှေးကဲ့သို့ နူးညံ့သည်။ ထိလျှင် ယားသည်။

အမွှေးကြမ်းပါ တိမျိုး

ဤ တိမျိုးများ၏ ခန္ဓာကိုယ်အနှံ့တွင် အမွှေးကြမ်းပါသောကြောင့် အမွှေးကြမ်းပါ တိမျိုးများဟု ခေါ်သည်။ ဤတိမျိုးအားလုံးလိုလိုပင် ပင်လယ်၌ နေကြသည်။ မိလိမိတာ အနည်းငယ်မှ ၆ မီတာအထိ ရှည်သည်။ အချို့သည် လွတ်လပ်စွာသွားလာနေ၏။ အချို့မှာ ပြွန်များပြုလုပ်၍ နေထိုင်၏။ ၎င်းတို့တွင် အရောင်အမျိုးမျိုးရှိ၏။ အချို့မှာ ခန္ဓာကိုယ်တွင်းမှပင် အရောင်ထွက်နေသည်။ အခြား ပင်လယ်နေ တိမျိုးကဲ့သို့ပင် ၎င်းတို့၌ သားလောင်းအဆင့် ရှိသည်။

တွင်းတူး၍ နေတတ်သော ဤတိမျိုး၏ နှာမောင်းသည် ဦးခေါင်းတွင်းသို့ ခေါက်သွင်းထားသည်။ အကောင် ဖမ်းလိုလျှင် အတွင်း အပြင်လှန်၍ လျင်မြန်စွာ ဆန့်ထုတ်နိုင်သည်။

အမွှေးထူ ပါးဟက်ရှိ ဤတိမျိုးကို သဲသောင်ကမ်းများတွင်တွေ့ရသည်။ ပထမအဆစ်ပိုင်းအချို့တွင် ကောက်ကွေ့သောပါးဟက်မျှင်များပါသည်။

ကူးလူးကျက်စားသော အမွှေးကြမ်းပါ တိမျိုး

ဤ တိမျိုးများသည် လွတ်လပ်စွာ နေကြသည်။ တွင်းအောင်းနိုင်၊ ရေကူးနိုင်၊ တွားသွားနိုင်သည်။ ပြွန်တွင်းနေ 'ဝမ်း' ကောင်များထက် ပို၍ ဖြိုးသော အာရုံခံအင်္ဂါနှင့် ရွှေ့လျားမှုအင်္ဂါများ ရှိကြသည်။

အမွှေးကြမ်းရှည် သဲပလုပ်သည် ရှိပေါသော ပင်လယ်မြစ်ဝ၌ နေသည်။ ၎င်းကို ငါးစာအဖြစ် အသုံးပြုသည်။

ဤ 'ကလင်းဝမ်း' တိမျိုးသည် ရှိန့်ပေါသော မြစ်ဝများ၌ နေသည်။ ၎င်းကိုလည်း ငါးစာအဖြစ် အရှင်လိုက်သုံးသည်။

ပါလိုလို တိမျိုး

ဤတိမျိုးသည် ရေတိမ်ပင်လယ် အောက်ခြေကျောက်ဆောင်များတွင် နေ၏။ အချို့သည် ထူးခြားစွာ မျိုးပွားကြသည်။ အကောင်၏ ခေါင်းပိုင်းသည် သန္တာကျောက်တန်းများပေါ်တွင် ရှင်သန်နေခိုက် အထီး သို့မဟုတ် အမ ဆဲလ်များပါသည့် အမြီးပိုင်းသည် ချိန်ကိုက်၍ ပြုတ်ထွက်သွားပြီး ရေပေါ်သို့ အုပ်လိုက်ပေါ်ကာ မျိုးပွားသည်။ ပစိဖိတ်သမုဒ္ဒရာ တောင်ပိုင်းတွင် အောက်တိုဘာ၊ နိုဝင်ဘာ လဆုတ်ရက် အရုဏ်တက်ချိန်၌ မျိုးပွားကြ၏။

သဲပလုပ်ကောင်တစ်မျိုး

အင်ဒိုပစိတ်ဒေသ၌ တွေ့ရသော ပါလိုလိုခေါ် တိမျိုး

သဲပလုပ်များ

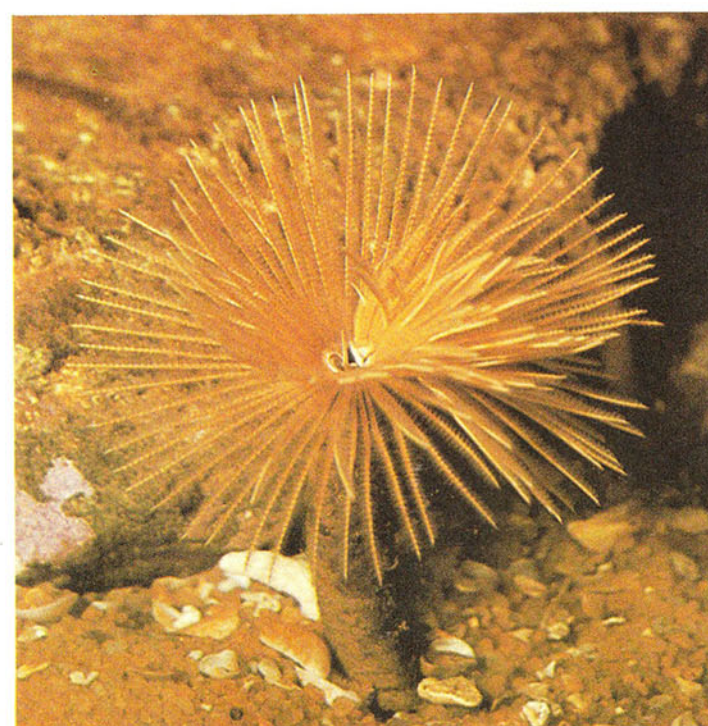
၎င်းတို့သည် အရွယ်ကြီးပြီး သဲတွင်းရှိ U ပုံကျင်းထဲ၌ နေထိုင်ကာ ကျင်းကို ချဲ့ရည်ဖြင့် လိမ်းကျထား၏။ ၎င်း၏ အာခေါင်ကို အတွင်းအပြင် လှန်ပြီးနောက် သဲများကို မျှီချတတ်သည်။ အစာခြေမျက်နှာနှင့် ရုပ်ဝတ္ထုများကို စုပ်ယူလိုက်ပြီးနောက် ကျန်သော ဝတ္ထုများကို စွန့်ထုတ်လိုက်သောအခါ တိကျစွာဖြစ်လာသည်။ အကောင်၏ ဘေးနှစ်ဘက်မှ အနီရောင်ပါးဟက်မျှင်များ ထွက်နေသည်။

ယပ်တောင်တီများ

ဤသတ္တဝါများသည် အမွှေးကြမ်းပါ တိတ်တိတ်မြစ်မြစ်သားလောင်းအဆင့်လွန်ပြီးနောက်တွင် နူးညံ့သည့်ခန္ဓာကိုယ်ကို ကာကွယ်ရန်အတွက် ပြွန်များထဲ၌ အခြေစိုက်နေထိုင်တတ်ကြသည်။ ၎င်းပြွန်ကို နူးညံ့သောအရာဖြင့် ဖြစ်စေ၊ 'ဝမ်း'ကောင်၏ ဦးခေါင်း နောက်ဘက်ရှိ သီးသန့်အင်္ဂါမှ ထုတ်လုပ်သော ထုံးဓာတ်ဆားပါ ကော်ရည်တစ်မျိုးဖြင့် ဖြစ်စေ ပြုလုပ်ထား၏။ မြွန်အပြင်ဘက်တွင် ဖြန့်ကားထားသော စမ်းလက်တံများကိုသာ တွေ့နိုင်၏။ ဤစမ်းလက်တံများသည် ငှက်မွေးတောင်များနှင့် တူသည့် အစာစုဆောင်းသော သီးသန့်အင်္ဂါ ၂ ခုပါရှိပြီး ဖြစ်၏။ အဆိုပါ ထိပ်ပိုင်း စမ်းလက်တံများသည် သက်ရှိ သို့မဟုတ် သက်မဲ့ အစာရုပ်ဝတ္ထုနှင့် ထိတွေ့မိလျှင် ၎င်းတို့ကိုဖမ်းယူပြီး ပါးစပ်သို့ ပို့ပေးသည်။ ကိုယ်ပေါ်ရုတ်တရက် အရိပ်ထိုးခြင်းကဲ့သို့ အနည်းငယ်မျှသော အနှောင့်အယှက်မျိုးကို တွေ့လျှင်ပင် စမ်းလက်တံများကို ရုတ်ခြည်းပြန်သိမ်းပြီး ဖြည်းဖြည်းချင်း ပြန်ထုတ်၏။

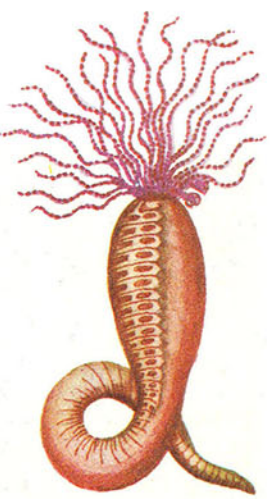
ကြက်မွှေးဟု ခေါ်သည့် အရောင်မျိုးစုံရှိသော တီမျိုးများသည် ၎င်းတို့၏ အစာဖမ်းထိပ်ပိုင်းများကို သန္တာမာမျိုးထဲ၌ မြှုပ်နှံထားသည့် ပြွန်များထဲမှ ဖြန့်ထုတ်ထားပုံ

နူးညံ့သော အရေပြားဖြင့် ပြုလုပ်ထားသည့် ပြွန်အတွင်းမှ ထွက်ပြုနေသော ယပ်တောင်တီတစ်ကောင်၏ အစာဖမ်းထိပ်ပိုင်းပုံ

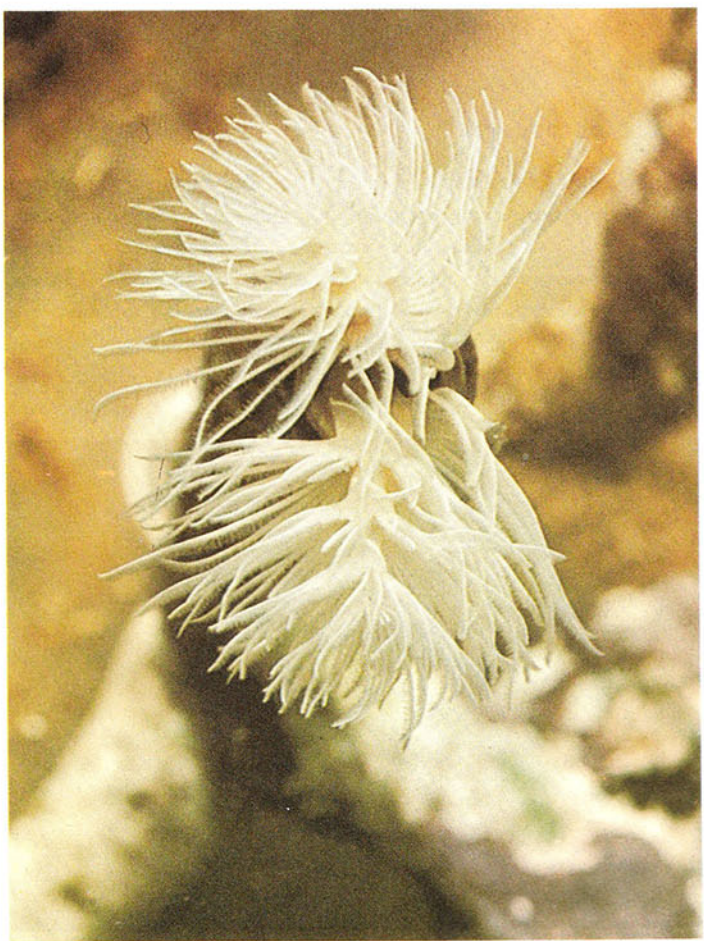
ယပ်တောင်တီ၏ နူးညံ့သော အရေပြား ပြွန်အတွင်းမှ ထွက်ပြုနေသည့် အစာဖမ်း ထိပ်ပိုင်းနှင့် ၎င်း၏အမြီး

ပစိဖိတ်သမုဒ္ဒရာ အနောက်မြောက်ဘက်ပိုင်း ရေတိမ် သဲသောင်ကမ်း၌ တွေ့ရသည့် တွင်းတူးပြီး ပြွန်နှင့် နေထိုင်သော တိတ်တိတ်မျိုး။ အကောင်၏ ပထမကိုယ် ဆစ်ပိုင်းမှ ထွက်နေသော စမ်းလက်တံနှင့် တူသည့် အမျှင်ရှည်များက ပါးဟက်အဖြစ် ဆောင်ရွက်သည်။

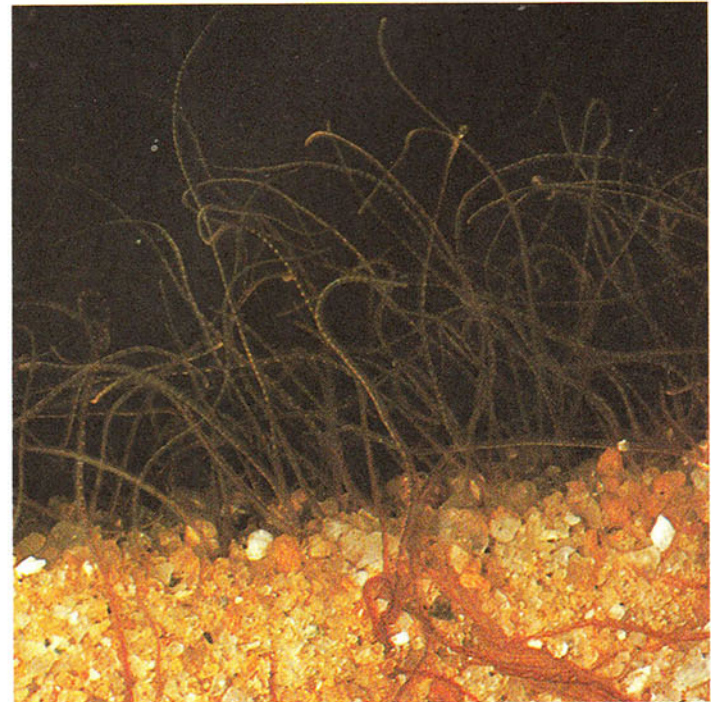
ပင်လယ်မြက် အမျိုးမျိုးနှင့် ခရုခွံများကို ပေါင်းစပ်၍ ပြွန်အဖြစ် ပြုလုပ်ပြီး သဲတွင်း၌ တိုးဝင်နေထိုင်တတ်သည့် ယပ်တောင်တီ တစ်မျိုး

ဤယပ်တောင်တီ တစ်မျိုး၏ လှပသော အမြွှာရောင် အစာဖမ်း ထိပ်ပိုင်းသည် ပင်လယ်အောက်မှ နူးညံ့သော ပန်းတစ်ပွင့်နှင့် တူလှသည်။

ရေချိုနေ ကိုယ်ဆစ်ပိုင်းပါ တိများ

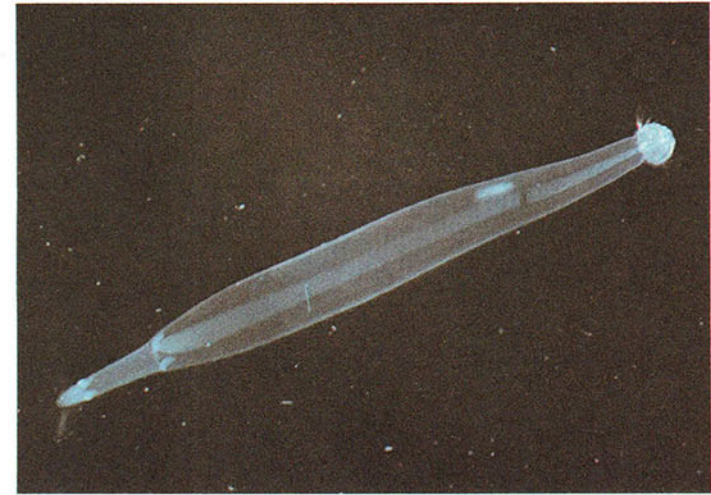
ရေချိုနေ တိများသည် ကုန်းနေတိများနှင့် တူအုပ်စုတည်း ဖြစ်သည်။ ၎င်းတို့၏ ခေါင်းပိုင်း သည် သိမ်နေပြီး အမွှေးကြမ်းလည်း နည်းသည်။ တကောင်စီတွင် အထီးနှင့် အမ မျိုးပွား အင်္ဂါ နှစ်မျိုးစလုံးပါပြီး အကောင်ကြီးထွားမှုတွင် သားလောင်းအဆင့် မရှိချေ။ ရေချိုနေ ကိုယ်ဆစ်ပိုင်းပါ တိတစ်မျိုးကို နီရဲသော အရောင်ရှိသဖြင့် သွေးနီရောင်တိဟု ခေါ်ကြသည်။ ရေအိုင်၊ ချောင်းမြောင်းနှင့် မြစ်များတွင် ခေါင်းကို မြေကြီး၌စိုက်၍ နေထိုင်ကြပြီး အရေအတွက် များလွန်းသဖြင့် ရှက်ပင် နီမြန်းစေတတ်သည်။ ၎င်းတို့၏ အမြီးပိုင်းသည် ရေထဲတွင် လူးလွန်နေပြီး ရေထဲမှ အောက်ဆီဂျင်ကို စုပ်ယူရန် လှုပ်ရှား နေသယောင် ထင်ရ၏။ အလှမွေးငါး၏ အစာအဖြစ် သုံးနိုင်၏။

ခေါင်းကို သဲတွင်မြှုပ်၍ အမြီးများ လူးလွန်နေကြသည့် သွေးနီရောင်တိများ

မြားပုံဝမ်းကောင်များ

ခန္ဓာကိုယ်ပုံသဏ္ဌာန်အရ 'မြားပုံဝမ်း'ကောင်ဟု ခေါ်သည့် ရေမျောကောင် ဖြစ်သည်။ အကောင်သေးငယ်သည်။ ထုတ်ချင်းပေါက်မြင်နိုင်သည့် ကိုယ်ထည်ရှိသည်။ များသော အားဖြင့် ၁ မှ ၂ ဆင့်တိမိတာမျှသာ ရှည်သည်။ ပင်လယ်ရေထဲ ၁ ကုဗမီတာတွင် အကောင်တစ်ထောင်ကျော် ရှိနိုင်သည်။ ၎င်းတို့တွင် မျက်စိပါသော ဦးခေါင်း၊ အမွှေးကြမ်းပါသော မေးရိုးနှင့် အမြီးရှိသည်။ အသက်ရှူအင်္ဂါ နှင့် အညစ်အကြေးစွန့် အင်္ဂါ များ မရှိချေ။ ၎င်းတို့သည် ရေကူးမသန်ကြသော်လည်း ဆူးတောင်နှင့်တူသော ရေယက်များဖြင့် ဟန်ချက်ထိန်းနိုင်သည်။ ၎င်းတို့၏ အစာဖြစ်သော အခြားရေမျော ကောင်များကို ပါးစပ်ပေါက်တဘက်တချက်ရှိ အမွှေးကြမ်းများဖြင့် ဖမ်း၍စားသည်။

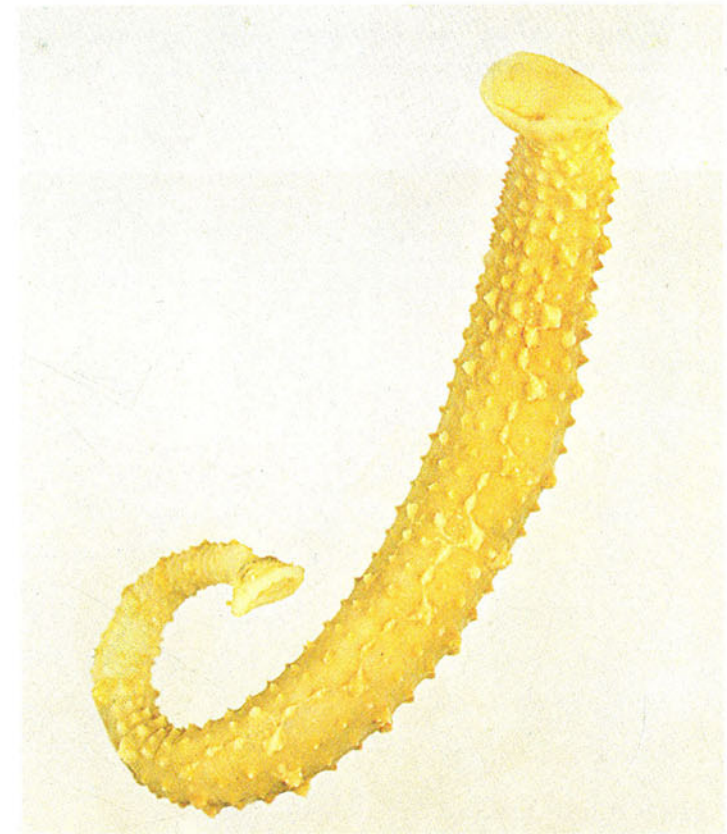
ပါးစပ်ဘေးတဘက်တချက်တွင် အစာဖမ်းအမွှေးကြမ်းများ ပါသည့် မြားပုံဝမ်းကောင်

မျောများ

မျောသည် အမွှေးကြမ်းမပါသည့် သွေးစုပ် တိကောင်မျိုးဖြစ်၏။ ထိပ်ပိုင်းနှစ်ဘက်စလုံး တွင် စုပ်ခွက်ပါရှိ၍ ရွှေလျားရန်နှင့် သားကောင်ကို တွယ်ကပ်ရန် အသုံးချ၏။ များသော အားဖြင့် ရေကူးနိုင်သည်။ ရွှေဘက်ပိုင်း စုပ်ခွက်ထဲရှိ သွားကလေးဖြင့် ထိုးဖောက် သွေးစုပ်သည်။ ၎င်းတို့၏ ပါးစပ်မှ 'ဟီရူဒင်' ခေါ် တံတွေးရည်ကို စစ်ထုတ်ပြီး သွေးခဲ ဖြင်းမှု ကာကွယ်ပေးသည်။ ၎င်းတို့ခန္ဓာကိုယ် အလေးချိန်ထက် အဆပေါင်းများစွာ လေးသည့် သွေးကို စုပ်ယူထားနိုင်သည်။ ဆေးဖက်ဝင်သော မျောတစ်မျိုးကို လူနာ၏ ကိုယ်ထဲမှ သွေးကိုစုပ်ယူပြီး ရောဂါပျောက်စေနိုင်သည်ဟူသော ယုံကြည်ချက်ဖြင့် တချိန်က ဥရောပတစ်ခွင်၌ မျောကုထုံးအဖြစ် အသုံးချဖူးသည်။

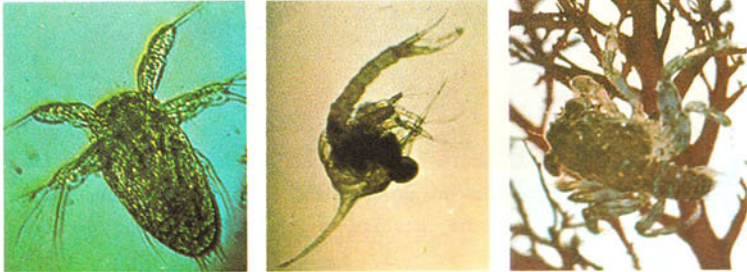
ရေထဲရှိ သတ္တဝါများ၏ သွေးကို စုပ်တတ်သော ရေချို နေမျော။ ၎င်းကိုဆေးကုရာတွင် သုံးနိုင်သည်။

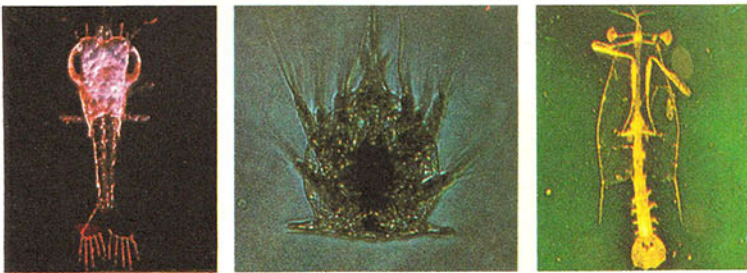
ငါးမန်းနှင့် အခြားပင်လယ်သတ္တဝါများကို တွယ်ကပ်သည့် ပင်လယ် မျောတစ်မျိုး။ နောက်ဘက်ရှိ ကြိုးသော စုပ်ခွက်ဖြင့် လက်ခံ ကောင်ကို တွယ်ကပ်ပြီး ရွှေပိုင်းရှိ စုပ်ခွက်ငယ်ဖြင့် သွေးစုပ်သည်။

ခရတ်စတေးရှားမျိုးများ

၎င်းတို့သည် ကျောရိုးမဲ့သတ္တဝါအုပ်စုကြီးတစ်ခု ဖြစ်၏။ လူသိများသည့်ပုစွန်၊ ကဏန်း၊ ပုစွန်တုပ်ကြီး၊ ခရင်းကောင်၊ ရေလှေ၊ ရေရှပ်ကောင်နှင့် ရေပျောကောင်တို့ပါဝင်သည်။ ပင့်ကူနှင့် အင်းဆက်များကဲ့သို့ပင် အဆစ်ပါသော ခြေချောင်းကလေးများ၊ ဆစ်ပိုင်းထားသောခန္ဓာကိုယ်နှင့် ပြင်ပအခွံများပါသောကြောင့် ၎င်းတို့အားလုံးကို 'အာသရီပိုဒါ' အုပ်စုဟုတပ်ဝေါင်းတည်းခေါ်၏။ ၎င်းတို့အရွယ်ကြီးလာလျှင် အရေလဲသည်။ ကုန်းနေ အမျိုးမျိုးရှိသော်လည်း 'ခရတ်စတေးရှား'အများစုသည် ရေ၌နေ၍ ပါးဟက်ဖြင့် လေရှူ၏။ ၎င်းတို့သည် သားလောင်းအဆင့် တစ်ခု သို့မဟုတ် အဆင့်များစွာကိုဖြတ်ကျော်ရ၏။

ကဏန်း၏ သားလောင်း ပထမ၊ ဒုတိယနှင့် တတိယအဆင့်တို့ကို (ဝဲမှယာသို့) ပြထားသည်။

(ဝဲမှယာသို့) ပုစွန်တုပ်၏ သားလောင်း၊ ခရင်းကောင်သားလောင်းနှင့် တောက်မဆိတ်သားလောင်း

ခရင်းကောင်များ

ခရင်းကောင်များသည် ခရတ်စတေးရှားအသေးစားများဖြစ်၏။၎င်းတို့သည် ကြီးကောင်ဘဝတွင် ကျောက်ဆောင် ကျောက်သားများ၊ သစ်သားတိုင်များ၊ သင်္ဘောရောများ၊ အခြားအပင်များ၊ သတ္တဝါများနှင့် ရေပျောပစ္စည်းမှန်သမျှတွင် တွယ်ကပ် နေထိုင်ကြ၏။ ၎င်းတို့၌ မရွှေ့ပြောင်းသော သဘာဝရှိခြင်းကြောင့် မှီခိုနေထိုင်မှုအတွက်အင်္ဂါရပ်များစွာမလိုချေ။ထို့ကြောင့် ၎င်းတို့၏အင်္ဂါများသည် သေးသိမ်ကြ၏။သို့မဟုတ် ပျောက်ကွယ်ကုန်ကြ၏။ မျက်လုံးနှင့် ဦးမိုင်မရှိ။ ခြေတံများဖြင့်လည်း မလှောက်။ ခရင်းကောင်တို့သည် ထွက်မပြေးနိုင်သဖြင့် ထူထဲသော အခွံဖြင့် ကာကွယ်ထား၏။ ပွားနေသော ခြေထောက်များဖြင့်ယက်၍ ရေထဲမှအစာမှန်များကိုစားသည်။ သားလောင်းများသည် ရေကူးနိုင်ကြပြီး ပို၍ကြီးသော အခြားသတ္တဝါများအတွက် အရေးပါသည့် အစာဖြစ်၏။

ပစိဖိတ်သမုဒ္ဒရာမြောက်ပိုင်း၌ တွေ့ရသည့် ကျောက်တွယ် ခရင်းကောင်

ပစိဖိတ်သမုဒ္ဒရာအတွင်း၌ နေသည့် ကျောက်တွယ် ခရင်းကောင်

ပစိဖိတ်သမုဒ္ဒရာ ရေအနက် မီတာ ၁၀၀ ရှိကျောက်များတွင် ဒေါက်တံဖြင့်တွယ်နေသော ခရင်းကောင်ကြီး

ခရတ်စတေးရှားမျိုး ရေပျောကောင်များ

၎င်းတို့သည် သက်တမ်းတလျှောက်လုံး ရေတွင်ပျော်ပါနေကြ၍ အခြားအကောင်ကလေး၊ အပင်များတို့ဖြင့် ရောနှောကာ ရေပျောသက်ရှိအုပ်စု ဖြစ်လာ၏။ ဆဲလ်တခုတည်းရှိသော အပင်နှင့်အကောင်ငယ်များကို စားသည်။ ၎င်းတို့ကို ငါးငယ်များက စားပြန်သည်။ ထို့ကြောင့် ၎င်းတို့သည် သမုဒ္ဒရာ၏ အခြေခံစားကုန် ဖြစ်သည်။ ဤရေပျောကောင် အများစုတွင် ရှည်သောဦးမိုင်နှင့် အမွှေးကြမ်းပါကြသဖြင့် ရေထဲသို့ နှစ်မသွားနိုင်။ အခြား ခရတ်စတေးရှားမျိုးတို့၏ သားလောင်းများသည်လည်း ကြီးကောင်ဘဝမကူးမီ ရေပျောကောင်များ ဖြစ်သည်။

ရေနက်ပိုင်းနေ ရေပျောခရတ်စတေးရှားကောင်တစ်မျိုး။ ၎င်းသည် ဝဉ်ပိုင်းပုံ ရေသတ္တဝါတစ်မျိုး၏ အသားကို စားပြီးနောက် ထိုအကောင်၏ မာသောအခွံအိမ်တွင်းသို့ ဝင်ရောက်နေထိုင်ပြီး ဥဥချသည်။

ရေပျောကောင် တစ်မျိုးဖြစ်သော ကဲလဲနတ် ခေါ် ခရတ်စတေးရှားကောင်ကို ပုံကြီးခဲ့ပြထားပုံ

ဒေါက်တံပါခရင်းကောင်ကြီးအခွံပေါ်၌ တွယ်ကပ်နေသည့် ခရင်းကောင်ငယ်တစ်ကောင်။ အကောင်ကြီးမှာ ရေပျောဗူးခွံတစ်ခုပေါ်၌ တွယ်ကပ် နေ၏။

ဒက်ကာပိုဒါမျိုးများ

ပုစွန်၊ ပုစွန်တုပ်ကြီးနှင့် ကဏန်းတို့ပါဝင်သော အုပ်စုကို 'ဒက်ကာပိုဒါ' ဟု ခေါ်၏။ ၎င်းတို့သည် 'ခရုတ်စတေးရှားမျိုး' အားလုံး၏ သုံးပုံတစ်ပုံနီးပါးရှိ၏။ ၎င်းတို့၏ ခေါင်းနှင့် ကိုယ်ပိုင်းကို အခွံတစ်မျိုးဖြင့် ဖုံးထား၏။ ပါးဟက်ဖြင့် လေရှူ၏။ ပုစွန်နှင့် ပုစွန်တုပ်ကြီးတွင် ဝမ်းဗိုက်ပိုင်းရှည်၍ ထင်ရှားသော အဆစ်ပိုင်းများဖြင့် ခွဲခြားထား၏။ ကဏန်းတွင်မူ ဝမ်းဗိုက်သည် ငယ်၍ ပြားချပ်ကာ အကောင်အောက်ဘက်၌ ကပ်နေ၏။ ဒက်ကာပိုဒါမျိုးများတွင် ခြေချောင်းငါးစုံရှိ၏။ ရှေ့ဘက်နှစ်စုံတွင် ညှပ်လက်မကြီးများရှိ၍ အစာဖမ်းရန်နှင့် ကာကွယ်ရန်အတွက် အသုံးပြု၏။

၎င်းတို့သည် အကောင်ကြီးလာလျှင် အခွံကိုခွာပြီး အရေလဲကြ၏။ ကဏန်းနှင့် ပုစွန်တုပ်ကြီးများတွင် အခွံသည်မာပြီး ထုံးစာတိပါသည်။ ပုစွန်နှင့်အခြား အကောင်ငယ်များတွင်မူ အခွံပျော့ပျောင်းသည်။ ပုစွန်တုပ်ကြီးနှင့် ပုစွန်တို့သည် အရေးကြီးလျှင် နောက်ပြန်ထိုး ကူးပြေးနိုင်သည်။ လူတို့၏ အစာဖြစ်သောကြောင့် စီးပွားရေးအရ အရေးပါသည်။

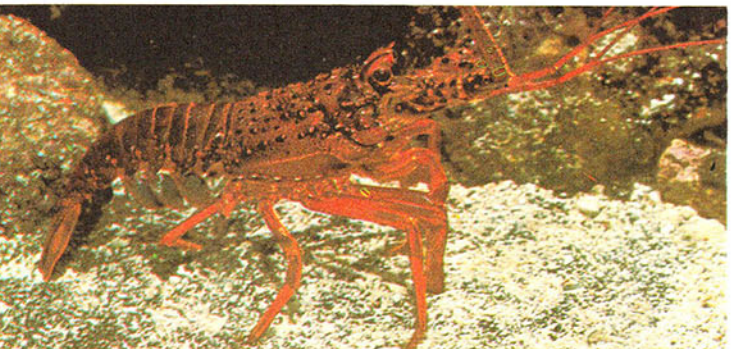
ရွှံတိုးပုစွန်တုပ်သည် အပူပိုင်းဒေသ ဒီတက်မျဉ်းတလျှောက် ရွှံနွံထဲ၌နေ၏။ ရွှံထဲရှိ သတ္တဝါကလေးများကို စားသည်။ ညဘက်နှင့် မိုးရွာပြီးအချိန်များ၌ တွင်းထဲမှ ထွက်လာတတ်သည်။

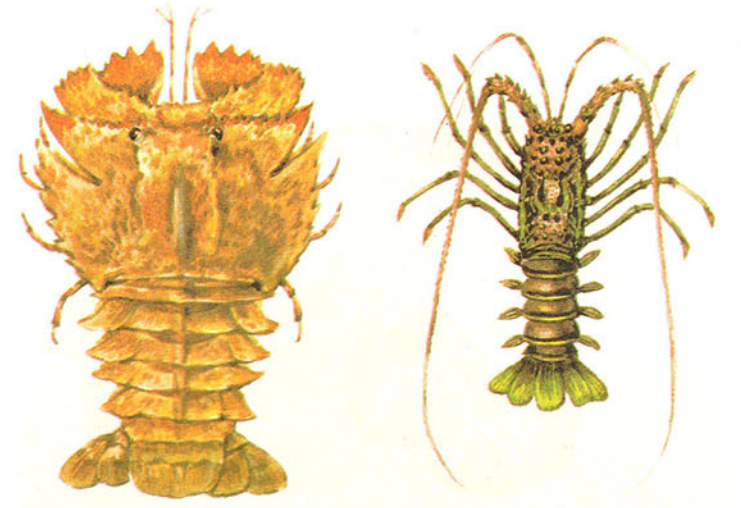
အမေရိကန်နိုင်ငံ မိန်းပြည်နယ်မှ အရည်ရွမ်း၍ အရသာရှိသော ပုစွန်တုပ် လက်မကြီး

ရွှံတိုးပုစွန်တုပ် တွင်းတူးသည့်အခါ ၁ မီတာအထိမြင့်သော မီးတောင်ပုံ ရွှံပုံကြီးဖြစ်လာ၏။ ဤလုပ်ရပ်ကြောင့် တာတမံတခုလုံး ကျိုးပေါက်သွားနိုင်၏။ အရှေ့တောင်အာရှတွင် ငှက်ဖျားခြင်ဖျား ရေငန်ပိုင်း၌ ပေါက်ပွားစေမည့် အခြေအနေမျိုးကိုလည်း ဖန်တီးရာ ရောက်သည်။

ဂျပန်ကျောက်ပုစွန်အကောင်ကြီး (အပေါ်) နှင့် အကောင်ငယ် (အောက်) တို့ကို ပစိဖိတ်သမုဒ္ဒရာတွင် ရေအနက်မီတာ ၅၀ အထိ တွေ့နိုင်၏။ အသားမှာ စား၍အရသာရှိသည်။

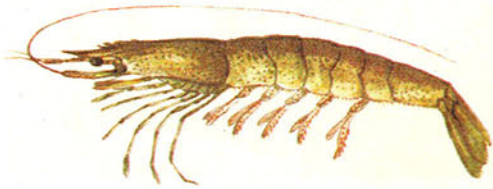
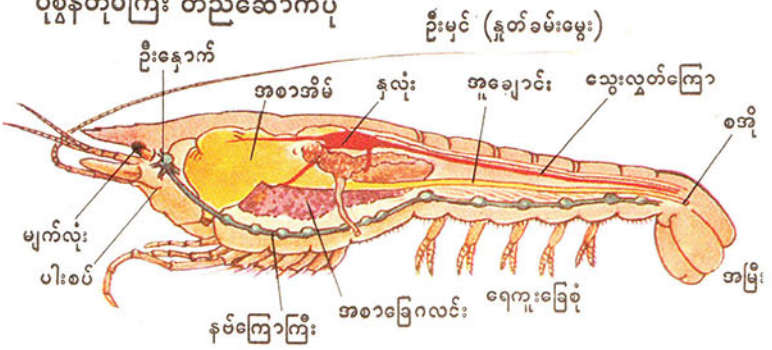

ပစိဖိတ်သမုဒ္ဒရာ အနောက်ပိုင်း သဲနှင့် ရွှံ ကြမ်းပြင်တွင်နေသည့် ကျောက်ပုစွန် ပူနွေးပင်လယ် ကျောက်တန်းများတွင် တွေ့ရသည့် ဆူးထူကျောက်ပုစွန်

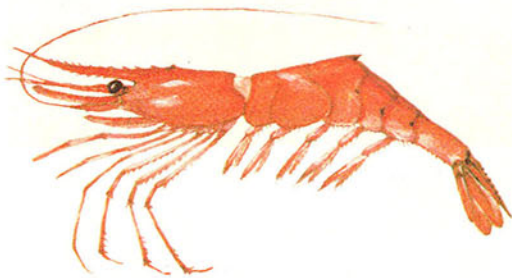
ဒက်ကာပိုဒါ တစ်ကောင်၏ တည်ဆောက်ပုံ

ပုစွန်တုပ်၏ အခွံကို မာကျောသော ထုံးစာတံဖြင့်ပြီးသည့် ချပ်ပြားများဖြင့် တည်ဆောက်ထား၏။ ထိုချပ်ပြားများကို ကွေးနိုင် ဆန့်နိုင်သည့် တင်းမာသော အရေပြားများဖြင့် ချိတ်ဆက်ထားသည်။ ရှည်လျားသည့် ဝမ်းဗိုက်ကို အဆစ်ပိုင်း တစ်ခုက ခွဲခြားထားပြီး တစ်ဆစ်လျှင် အခွံတစ်ခုနှင့် ရေကူးခြေချောင်း တစ်ခုစီပါသည်။ ဤခြေချောင်းကလေးများက ပါးဟက်ပေါ်သို့ ရေဖျန်းပေးသည်။ ဦးနှောက်မှ နှစ်ကြောကြီး တစ်ချောင်းသည် အကောင်၏ ကိုယ်အဆုံးအထိ ရှည်သည်။

ပုစွန်တုပ်ကြီး တည်ဆောက်ပုံ

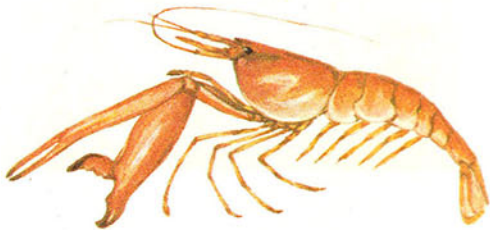
ဂျပန် ကုန်းတွင်းပင်လယ်၌ ကျက်စားသည့် ပုစွန်

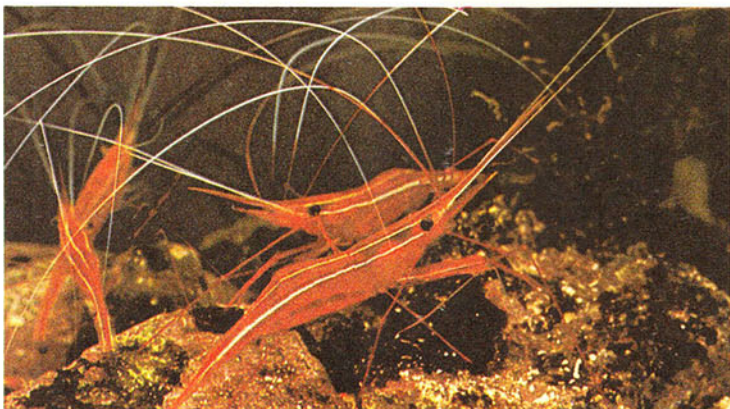
ပစိဖိတ်သမုဒ္ဒရာ မြောက်ပိုင်းမှ ပုစွန်

အရောင်တောက်ပသော ဤတောက်မဆိတ်သည့် သီရိလင်္ကာ သန္တာကျောက်တန်းများတွင် ကျက်စားသည်။

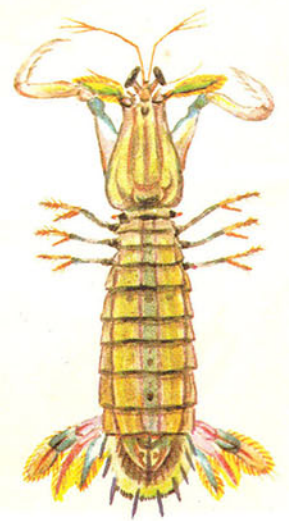
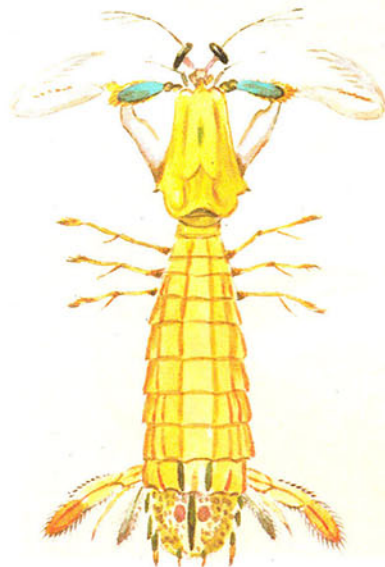
အပူပိုင်း ရေတိမ် ပင်လယ်များတွင် တွေ့ရသည့် ‘ပစ္စတို’ ပုစွန်ခေါ် အသံမြည်ပုစွန်။ ‘မလင်နီ’ ခေါ် ငါးတို့ရှိရာ နေရာတွင် တွင်းတူး နေတတ်သည်။ ၎င်း၏ လက်မကြီးကို အသံမြည်အောင် ထိခတ်၍ သားကောင်ကို လှန့်သည်။

ပစိဖိတ်သမုဒ္ဒရာနေ ပုစွန်ကျော့များ၏ ကိုယ်သည် ကြည်လင်သဖြင့် ၎င်းတို့၏ ကိုယ်တွင်း အင်္ဂါများကို ဖောက်ထွင်းမြင်နိုင်သည်။

တောက်မဆိတ်များ

အသားစားသည့် တောက်မဆိတ်များကို ပူနွေးသော ကမ်းရိုးတန်း ဒေသများတွင် တွေ့ရ၏။ ၎င်း၏ ရှည်လျားသော လက်သည်များသည် ရှိခိုးကောင် (နှံကောင်တစ်မျိုး) နှင့် တူ၏။ ဒုတိယ ခြေတစ်စုံကို မောင်းချစား တစ်ချောင်းကဲ့သို့ ခေါက်သိမ်းထားနိုင်သည်။ ကြောက်မက်ဖွယ်ကောင်းသော ညှပ်လက်မဖြင့် အစာကို ပမ်းဆီးရန် တွင်းများ ထဲမှ တရှိန်တိုး ခုန်ထွက်လာတတ်သည်။ ဝမ်းဗိုက်ရှိ ရေကူးခြေအစုံပေါ်တွင် ပါးဟက် များ ရှိသည်။

ဂျပန်တောင်ပိုင်း ပင်လယ်၌မြေတွင် ကျက်စားသည့် တောက်မဆိတ်မျိုး

အင်ဒိုပစိဖိတ်ဒေသ တခုလုံး၌ ပျံ့နှံ့ ကျက်စားသည့် တောက်မဆိတ်

တယောထိုး ကဏန်းများ

လက်မကို တယောထိုးသကဲ့သို့ လှုပ်ရှားတတ်ကြသောကြောင့် တယောထိုးကဏန်းများဟု ခေါ်၏။ အချက်ပြကဏန်းများဟုလည်း ခေါ်သေးသည်။ အပူပိုင်းကမ်းရိုးတန်းဒေသ၌ နေကြသည်။ မျက်လုံးများသည် ဒေါက်တံ၏ အဖျားတွင် တည်ရှိသဖြင့် သဲပြန်နှင့် ရေတိမ်ပြင်တွင် ကောင်းစွာမြင်နိုင်ကြပြီး မျက်စိလည်းရှည်သည်။ အန္တရာယ်နှင့်ကြုံလျှင် မျက်လုံးဒေါက်တံများကို အခွံများရှိ မြောင်းထဲသို့ ပြန်သိမ်းကာ တွင်းများထဲသို့ လျှင်မြန်စွာ ဝင်ပြေးသည်။ အထီးတွင် လက်မနှစ်ချောင်းရှိ၍ တစ်ခုက ပိုကြီး၏။ လက်မကြီး သည် အရောင်တောက်သည်။ အခြားအထီးများကို ခြောက်လှန့်ရန်နှင့် အမကို မြူဆွယ်ရန်သာ အသုံးပြု၏။ ကျန်တစ်ချောင်းမှာ သေးငယ်၏။ အစာစားရန်အတွက်

အသုံးပြု၏။ လက်မကြီးဆုံးရှုံးခဲ့လျှင် လက်မငယ်က ကြီးထွားလာသည်။ ဆုံးရှုံးသွား သော လက်မကြီးနေရာတွင်မူ လက်မငယ် အသစ်တစ်ခု ပြန်ထွက်လာသည်။
ဤကဏန်းများသည် ရွှံ့မျက်နှာပြင်လွှာရှိ အစာကို စားသည်။ ဒီရေမပုံးလွှမ်းမီ ၎င်းတို့၏ တွင်းကလေးများထဲသို့ ပြေးဝင်ပြီး အပေါက်ဝတွင် ရွှံ့တုံးများဖြင့် ပိတ်ဆို့ ထားခဲ့ကြသည်။ ဤနည်းဖြင့် တွင်းပေါ်တွင် ရေပုံးသွားသော်လည်း ၎င်းတို့သည် လေကို ရှူနိုင်သည်။ ၎င်းတို့သည် ညဘက်တွင် ဝါကြွင့်ကြွင့်အရောင် ရှိရာမှ နေထွက်ချိန်တွင် အရောင်မှိုင်းလာသည်။ ဒီကျချိန် တွင်းများထဲမှ ထွက်လာသည့်အခါတွင်မူ အရောင်မှာ အရင့်ဆုံး ပြစ်သည်။

တွင်းထဲမှထွက်လာသော တယောထိုးကဏန်းထီး၏ လက်မကြီးကို အကောင်၏ ရွှေဘက်တွင် တွေ့နိုင်သည်။

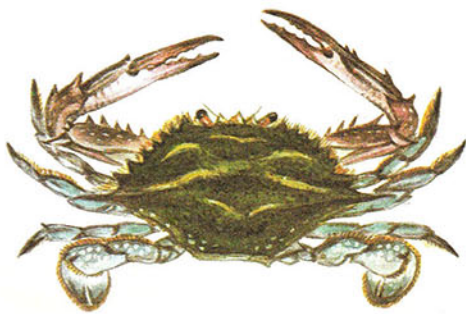
တယောထိုးကဏန်းထီး (အလယ်) နှင့် အမနှစ်ကောင်။ အမများတွင် လက်မကြီး မရှိပဲ ရွယ်တူ လက်မနှစ်ခုစလုံးကို အစာစားရာ၌ အသုံးပြုသည်။

ရေကူးကဏန်းများ

ဤကဏန်းများသည် ပင်လယ်အောက်ခြေ သို့မဟုတ် ကမ်းရိုးတန်းပေါ်တွင် တွားသွား တတ်သော ကဏန်းများနှင့် မတူပဲ သန်မာသည်။ ရေကူးလျှင်မြန်သည်။ ရေထဲတွင် ခရီးဝေးသို့ ကူးနိုင်၏။ ၎င်းတို့၏ ပဉ္စမမြောက် ခြေတစ်စုံသည် လှော်တက်ကဲ့သို့ ဖြစ်နေ ခြင်းကြောင့် ရေကူးကောင်းကြသည်။ ရေကူးကဏန်းများသည် နေ့အခါတွင် တွင်းထဲ ၌လည်း နေလေ့ရှိပြီး မျက်လုံးများကိုသာ မော်ထားသည်။ အကောင်အချို့တွင် အခွံပေါ်၌ ချန်သော ဆူးများရှိသည်။

ရေကူးကဏန်းကောင်

ဤကဏန်း၏ အခွံတွင် ချန်သောဆူးများ ရှိခြင်းကြောင့် ကိုင်တွယ်ရခက်သည်။

ဂျပန် ရေကူးကဏန်းတစ်မျိုး

ပင်လယ်ကြမ်းပြင်ပေါ်မှ ရေကူးကဏန်း။ လှော်တက်နှင့်တူသော ခြေတံများကို အကောင်၏ နောက်ပိုင်းတွင် မြင်နိုင်သည်။

ပင်ကူကဏန်းများ

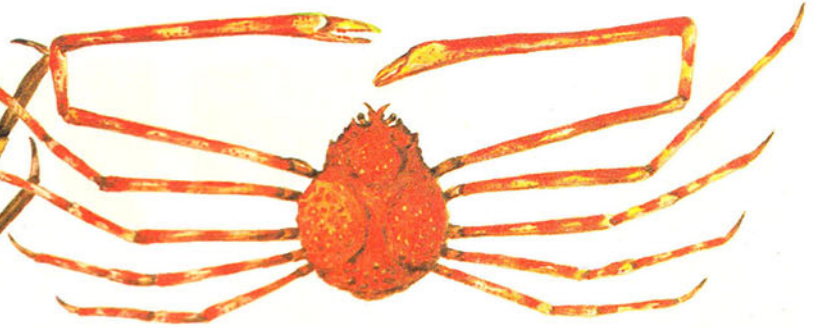
ဤကဏန်းများသည် ယေဘုယျအားဖြင့် နွေးကွေးသော သတ္တဝါများ ဖြစ်၏။ ထူ၍ လုံးဝန်းသော ခန္ဓာကိုယ်နှင့် ရှည်လျားသော ခြေတံများ ရှိကြသည်။ ၎င်းတို့၏ ကိုယ်ခန္ဓာ မျက်နှာပြင်ကို အမွေးများ၊ ဆူးများအဖြစ် ရေမှော်ပင်များ၊ ရေမြွှာ၊ ပင်လယ်မှို စသည်များဖြင့် ဖုံးထားတတ်သည်။ ဤနည်းဖြင့် ၎င်းတို့၏ နဂိုပုံပန်းကို ပုံးကွယ်စေပြီး ထိရောက်သော ပုံဖျက်ခြင်းဖြင့် ကာကွယ်မှုကို ရစေသည်။

ပင်ကူကဏန်းကောင်ကြီး၏ ပါးစပ်ပိုင်းတွင် ဆီလျော်အောင် ပြုပြင်ပြောင်းလဲလာသည့် လက်တံ ငါးစုံ ရှိ၏။ ၎င်းတို့ဖြင့် အစာကို အစိတ်စိတ် ပိုင်းဖြတ်သည်။

ဤပင်ကူကဏန်းသည် ရေအနက် မီတာ ၁၀၀ ခန့်တွင် နေသည်။

ပမိမိသမုဒ္ဒရာ မြောက်ပိုင်းဒေသမှ ကမ္ဘာပေါ်တွင် အကြီးဆုံး ပင်ကူ ကဏန်း။ ခြေတံများကို အဆုံးဆန်းတန်းလိုက်လျှင် ၄ မီတာနီးပါးရှည်သည်။

‘ဟိုက်ဒရိုက်ပေါလစ်’ကို သယ်ပိုးထားခြင်းဖြင့် ‘ပေါလစ်’၏ အဆိပ်လူးစမ်းလက်တံများက ဤကဏန်းကို ရန်သူဘေးမှ ကာကွယ်ပေးသည်။ ပေါလစ်ကလည်း ကဏန်းကို စီးယင်း နေရာအနှံ့ ရောက်သည်။

ဤပင်ကူကဏန်းသည် မိမိကိုယ်ကို အပင်နှင့် အခြားသတ္တဝါများဖြင့် ဖုံး၍ ပုံဖျက်ထားသည်။

သရဲကဏန်းများ

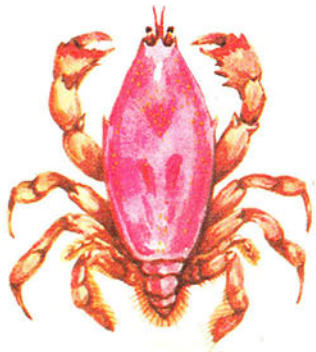
အပူပိုင်းဒေသ သဲသောင်ကမ်းများတွင် ၎င်းတို့ကို တွေ့ရသည်။ ၎င်းတို့သည် ၁ မီတာမျှ ရှည်သော တွင်းများကို တူး၍ နေအပူချိန်ကို ရှောင်သည်။ လျင်စွာပြေးနိုင်သည်။ သဲရောင်နှင့်တူသော ကိုယ်ခန္ဓာကြောင့် ရှာတွေ့ရန် ခဲယဉ်းသည်။ ဒေါက်တံပေါ်ရှိ မျက်လုံးများဖြင့် သဲသောင်ခုံပေါ်မှ အစာကို ရှာဖွေသည်။ ဥမှ ပေါက်ခါစ လိပ်ကလေးများ ကိုလည်း စားတတ်သည်။

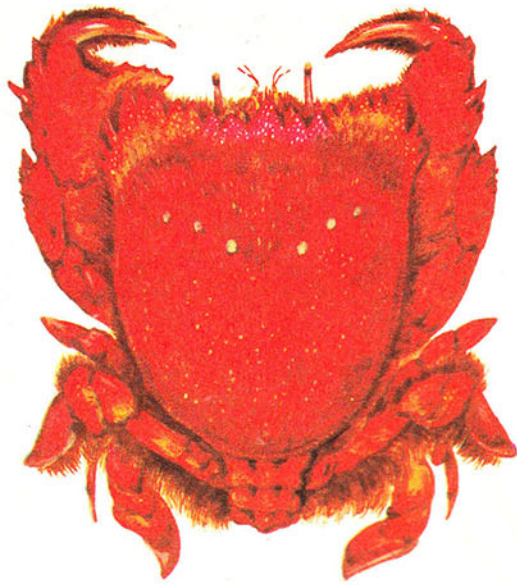
ကျောက်ဆောင်နေ ကဏန်းရိုးရိုးတစ်ကောင်

သဲသောင်ခုံပေါ်၌ တွေ့ရသည့် သရဲကဏန်းတစ်မျိုး

သွား သုံးချောင်းပါသော
ဖားကဏန်း

အနီရောင် ဖားကဏန်း

ရေအနက် မီတာ ၅၀ ခန့်ရှိ သဲကြမ်းပြင်ပေါ်တွင် နေထိုင်တတ်သည့် ဂျပန်
ဟိုက်ကေးကဏန်း။ ၎င်း၏အခွံသည် ငိုနေသောလူ၏ မျက်နှာနှင့်တူသဖြင့်
၁၁၈၅ ခုက အရေးနိမ့်ခဲ့သည့် ကျော်ကြားသော ဆာမူရိုင်းအနွယ်
ဟိုက်ကေးကိုအစွဲပြု၍ ၎င်းအမည်ကို မှည့်ခေါ်ထားသည်။

ဂျပန်နိုင်ငံကျောက်ဆောင် ကမ်းရိုးတန်းနေ
ကြွေကဏန်း

ရေအနက် မီတာ ၂၀၀ ခန့်
နေသော သစ်ချသီးပုံ ဂျပန်
ကဏန်း

ရေထဲမှ ကုပ်တွယ်တက်လာသော လမုတောနေ ကဏန်း။ အရှေ့တောင်
အာရှတွင် နေသည်။ အထီး၏ တံစဉ်းနှင့် တူသော လက်မများကို အသံမြည်
အောင် ဖိညှပ်၍ အမကောင်ကို ဆွဲဆောင်သည်ဟု ဆိုသည်။

အပူပိုင်းဒေသနေ ကျောက်စရစ်
ကဏန်း တစ်မျိုး

အမွေးထူ ကဏန်းတစ်မျိုး

ခန္ဓာကိုယ် သေးငယ်ပြီး အလွန်ရှည်သည့်
လက်မရှိသော ကဏန်းတစ်မျိုး

ပိုင်နက်လှနေကြသော စစ်သည်ကဏန်းအထီးနှစ်ကောင်။ ဤကဏန်း
ငယ်များသည် အရှေ့တောင်အာရှ သဲသောင်ခုံများတွင် နေသည်။
သဲကို ပါးစပ်ထဲသို့ လက်မနှင့်ကျုံး၍ သွင်းပြီး သဲထဲမှ အစာကို ရေနှင့်
ကျင်းယူသည်။ ဒီရေတက်လာလျှင် သဲဖြင့် လိပ်ခုံးပုံအိမ်ကလေးဆောက်ပြီး
လေကို လှောင်ထားသည်။ ဒီရေဖုံးနေစဉ်တွင် ဤလေကို ရှူသည်။ သဲအိမ်
ဆောက်နေသော လက်ယာဘက်ရှိ ကဏန်းထီးကို အခြားအထီး
တစ်ကောင်က နှောင့်ယှက်သဖြင့် ဒေါသတကြီးတိုက်ခိုက်နေပုံ

ဝင်ကစွပ်များ

ဝင်ကစွပ်တို့သည် ခရုခွံများထဲ၌ နေနိုင်အောင် ပြုပြင်ပြောင်းလဲလာ၏။ ကိုယ်ထည် ရွှေ့ပိုင်းတွင် မာသောအခွံနှင့် ခြေတံများရှိသည်။ သို့သော် အမြီးပိုင်းသည် ပျော့ ပျောင်း၍ အောက်ဘက်သို့ ခွေလိမ်နေသည်။ အထူးသဖြင့် ခရုပတ်ခွေနှင့် ဆီလျော် အောင် လက်ယာဘက်သို့ စောင်း၍ ခွေနေလေ့ရှိသည်။ ဝမ်းဗိုက်တွင် ရေကူးခြေအစုံ၊ အမြီးစသည် အတက်အလက် အားလုံးနီးပါး ပျောက်ဆုံးနေသည်။ သို့သော် ခရုခွံထဲ ဝင်နိုင်အောင် နောက်ဘက်ပိုင်းတွင် ချိတ်ကောက်နှင့်တူသည့် ခြေတံစုံသာ ကျန်သည်။

ဝင်ကစွပ်တို့သည် အန္တရာယ်ကျရောက်သည့်အခါ ၎င်းတို့၏ အခွံတွင်းသို့ ဝင်သွားကြ သည်။ ဤအသွားခန္ဓာအိမ်မရှိခဲ့လျှင် ခုခံမဲ့၊ အကာအကွယ်မဲ့ ဖြစ်ကြပေလိမ့်မည်။ ၎င်းတို့ အရွယ်ကြီးလာလျှင် အခွံဟောင်းကိုစွန့်၍ ပိုကြီးသော အခွံသစ်ရှာသည်။ ၎င်းတို့ကို ကမ္ဘာ့ပင်လယ်အနှံ့အပြားတွင် တွေ့နိုင်သည်။ တခါတရံ ကုန်းပေါ်နှင့် သစ်ပင်များတွင် တွေ့ရသည်။ ဝါးလုံးခေါင်း၊ အုန်းမှုတ်ခွက်၊ သန္တာရေမြှုပ်နှင့် သစ်ခေါင်းများထဲ၌လည်း ဝင်နေတတ်သည်။

ပင်လယ်မှီတစ်ကောင်ကို ကျောပိုးထားသည့် ဝင်ကစွပ်တစ်ကောင်။ ပင်လယ် မှီက ဝင်ကစွပ်ကို ပုံဖျက်ပေးရုံမက အဆိပ်လူး စမ်းလက်တံများဖြင့် ရန်သူ ဘေးမှ ကာကွယ်ပေးသည်။

ပစိဖိတ်သမုဒ္ဒရာမြောက်ပိုင်း ကျောက်ဆောင်ကမ်း ရိုးတန်းများ၌ ကျက်စားသော ဝင်ကစွပ်ကို အခွံ မှ ထုတ်ပြထားသည်။ အကောင်၏ အချိုးအစား မကျမူသည် ခရုခွံအတွင်း၌ ခွေလိမ်၍ ဝင်နေနိုင် အောင် ပြုပြင်မန်တီးထားခြင်း ဖြစ်သည်။

ကုန်းနေ ဝင်ကစွပ်သည် ဒီရေမျဉ်းအပေါ် ဘက်တွင် အနေများ၏။ တခါတရံ ၎င်း၏ အခွံကို မီတာ ၁၀၀ ခန့်အထိ သယ်နိုင် သည်။

သီရိလင်္ကာသန္တာကျောက်တန်းများရှိ ကတော့ပုံ ခရုခွံအတွင်းနေ ဝင်ကစွပ်

လူယက်ကောင် ဝင်ကစွပ်များ

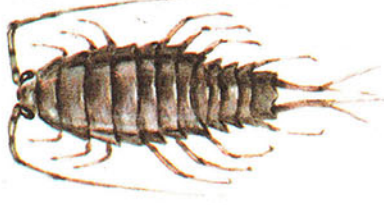
၎င်းတို့သည် ဝင်ကစွပ်အကြီးစားများ ဖြစ်၏။ အလျား ဆင်တိမီတာ ၃၀ ခန့်ရှည်ပြီး ၃ ကီလိုဂရမ်ခန့်လေး၏။ လက်မကြီးများသည် လူ့လက်ညှိုးတစ်ချောင်းကို အလွယ် တကူ ဖြတ်နိုင်သည်။ အင်ဒိုပစိဖိတ်ဒေသ၏ သန္တာကျွန်းအချို့ပေါ်တွင် နေပြီး မိတ် လိုက်ရန်အတွက်သာ ပင်လယ်သို့ ဆင်းသည်။ ၎င်းတို့သည် အသီးနှင့် သေကောင်စား သတ္တဝါများဖြစ်ကြပြီး အစာရှာရန် သစ်ပင်တက်တတ်သည်။ ၎င်းတို့၏ ခန္ဓာကိုယ်သည် ခွေလိမ်၍မနေချေ။ အခြား သတ္တဝါများ၏ အခွံထဲ၌လည်း မနေချေ။ ပျော်ပွဲစားထွက် သူများ၏ ခက်ရင်းများ၊ စားများအပါအဝင် ပစ္စည်းများအားလုံးလိုလိုကို ဆွဲသွား တတ်သောကြောင့် ၎င်းတို့အား လူယက်ကောင်များဟု ခေါ်ကြသည်။

လူယက်ကောင် ဝင်ကစွပ်မျိုး

ရေရှပ်ကောင်များ

ရေရှပ်ကောင်တို့သည် ပင်လယ်နေ ‘ခရုတ်စတေးရှားမျိုး’ ဖြစ်သည်။ ဒီရေမျဉ်းအပေါ် ဘက်ရှိ ကျောက်ဆောင်များပေါ်တွင် နေကြသော်လည်း ရေကျချိန်တွင် ပင်လယ် ရေမှပင် အဆွေးများကို စား၏။ ၎င်းတို့တွင် ခြေခွန်စုံ ပါ၏။ ကျော အနည်းငယ်ခုံးပြီး သံချပ်အင်္ကျီကဲ့သို့ သော ချပ်ပြားများဖြင့် ဖုံးထား၏။ ရေရှပ်ကောင်မျိုးစဉ်တွင် ပါဝင်ပြီး ရေရှပ်ကောင်နှင့်ဆင်သောသစ်လေး ကောင်ကမူ ကုန်းပေါ်တွင်နေသည်။

ပီလား

၎င်းတို့ကို မြင်းခွာကဏန်း၊ ကဏန်းဘုရင် စသည်ဖြင့်လည်း ခေါ်ကြ၏။ ၎င်းတို့သည် ခရုတ် စတေးရှားမျိုးများမဟုတ်ပဲ ကင်းမြီးကောက်၊ ပင်ကူတို့နှင့် အမျိုးချင်းပိုမိုနီးစပ်သည်။ နှစ် သန်းပေါင်း ရာနှင့်ချီ၍ ကြာညောင်းခဲ့ပြီ ဖြစ်သော်လည်း များစွာပြောင်းလဲခြင်း မရှိကြချေ။ ထို့ကြောင့် ၎င်းတို့ကို မျိုးတည်ကျောက်ရုပ်ကြွင်းဟု ခေါ်ကြသည်။ ပီလား၏ခန္ဓာကိုယ်ကို မြင်းခွာပုံအခွံ၊ ဝမ်းဗိုက်၊ အမြီးဟု သုံးပိုင်းပိုင်းနိုင်သည်။ ခုံးနေ သော မျက်နှာပြင်ပေါ်တွင် မျက်လုံးနှစ်စုံ ရှိသည်။ အလယ်နားတွင် မျက်လုံးကလေး တစ်စုံရှိပြီး ဘေးဘက်တွင် မျက်လုံးကြီးတစ်စုံ ရှိ၏။ ၎င်းတို့သည် ပင်လယ်ကြမ်းပြင်တွင် ခန္ဓာကိုယ်ကို ကုန်းထ၍ နောက်ခြေအစုံနှင့် အမြီးကို ထောက်ပြီး ရွေ့လျားသည်။ သို့သော် ပက်လက်လှန်၍ ပါးစက်ချပ်များကို ရိုက်ခတ်ပြီး ရေကူးနိုင်သည်။ ရေကူးပြီးလျှင် အမြီးကို အားပြု၍ ပြန်မှောက်လိုက်သည်။

ဂျပန်နိုင်ငံ ကုန်းတွင်းပင်လယ်၏ အောက်ခြေ မြေပေါ်တွင် နေထိုင်သည့် ပီလား

ပက်လက်လှန်၍ ကူးနေသော ပီလားများ။ ဥများကို သဲထဲ၌ဥချရန် ရေတိမ်ပိုင်းသို့ တက်လာလျှင် အစုံလိုက်တက်လာတတ်သည်။

ပင်လယ်ပင်ကူ

၎င်းတို့သည် ရေငန်နေ ‘အာသရီပိုဒါမျိုး’ များ ဖြစ်သည်။ ခန္ဓာကိုယ်ကို လေးဆစ် ပိုင်းခြားထား၏။ ပင်လယ် အောက်ကြမ်းပြင် သို့မဟုတ် အပင်နှင့် သတ္တဝါများအကြား တွင် တွားသွားနိုင်သည့် ခြေတံရှည် လေးစုံရှိသည်။ အကောင်အချို့သည် ရေပြင်ပေါ် တွင် ရှပ်၍ လျှောက်နိုင်သည်။ စုပ်နိုင်သည့် နှာမောင်း၏အဖျားတွင် ပါးစပ်ပေါက်ရှိသည်။ ကျောရိုးမဲ့သတ္တဝါတို့၏ နူးညံ့သောအသား ကို စုပ်ယူသည်။

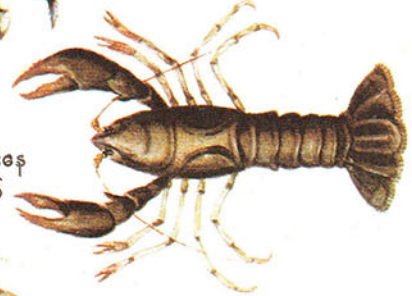
ပစ်ဖိတ် သမုဒ္ဒရာမြောက်ပိုင်း၊ ကျောက် ဆောင်ကမ်းရိုးတန်း တလျှောက်ရှိ ရေ မှော်ပင်များကြားတွင် နေသည့် ပင်လယ် ပင်ကူငယ်

ရေချိုနေ ခရုတ်စတေးရှားမျိုးများ

ခရုတ်စတေးရှားမျိုးများကို ရေချိုရေငန် နှစ်မျိုးလုံးတွင် တွေ့နိုင်၏။ များသောအားဖြင့် အကောင်သေးငယ်၏။ ရေအိုင်၊ ရေကန်၊ ရေမြောင်းများရှိ သက်ရှိရုပ်ကြွင်းကလေး များကို အင်းဆက်ပိုးတို့နှင့် အပြိုင် စားသောက်ကြသည်။ ၎င်းတို့ကိုယ်တိုင်ကလည်း ငါးကဲ့သို့သော အကောင်ကြီးများအတွက် အစာဖြစ်သည်။ ရေလှေးဟုခေါ်သော ရေချို ခရုတ်စတေးရှားမျိုးအချို့တွင် စိတ်ဝင်စားဖွယ်ကောင်းသည့် ဖိုမဲ့မျိုးပွားနည်းရှိသည်။ ဖိုမဲ့မျိုးပွားနည်းဖြင့် ဥသောဥများမှ အမများကိုသာ ပေါက်ပွားသည်။ သို့သော် ၎င်းတို့ နေထိုင်ရာ ချောင်း၊ မြောင်း၊ အင်းအိုင်များ၌ အခြေအနေဆိုးရွားသည့်အခါမျိုးတွင် ဥအချို့မှ အထီးများ ပေါက်လာသည်။

ဂျပန်နိုင်ငံ မြစ်များအတွင်း၌ နေသော ကဏန်း

ဂျပန်မြောက်ပိုင်း မြစ်တွင်းနေ မြေတူးတတ်သော ပုစွန်တုပ်

ဂျပန်နိုင်ငံ ရေအိုင်၊ ရေကန်နှင့် မြစ်ချောင်း ရေသေရေရှင် နှစ်မျိုးစလုံးတွင် နေနိုင်သည့် ပုစွန်

ရေလှေး၏ ဥများ။ ရေကူးသော ဦးမှင်မွေး များ နှင့် မျက်လုံးကို မိုက်ခရိုစကုပ်ဖြင့် မြင်ရပုံ

ဆိုက်ကလော့ ခေါ် ရေမှားကို ပုံကြီးချဲ့ထားပုံ။ ရေအိုင်၊ ရေကန်များ၌ နေသည်။ အလွန်သေးငယ် ၏။ ဆလံတုတည်းရှိသောသက်ရှိ များကိုစား၏။

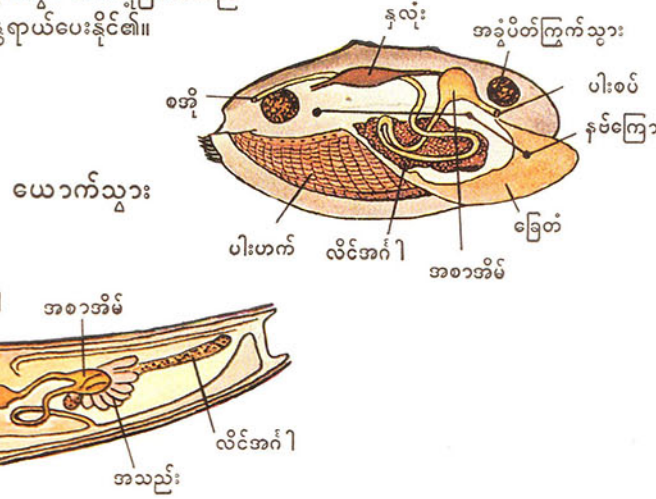
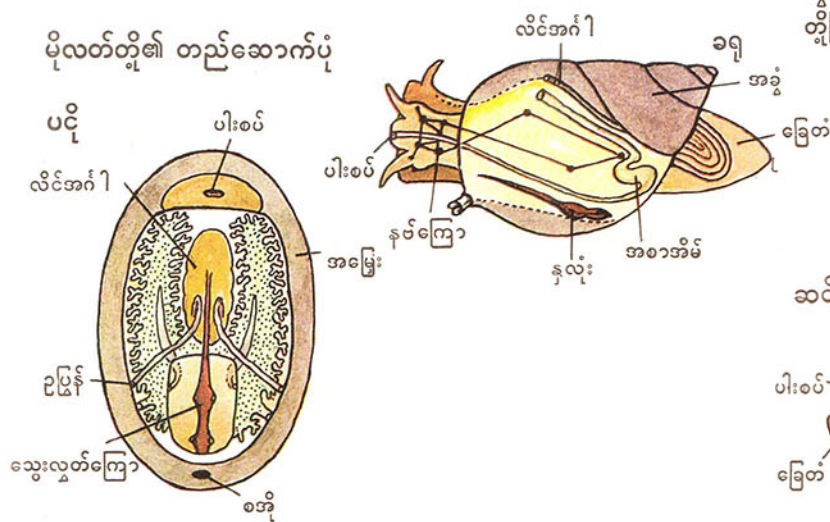
ကယ်လီဖိုးနီးယားနားကြယ်ဝသော မြစ်များတွင် နေထိုင်တတ်သည့် ဥရောပနိုင်ငံမှ ရေချိုပုစွန်တုပ်

မိုလတ်များ

၎င်းတို့သည်မျိုးစိတ်ပေါင်း တစ်သိန်းကျော်ရှိ၍ သတ္တဝါလောက၏ အရေးအကြီးဆုံးနှင့် အကြီးမားဆုံးအုပ်စုတစ်ခု ဖြစ်၏။ ဤအုပ်စုတွင် ခရု၊ ခုံး၊ ယောက်သွားနှင့် ဘဝံစသည်တို့ ပါဝင်၏။ အများစုမှာ ပင်လယ်တွင် နေကြသော်လည်း ရေချိုနှင့် ကုန်းပိုင်းများ၌လည်း တွေ့ရ၏။ အပူပိုင်းဒေသတောင်ထိပ်များမှ သဲကန္တာရများအထိလည်းနေနိုင်၏။ ၎င်းတို့၏ ခေါင်းနှင့် နူးညံ့သောကိုယ်ခန္ဓာကို ကာကွယ်

နိုင်ရန် အများစုတွင် အခွံနှင့် မာသော ခြေတံများပါ၏။ အမြှေးပါးက အခွံကို ထုတ်လုပ်ပေး၏။ ဘဝံနှင့်ကင်းမွန်တို့တွင် ပြင်ပအခွံမရှိ။ သို့သော် စမ်းလက်တံများကိုထောက်၍ ရွေ့လျားနိုင်၏။ ရေကိုပန်းထုတ်၍လည်း လျင်စွာကူးနိုင်၏။ ၎င်းတို့၏အသားကို စားရသည်။ အခွံကို ပစ္စည်းကိရိယာများ လုပ်နိုင်သည်။ သို့ရာတွင် ရောဂါပိုးသယ်ဆောင်ခြင်း၊ သင်္ဘောကိုယ်ထည်များကို ဖျက်ဆီးခြင်း၊ ရေသွယ်ပိုက်များတွင် ပိတ်ဆို့ခြင်းစသည်တို့ဖြင့် အန္တရာယ်ပေးနိုင်၏။

မိုလတ်တို့၏ တည်ဆောက်ပုံ

ပင်ပိုများ

၎င်းတို့သည် အလွန်ရှေးကျပြီး အရွယ်ငယ်သည်။ နှေးကွေးသည်။ ပြား၍ ဘဲဥပုံရှိသည်။ ပင်လယ်ရေမျက်နှာပြင် စားသည်။ အခွံရှိသော အကောင်များ၌ ကျောပေါ်တွင် အနားချင်းဆင့်၍ ဆက်စပ်ထားသော ချပ်ပြားရှစ်ခုပါသည်။ အလယ်ခေတ်သူရဲကောင်းများ၏ သံချပ်အင်္ကျီနှင့်ဆင်သောကြောင့် “သံချပ်အင်္ကျီခရု” ဟုလည်း ခေါ်ကြသည်။ သားလောင်းအဆင့် ရှိကြသည်။

ဆင်စွယ်ခရုများ

၎င်းတို့တွင် ဆင်စွယ်နှင့်တူသော ပြွန်ပုံအခွံရှိပြီး ထိပ်ဝှက်ဘက်၌ ပွင့်နေသည်။ ပါးစပ်၊ မေးရိုး၊ စမ်းလက်တံနှင့် အစာခြေအဖွဲ့ပါသောလည်း တကယ့်ဦးခေါင်း၊ မျက်လုံး၊ ပါးဟက်မရှိချေ။ လိင်သီးခြားရှိသည်။ ရေမျှောသားလောင်းအဆင့် ရှိသည်။ ကြီးကောင်းများသည် သဲထဲတိုးဝင်နေပြီး ၎င်းတို့ကိုယ်ကို ကာကွယ်သည်။

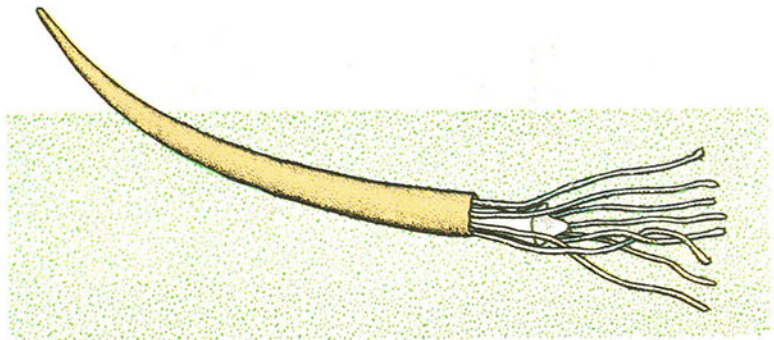

ပစိဖိတ်သမုဒ္ဒရာ၏ ကျောက်ဆောင်ကမ်းများတွင် တွေ့ရသည့် ပင်တစ်မျိုး

အရှောင်တောက်ပသော ပစိဖိတ်ပင်

နယူးဇီလန်ကျွန်း၏ ကျောက်ဆောင် ကမ်းရိုးရှိ ရေမျှော်ပင်ငယ်များကို စားသည့် ပင်တစ်မျိုး

ဆင်စွယ်ခရုများ သဲထဲတိုးဝင်နေသည့်အခါ ၎င်း၏ထိပ်ဖုပါ၍ စေးကပ်သော စမ်းလက်တံများတွင် အစာများ တွယ်ကပ်ပါလာသည်။

ဂျပန် ကျွန်းတွင်းပင်လယ်အောက် သဲမြေပေါ်တွင်နေသော ဆင်စွယ်ခရု

တိုင်ဝမ်ကျွန်းနှင့် ၎င်း၏မြောက်ဘက်ပိုင်း ရေတိမ်ဒေသတဝိုက်၌ နေသော ဆင်စွယ်ခရု

ဂျပန်ကျွန်း၏တောင်ဘက် ရေအနက် မီတာ ၂၀ ၌ တွေ့ရသည့် ဆင်စွယ်ခရု

အခွံတခုတည်းရှိသော မိုလတ်မျိုးများ

၎င်းတို့သည် မိုလတ် များအနက် အကြီးဆုံးအုပ်စုဖြစ်ပြီး ကြေး၊ ကတော့ခရု၊ ခမောက်ခရု၊ ပက်ကျီစသည့် ပင်လယ်ခရုများနှင့် ရေချိုရေကန်နေ ခရုများပါဝင်၏။ ခရုအများစုတွင် ကြောင်လိမ်ပုံအခွံရှိ၏။ သို့သော် အချို့တွင် ပုံပန်းခြားနားသော အခွံမျိုး ရှိ၏။ အချို့တွင်မူ အခွံဟူ၍ပင် မရှိချေ။ အခွံသည် ပွင့်နေသော နှုတ်ခမ်းသားမှ ကြီးထွားလာခြင်းဖြစ်၍ ခရုပတ်အရေအတွက်သည် အကောင်၏ အသက်အရွယ်ကို ဖော်ပြသည်။ ခရုများတွင် ခမ်းလက်တံ၊ မျက်လုံးနှင့် သွားလျှာဟုခေါ်သော အင်္ဂါရပ်ပါသည်။ ထိုသွားလျှာဖြင့် ကျောက်ဆောင်ပေါ်ရှိ ရေညှိကိုခြစ်၍ စား၏။ ခရုအချို့ကမူ အခြားသတ္တဝါများကိုစား၏။

ခရုအများစုသည် ကျယ်၍ ပြန့်ကားသောခြေဖြင့် မြေကြီးပေါ်တွင် လျှောတိုက်သွားသည်။ အချို့ကမူ ရေတွင် ပေါလောမျောသည်။ အချို့ကား ရေယက်နှင့်တူသော ခြေဖြင့် ရေကူးနိုင်သည်။ ခရုတိုင်းတွင် အထီးနှင့်အမ မျိုးပွားအင်္ဂါနှစ်မျိုးလုံး ရှိတတ်သည်။ သားလောင်းအဆင့်ရှိ၏။ ရေချိုခရုများတွင် သားလောင်းအဆင့်မရှိကြသော်လည်း လူကို ရောဂါအကြီးအကျယ် ကူးစက်စေသော ကပ်ပါးသန်ကောင်များ၏ သားလောင်းကို လက်ခံသည်။ ကြွေကဲ့သို့ ခရုမျိုးကို ရှေးကျသော လူ့အဖွဲ့အစည်းများတွင် တန်ဖိုးကြီးစွာ ထား၍ အဆင်တန်ဆာ၊ ပိုက်ဆံ၊ ဘာသာရေးအထိမ်းအမှတ်အဖြစ် သုံးသည်။

ကျိတ်စေ့ခေါ် ခရု

အမြိတ်ပန်းပါ ခရု

လွန်ခဲ့သော နှစ် သန်းပေါင်းများစွာက ပေါ်ပေါက်ခဲ့ပြီး ယခုတိုင် ရှင်သန်နေဆဲ ကဲ့ကြောင်းပါခရုမျိုး။ ယခုအခါ မျိုးစိတ် ၁၃ ခုသာ ရှိသည်။

အင်ဒိုပစီမိတ်ဒေသ အပူပိုင်းအရပ်များ၌ တွေ့ရသော ဖက်လိပ် ခရု

ကြယ်ပုံခရုမျိုးသည် မီတာ ၅၀ ကျော်သော ရေနက်ပိုင်းတွင် နေသည်။

ခုံးတစ်ခြမ်း၏ ဇီဝစက်

ရေတွင် မျောနေသော ဥ

အခွံတည်စ သားလောင်း

အခွံဖြစ်လာပြီးနောက် ခုံးတစ်ခြမ်းသည် ကျောက်ဆောင်ပေါ်တွင် တွယ်ကပ်လိုက်သည်။

အရွယ်ရောက် ခုံးပျို။ အခွံရှိအပေါက်များမှ ရေဝင်သည်။

အောက်ခံပေါ်တွင် လျှောတိုက် သွားနေသော ဥရောပတိုက် ရေအိုင် ခရု

ရေအိုင်နေ ဂျပန် ခရုကြီး

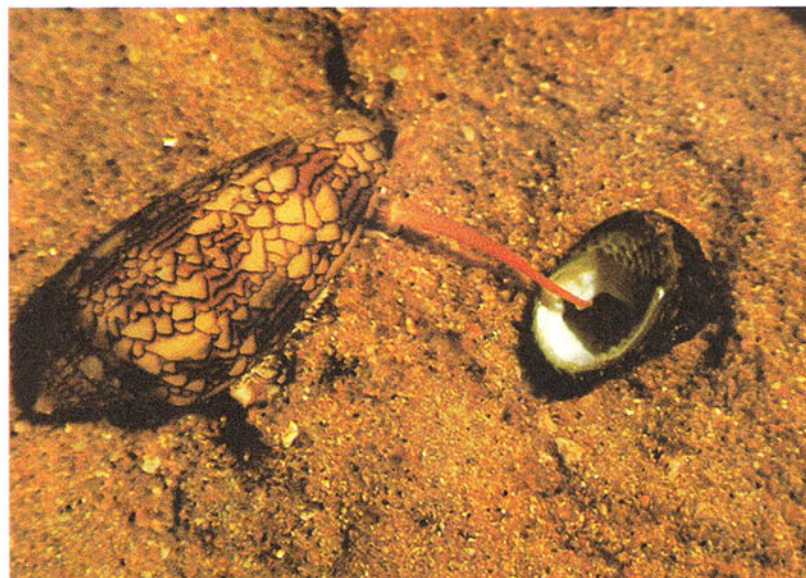
၌နံနေ ဂျပန် ခရုမျိုး

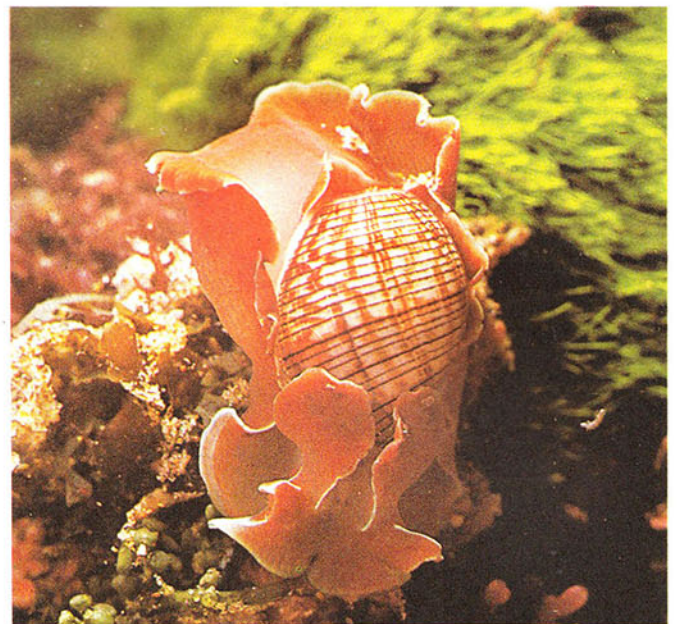
ဤဘဲဥပုံကြွေ၏ အခွံပေါ်တွင် မြို့လွှမ်းထားသည့် အမြေးပါး၌ အဝါစက်များ နှင့် အချွန်အတက်များလည်း ပါသည်။

ပင်လယ်ယပ်တောင်၏ အကိုင်တစ်ချောင်းပေါ်တွင် တွားတက်နေသော လွန်းပုံ ခရု။ အောက်ခံနှင့် ဆင်တူနေအောင် ပုံဖျက်ထားသည်။

ရှည်သော နှာမောင်းဖြင့်ထိုး၍ ခရုတစ်ကောင်ကို ပက်လက်လှန် လိုက်သော ကတော့ခရုမျိုးဝင် မြွေပွေးခရု။ ၎င်းနှာမောင်းဖြင့် ခရုကိုယ်ထဲသို့ အဆိပ် ပန်း ထည့်လိုက်လျှင် ထိုခရု မကြာမီ သေသွားလိမ့်မည်။ ငါးကိုစားသော ကတော့ခရု တစ်မျိုး၏ အဆိပ်သည် လူကိုပင် သေစေသည်။

လှပသော စက္ကူပူဖောင်းပုံခရုသည်ပင်လယ်ပက်ကျိများနှင့် မျိုးနွယ်၏။ အပူပိုင်း ပင်လယ်ဒေသများတွင် တွေ့ရသည်။ အဆုတ် တစ်ခုသာ ပါသည်။

အရှေ့တောင်အာရှမှ ကျိတ်စေ့။ ၎င်း၏ ပါးစပ်ကို ဟ၍ သွားလျှာဖြင့် ရေမှော်ကို ခြစ်စားသည်။

အင်ဒိုပစိဖိတ်ဒေသမှကျားသစ်ပြောက်ကြွေပုပ်။ အခွံကိုအမြေးပါးနှင့် မှီးထားသည်။ ဝဲဘက်တွင် ဝမ်းလက်တံ နှစ်ချောင်းကိုလည်း တွေ့နိုင်သည်။

အာဖရိကအနောက်ပိုင်းမှ စည်ပုံခရု။ စမ်းလက်တံတစ်ချောင်း၏ အရင်းပိုင်းတွင် မျက်စိတစ်လုံး တွေ့နိုင်၏။ ပါးဟက်များအတွင်းသို့ ရေသွင်းပေးသောပြွန်ကို အပေါ်ထောင်ထားသည်။

ပစိဖိတ်သမုဒ္ဒရာ အပူပိုင်းဒေသနေ ရှားပါးသော ရေကြောင်ခရုမျိုး

ရေအနက် မီတာ ၂၀ ခွံ တွေ့ရသည့် 'မီးနပ်' ဘီးဟုခေါ်သည့် ရေကြောင်ခရု

ရေအေးဒေသတွင် နေသည့် ပင်လယ် ခရုကြီး တစ်မျိုး။ ၎င်းတို့အားလုံးသည် သားစား ခရု များ ဖြစ်သည်။

ရေအနက်မီတာ ၈၀ ခွံ နေသော စည်ပုံ ခရုတစ်မျိုး

'အိုရီဂွန်ပင်လယ်နက်'ခေါ် ခရု၏အသား သည် အရသာရှိ၏။ အရွယ်ပိုကြီးသော အခွံများကို ခရုသင်းကဲ့သို့ မှုတ်နိုင်သည်။

'စနိုက်ငှက်နှုတ်သီး' ဟု ခေါ်သော ရေ ကြောင် ခရုမျိုး။ အရှေ့ပိုင်း မြေထဲပင် လယ်ရှိ ဤခရုမျိုးမှ ရောမ ကေရာင်တို့၏ ဝတ်စုံဆိုးရန် ခရမ်းရောင်ဆိုးဆေးထုတ် ယူ ရရှိသည်။

ပစိဖိတ်သမုဒ္ဒရာ အနောက်ဘက် ကျောက်ဆောင်များတွင် တွေ့ရ သော ခမောက်ခရုတစ်မျိုး

ရေအနက် မီတာ ၂၀၀ ခွံ တွေ့ရသော သားစား ခရု။ ရှားပါးသော ကြောင့် အလွန်အဖိုးတန်သည်။

ပစိဖိတ်အနောက်ဘက်ကမ်းမှ ပခုံးဖုပါ ခရုကြီးမျိုး

ပင်လယ်ပက်ကျများ

ပင်လယ်ယုန်ဟုလည်းခေါ်သော ပက်ကျမျိုးတွင် အခွံမရှိချေ။ အကောင်အချို့သည် ရေကူးနိုင်သည်။ အများစုကမူ ရေတိမ်ဒေသ အောက်ခြေခေါ်တွင် လျှောတိုက်ရှေ့ လျှားသည်။ အကောင်များစွာသည် ရေမှော်ပင်စားသည်။ အချို့ကမူ ရေဖြူပင်ကောင် နှင့် ပင်လယ်မှို၊ သန္တာအစရှိသော 'စိလန်ထရိုက်' တို့ကို စားသည်။ အဆိပ်လူးဆဲလ်

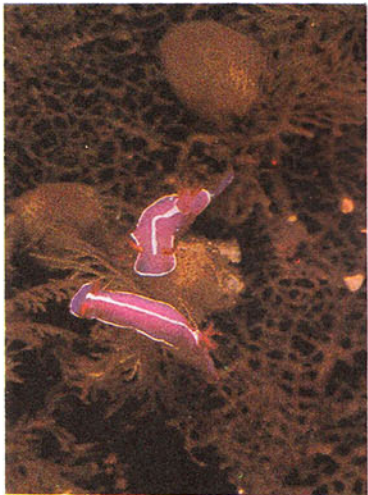
ပါသော အစာမျိုးကိုပင် မျှီချနိုင်သည်။ ထိုအခါ အစာမှ အဆိပ်ဆဲလ်များသည် ပင် လယ်ပက်ကျကျောကုန်းပေါ်ရှိ အချွန်အတက်ထဲသို့ ရောက်သွားသည်။ ဤအတက်များ ဖြင့် ရန်သူကိုခြောက်လှန့်သည်။ ပင်လယ်ပက်ကျတို့သည် အရည်မည်းတစ်မျိုးကို ရေထဲ သို့ ပန်းထုတ်၍လည်း ရန်သူများ ရှာမတွေ့အောင် ရှောင်ပုန်းနိုင်သည်။

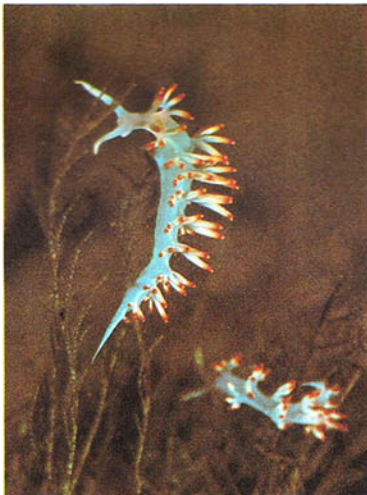
ရေတိမ်ဒေသနေ ပင်လယ်ပက်ကျ

ပင်လယ်ပက်ကျတစ်မျိုး

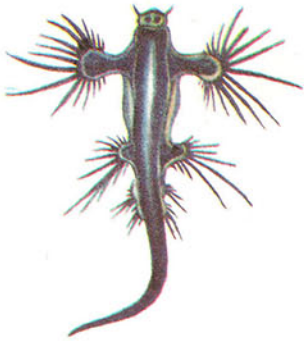
မြောက်ပစိဖိတ် သမုဒ္ဒရာတွင် နေ့အခါ၌ တွေ့ရသော ပင်လယ်ပက်ကျနှစ်ကောင်

ပစိဖိတ်သမုဒ္ဒရာ အနောက်မြောက်ပိုင်း ရေတိမ်ဒေသနေ တောက်ပသော အပြာ ရောင်ပက်ကျ

ကျောက်ဆောင် ကမ်းရိုးတန်း များတွင် တွေ့ရသည့် ဂျပန် ပင်လယ်ပက်ကျ

ပူနွေးသော ပင်လယ်ဒေသ ရေမျက်နှာ ပြင်တွင် တွေ့ရသည့် ရှားပါးသော ရေ မျှော ပင်လယ်ပက်ကျ။ ရေတန်းကောင် နှင့်လေစုန်ရွက်တိုက်ကောင်တို့ကိုစား၏။

အိန္ဒိယသမုဒ္ဒရာထဲ၌ တွေ့ရသော အရောင်အလွန်တောက်ပသည့် ပက်ကျ

ပင်လယ်ရေမှော်ပင် ပေါများသော ရေတိမ်ပိုင်း များ၌ ကျက်စားသည့် ပင်လယ်ပက်ကျ

ကျောက်ဆောင် ထူထပ်သော ကမ်းရိုးတန်း များတွင် တွေ့ရ တတ်သည့် ပင်လယ်ပက်ကျ

ဤပင်လယ်ယုန်ကြီးသည် ရန်သူ မတိုက်ခိုက်အောင် ခရမ်းရောင် ဆေးရည်တစ်မျိုးကို ပန်းထုတ်နိုင်သည်။

အခွံနှစ်ခြမ်းရှိသော မိုလတ်များ

ဤသတ္တဝါများသည် ဒုတိယအကြီးဆုံး အုပ်စု ဖြစ်သည်။ ဤအုပ်စုဝင် ကမာ၊ ခုံးနှင့် ခရုလိပ်ပြာမျိုးတို့ကို လူတို့ အစာအဖြစ် စားကြ၏။ ၎င်းတို့အနက် သုံးပုံနှစ်ပုံသည် ပင်လယ်ထဲ၌ နေ၏။ ၎င်းတို့၏ အခွံနှစ်ခြမ်းကို ကျစ်လျစ်သော အမျှင်တစ်မျိုးဖြင့် ပတ္တာချက်ပြုလုပ်၍ ဆက်တွဲထားသည်။ အခွံကြီးထွားလာသည့်အခါ အရစ်လည်း များလာသည်။ အရစ် အရေအတွက်သည် အကောင်၏ အသက်ကို ပြသည်။ အကောင်နားနေစဉ် အခွံနှစ်ခြမ်းကို ဟထားတတ်သည်။ သို့သော် သန်မာသော ကြွက်သားဖြင့် လျင်မြန်စွာ ပြန်ပိတ်နိုင်သည်။ ပါးဟက်သည် အမြွေးခေါင်းတွင်း၌ ရှိသည်။ ရေပြန်နှစ်ခုပါ၍ ရေဝင်ပြန်တွင် အောက်ဆီဂျင်နှင့် အစာဝတ္ထုပါလာသည်။ ရေထုတ်ပြန်ဖြင့် ရေပြန်ထုတ်သည်။ မျိုးစိတ်အများစုသည် ပျော့ပျောင်းသောအောက်ခံကို ခြေဖြင့် တွင်းတူးပြီး တွင်းအောင်းနေထိုင်သည်။ သို့သော် ကမာ၊ ခုံးနှင့် ယောက်သွားတို့ကမူ ကျောက်ဆောင် စသော မာကျောသည့်အရာများတွင် တွယ်ကပ်နေထိုင်သည်။ ယောက်သွားသည် အမွေးကြမ်းများဖြင့် လည်းကောင်း၊ ကမာသည် ကော်တစ်မျိုးကို စစ်ထုတ်၍လည်းကောင်း အောက်ခြေတွင် ကပ်တွယ်သည်။

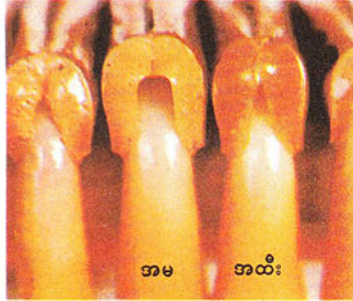
ဆန့် ထုတ်ထားသော ခြေတံဖြင့် မြေကြီး တူးနေသော ရေချိုးခုံး

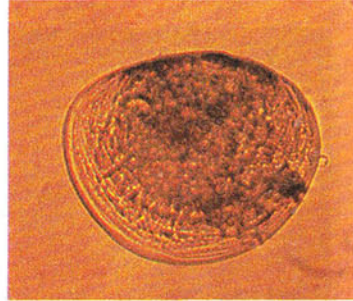
ဂျပန် ရေချိုးယောက်သွား တစ်မျိုး။ ရေချိုးယောက်သွားမျိုးစိတ်အချို့သည် သင့်တင့်သော တန်ဖိုးရှိသည့် ပုလဲမျိုးကို ထုတ်နိုင်သည်။

ခြေဆန့် ထုတ်ထားသော သင်စုန်းကမာ

ပုံသဏ္ဌာန်ကဲ့သင်စုန်းကမာအထီးနှင့် အမ၏ ဆန့်ထားသော ခြေတံကို နောက်ဘက်မှ မြင်ရပုံ

သင်စုန်းကမာဥ

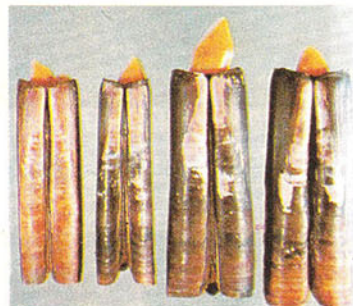
ရှုံ့ပါဝါပုံခုံး

အခွံတည်ဆောက်စာ အမြွေး

သင်စုန်းကမာ အကောင်ပေါက်များ

သင်စုန်းကမာ—ကြီးကောင်များ

ပုလဲတစ်လုံး ဖြစ်လာပုံ

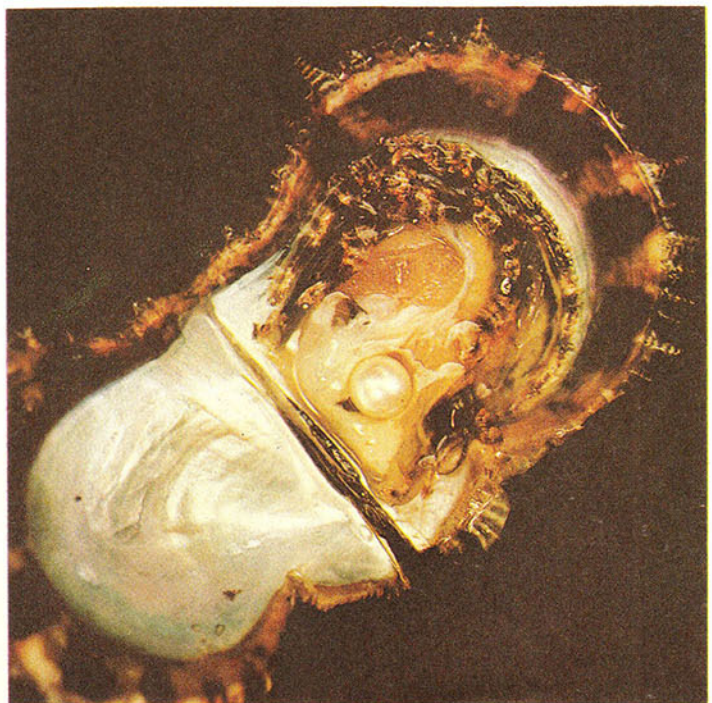
ပုလဲမွေးသော မုတ်ကောင်နှင့် အခြား ပင်လယ်နေ 'မိုလတ်' တို့ အခွံ၏အတွင်းဘက်မျက်နှာပြင်ကို မာကျောချောမွတ်နေသော ပုလဲသားဖြင့် ဖုံးထားသည်။ ၎င်းပုလဲသားကို အမြွေးပါးက စစ်ထုတ်ပေးသည်။ အရာဝတ္ထုကလေး တခုခုသည် အမြွေးပါးနှင့် အခွံကြမ်းကြားတွင် အမှတ်မထင် ဝင်သွားပါက မုတ်ကောင်သည် ယားလာသည်။ ထိုအခါ အမြွေးပါးသည် ထိုအရာကို ပုလဲသားဖြင့် တလွှာချင်း ဖုံးအုပ်ပေးခြင်းဖြင့် အယားပြေသောကြောင့် နောက်ဆုံးတွင် ပုလဲလုံးကလေး ဖြစ်လာသည်။ သဘာဝပုလဲများကို မုတ်ကောင်အချို့ကသာ ထုတ်ပေးနိုင်သည်။ သို့ရာတွင် ပင်လယ်အောက်၌ မွေးမြူထားသော မုတ်ကောင်များတွင် ယားယံစေသည့် ပစ္စည်းတခုခု ထည့်သွင်း၍ မွေးပုလဲများ ထုတ်လုပ်နိုင်သည်။

တောင်ပံရှိသော ပုလဲထုတ် မုတ်ကောင်တစ်မျိုး

မွေးပုလဲထုတ်ရန် မွေးကြသည့်ဂျပန်မုတ်ကောင်။ ထိုမုတ်ကောင်၏ အမြွေးထဲသို့ ကယ်လဆီယမ်ကာဗွန်နိတ် အလုံးငယ်များ ထည့်၍ မွေးပုလဲထုတ်လုပ်သည်။

ဖြန့်တည်ဆဲ တောက်ပသည့်ပုလဲငယ်ကို မြင်ရအောင် မုတ်ကောင်၏အခွံကို ဖွင့်ပြထားပုံ

ရေအနက် မီတာ ၂၀ ခန့်နံ့သည့် တူကမာ

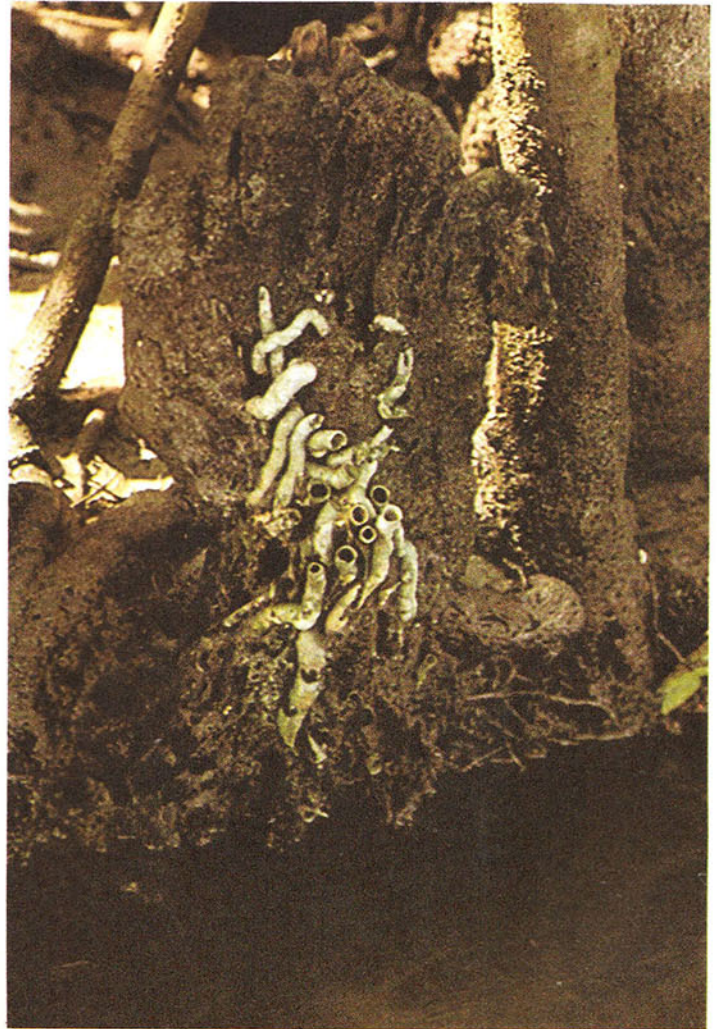
ဆူးတူကမာတစ်မျိုး

ရေမျှော်ပင်များဖြင့် ပုံးနေသော သန္တာကျောက်တန်း တစ်ခုရှိ ကျားလက်သည်းကြီး။ ၎င်းတို့သည် အခွံပါ ခရုမျိုးအားလုံးအနက် အကြီးဆုံးဖြစ်၏။ သြစတြေးလျ ဂရိတ်ဘယ် ရိယာသန္တာကျောက်တန်းတွင်နေသည့် အကောင်များသည် ၁ မီတာကျော် ရှည်၏။

ပန်းကန်ပြား ခုံးကို ပစ်ပိတ် သမုဒ္ဒရာ အနောက် မြောက် ပိုင်း၌ တွေ့ရသည်။

သင်္ဘောတွယ်ခရုတို့၏ အမြူရောင် ပြန့်ခေါင်းတို့ကြောင့် ပျက်စီးနေသော လမုပင် စည်ကြီးတစ်ခု။ ၎င်းတို့သည် 'မိုလတ်' အငယ်စားများဖြစ်ပြီး သစ်သားများတွင် အခေါင်းတူး၍ နေတတ်သည်။ သင်္ဘောများကိုလည်း ဖျက်တတ်သည်။

တံစဉ်းခုံးတွင် ရှည်လျားသော စမ်းလက်တံများ ရှိသည်။ ၎င်း၏ အခွံ နှစ်ခြမ်းကို ရုတ်ခြည်းပိတ်ပြီး ရေကူးနိုင်သည်။

နန်းတော်ခရု၊ ဘဝဲနှင့်ကင်းမွန်

ဤသတ္တဝါသုံးမျိုး ('ဆက်ပလိုပိုဒါမျိုး') သည် အကောင်ကြီးပြီး ဖျတ်လတ်သည်။ နူးညံ့၍ အသားထူသည် ခန္ဓာကိုယ်နှင့် ကြီးသောခေါင်း ပါရှိပြီး ခေါင်းကို စုပ်ခွက်ပါသော စမ်းလက်တံရှည်ကြီးများဖြင့် ဝန်းရံထားသည်။ နန်းတော်ခရုမျိုးမှလွဲလျှင် ဆက်ပလိုပိုဒါမျိုးတို့သည် 'မိုလတ်' များ ကဲ့သို့ အခွံထဲတွင် မနေကြချေ။ ၎င်းတို့တွင် မာသော မေးရိုးများနှင့် ရေဝင်ရေထွက်ပြွန်တစ်ခုပါ၏။ မျက်စိရှည်သည်။ ၎င်းတို့၏အရေပြားထဲတွင် အနီ၊ အဝါ၊ လိမ္မော်၊ အပြာ၊ ခရမ်းနှင့် အနက် 'ပစ်ဂမင့်ဆယ်' များ ပါသဖြင့် ထိုဆဲလ်များကို လျင်မြန်စွာ ပြန်ကားစေသည့်အခါ အရောင်အမျိုးမျိုး ပြောင်းလဲသွား၏။ ဆက်ပလိုပိုဒါမျိုးအချို့တွင် လွန်စွာဖွံ့ဖြိုးသော အလင်းထုတ်အင်္ဂါများ ရှိသည်။ ထို့ကြောင့် ၎င်းတို့အား တို့ထိ လှံ့ဆော်လျှင် တောက်ပသော အလင်းရောင် ထွက်လာ၏။

ဘဝဲ

ရေသရဲ၊ ရေမျောက်ဟုလည်း ခေါ်သော ဘဝဲတို့သည် ပင်လယ်အောက်ခြေရှိ တွင်းများ၊ ချိုင့်များနှင့် ပူလင်းခုံ၊ ဗူးခုံများထဲ၌ပင် နေတတ်ကြသည်။ ငါးကလေးများနှင့် 'ခရုတ်စတေးရှားမျိုး' တို့ကို အဆိပ်ဖြင့် သတ်စားသည်။ ယေဘုယျအားဖြင့် ၎င်းတို့၏ စမ်းလက်တံ ရှစ်ချောင်းပေါ်ရှိ စုပ်ခွက်များဖြင့် တွယ်ကပ်ကာ တကောင်လုံး ဆွဲယူ၍ ဖြည်းဖြည်းချင်း ရွေ့ပြောင်းသည်။ ကြောက်စရာနှင့်တွေ့လျှင် မည်းအိတ်ထဲရှိ မင်ရည်ကို ပန်းထုတ်၍ ရေကို မည်းမှောင်သွားစေပြီး ရန်သူမမြင်မီ လျင်မြန်စွာ ထွက်ပြေးလွတ်မြောက်ကြသည်။ ၎င်းတို့၏ ရေပြွန်ဖြင့် ရေကို ပန်းထုတ်ပြီး ပြောင်းပြန် ကူးနိုင်သည်။ ထို့ပြင် ပါးဟက်ပေါ်တွင် ရေဖျန်းပေးပြီး အောက်ဆီဂျင် ဖြည့်ပေးသည်။

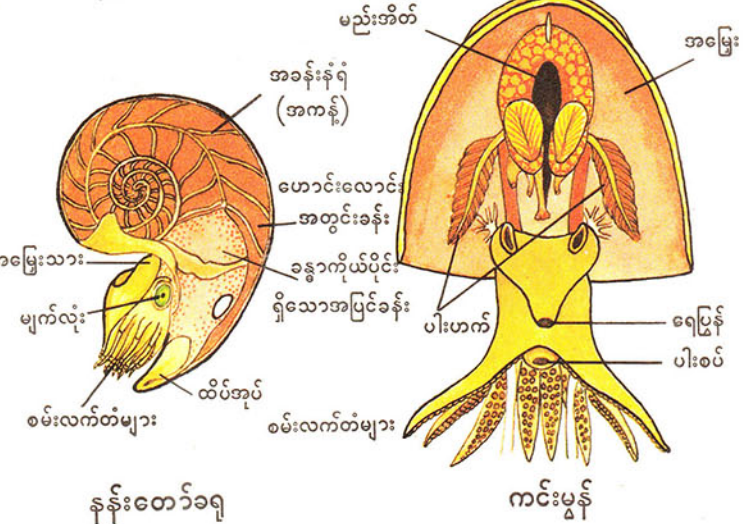

ပဓိမိတ်မြောက်ပိုင်း၌နေသော ဘဝဲကြီးသည် အချင်း ၃ မီတာရှိသည်။ ရေကူးသူ၊ ရေငုပ်သူတို့ကို အန္တရာယ်မပြုတတ်သော်လည်း ၎င်း၏အဆိပ်ပါသော နှုတ်သီးကိုမူ ရှောင်သင့်သည်။

ကမ္ဘာ့ပင်လယ်အားလုံးတွင် တွေ့နိုင်သည့် ၇၇ ဆင်တမီတာ အထိရှိသော ရိုးရိုးဘဝဲ

ဆက်ပလိုပိုဒါမျိုး၏ ခန္ဓာကိုယ် တည်ဆောက်ပုံ

နန်းတော်ခရု

ကင်းမွန်

အစာရှာရန် မိမိနေရာမှ ထွက်လာသော ဘဝဲ

သမုဒ္ဒရာအောက်ကြမ်းပြင်ပေါ်တွင် သွားနေသော ဘဝဲ

ပြည်ကြီးငါးနှင့် ကင်းမွန်

ပြည်ကြီးငါးတို့သည် ရေကူးကောင်းသော သတ္တဝါများ ဖြစ်သည်။ ၎င်းတို့၏ ရေပြန်ထဲမှ ရေကို တရှိန်တိုး ပန်းထုတ်ပြီး ရွှေ့သွားခြင်းစေ၊ နောက်ပြန်ဖြစ်စေ ကူးနိုင်သည်။ အားဘက် ရေယက်များက အကောင်ကို ပြည်းညှင်းစွာ ရွှေ့လျားရန်နှင့် တည်ငြိမ်ရန် လုပ်ပေးသည်။ ကင်းမွန်တို့ကမူ ၎င်းတို့ကိုယ်တွင်းရှိ ရေမြှုပ်ဟုခေါ်သော အရိုးပွထဲရှိ ရေနှင့် ဓာတ်ငွေ့ပမာဏကို ချိန်ဆပြီး ရေတိမ်ရေနက် နှစ်နေရာစလုံးတွင် ကူးနိုင်သည်။

ပြည်ကြီးငါးတွင် စမ်းလက်တံ ဆယ်ချောင်းပါ၏။ ရှစ်ချောင်း တို၍ နှစ်ချောင်းရှည်သည်။ အားလုံး၌ စုပ်ခွက်ရှိသည်။ အရှည်နှစ်ချောင်းဖြင့် အစာဖမ်းသည်။ ပြည်ကြီးငါးတို့၏ မျက်လုံးသည် လူမျက်လုံးနီးပါး ထွေပြားသည်။ အမများက ဥများကို ပင်လယ်အောက်ကြမ်းပြင် သို့မဟုတ် မျောနေသော ကျူရီးများတွင် တွယ်ကပ်၍ ဥချပေးသည်။ ကြီးမား၍ ပျော့ပျောင်းသော အရေပြားအိတ်ဖြင့် ဖုံးထားသည့် ဥများမှ ရေကူးနိုင်သော သားလောင်းများ ပေါက်လာသည်။ ကျောရိုးမဲ့သတ္တဝါ အားလုံးအနက် ပြည်ကြီးငါးကြီးသည် အကြီးဆုံးဖြစ်သည်။ ‘စပမ်းဝေလ’ ငါးများ ကြိုက်သောအစာလည်း ဖြစ်သည်။ စမ်းလက်တံတဆုံး ဆန့်ထုတ်၍ တိုင်းတာလျှင် မီတာ ၂၀ အထိ ရှည်သည့် ပြည်ကြီးငါးတစ်ကောင်သည် နယူးဇီလန်ကျွန်းတွင် တခါက ကမ်းတင်ခဲ့ဖူး၏။

ကင်းမွန်တို့၏ ရေမြှုပ်ပွကို အိမ်မွေးငှက်များ နှုတ်သီးသွေးရန်နှင့် ကယ်လဆီယမ် စားသုံးနိုင်ရန် ငှက်လှောင်အိမ်များအတွင်း ထည့်ထားလေ့ရှိ၏။

ကင်းမွန် အထီးနှင့်အမ။ နောက်ခံတွင် ဥ ရာပေါင်း များစွာကို တွေ့နိုင်သည်။ အထီးနှင့်အမကိုခွဲခြားရန် ခဲယဉ်းသည်။

နန်းတော်ခရု

နန်းတော်ခရုများသည် အခွံအစစ်အတွင်း၌နေသော ‘ဆက်ဖလိုပေါ့’ များ ဖြစ်သည်။ ယခုခေတ်တွင် မျိုးစိတ် ၃ မျိုးသာ ကျန်တော့သည်။ ၎င်းတို့တွင် အခန်းများစွာပါသည့် ခွေနေသော အခွံရှိ၏။ သို့သော် နောက်ဆုံး ဖြစ်ပေါ်သည့် ကြီးသောအခန်း၌သာ အကောင် နေသည်။ ကျန်အခန်းများတွင် ဓာတ်ငွေ့ပြည့်နေပြီး အကောင်ကို ဖော့ပေးသည်။ ၎င်းတို့တွင် လုပ်ငန်းအမျိုးမျိုးအတွက် ပြုပြင်ဖန်တီးထားသော စုပ်ခွက် မပါသည့် စမ်းလက်တံငယ်များရှိသည်။ နေ့အခါတွင် ရေနက်ပိုင်း၌ နေ၍ ညအခါမှာသာ

စက္ကူခွံအာဂိုနော့

ပုခွန်ဆိတ်ကလေး တစ်ကောင်ကို စားနေသော နန်းတော် ခရု

ကင်းမွန်တစ်ကောင်

ပြည်ကြီးငါး အငယ်စား တစ်ကောင်

ရေနက်ပိုင်းနေ အလင်းတောက်သော ကင်းမွန်ကလေး တစ်မျိုး။ ဂျပန် တောင်ပိုင်းကမ်းရိုးတန်းတွင် ရာသီအလိုက် ပေါ်လာတတ်၏။ ထိုဒေသရှိ ငါးလုပ်ငန်းတွင် အရေးပါ၏။ အနှောင့်အယှက်ရှိလျှင် အရောင်ထွက်သည်။

အပေါ်ဘက်မီတာ ၄၀ အတွင်းသို့ တက်လာလေ့ ရှိသောကြောင့် ၎င်းတို့ကို အရှင်တွေ့ရန် ခဲယဉ်းသည်။ ၎င်းတို့၏ အခွံများသာ လှိုင်းပုတ်၍ ကမ်းပေါ်သို့ တက်လာတတ်သည်။ ၎င်းတို့၏ ဘဝအစပိုင်းကို မလေ့လာ မသိရှိရသေးပါ။

စက္ကူခွံနန်းတော်ခရု ခေါ် ‘အာဂိုနော့’ သည် အမှန်မှာ နန်းတော် ခရုမျိုးမဟုတ်ပဲ ထူးခြားသော ဘဝတစ်မျိုးသာ ဖြစ်၏။ အထီးသည် အမထက်များစွာငယ်ပြီး အခွံလည်း မရှိချေ။ အာဂိုနော့များသည် ရေမျောသက်ရှိများကို စားသဖြင့် ၎င်းတို့ကို ပူနွေးသော ပင်လယ်ရေမျက်နှာပြင်နားတွင် တွေ့ရသည်။

ရေလက်ဝါးနှင့် ၎င်းတို့၏ မျိုးနွယ်များ

ရေလက်ဝါး၊ ပင်လယ်မျှောနှင့် သံပရိပ်တို့ ပါဝင်သော သတ္တဝါအုပ်စုကြီးတစ်ခု၏ အမည်ကို ‘အီကိုဒနိုဒါမေတာ’ ဟု ခေါ်သည်။ ဂရိဘာသာစကားအရ ‘ဆူးထူသည်’ အရေခွံ’ ဟု အဓိပ္ပာယ်ရသည်။ ရေလက်ဝါးတို့တွင် အကွာအဝေး ညီမျှစွာ ခြားထားသော လက်တံများရှိ၏။ ၎င်းသတ္တဝါများသည် အခြေခံ ရိုးစင်းသော သတ္တဝါများဖြစ်ပြီး ထင်ရှားသော ခေါင်းပိုင်းမရှိ။ အသက်ရှူအင်္ဂါနှင့် အညစ်အကြေးစွန့်အင်္ဂါ များလည်းမရှိ။ သားလောင်းတို့သည် ရေမျောကောင်များဖြစ်ကြ၍ အကောင်ကြီးများသာ အောက်ခံမြေကြမ်းပြင်ပေါ်တွင် နေသည်။ အနှစ်သာရအားဖြင့် ရှေးကျသော သတ္တဝါ

များဖြစ်သော်လည်း ထွေပြားသော အင်္ဂါအစိတ်အပိုင်းအချို့ ရှိကြသည်။ ဥပမာအားဖြင့် အစာစားရန်နှင့် ရွှေ့လျားရန် ပြုလုပ်ပေးသည့် အဖျားတွင် စုပ်ခွက်ပါ ပြွန်ပုံ ခြေတံကလေးများ ဖြစ်သည်။ ပြွန်ပုံခြေတံ၏ ပါးသောအရေပြားမှတစ်ဆင့် အသက်ရှူသည်။ ပြွန်ပုံခြေတံများကို အတွင်းရှိရေဖိအားပေါ်တွင်တည်၍ ဆန့်ထုတ်ခြင်း၊ ကျုံ့သွင်းခြင်းများ ပြုလုပ်နိုင်သည်။ လက်တံများကို အသုံးပြု၍လည်း တကောင်လုံး ရွှေ့လျားကြသည်။

ရေလက်ဝါး

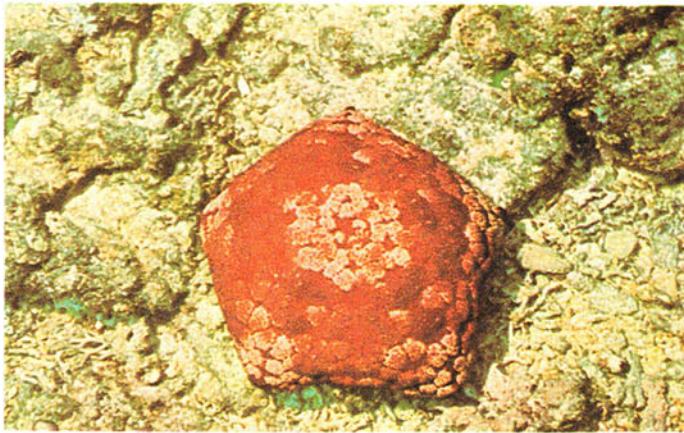
၎င်းတို့၌ လက်တံငါးခု သို့မဟုတ် ငါးခုမက ပါကြ၍ ကြယ်ငါးဟုလည်းခေါ်သည်။ ခန္ဓာကိုယ် အောက်ဘက်တွင် ပါးစပ်ရှိ၍ အပေါ်ဘက်၌ စေ့ရှိသည်။ ၎င်းတို့၏ ပြွန်ပုံခြေတံများကို ဆန့်ထုတ်ပြီး စုပ်ခွက်ကဲ့သို့အသုံးပြုနိုင်သည်။ ကြက်သားများကို ကျုံ့၍လည်း ပြန်သိမ်းထားနိုင်၏။ ရေလက်ဝါးတို့သည် သားစားကောင်များဖြစ်၍ ‘မိုလတ်’ စသည်များကို စားသည်။ အသက် ရှူခြင်းကို လက်တံရှိ ပြွန်ပုံ ခြေတံ များကလည်းကောင်း၊ ပါးဟက်ပုံ အင်္ဂါတစ်ခုကလည်းကောင်း ပြုလုပ်သည်။ အထီးနှင့်အမကို အပြင်ပန်းအားဖြင့် မခွဲခြား နိုင်ချေ။ ၎င်းသည် ခန္ဓာကိုယ် အစိတ်အပိုင်းတစ်ခုမှ တကောင်လုံး အသစ်ပြန်ဖြစ်လာနိုင်သည်။

ဂျပန်ရေလက်ဝါးကောင်တစ်မျိုး

လက်တံရှည်ချောင်းပါသည့် ရေလက်ဝါး

အင်ဒိုပစီဖိတ်ဒေသ၌ တွေ့ရသည့် ‘ကူရှင်ကြယ်’ ငါး။ ၎င်းတွင် လက်တံများမရှိ။

ဂျပန်နိုင်ငံကျောက်ဆောင် ကမ်းရိုးတန်းနေ အနီရောင် ရေလက်ဝါး

ဂျပန်ပင်လယ်တွင် ၅ မီတာမှ ၁၀၀ မီတာ ရေနက်ပိုင်းနေ ရေလက်ဝါး

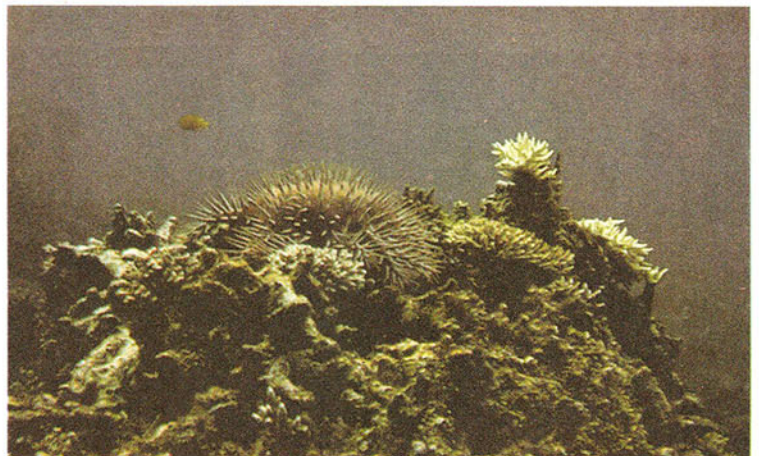
ပဉ္စဂံပုံကြယ်ငါးသည်မြောက်ပစိဖိတ်သမုဒ္ဒရာ မီတာ ၆၀၀ ရေနက်ပိုင်း၌ နေသည်။

ပစိဖိတ်အနောက်မြောက်ဒေသ၌ နေသည့် ကူရှင်ကြယ်ငါး

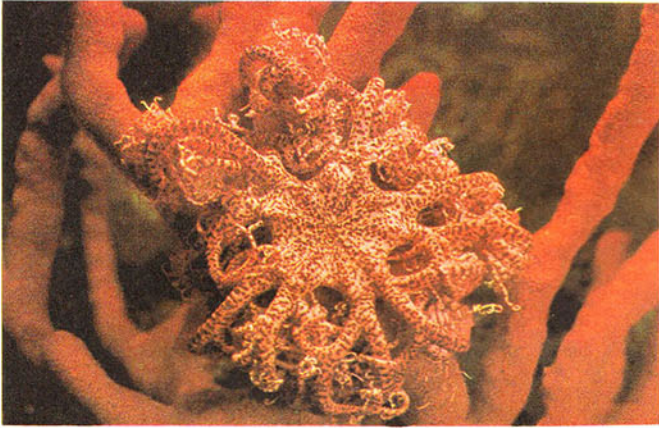
ရေလက်ဝါး၏ အောက်ဘက်မျက်နှာပြင်ရှိ ပါးစပ်နှင့်ပြွန်ပုံ ခြေတံကလေးများ၏ အနီးကပ်မြင်ကွင်း

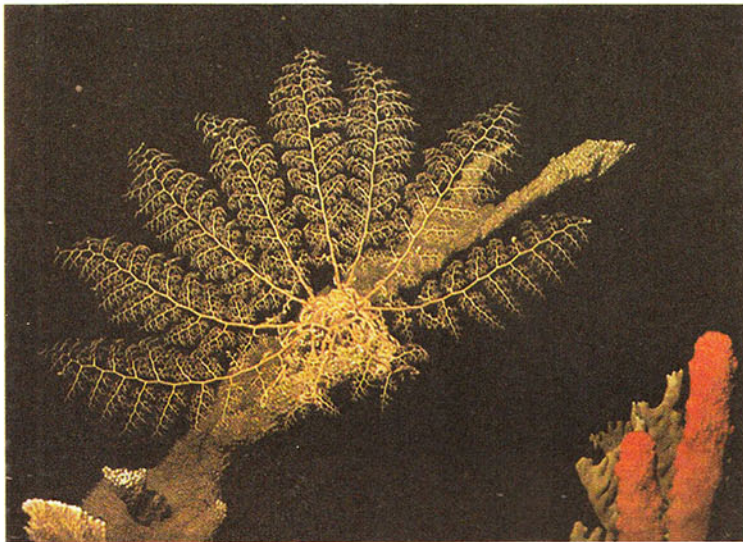
သန္တာကျောက်တန်း တစ်ခုပေါ်တွင် တွေ့ရသည့် ‘ဆူးသရဖူ’ ခေါ် ကြယ်ငါးတစ်မျိုး။ ၎င်းတို့သည် သန္တာကောင်တို့၏ အသားကို စားသောကြောင့် သန္တာကျောက်တန်းများ ပျက်စီးသည်။အဆိပ်ပြင်းသောဆူးသည် အရေပြားကို ထိုးဖောက်မိက အလွန်နာကျင်၏။

ကြပ်ဆတ်ကြယ်ငါးနှင့် ခြင်းပုံကြယ်ငါးများ

ကြပ်ဆတ်ကြယ်ငါး သို့မဟုတ် မြေကြယ်ငါးတို့တွင် ချပ်ဝိုင်းကလေးနှင့်တူသည့် ကိုယ်ထည်နှင့် အိမ်မြှောင်မြီးနှင့်တူသော လက်တံရှည် ၅ ချောင်း ရှိ၏။ ၎င်းတို့၏ သန်မာသော လက်တံကြက်သားများဖြင့် မြေကဲ့သို့ ရွေ့လျားသည်။ ၎င်းတို့သည် 'အကိုင်နီဒါမေတ' အားလုံးတွင် ဦးရေအများဆုံး ဖြစ်သည်။ အင်္ဂလိပ်မျိုးစိတ် တစ်ခုသည် မျက်နှာပြင် ဧရိယာ ၁ စတုရန်း ကီလိုမီတာတွင် အကောင်ရေ သန်းပေါင်း ၁၀၀ အထိ ရှိနိုင်သည်။ ခြင်းပုံကြယ်ငါးတို့သည် ထူးခြားသောကြပ်ဆတ် ကြယ်ငါးမျိုး ဖြစ်သည်။ သို့သော် ၎င်းတို့သည် ငှက်မွေးပုံကြယ်ငါးနှင့် ပိုတူသည်။ အကိုင်အခက်များစွာ ဖြာလျက် တင်းကျပ်စွာ ခွေလိမ်နေသော လက်တံများလည်း ရှိသည်။

ပင်လယ်ယပ်တောင်ပေါ်တွင် တွယ်ကပ်ထားသော ဂျပန်ခြင်းပုံကြယ်ငါး

ကယ်ရီဖိုရနီယန်ပင်လယ်မှ လှပသော ခြင်းပုံကြယ်ငါး

ပင်လယ်ကြမ်းပြင်တစ်နေရာကို ဖုံးလွှမ်းထားသည့် ကြပ်ဆတ်ကြယ်ငါး

ငှက်မွေးပုံကြယ်ငါး

“ပင်လယ်နှင့်ပန်းခိုင်” ဟုလည်း ခေါ်သော ငှက်မွေးပုံ ကြယ်ငါးတို့သည် ရှေးအကျဆုံးသော အကိုင်နီဒါမေတများဖြစ်ကြပြီး ပန်းပွင့်နှင့်လည်း တူသည်။ ရှေးအခါကမူ မီတာ ၂၀ ရှည်လျားသော ခေါက်တံပါသည့် အကောင်များသည် ပင်လယ်ကြမ်းပြင်အနှံ့ ရှိခဲ့ဖူး၏။ ယခုခေတ်အကောင်၌ကား ခေါက်တံမရှိကြချေ။ အဆစ်ရှိသော လက်တံများသည် ပျော့ပျောင်းပြီး ခက်ဖြာနေကြ၏။ ထိုလက်တံများကို အထက်နှင့်အောက် လှုပ်ယမ်း၍ ရေကူးသည်။ ကိုယ်ထည်၏ အောက်ပိုင်းရှိ အမြစ်နှင့်တူသော ဆူးမွေးချိတ်များဖြင့်ကျောက်ဆောင်နှင့်ရေမှော်ပင်များကို ချိတ်တွယ်နေတတ်ကြသည်။ ရေထဲ၌ သန္ဓေအောင်ပြီး ရေမျောသက်ရှိငယ်များနှင့် အစာ မျှန်တို့ကို လက်တံများ၏ မျှင်ပွားပါမြှောင်းထဲရှိ အချဲ့ရည်စီးကြောင်းတွင် ပမ်းယူကာ ပါးစပ်သို့ ပို့ပေးသည်။ ရေမျောသားလောင်းအဆင့် ရှိသည်။

ငှက်မွေးပုံကြယ်ငါး

အင်ဒိုနီးရှားဒေသ၏ နီရိုသော ငှက်မွေးပုံကြယ်ငါးသည် သန္တာကျောက်တန်းများပေါ်တွင် အမြစ်ဆူးများဖြင့်တွယ်ကပ်နေပုံ

ဤငှက်မွေးပုံကြယ်ငါးသည် အနီရောင်ကျောပွတ်သန္တာပေါ်တွင် တွယ်ကပ်နေသည်။

ပင်လယ်မျှော့များ

သခွားသီးနှင့် တူသောကြောင့် ပင်လယ် သခွားသီးဟုလည်း ခေါ်ကြသည်။ အကောင် အများစုသည် ပင်လယ်ကြမ်းပြင်ပေါ်တွင် လဲလျောင်းနေသဖြင့် အပေါ်နှင့် အောက် မျက်နှာပြင်ဟူ၍ အတိအကျရှိသည်။ စမ်းလက်တံပါသော အကောင်တို့သည် မြေတူးနိုင် သည်။ တိကောင်ကဲ့သို့လည်း ရွှေ့လျားနိုင်သည်။ ပြန်ပုံခြေတံရှိသော အကောင်များ သည် ထိုခြေတံရှိ စုပ်ခွက်များဖြင့် ဖြည်းဖြည်းချင်း လျှောက်နိုင်သည်။ ပင်လယ်မျှော့၏

စမ်းလက်တံတို့သည် ပြန်ပုံ ခြေတံမှ ပြောင်းလဲဖြစ်ပေါ်လာသော အင်္ဂါများ ဖြစ်၏။ ပင်လယ်မျှော့အချို့သည် အမြူရည်တစ်မျိုးကို စစ်ထုတ်ပြီး ကပ်စေးသော အမျှင်တန်း များလုပ်၍ ထိုအမျှင်များတွင် ရန်သူကို ငြိမ်းစေသည်။ အချို့ကမူ ရန်သူနှင့်တွေ့လျှင် ၎င်းတို့၏ ကိုယ်တွင်းအင်္ဂါများကို အန်ထုတ်ပြီး ရန်သူအား အစာကျွေးကာ ထွက်ပြေး လွတ်မြောက်သည်။

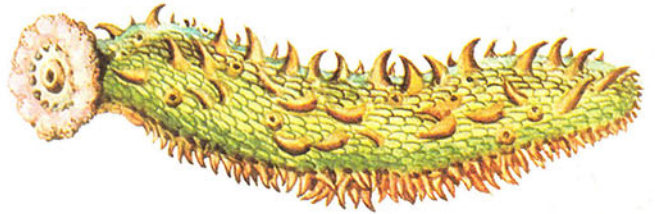
ပင်လယ်မျှော့၏ ထိပ်ပိုင်းရှိ ပါးစပ်နှင့် ကိုယ်ပေါ်ရှိ ပြန်ပုံခြေတံများ

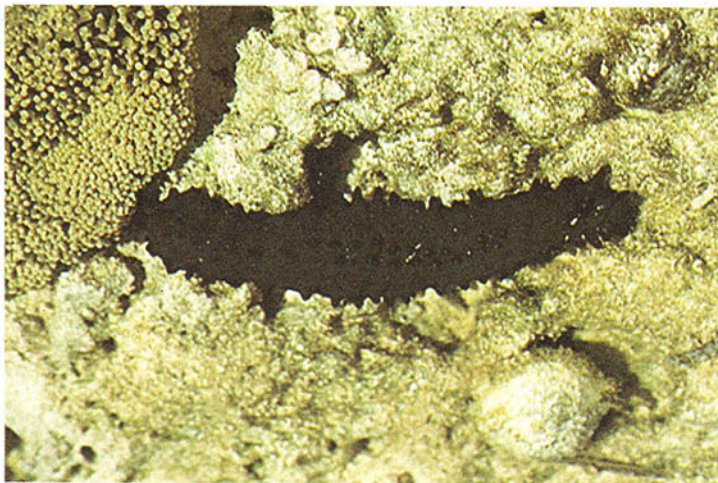
အရှေ့တောင် အာရှမှ တရုတ်လူမျိုးများ သည် ဤပင်လယ်မျှော့ကို အခြောက် လှန်းပြီး စားသည်။

ပစိဖိတ်သမုဒ္ဒရာ အပူလျော့ပိုင်းဒေသ ပင်လယ်ကမ်းရိုးတန်း ကျောက်ဆောင် အောက်၌နေသည့် ခရမ်းရောင် ပင်လယ်မျှော့

စားရသော ဂျပန်ပင်လယ်မျှော့

သန္တာကျောက်တန်း သောင်ခုံများပေါ်တွင် နေသော ပင်လယ်မျှော့နက်။အနှောင့် အယှက် တွေ့သည့်အခါ အရည်ဖြူပန်းထွက်ပြီး ရန်သူကို ဖမ်းသည်။

ဤရှည်သွယ်သော ပင်လယ်မျှော့ကို သန္တာကျောက်တန်း သဲခုံများ၏ ဒီရေကျ မျဉ်းအနီးတွင် တွေ့ရသည်။ အရစ်လိုက်ကြွက်သားများကိုညှစ်ပြီး ၎င်း၏ကိုယ်ကို ဆန့်ထုတ်နိုင်သည်။

အစာစားနေသော ပင်လယ်မျှော့။ ၎င်း၏စမ်းလက်တံတို့က အစာကိုဖမ်းပြီး ပါးစပ်ပေါက်သို့ ပို့ပေးသည်။

အရှေ့တောင်အာရှ သန္တာကျောက်တန်းများပေါ်တွင် တွေ့ရသော အရောင်လှသည့် ပင်လယ်မျှော့။ အမြူရောင်ကိုယ်ပေါ်တွင် အဝါရောင် ပြန်ပုံခြေတံများကို အတန်းလိုက် ၃ တန်း တွေ့နိုင်သည်။

သံပခြပ်များ

၎င်းတို့တွင် ဘောလုံးပုံ၊ နှလုံးပုံ၊ ချပ်ပြားပုံဟူ၍ ပုံသဏ္ဌာန်အမျိုးမျိုးရှိသည်။ လက်တံများ မရှိသော်လည်း ပြန်ပုံခြေတင်းတန်းနှင့် ဆူးရှည်များရှိ၏။ အချို့သည် ပြန်ပုံခြေတံများ၊ ဆူးများကိုသုံး၍ ကျောက်ဆောင်မျက်နှာပြင်တွင် ရွှေ့လျားပြီး အချို့သည် သဲများပေါ်တွင် ရွှေ့လျားနိုင်သည်။ အကောင်အချို့၏ ဆူးများတွင် နာကျင်စေသော အဆိပ်ရှိ၏။ ၎င်းတို့သည် အပင်ကိုဖြစ်စေ၊ အကောင်ကိုဖြစ်စေ စားနိုင်သည်။ သို့ရာတွင် အစာ

ရှားပါးခဲ့လျှင် မည်သည့် အရာကိုမဆို စားသည်။ အကောင်အချို့သည် ပါး စပ်ထဲမှသွားကို အပြင်သို့ထုတ်၍ ကျောက်ဆောင်ပေါ်ရှိ ရေညှိနှင့် အခြားအစာတို့ကို ခြစ်၍ စား၏။ ထို့ပြင် ကျောက်ဆောင်နှင့် သန္တာများထဲတွင် ပုန်းအောင်းနေတတ်သော အကောင်များကို ဖော်ယူစားသောက်နိုင်သည်။ ဒေသအချို့တွင် သံပခြပ်၏ မျိုးပွားအင်္ဂါကို စားတတ်ကြသည်။

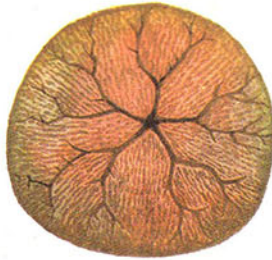
ဂျပန်ရေတိမ်ဒေသနေ စားရသော သံပခြပ်

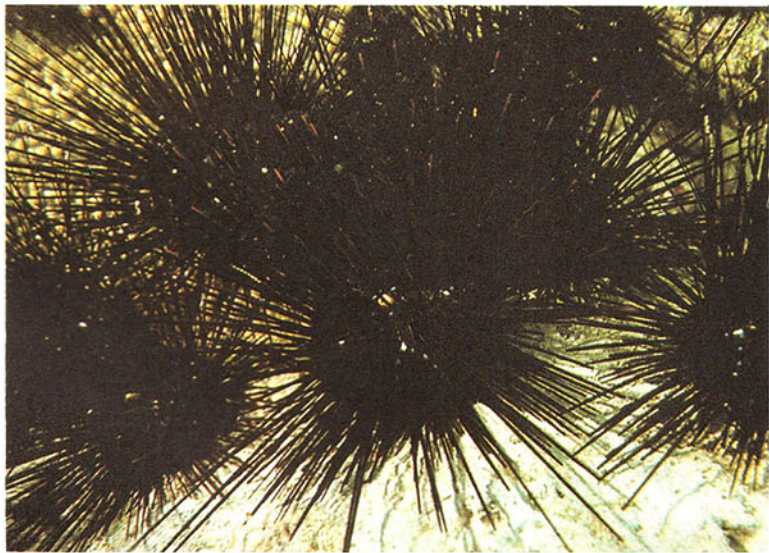
ပုံပန်းအရ သံခမောက်ဟု ခေါ်သည့် သံပခြပ်မျိုး

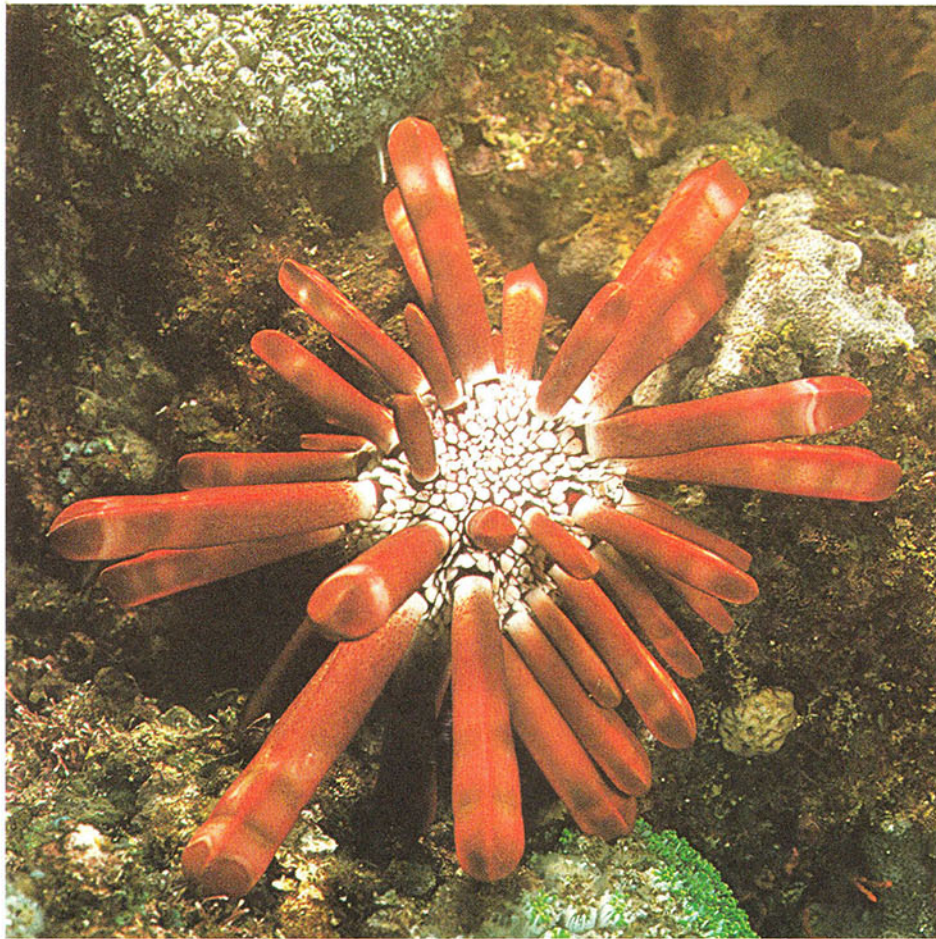
ဤ သံပခြပ်သည် အလွန် ချွန်သော ဆူးကလေးများဖြင့် သဲကိုတူးပြီး တွင်းခေါင်း၏ အဆုံးရှိ အခန်းကလေးထဲ၌ နေသည်။ အမှန်ငယ်ကလေးများကို စား၏။

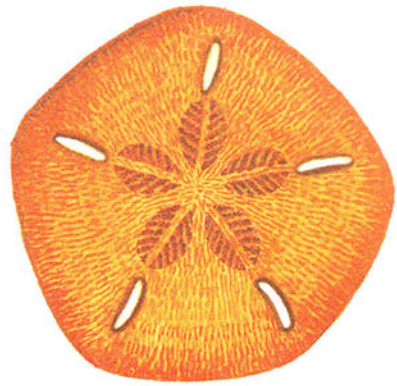
ရေတိမ်သဲပြင်နေ သဲချပ်ပြားကောင်တို့သည် မြေတူးရန် အတွက်ခပ်ရှည်ပုံသဏ္ဌာန်မျိုးရှိ၏။

ပင်လယ်အောက် ကြမ်းပြင်ပေါ်ရှိ အုပ်ဆူးပါ သံပခြပ်ကောင်တစ်စု။ ဤလှပသော အနက်ရောင် သံပခြပ်တို့ကို အပူပိုင်းဒေသတလျှောက်ရှိ သန္တာကျောက်တန်းများတွင် တွေ့ရသည်။

အပူပိုင်း ရေတိမ်ပင်လယ်တို့တွင် တွေ့နိုင်သည့် ကျောက်တံသံပခြပ်။ ဆူးတစ်ချောင်းသည် ၁၂ ဆင်တိမီတာရှည်ပြီး ၁ ဆင်တိမီတာအထိ ထူနိုင်သည်။

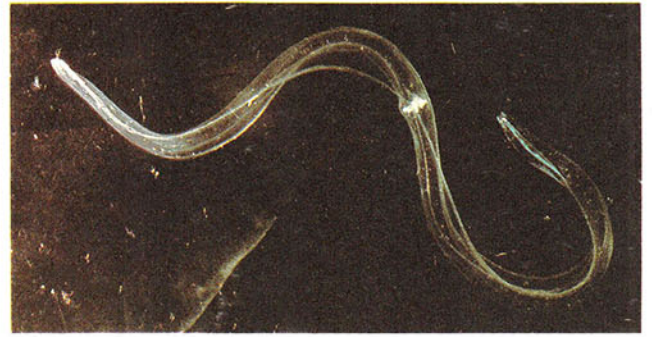
သော့ပေါက်ပါ ချပ်ပြား ကောင်သည် သဲထဲ၌နေ၏။ အပေါက်များပါသော ပြားချပ်သည် ၎င်း၏ ကိုယ်ထည်သည် မြေတူးရာတွင် အသုံးဝင်သည်။

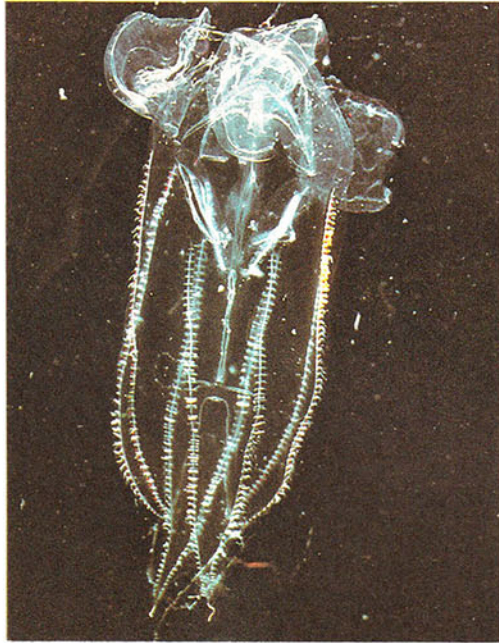
သံပခြပ်ကောင်တစ်မျိုး

ဘီးပါ ကျောက်ကျောများ

၎င်းတို့သည် နူးညံ့၍ မှန်သားကဲ့သို့ ကြည်လင်သည့် ပင်လယ်ခွများနှင့် တူသည်။ စိလန်ထရိုတီမျိုး များ မဟုတ်ကြပေ။ အများစုသည် ရေတွင်မျောပါနေကြပြီး ရေမျောသက်ရှိအုပ်စု၏ အရေးကြီးသော အစိတ်အပိုင်းများလည်း ဖြစ်၏။ ဘီးပါကျောက်ကျော ဟု အမည်ပေးရခြင်းမှာ ၎င်းတို့ခန္ဓာကိုယ်ရှိ ဘီးနှင့်တူသော မျှင်ပွားအစုတန်း ရှစ်တန်း ပါသောကြောင့် ဖြစ်၏။ အဆိုပါဘီးကလေးများကို ရိုက်ခတ်ကြသည့်အခါ ရွှေသို့ တိုးသွား၏။ အကောင်အချို့တွင် ရှည်လျားသော စမ်းလက်တံနှစ်ချောင်း ပါ၏။၎င်းတို့က အခြား ရေမျောသက်ရှိများကို စားသည်။ များစွာသော အကောင်တို့သည် အလင်းထုတ်နိုင်ကြ၍ ညအခါ တောက်ပသော အရောင်များဖြင့် ထွန်းလင်းကြသည်။

‘ဗီးနပ်’ခါးပတ် ဟု ခေါ်သည့် ဤသတ္တဝါသည် လှိုင်းကဲ့သို့ ရွှေလျားပြီး ရှည်လျား၍ ကြည်လင်သောခါးပတ်တစ်ခုနှင့် တူသည်။

ဘီးရှစ်တန်းပါကြောင်း မော်ပြနေသည့် ဘီးပါကျောက်ကျော

ဤလှပသော အကောင်ကလေးသည် စမ်းလက်တံ နှစ်ချောင်းကို ဆန့်ထုတ်ထားသည်။

ဟင်းလင်းပြင်တွင် မျောပါနေသည့်အလား ရေတွင် ရွှေလျားနေသော ဘီးပါ ကျောက်ကျောမျိုး

ရေညှိတူသတ္တဝါများ

ဤသတ္တဝါများသည် သေးငယ်ပြီး အုပ်စုဖွဲ့နေသော အောက်ခြေနေ အကောင်များ ဖြစ်၏။ ဖုရထရှိ မျက်နှာပြင်အမျိုးမျိုး၊ ကျောက်ဆောင်၊ ပင်လယ်ရေမျှော်ပင်၊ ရေမြှုပ်ကောင်၊ သစ်ကိုင်းသစ်ခက်၊ တံတားတိုင်တို့အပြင် သင်္ဘောရေများကိုပင် တွယ်ကပ်နေထိုင်ကြ၏။

၁ မီလီမီတာမှ ၁၀၀၀ အရွယ်အထိ ရှိသည်။ အုပ်စုဖွဲ့ အချို့သည် ရေညှိပင် အချပ်လိုက်နှင့် တူပြီး အခြားအကောင်များသည် ယပ်တောင်ပုံ၊ သစ်ခက်ပုံ ပေါက်ကြသည်။အုပ်စုဖွဲ့အတွင်းရှိ တကောင်ချင်းတွင် မာသော အခွံဖုံးတစ်ခုနှင့် စမ်းလက်တံများ ဖြင့် ဝန်းရံထားသော ပါးစပ် ပါ၏။ အနှောင့်အယှက်ခံရလျှင် စမ်းလက်တံတို့ကို ပြန်ရုပ်သိမ်းသွား၏။

‘ဟိုက်ဒရိုက်’အသေကောင်၏ အရိုးအိမ်ပေါ်တွင် တွယ်ကပ်နေသည့် ရေညှိတူ သတ္တဝါအုပ်စုဖွဲ့တစ်ခု

အကိုင်းအခက်များစွာရှိသော အပင်ငယ်နှင့်တူသည့် ဤရေညှိကောင် အုပ်စုတွင် အညိုရောင် အကောင်ငယ်ကလေးများဖြင့် ဖွဲ့စည်းထားသည်။

ဆီမီးခွက်ပုံ အခွံမာကောင်များ

ကျောက်ဖြစ်ရုပ်ကြွင်းထင်သော အစေးဆုံး ကျောက်သားများတွင် ဆီမီးခွက်ပုံ အခွံမာကောင်တို့၏ သက်တမ်းသည် ရှေးအကျဆုံးဖြစ်ကြောင်း ဖော်ပြနေ၏။ လွန်ခဲ့သော နှစ် သန်းပေါင်း ၅၅၀ ကျော်ကတည်းက ပေါ်ပေါက်ခဲ့သည်ဟု ဆိုလိုသည်။ မျိုးစိတ် တစ်ခုသည် ၎င်း၏ ရှေးအဆက်အနွယ်များမှ သိသာအောင်မပြောင်းလဲပဲ ယခုတိုင် ထင်ရှားရှိနေသောကြောင့် ၎င်းကိုမျိုးတည် ကျောက်ရုပ်ကြွင်းဟု ခေါ်သည်။

၎င်းတို့၏အခွံသည် ရှေးရောမလူမျိုးတို့၏ ဆီမီးခွက်နှင့်တူ၏။ အခွံနှစ်ခြမ်းရှိသော ‘မိုလတ်’ များကဲ့သို့ပင် ၎င်းတို့၏လည်း ပျော့ပျောင်းသော ခန္ဓာကိုယ်ကို ကာကွယ်ပေးသည့် အခွံခြမ်း နှစ်ခုပါ၏။ သို့ရာတွင် ၎င်းတို့သည် ထိုမိုလတ်များနှင့် အမျိုးမစပ်ချေ။ မိုလတ် အခွံတို့သည် ရွယ်တူပုံတူဖြစ်သည်။ ၎င်းတို့တွင်မူ အခွံတစ်ခုသည် အခြားတစ်ခုထက်ကြီးပြီး ထိပ်ပိုင်း၌ ပြွန်ပုံနှုတ်သီးချွန် တစ်ခုပါ၏။ ရှည်၍အသားထူသော ဒေါက်တစ်ခုချောင်း သည် နှုတ်သီးနေရာရှိ အပေါက်ထဲမှ ထိုးထွက်နေပြီး ပင်လယ်ကြမ်းပြင်ကို ကုပ်တွယ် ထားသည်။

ရေပန်းကောင်များ

၎င်းတို့ကို ရေတိမ်ပိုင်းနှင့် အတန်အသင့်နက်သော အပိုင်းများတွင် တွေ့ရသည်။ ပင်လယ် အောက်ခြေ သို့မဟုတ် ကျောက်ဆောင်၊ ကျောက်တုံး၊ ခရုခွံ၊ ကဏန်းကျောကုန်း၊ သင်္ဘောဆိပ်၊ တံတားတိုင်နှင့် သင်္ဘောစာများတွင် တွယ်ကပ်နေထိုင်၏။ ပုံပန်းမှာ ရေတကောင်းနှင့်တူပြီး အကောင်ကိုထိလိုက်လျှင် ရေပန်းထုတ်တတ်ခြင်းကြောင့် ရေပန်းကောင်ဟု ခေါ်သည်။

၎င်းတို့သည် ရေမြှုပ်ကောင်များနှင့် ဆင်သလိုရှိသော်လည်း အမှန်၌ လူအပါအဝင် ကျောရိုးရှိအဆင့်မြင့် သတ္တဝါတို့၏ ဘိုးဘေးများ ဖြစ်ဖွယ်ရှိသည်။ သားလောင်းဘဝတွင် ရေကူးနိုင်၏။ ဖားလောင်းနှင့် တူ၏။ သားလောင်း၏ နှစ်ကြော အောက်ဘက် တလျှောက်တွင် ‘နီတိကော’ ခေါ် ရှေးဦးကျောရိုး တစ်ချောင်းပါ၏။ ဤရှေးဦးကျောရိုးကို ငါးနှင့် အခြား ကျောရိုးအစစ်ရှိသည့် သတ္တဝါများတွင်လည်း တွေ့ရသည်။ သားလောင်းမှ ကြီးကောင်ဘဝသို့ ပြောင်းသွားသည့်အခါ ဤကျောရိုးပျောက် သွား၏။

ရေပန်းကောင်ကြီး ဖြစ်လာသည့်အခါ ပြင်ပအခွံပါးဖြင့် အကောင်ကို ကာကွယ် ထားသည်။

ပင်လယ် အောက် ကြမ်းပြင် တွင် ဒေါက်တစ်ခုဖြင့် အခြေ တွယ်ထားသည်။ အဖျား ပိုင်း တွင် ရေစုပ်ယူရန်နှင့် ရေထုတ်ပစ် ရန် ပြွန်ပေါက်နှစ်ခုပါသည်။

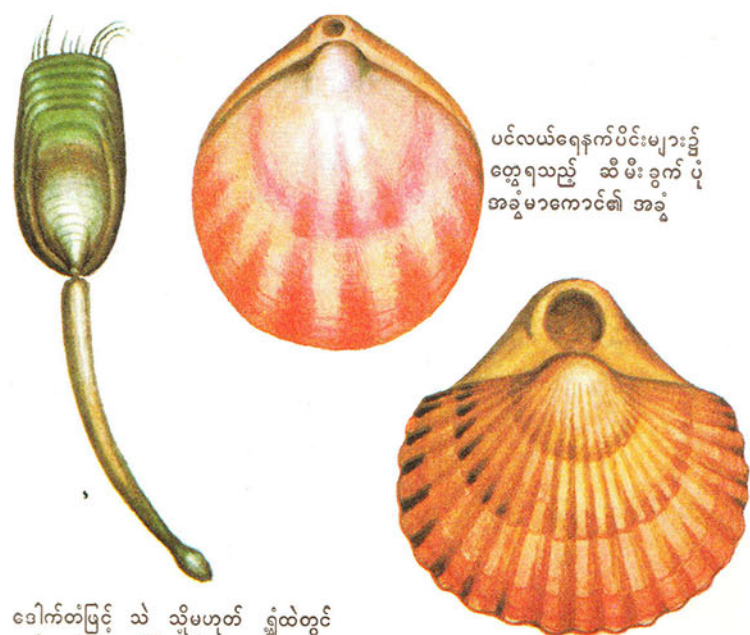

ကယ်ရီပီယန်ပင်လယ်မှ ရေပန်းကောင် အုပ်စု တစ်ခုတွင် ရေဝင် ရေထွက်ပြွန်များကို မြင်ရပုံ

လန်စလက်ငါး

၎င်းသည် သတ္တဝါလောက၏ ကျောရိုးမဲ့နှင့်ကျောရိုးရှိ အုပ်စုကြီး နှစ်ခုကြားတွင်တည်ရှိ သည့် ငါးရှဉ့်ကဲ့သို့ ရှည်မျောမျောအကောင် ဖြစ်၏။ ၎င်းတွင် ထင်ရှားသော ခေါင်းမရှိ သော်လည်း မျက်လုံးပါးစပ်နှင့် ခန္ဓာကိုယ်တလျားလုံး ဆန့်တန်းနေသည့် ရေယက်စသည် တို့ပါသည်။ ကျောရိုးရှိသတ္တဝါအားလုံးတွင် တွေ့ရသည့် ကျောရိုးအစစ်၏ ရှေ့ပြေးအင်္ဂါရပ် ဖြစ်သော ရှေးဦးကျောရိုးလည်း ကောင်းစွာ ဖွံ့ဖြိုးသည်။ ထို့ကြောင့် ၎င်းသည် ကျော ရိုးရှိ သတ္တဝါတို့၏ ရှေးမျိုးနွယ်များ၏ အနွယ်ဖြစ်၏။ ၎င်းသည် ရေပန်းကောင်နှင့် မေးရိုးမဲ့ ကျောရိုးရှိသတ္တဝါတို့၏ ကြားအဆင့် ဟာကွက်ကိုလည်း ဆက်စပ်ပေးသည်။

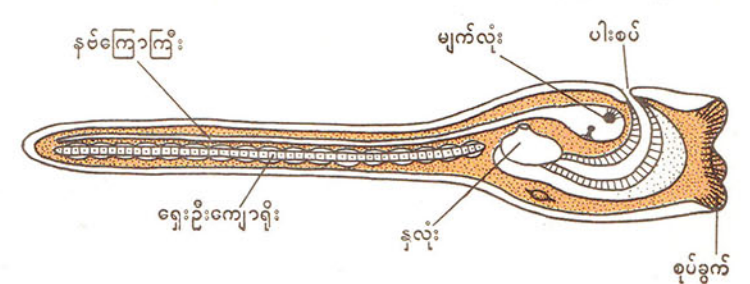
လန်စလက် သည် နေအခါတွင် ကမ်းရိုးတန်းသဲမြေထဲ၌ မြှုပ်ဝင်လဲလျောင်းနေပြီး ပါးစပ်ကိုသာ ဖော်ထား၏။ ပါးစပ်ပိုင်းရှိ နှုတ်ခမ်းမွှေးနှင့်တူသော စမ်းလက်တံတို့က ရေထဲ ရှိ အစာဝတ္ထုတို့ကို ကစားစပ်ပေး၏။ ညအခါခန္ဓာကိုယ်ကို ငါးကဲ့သို့ လှုပ်ခါ၍ကူး၏။

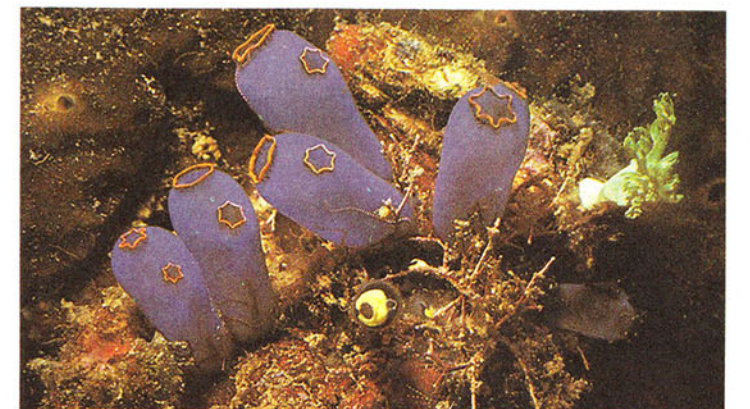
ပင်လယ်ရေနက်ပိုင်းများ၌ တွေ့ရသည့် ဆီမီးခွက်ပုံ အခွံမာကောင်၏ အခွံ

ဒေါက်တံဖြင့် သဲ သို့မဟုတ် ရွှံ့ထဲတွင် ကုပ်တွယ် နေထိုင်တတ်သော ခုံးစွယ်။ အနှောင့်အယှက် တွေ့လျှင် ဒေါက်တံကို ကျုံ့ပြီးရွှံ့ထဲ တိုးသွားသည်။

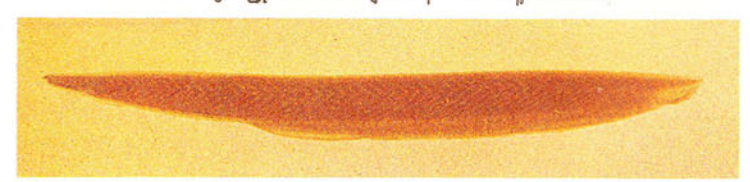
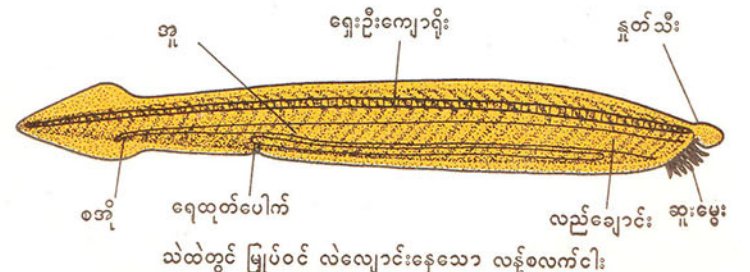
ဤဆီမီးခွက်ခွံကြီးတွင် နှုတ် သီးနှင့် ဒေါက်တံထုတ်သော အပေါက်ကို ပြထားသည်။

ရှေးဦးကျောရိုးနှင့် အတူတွေ့ရသော ရေပန်းကောင်၏ သားလောင်း

အရှေ့တောင်အာရှဒေသမှ ရေပန်းကောင်တွင် ကြယ်ပွင့်ပုံ ရေပြွန်များ ပါသည်။

အင်ဒိုပစိဖိတ်ဒေသမှ လန်စလက်ငါးတစ်မျိုး

ငါးတို့၏ကမ္ဘာ

ကုန်းနေရေနေ သတ္တဝါ၊ တွားသွားသတ္တဝါ၊ ငှက်နှင့် နို့တိုက်သတ္တဝါများကို ရေ၌ တွေ့ရတတ်သော်လည်း ရေနေသတ္တဝါ အများစုမှာ ငါးများ ဖြစ်၏။ ငါးများသည် သွေးအေးသတ္တဝါဖြစ်ပြီး ဆူးတောင်များကို လှုပ်ရှားခြင်းဖြင့် ရေကူးသည်။ ၎င်းတို့သည် အမြင်အာရုံထက် အနံ့ခံအာရုံနှင့် အကြားအာရုံ ပိုကောင်းသည်။ ထို့ပြင် ဘေးအစင်းအာရုံခံ အင်္ဂါများသည် အသံလှိုင်း၏ တုန်ခါနှုန်းကိုသိလှ၏။ ပါးဟက်များဖြင့်အသက်ရှူသည်။ ပြင်ပတွင် သန္ဓေ အောင်သည်။ မေးရိုးမဲ့ငါး၊ အရိုးနုငါးနှင့် အရိုးမာငါးဟူ၍ မျိုးပေါင်းသုံးခု ခွဲထားသည်။ ငါးအများစုမှာ အရိုးမာငါးများ ဖြစ်သည်။

မေးရိုးမဲ့ငါး

ကျောရိုးရှိ သတ္တဝါအားလုံးတွင် မေးရိုးမဲ့ငါးတို့သည် ရှေးအကျဆုံးဖြစ်၏။ ၎င်းတို့သည် အခြားကျောရိုးရှိများနှင့် ကွဲပြားခြားနားချက်မှာ အောက်မေးရိုးမပါခြင်းပင်။ ၎င်းတို့အနက် ယခုတိုင်တည်ရှိသော မျိုးစိတ်နှစ်ခုမှာ 'လမ်ပရီ' နှင့် 'ဟက်' ငါး ဖြစ်၏။ မေးရိုးမဲ့ငါးတွင် ပါးစပ်သည် စုပ်ခွက်ပုံရှိပြီး မာသော သွားများရှိကြသည်။ ခန္ဓာကိုယ်မှာ ဆလင်ဒရယ်ပုံဖြစ်ပြီး အကြေးခွံမပါ။ အရိုးအိမ်ကို အရိုးနုဖြင့် တည်ဆောက်ထား၏။ မေးရိုးမဲ့ငါးများ၏ ပါးဟက်များသည် သီးခြားကြွက်သားအိတ်များ၌ အစဉ်လိုက် တည်ရှိသည်။ လမ်ပရီတွင် ပါးဟက်အိတ် ၇ ခုပါ၍ ဟက်ငါးတွင် ၆ ခုမှ ၁၄ ခုအထိပါ၏။ ၎င်းတို့သည် ကပ်ပါးတစ်ပိုင်းဖြစ်ပြီး အခြားငါးများ၊ 'ဝမ်း' ကောင်နှင့် အခြားကျောရိုးမဲ့များကို စားသည့်အပြင် ငါးအသေပုပ်များကိုလည်း စားသည်။

လမ်ပရီ

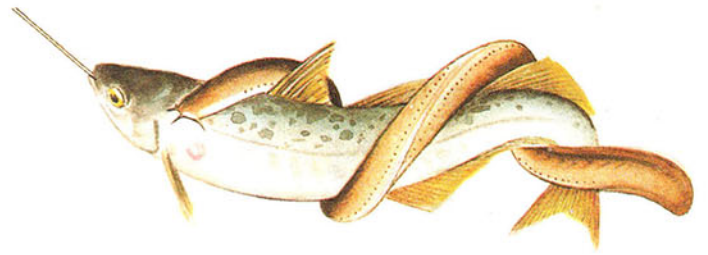
လမ်ပရီသည် ငါးရှဉ့်နှင့် သဏ္ဌာန်တူပြီး ဆင်တိမီတာ ၃၀ မှ ၁ မီတာခန့် အထိရှည်သည်။ ကမ္ဘာ့မြောက်နှင့် တောင်ဘက်ခြမ်းရှိ သမပိုင်း၌တွေ့ရ၏။ ဘေးဘက် ရေယက်တောင်များ မပါချေ။ ၎င်းတို့၏ စုပ်ခွက်ပါးစပ်ကြီးများတွင် မာသောသွားများ ပြည့်လျက်ရှိပြီး ၎င်းတို့ဖြင့် အစာငါးကို အပေါက်ဖောက်သည်။

ဟက်ငါး

ဟက်ငါးတို့သည် သမပိုင်းပင်လယ်၏ အောက်ခြေရှိ ရွှံ့နွံများတွင် ကျက်စားသည်။ သေးသောပါးစပ်ကို စမ်းလက်တံ ၃ ခု သို့မဟုတ် ၄ ခုဖြင့် ဝန်းရံနေ၏။ ပါးစပ်တွင် လျှာနှင့် တံစဉ်းကဲ့သို့မာ၍ ကြမ်းသော သွား ၂ တန်းပါ၏။ ဟက်ငါးသည် ဒွီလိင်ဖြစ်၏။ ဥများမှ သားလောင်းအဆင့်မရှိပဲ တိုက်ရိုက် အကောင်ပေါက်သည်။ အရွယ်ရောက် ဟက်ငါးသည် ငါးအသေကောင် သို့မဟုတ် သေလူနီးငါးများထဲသို့ ဝင်ရောက်၍ အသားနှင့် ကလီစာများကို စား၏။ ငါးတစ်ကောင်၏ ကိုယ်ထဲမှ ဟက်ငါး ၁၂၃ ကောင် တွေ့ရဖူးသည်။

မြောက်အတ္တလန္တိတ်ဟက်ငါး

ဟက်ငါးတစ်ကောင်သည် ချိတ်ငါးတစ်ကောင်ကို ရစ်ပတ် တိုက်ခိုက်ပြီး ထိုငါး၏ ခန္ဓာကိုယ်တွင်းသို့ ထိုးဝင်နေပုံ

အပေါက်ဖောက်ပြီးနောက် မိမိတို့ကိုယ်ကို ငါးတွင် ကပ်ပြီး သွေးစုပ်သည်။ လမ်ပရီ၏ ဘဝသမိုင်းတွင် ထင်ရှားသည့် အဆင့်နှစ်ဆင့်ပါသည်။ သားလောင်းအဆင့်တွင် ရေချို၊ စမ်းချောင်းများနှင့် မြစ်များ၏ ရွှံ့နွံထဲ၌ ခိုအောင်းနေထိုင်ပြီး ကြီးကောင်ဝင်သောအခါ ပင်လယ်သို့ ရွှေ့ပြောင်းကြသည်။

ပင်လယ်လမ်ပရီကို အတ္တလန္တိတ်တွင် တွေ့ရသည်။ မျိုးပွားရန်မြစ်များသို့ရွှေ့ပြောင်းသည်။

လမ်ပရီသည် ငါးကို စုပ်ခွက်ပါးစပ်ဖြင့် တွယ်ကပ်ထားတတ်၏။

လမ်ပရီသည် မြစ်များ၏ အောက် ခြေတွင် U ပုံ လိုက်များ အတွင်း၌ ဖွဲ့ ဖွဲ့ပြီး၏။ သားလောင်းတွင် မျက်စိနှင့်သွားများမပါ။ ရေထဲမှ စစ်ယူရရှိသော အကောင်အသေးအမှားများကို စား၏။

မြစ်အောက်ခြေ၌ အသိုက်ပြုလုပ်ပြီးလျှင် လမ်ပရီအဖိုနှင့် အမသည် တကောင်နှင့်တကောင် လိမ်ယှက်ရစ်ပတ်လျက် ရွှေ့တိုးနောက်ငင် ပြုကာ မိတ်လိုက်ကြ၏။ မိတ်လိုက်ပြီးလျှင် သေကုန်သည်။

လမ်ပရီ၏ စုပ်ခွက်ပါးစပ်တွင် မာသော သွားများ ရှိသည်။ လျှာ တွင် လည်း မာသောသွား ရှိသည်။

အရိုးနုငါးများ

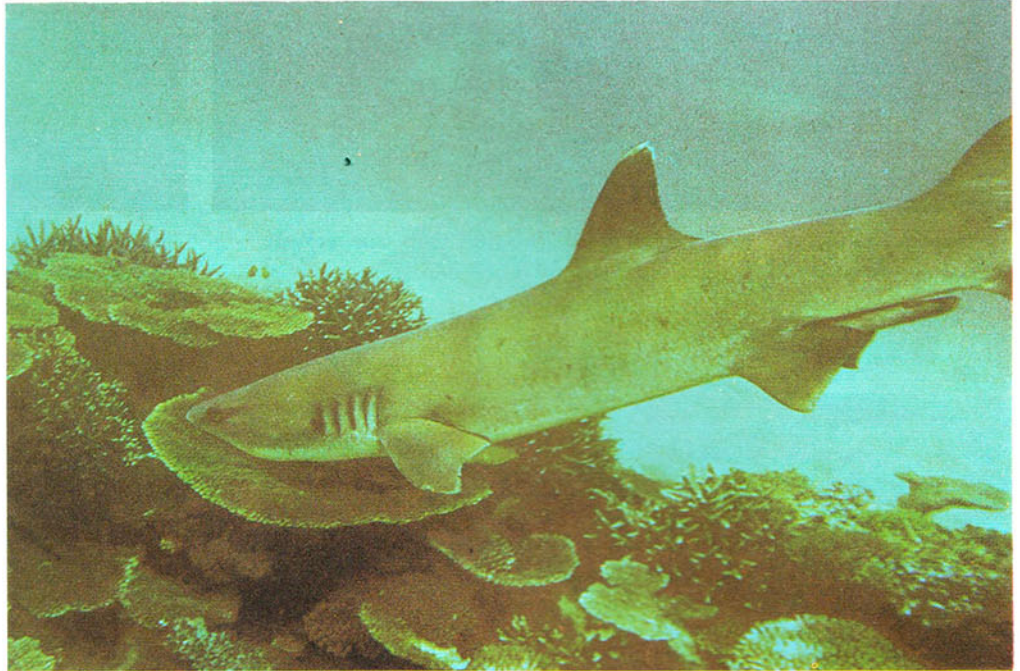
၎င်းတို့သည် အရေးပါသော မျိုးပေါင်းတစ်ခု ဖြစ်၏။ ၎င်းတို့တွင် ငါးမန်း၊ ငါးလိပ်ကျောက်နှင့် ‘ကိုင်းပိရာ’များ ပါဝင်၏။ ဤငါးများသည် လွန်ခဲ့သော နှစ်သန်းပေါင်း ၁၀၀ ကျော်က ပင်လယ်အနှံ့ ကျက်စားခဲ့သည့် ငါးတို့၏ မျိုးနွယ်များ ဖြစ်ကြ၏။ ထို့ကြောင့် ၎င်းတို့ကို မျိုးတည် ကျောက်ရုပ်ကြွင်းဟု ခေါ်၏။ ၎င်းတို့၏ အရိုးအိမ်ကို ကျစ်လျစ်သော အရိုးနုများဖြင့် တည်ဆောက် ထားသဖြင့် ၎င်းတို့ကို အရိုးနုငါးများဟု ခေါ်၏။ ၎င်းတို့၏ အရေပြားသည် ကော်ပတ်စကူကဲ့သို့ ကြမ်းနေသည်။ အရိုးမာငါးနှင့် မတူပဲ သီးခြား ပါးဟက်

တခုစီရှိ၏။ ငါးမန်းများသည် အသက်ရှူရာတွင် ပါးစပ်ထဲ ဝင်လာသောရေကို အဓိကထား၏။ မျိုးစိတ်အများစုသည် အသက်ရှူရာတွင် မျက်စိ၏ နောက်ဘက်ရှိ လေဝင်ပေါက်ကိုလည်း အသုံးပြု၏။ ငါးလိပ်ကျောက်ကမူ လေဝင်ပေါက်ကိုသာ အသုံးပြု၏။ မျိုးစိတ်အားလုံးသည် ဥနှစ်ကြွယ်သော ဥကြီးများကို ထုတ်လုပ်သည်။ ဥများကို အထီး၏မိတ်လိုက်ညှပ်ဖြင့် အတွင်းသန္ဓေ အောင်၏။ အများစုသည် အကောင်လိုက် မွေးကြ၏။ အချို့သည် ဥများကို ဥအိတ်ဖြင့် ဥချ၏။

‘ရေညှစ်အိတ်’ခေါ် ငါးမန်း ဥအိတ်တွင် ထောင့်လေးထောင့်၌ ချိတ်များ ပါသည်။

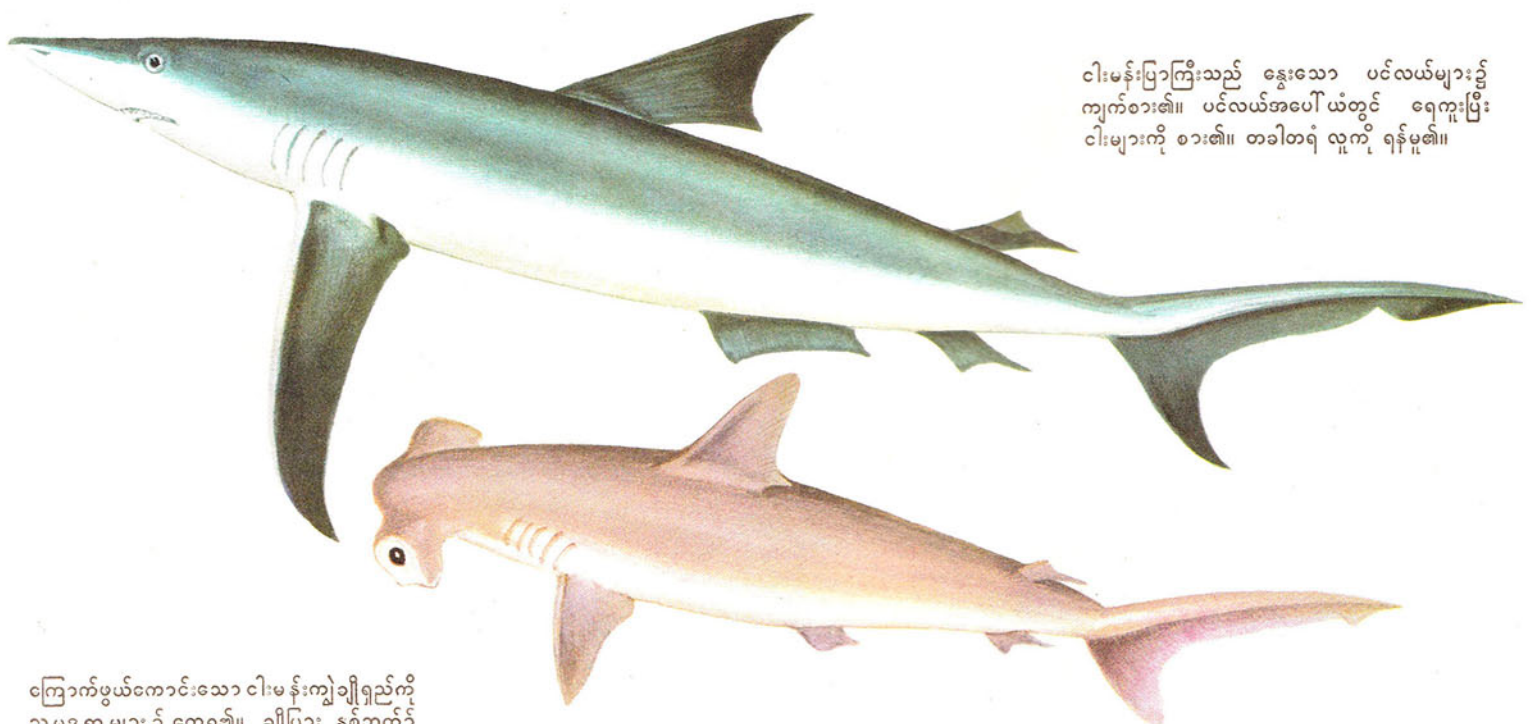
သန္ဓာကျောက်တန်းပေါ်မှ ကျားသစ်ငါးမန်း။ ပါးဟက် ၅ ခုနှင့် မိတ်လိုက်ညှပ် ပါသည်။

ငါးမန်းများ

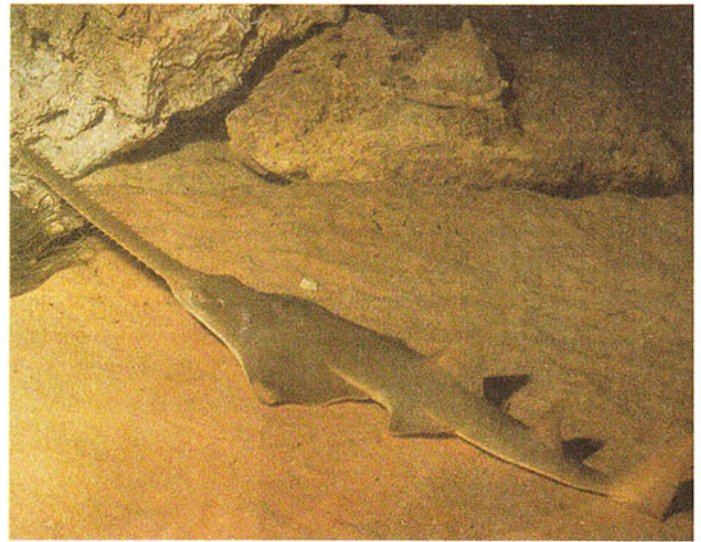
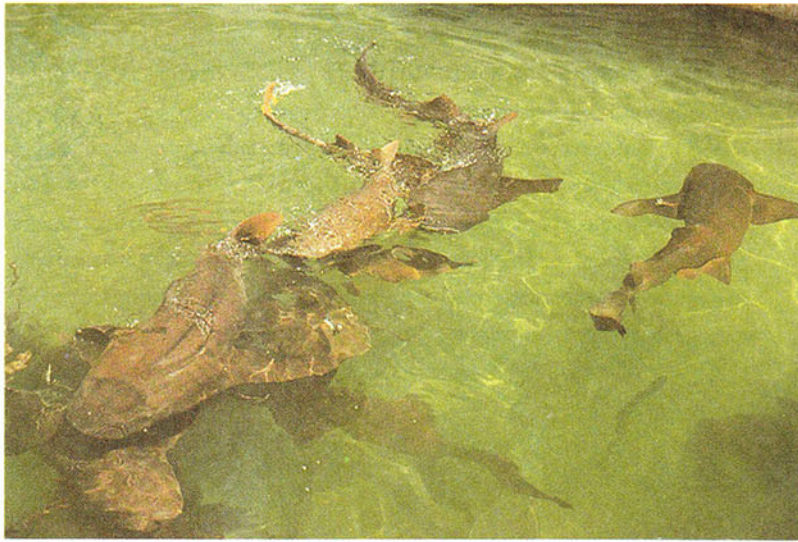
ငါးမန်းများသည် စိတ်ဝင်စားဖွယ် ကောင်းသည်နှင့်အမျှ ကြောက်မက်ဖွယ်လည်းကောင်း ၏။ အရွယ်အစားမှာ လွန်းငါးမန်း (၁ မီတာအောက်) မှ ဝေလငါးမန်း (၁၈ မီတာ) အထိ ရှိသည်။ ၎င်းတို့သည် သားစားကောင်များ ဖြစ်၏။ ငါးနှင့် အခြားပင်လယ်သတ္တဝါ များကို ထက်သောသွားဖြင့် စား၏။ ၎င်းသွား ပျက်စီးသွားပါက သွားအစားဖြစ်ပေါ်၏။ အစုံလိုက် ရေယက်တောင်များဖြင့် ကိုယ်ဖော့နိုင်သည်။ ဦးခေါင်းဘေးရှိ ပါးဟက်များဖြင့်

လေရှူသည်။ ၎င်းတို့သည် အနံ့ခံအကောင်းဆုံး သတ္တဝါများ ဖြစ်သည်။ သွေးနုအနည်း ငယ်မျှကိုပင် အဝေးမှ အနံ့ခံနိုင်သည်။ ထက်သော သွားကြီးများ ပါသည့် ငါးမန်း များသည် လူသားစားသည်။ ၎င်းတို့အနက် ငါးမန်းမြူကြီးသည် အလွန်အန္တရာယ် ရှိ၏။ ဝေလငါးမန်းကြီးသည် အရွယ်ကြီးသော်လည်း အန္တရာယ် မပြုတတ်။ ၎င်းသည် ငါး ကောင်ငယ်များနှင့် ရေမျှော်ပင်များကိုသာ စားသုံး၏။

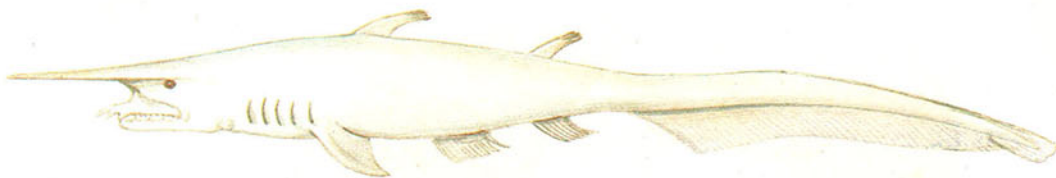
ငါးမန်းပြာကြီးသည် နွေးသော ပင်လယ်များ၌ ကျက်စား၏။ ပင်လယ်အပေါ်ယံတွင် ရေကူးပြီး ငါးများကို စား၏။ တခါတရံ လူကို ရန်မူ၏။

ကြောက်ဖွယ်ကောင်းသော ငါးမန်းကျွဲချိုရှည်ကို သမုဒ္ဒရာ များ၌ တွေ့ရ၏။ ချိုပြား နှစ်ဘက်၌ မျက်စိတစ်ခုနှင့် နှာပေါက်တစ်ခုစီ ရှိသည်။

သုနာပြုငါးမန်းများကို အနောက်အတ္တလန္တိတ်၌ အုပ်စုလိုက် မကြာခဏ တွေ့ရ၏။ ၎င်းတို့သည် အကောင်လိုက်မွေး၏။ ရေကူးသူများကို တိုက်ခိုက်တတ်၏။

ငါးမန်းစွယ်သယ်သည် ငါးမန်းနှင့်တူသည့် ငါးလိပ်ကျောက် ဖြစ်၏။ ၎င်းတွင် ရှည်လျားသော နှာရောင်ပါပြီး သွားများဖြင့် အစွယ်ကို ရံထား၏။

ရှားပါးသော နတ်ဆိုးငါးမန်းတစ်ကောင်ကို ၁၈၉၈ ခုတွင် ဂျပန်နိုင်ငံ ကမ်းလွန်၌ ဖမ်းဆီးရမိသည်။

ဝေလငါးမန်းသည် ကမ္ဘာပေါ်တွင် အကြီးဆုံးငါး ဖြစ်၏။ ၎င်းကို နွေးသော အပူပိုင်းဒေသ ပင်လယ်များ၌ တွေ့ရ၏။

ကြောက်မက်ဖွယ် လူသားစား ငါးမန်းဖြစ်၏။ ၎င်း၏ အရှည်သည် ၁၂ မီတာရှိ၍ နွေးသော ပင်လယ်၏ ရေမျက်နှာပြင်၌ တွေ့ရတတ်၏။ သို့သော် ရေအေးဒေသ၌လည်း ကျက်စားနိုင်၏။

လိပ်ကျောက်များ

၎င်းတို့သည် တောင်ပံနှင့်တူသည့် ရေယက်တောင်ကြီးများကို ရိုက်ခတ်ပြီး ဖြည်းဖြည်းချင်းစွာ ကူးသည်။ ခန္ဓာကိုယ် ပြားသည်။ အမြီး သေးသွယ်ရှည်လျားသည်။ မျိုးစိတ်အချို့တွင် အမြီးပေါ်၌ အဆိပ်ရှိ လှသွားပုံ ဆူးတစ်ချောင်း သို့မဟုတ် များစွာ ပါ၏။ မျက်လုံးနှင့် လေရှူပေါက်သည် ခေါင်းပေါ်တွင်ရှိ၍ ပါးစပ်၊ နှာပေါက်နှင့် ပါးဟက်ပေါက်သည် အောက်ဘက်၌ ရှိသည်။

လိပ်ကျောက်များသည် ရန်လိုလေ့မရှိ။ လူသားလည်း မစားချေ။ သို့သော် ကိုယ်ကို သဲ သို့မဟုတ် ရွှံ့ထဲတွင် တစ်ပိုင်းမြှုပ်၍ နေထိုင်တတ်သည်။ ရေငုပ်သမားများနှင့် ရေချိုး သူများသည် ၎င်းတို့ကို အမှတ်တမဲ့ နင်းမိပါက အမြီးတွင်ပါသော အဆိပ်ကြောင့်

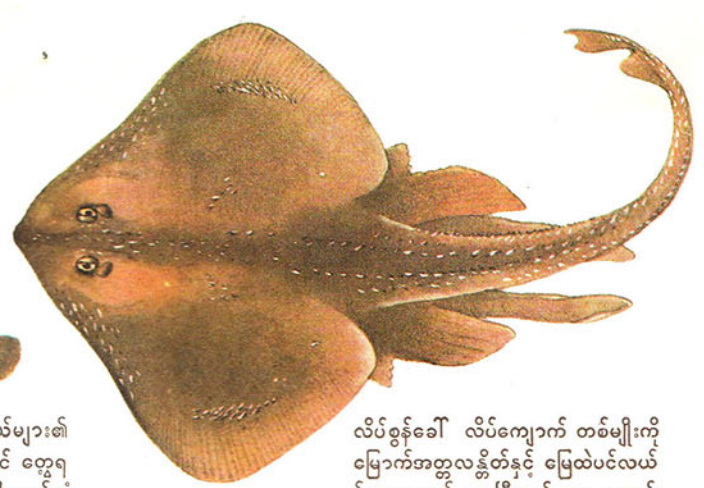
အန္တရာယ်ဖြစ်နိုင်၏။ ငါးလက်ထုံခေါ် လိပ်ကျောက်များသည် ကြွက်သားမျှင်များမှ ထွက်ပေါ်လာသော ဓာတ်အားဖြင့် လူကို သတိမေ့သည်အထိ ထုံကျဉ်စေသည်။

လိပ်ကျောက်များအနက် အကြီးဆုံးမှာ အတ္တလန္တိတ်ဘဲလိပ်တစ်မျိုး ဖြစ်၏။ ၎င်း သည် အမြင်အားဖြင့် ကြောက်စရာကောင်းသော်လည်း ရန်မမူတတ်ချေ။ အလျား ၇ မီတာ ကျော်ပြီး ကီလိုဂရမ် ၁၀၀၀ ကျော် လေး၏။ မျက်နှာပြင်အနီး၌ ကူးခပ်ပြီး ရေမျော သက်ရှိနှင့် အခြားသတ္တဝါငယ်များကို စားသည်။ ရံဖန်ရံခါ၌ ရေမျက်နှာပြင်မှ ၄ မီတာ ကျော် လေထဲသို့ ခုန်ပျံ၍ မလိုလားသော ကပ်ပါးများကို ဖယ်ရှားသည့်အလား ပြုမူ၏။ တခါတရံ၌လည်း အမသည် ဤသို့ခုန်ပျံယင်း သားငယ်များကို မွေးဖွားနိုင်၏။

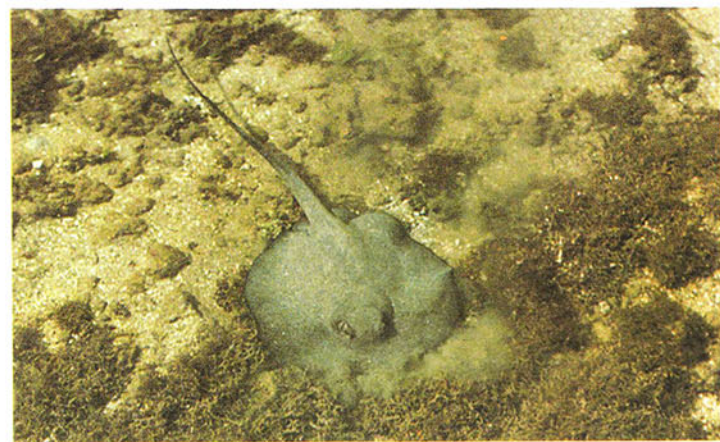

အတ္တလန္တိတ် ဘဲလိပ်ကြီးသည် လိပ်ကျောက်များတွင်အကြီး ဆုံးဖြစ်သည်။ ရန်မလို တတ် သော်လည်း မိမိကိုယ်ပါးလာ လျှင် လေ့ တစင်းလုံး ကိုပင် ခြေမွှပ်နိုင်သည်။

ရေတိမ် ပင်လယ်များ၏ အောက်ခြေတွင် တွေ့ရ သော ဂျပန်ငါးလက်ထုံ

လိပ်ခွန်ခေါ် လိပ်ကျောက် တစ်မျိုးကို မြောက်အတ္တလန္တိတ်နှင့် မြေထဲပင်လယ် ၌ တွေ့ရသည်။ အမြီးတွင် ဆူး ၃ တန်း ပါ၏။

ငါးလက်ထုံတစ်မျိုးသည် ကယ်ရီပီယန်ပင်လယ်၏ နှုန်းမြေကြမ်းခင်းမှ အစာများကို တူးဖော်စားသုံး၏။ ၎င်း၏ခန္ဓာကိုယ်အရှည်ထက်ဝက် ရှိသည့်လှသွားပုံ မာကျောသော အမြီးပေါ်တွင် အဆိပ်ဆူး တစ်ချောင်း ပါ၏။

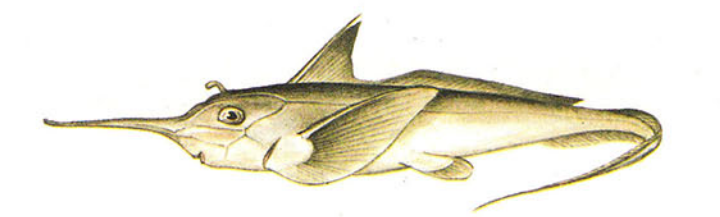

သဲခင်းကြမ်းပြင် ပေါ်တွင်ရွေလျားနေသော ဂေါ်ပြားပုံ နှာခေါင်းရှိ ငါးမန်းခါး တစ်မျိုး

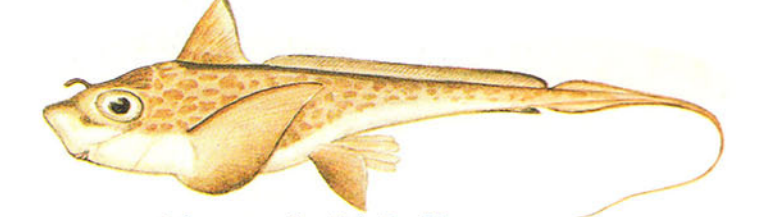
ကိုင်မီရာငါး

သရဲငါးမန်းဟုခေါ်သော ‘ကိုင်မီရာ’ တို့သည် ထူးခြားသော အရိုးနုငါးများ ဖြစ်သည်။ သမပိုင်းမှ အအေးပိုင်းအထိ ပင်လယ်အားလုံး၌ တွေ့ရ၏။ ငါးမန်းများနှင့် များစွာ တူသော်လည်း အရိုးမာငါးများကဲ့သို့ ပြင်ပပါးဟက်ပေါက် တစ်ခုရှိပြီး ၎င်းတို့ကို မာသော ပါးဟက်ဖုံးဖြင့် ဖုံးထား၏။ အဖိုများတွင် ငါးမန်းနှင့် လိပ်ကျောက်များကဲ့သို့ မိတ်လိုက် ညှပ်များပါသည့်အပြင် နဖူးနှင့် တင်ရေယက်တောင် တခုစီ၏ မျှောဘက်၌လည်း အပို

မိတ်လိုက် ညှပ်များ ပါသေးသည်။ သေးသွယ်သော ကျာပွတ်ပုံအမြီးများ ပါသဖြင့် မျိုးစိတ် အချို့ကို ငါးကြွက်မြီးဟု ခေါ်၏။ ထို့ပြင် ပထမကျောဆူးတောင်ရှေ့ဘက်၌လည်း အဆိပ် ဆူးကြီးများပါ၏။ မျိုးစိတ်အချို့တွင် ထီးထွက်နေသော နှာရောင်ချွန်များ ရှိ၏။ ကိုင်မီရာငါးများ၏ သွားများမှာ ကြိတ်ခြေနိုင်သော အပြားများဖြစ်၍ အစာဖြစ်သော ကျောရိုးမဲ့သတ္တဝါများ၏ အခွံများကို ခြေနိုင်၏။

နှာရောင် ရှည်သော ကိုင်မီရာသည် ၁ မီတာခန့် ရှည်ပြီး အတ္တလန္တိတ်သမုဒ္ဒရာ၌ နေ၏။

အတ္တလန္တိတ် သမုဒ္ဒရာနှင့် မြေထဲပင်လယ်၌ နေသော ကိုင်မီရာ တစ်မျိုး

အရိုးမာငါးများ

အရိုးမာငါးများသည် ငါးများအနက် ယခုတိုင် အကြီးဆုံးအုပ်စု တစ်ခုဖြစ်၏။ ၎င်းတို့ကို အဝိုက်ပုံ ဆူးတောင်ပါငါးနှင့် ယပ်ပုံဆူး တောင်ပါ ငါးများဟုခွဲခြားနိုင်၏။ ဤငါးနှစ်မျိုးလုံးတွင် မာသောအရိုးအိမ်များ၊ အစုံလိုက်ရှိသော ရေယက်တောင်များ နှင့် အလယ်ဆူးတောင်များပါကြ၏။ အရေပြားကို ပါး၍ပျော့ ပျောင်းသော စက်ဝိုင်းပုံ အကြေးခွံများဖြင့် ဖုံးအုပ်၏။ ၎င်း အကြေးခွံပေါ်ရှိ စောင်းများကို ရေတွက်လျှင် ငါး၏အသက်ကို သိနိုင်၏။ ပါးဟက်ခုံးငါးခပ်သော ပါးဟက်ခန်းကို ကာကွယ်ရန် ခေါင်း၏ ဘေးနှစ်ဘက်တွင် မာသော ပါးဟက်ဖုံးတစ်ခုစီ ပါ၏။ ရှေးကျသော အရိုးမာငါးအချို့တွင် အဆုတ်များပါသော်လည်း မျိုးစိတ် အများအပြားတွင် ထိုအဆုတ်များသည် စည်မောင်းအဖြစ် ပြုပြင်ပြောင်းလဲသွား၏။

အရိုးမာငါးမျိုးစိတ်အများအပြားတွင် အမမှ ထုတ်လွှတ်သော ဥ များကို အဖိုသည် ခန္ဓာကိုယ်အပြင်ဘက်၌ သန္ဓေအောင်စေ၏။ ဥများမှ ပေါက်လာသော ငါးမွန်များသည် မိမိအစာကို ရှာမစား နိုင်မီ အများအပြားဖြင့် ဝမ်းဗိုက်နှင့်ဆက်တွဲထားသော ဥနှစ်အိတ် မှ အာဟာရကို မှီဝဲသည်။

အဝိုက်ပုံ ဆူးတောင်ပါ ငါးများ

ဤငါးများ၏ မာသောဆူးတောင် အရိုးအိမ်များသည် ကြက်သားများနှင့် ထူထပ်စွာ ဖုံးအုပ်ထားသဖြင့် လုံးဝနိုးသောပုံဖြစ်နေ၏။ ၎င်းတို့၏ ရှေးဦးမျိုးနွယ်များသည် ကုန်း မြေသို့ ပထမဆုံးတက်ရောက်သော ကျောရိုးရှိသတ္တဝါများတွင် ပါဝင်၏။ ၎င်းတို့သည် ယပ်ပုံဆူးတောင်ပါ ငါးများထက် အရေအတွက် ပိုနည်း၏။ ယနေ့တိုင် မျိုးမတုံးသေး

စီလာကန်ငါး

၁၉၂၈ ခုက တောင်အာဖရိကတွင် ဖမ်းမိသော စီလာကန်သည် ကမ္ဘာတွင်ယနေ့တိုင် အသက်ရှင်လျက် မပြောင်းလဲသော ရှေးအကျဆုံး ကျောရိုးရှိ သတ္တဝါဖြစ်သည်။ 'ဒိုင်နို ဆော' များ မပေါ်ပေါက်မီ နှစ်ပေါင်း သန်း ၂၀၀ ခန့်က ပေါ်ပေါက်ခဲ့ပြီး နှစ်ပေါင်း သန်း ၂၀၀ အတွင်း၌ ပြောင်းလဲမှု အနည်းငယ်သာရှိသည့် မျိုးတည်ကျောက်ဖြစ်ရုပ် ကြွင်း တစ်မျိုးဖြစ်၏။ ထို့ကြောင့် သိပ္ပံပညာရှင်များသည် စီလာကန်ကို ကျောရိုးရှိ သတ္တဝါများ၏ ဆင့်ကဲဖြစ်စဉ်အတွက် အထူးတန်ဖိုးထား လေ့လာကြသည်။ စီလာကန် တို့တွင် အပြာရောင်ကြွေအကြေးခွံများပါပြီး အမြီးပျားတွင် ဆူးအမောက်တစ်ခုပါ၏။ အသားထူသော လှော်တက်ပုံ ဆူးတောင်များသည် ရိုးတံများဖြင့် ခန္ဓာကိုယ်နှင့် ဆက် ထား၏။ စီလာကန်သည် ရေယက်တောင်တို့ကို ထောက်၍ သမုဒ္ဒရာကြမ်းပြင်တွင် တွား သွားသည်ဟု ယုံကြည်ရသောကြောင့် ရေယက်တောင်များ ခြေလက်များအဖြစ် မည်ကဲ့သို့ ပြောင်းလဲသွားပုံကို လေ့လာရန်အတွက် အထောက်အကူ ရနိုင်ပေလိမ့်မည်။

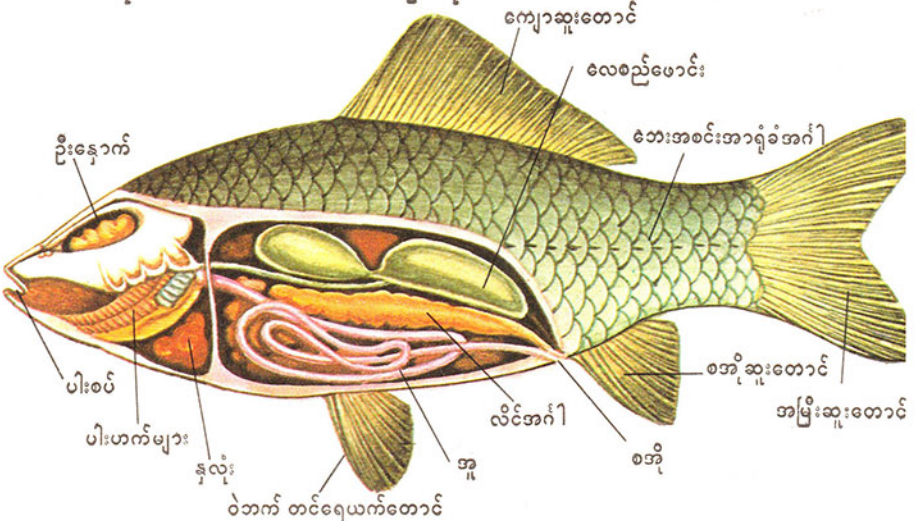
အဆုတ်ပါငါး

အဆုတ်ပါငါးများတွင် အဆုတ်နှင့်ပါးဟက် နှစ်မျိုးလုံးပါကြ၏။ ၎င်းအုပ်စုသည် နှစ် သန်းပေါင်း ၄၀၀ နီးပါးခန့်က စပြီး ရှိလာ၏။ ဩစတြေးလျတွင် အဆုတ်ပါ ငါးတစ် မျိုး၌ မျိုးစိတ်နှစ်မျိုးတွေ့ရပြီး တောင်အာဖရိကနှင့် အာဖရိကတို့၌ အဆုတ်ပါငါး နောက်တစ်မျိုး၏ မျိုးစိတ် ၄ မျိုးကို တွေ့ရ၏။ သမိုင်းမတင်မီခေတ်က ကမ္ဘာပေါ်ရှိ ရေကန်များ၊ ချောင်းများ ခန်းခြောက်စအချိန် အဆုတ်ပါ ငါးများသည် လေကိုရှူ၍ လှော်တက်ပုံ ရေယက်တောင်ဖြင့် တအိုင်မှ တအိုင်သို့ ကူးပြောင်းခဲ့ကြသည်။ ထို့နောက် မိုးကာလကို စောင့်ယင်း ရွှံ့ထဲ၌နေထိုင်နိုင်စွမ်း ရှိလာသည်။ ယခုအခါ အဆုတ်ပါ ငါး အချို့သည် သားရေနှင့်တူသော အုတ်အတွင်း၌နေပြီး ၎င်း၏ကြက်သားများ၌ သိုလှောင် ထားသော အစာကိုမှီဝဲခြင်းဖြင့် ရေနှင့်ကင်းကွာပြီး ရွှံ့ထဲ၌ ၄ နှစ် ကြာအောင်ပင်နေနိုင်၏။

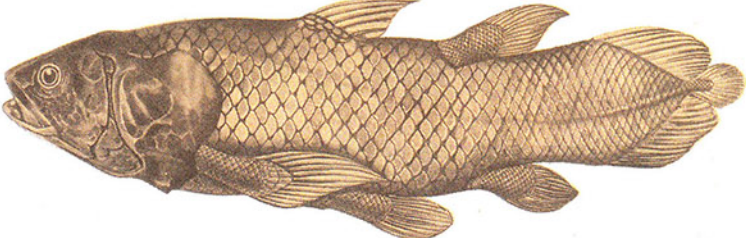

တောင်အာဖရိကရှိ ငါးရှဉ့်ပုံ အဆုတ်ပါငါးတွင် နူးညံ့သော အရေပြားနှင့် ဖုံးထားသည့် အကြေးခွံကလေးများ ပါ၏။ ၎င်းသည် ခြောက်သွေ့သောရာသီတွင် ရွှံ့ထဲ၌ နေအောင်း၏။

အရိုးမာငါးတစ်ကောင်၏ အတွင်းပိုင်း

သော ငါးများမှာ 'စီလာကန်' ငါးနှင့် အဆုတ်ပါ ငါးအုပ်စု သုံးစုသာဖြစ်၏။ ပထမ ဆုံးသော ကုန်းနေ ရေနေ သတ္တဝါများသည် အဝိုက်ပုံဆူးတောင်ပါ လေရှူငါးများမှ ဆင်းသက်လာဖွယ်ရှိ၏။ ၎င်းတို့နေထိုင်ရာ ရေအိုင်စမ်းချောင်းများ ခန်းခြောက်လာသဖြင့် ကုန်းပေါ်သို့တက်ယင်း ကုန်းနေသတ္တဝါများအဖြစ် ပြောင်းသွားခြင်း ဖြစ်နိုင်၏။ ၎င်းတို့ သည် ဆူးတောင်များကို ထောက်ကာထောက်ကာ တွားသွားခဲ့ကြလိမ့်မည်ဟု ယူဆရ၏။

ရှည်လျားတုတ်ခိုင်သော စီလာကန်ငါး

ဩစတြေးလျ အဆုတ်ပါငါးကို ကွင်းစလန်ရှိ မြစ်ငယ် နှစ်ခု၌သာတွေ့ရ၏။ ၎င်းတွင် တခုနှင့်တခု ထပ်နေသော အကြေးကြိုးများနှင့် လှော်တက်နှင့် တူသော ရေယက် တောင် အစုံလိုက်ပါသည်။

အနောက် အာဖရိက အဆုတ်ပါ ငါးသည် ခြောက်သွေ့သော ရာသီတွင် မြစ်အောက်ခြေ ရွှံ့ထဲရှိ တွင်းထဲသို့ ဝင်၍ခွေနေတတ်သည်။

ယပ်ပုံ ဆူးတောင်ပါငါးများ

ငါးအများစုသည် ယပ်ပုံဆူးတောင်ပါ ငါးများ ဖြစ်၏။ အဆုတ်ပါငါးနှင့် 'စိလာကန်' များမှအပ သက်ရှိအရိုးမာ ငါးအားလုံး အပါအဝင် မျိုးစိတ်ပေါင်း ၂၅၀၀၀ ရှိ၏။ ယပ်ပုံ ဆူးတောင်ပါငါးလွှာသော အရိုးမာ သို့မဟုတ် အရိုးနုတံ များကို အရေပြား သို့မဟုတ် အမြွေးပါးဖြင့် ဖုံးစည်းထားသည်။ ဤအတံ များတွင် တောင့်တင်းသော ဆူးတံနှင့် ကျွေးနိုင်ဆန့်နိုင်သည့် ပျော့ပျောင်းသော ဆူးတံနှစ်မျိုးရှိ၏။ ဤငါးအုပ်စုတွင် ရှေးကျသော အစုနှစ်စု ပါဝင်သော်လည်း ငါးအများစုအနေဖြင့်မူ ယခုခေတ်ငါးအုပ်စု၌သာ ပါဝင်သည်။

ဗီချာငါးနှင့် အမျိုးနွယ်သော ကျူရီးငါးသည် ငါးနှင့်တူသည်ထက် မြွေနှင့် ပိုတူသည်။ တင်ရေယက်တောင်လည်း မရှိချေ။

ဗီချာငါး

'ဗီချာ' ငါးများကို အာဖရိကအပူပိုင်း၌သာ တွေ့ရ၏။ ၎င်းတို့သည် ရှေးကျသော ငါးများဖြစ်ပြီး အဝိုက်ပုံ ဆူးတောင်ပါငါးနှင့် ယပ်ပုံ ဆူးတောင်ပါ ငါးနှစ်မျိုးစလုံး၏လက္ခဏာများ ပါ၏။ အဆုတ်ပါငါးကဲ့သို့ လေရှူအင်္ဂါ ပါရှိပြီး အဝိုက်ပုံ ဆူးတောင်ပါငါးကဲ့သို့ လှော်တက်ပုံ ရေယက်တောင်များ ပါ၏။ ဦးခေါင်းခွံ တည်ဆောက်ပုံမှာ ယပ်ပုံဆူးတောင်ပါငါးနှင့် တူ၏။ ကျောဘက်တွင် သေးငယ်သော ကျောဆူးတောင်များ အတန်းလိုက် ပါသဖြင့် ဗီချာငါးကို အခြားငါးများမှ အလွယ်တကူ ခွဲခြားနိုင်သည်။

အာဖရိကအပူပိုင်းရှိ မြစ်များနှင့် ရွှံ့နွံများ၌တွေ့ရသော ပုံပါ ဗီချာငါးတွင် အသားထူသော လှော်တက်ပုံ ရေယက် တောင်များနှင့် စိန်ပွင့်ပုံ အကြေးခွံများ ပါ၏။

စတာဂျီယန်ငါးနှင့် လှော်တက်နှုတ်သီးငါး

၎င်းတို့သည် ယပ်ပုံဆူးတောင်ပါငါးများတွင် ရှေးအကျဆုံး ဖြစ်သည်။ တချိန်ကအပေါများဆုံး ရှိခဲ့ဖူးသည့် ငါးများအနက် မျိုးမတုံးပဲ ကျန်ခဲ့သည့် တခုတည်းသော အုပ်စုဖြစ်သည်။ အရိုးမာများ ပါသော်လည်း ၎င်းတို့၏ အရိုးအိမ်ကို အရိုးနုဖြင့်သာ အဓိက တည်ဆောက်ထား၏။ 'စတာဂျီယန်' ငါးများတွင် နှာရောင်အောက်၌ နူးညံ့သည့် နှုတ်ခမ်းမွေးနှင့် သွားမပါသည့် စုပ်ပါးစပ်များ ရှိ၏။ ၎င်းတို့သည် နွေဦးအချိန်၌ မြစ်ကို ဆန်၍ ဥချသည်။ နှောင်အခါတွင် အကောင်ပေါက်များသည် ပင်လယ်သို့ ပြန်ဆင်းကြ၏။ စတာဂျီယန် ငါးတို့၏ဥကို လူတို့က ဆီစိမ့်၍ စားသည်။ လှော်တက် နှုတ်သီးငါးသည် ရေချိုနေ စတာဂျီယန်ငါးမျိုး ဖြစ်သည်။

အမေရိကပြည်ထောင်စု မစ္စစ္စပီမြစ်ရှိ လှော်တက် နှုတ်သီးငါးသည် မိမိ၏ နှာရောင်ဖြင့် မြစ်အောက်ကြမ်းပြင်ရှိ သေးငယ်သော သက်ရှိများကို မွေ့နှောင်ဖော်ထုတ်ပြီး စားသောက်သည်။

စတာဂျီယန်ငါးကို အတ္တလန္တိတ်သမုဒ္ဒရာ၏ အရှေ့နှင့် အနောက် ကမ်းရိုးတန်း နှစ်ဘက်စလုံး၌ တွေ့ရ၏။ ၃ မီတာခန့်အထိ ကြီးမားသည်။

ဆူးတောင်ခုံးငါးနှင့် ငါးဖောင်ရိုးမျိုး

၎င်းတို့သည် ရှေးကျသော ယပ်ပုံ ဆူးတောင်ပါ ငါးအုပ်စုအနက် မျိုးမတုံးပဲ ကျန်ခဲ့သော ငါးများ ဖြစ်ပြီး အထက်ပါငါးများထက် ပို၍ အဆင့်မြင့်သည်။ ၎င်းတို့၏ အရိုးအိမ်၌လည်း အထက်ပါ ငါးနှင့်မျိုးထက် အရိုးမာ ပို၍ပါပြီး ၎င်းတို့၏ ဆူးတောင်သည် ရေကျူးရာတွင် ပိုမို ထိရောက်သည်။ ဤငါးနှစ်မျိုးသည် မြောက် အမေရိကတိုက်၏ ရေချိုဒေသတွင် ကျက်စားကြသော်လည်း ငါးဖောင်ရိုးမျိုးအချို့သည် ရေငန်စပ်နှင့် ရေငန်ပိုင်းသို့ပင် ရောက်၏။ ၎င်းတို့နှစ်မျိုးလုံးတွင် အသက်ရှူရန် လေအိတ်များ ပါသည်။ ဆူးတောင်ခုံးများတွင် ရှည်သော ကျောဆူးတောင်နှင့် ခိုင်မာသောသွားရှိခြင်းကြောင့် ထူးခြားသည်။ ငါးဖောင်ရိုးမျိုးတွင်မူ နှုတ်သီး၊ ချွန်ထက်သောသွားနှင့် စိန်ပွင့်ပုံထူသော အကြေးခွံ ရှိ၏။

ကြီးမားသော မိကျောင်း ငါးဖောင်ရိုးသည် ၃ မီတာအထိ ရှည်သည်။

မြောက် အမေရိကရှိ ကန်များ၊ မြစ်များ၌ ကျက်စားသည့် ဆူးတောင်ခုံးငါး

နှာရောင်ရှည် ငါးဖောင်ရိုးသည် အားကောင်းသော သွားများဖြင့် ၎င်းအောက်ပေသော ငါးများကို စားသည်။

မျက်မှောက်ခေတ်ငါးများ

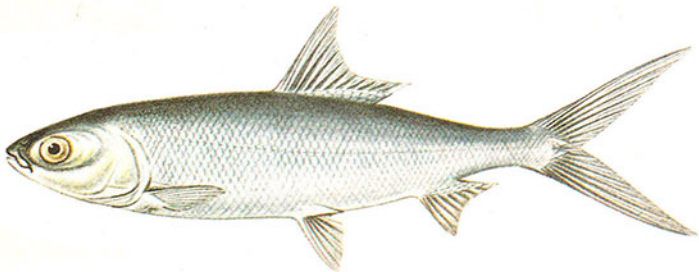
ဤငါးအုပ်စု၏ ယပ်ပုံဆူးတောင်ပါငါးများသည် ငါးများ၏ ဆင့်ကဲဖြစ်စဉ်တွင် အအောင်မြင်ဆုံး ဖြစ်၏။ ၎င်းတို့ကို ကမ္ဘာအနှံ့၌ တွေ့ရပြီး ပုံပန်းအားဖြင့် ‘ဆာလမွန်’ နှင့် ကကတစ်ပုံမျိုးမှ ငါးရှဉ့်မျိုးအထိ ရှိသည်။ အရွယ်အားဖြင့် ကြီးမားသော နေလုံးငါးမျိုးမှ ရေနဂါးကလေးအရွယ်အထိ အမျိုးမျိုးရှိသည်။ ယခုဖော်ပြထားသော ငါးများနှင့် စာမျက်နှာ ၆၉ မှ ၁၀၃ အတွင်းရှိ ငါးအားလုံးသည် ဤငါးအုပ်စုတွင် ပါဝင်သည်။

ငါးသလောက်အုပ်စု

ဤအုပ်စုတွင် ငါးအားလုံးအနက် အပေါများဆုံးနှင့် စီးပွားရေးအရ တန်ဖိုးအရှိဆုံး ငါးများဖြစ်သည့် ငါးသလောက်၊ ‘အင်ကိုဗီ’ ငါးနှင့် ‘ဆာဒင်’ ငါး တို့ ပါဝင်၏။ ဤငါးများတွင် အထက်မေးရိုး တိုသည်။ သွားငုတ်တို သို့မဟုတ် သွားလုံးဝမပါပဲ ရှိသည်။ ၎င်းတို့သည် ရေမျောသက်ရှိနေသော သို့မဟုတ် လိုက်ယင်းဖြစ်စေ၊ ဥချရန်အတွက် ဖြစ်စေ ပင်လယ်ပြင်တွင် အုပ်စုဖွဲ့၍ နှစ်စဉ် ရွှေ့ပြောင်းနေထိုင်တတ်ကြ၏။ ငါးသလောက် အုပ်စုဝင်အားလုံးကို လူတို့က နည်းမျိုးစုံဖြင့် ချက်ပြုတ်စားသောက်ကြသည်။ အကောင် အချို့ကို ငါးစာ၊ တိရစ္ဆာန်အစာအဖြစ် အသုံးပြုသည်။ သင်္ဘောဆေး၊ အရောင်တင်ဆီနှင့် ထောပတ်လုပ်ငန်းများအတွက်လည်း အဆီထုတ်ယူရန် အသုံးပြုသည်။ ပီရူးရှိအင်ကိုဗီနှင့် ဥရောပရှိ ငါးသလောက် လုပ်ငန်းတို့သည် ကမ္ဘာတွင် အရေးအပါဆုံး ဖြစ်၏။

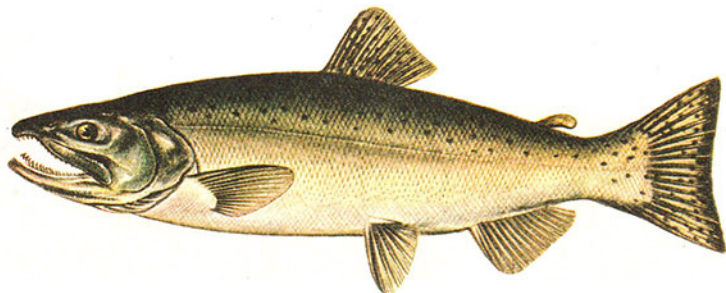
ဤအင်ကိုဗီငါးကလေးသည် ငါးသလောက်ကလေးနှင့် တူသော်လည်း တိရစ္ဆာန်စား အောက်မေးရိုးနှင့်ကြီးသောပါးစပ်ကြောင့် လွယ်ကူစွာ ခွဲခြားသိနိုင်သည်။

ငါးတိန်းသည် ပစိဖိတ်နှင့် အိန္ဒိယသမုဒ္ဒရာတို့၏ ရေနေပိုင်း၌ ကျက် စားသည်။ သို့သော် ဥချရန်အတွက် ကမ်းတွင်းပိုင်းသို့ တက်လာတတ် သည်။ အရေးပါသော စားငါးအဖြစ် ဖိလစ်ပိုင်နိုင်ငံ ပင်လယ် ကမ်းခြေရှိ ငါးမွေးကန်ကြီးများ၌ မွေးမြူကြသည်။

ဆာလမွန်အုပ်စု

‘ဆာလမွန်’ ငါး၊ ‘ထရောက်’ ငါးနှင့် ‘ချား’ ငါးတို့သည် အရသာရှိသောကြောင့် လူသိ များသည်။ ထို့ပြင် ရုန်းကန်တိုက်ခိုက်တတ်သောကြောင့် ငါးများဝါသနာအိုးတိုက် နှစ်ခြိုက်ကြ၏။ ၎င်းတို့သည် ပြသောပါးစပ်နှင့် ကျောဆူးတောင်နောက်ဘက်ရှိ အဆီစ ဆူးတောင်ကြောင့် ထူးခြားနေသည်။ ရေကူးသန်သော ငါး များ ဖြစ်သောကြောင့် ပင်လယ်ပြင်၌သာ အချိန်ကုန်သော်လည်း ငါးရစ်တက်ချိန်တွင် ရေချိုမြစ်များသို့ ဆန်တက် ကြရသည်။ ဥပမာ ဆာလမွန်ငါးဘုရင်သည် မျိုးပွားရန်အတွက် ကနေဒါနိုင်ငံ ‘ယူကုန်’ မြစ်ကို ကိလိုမီတာ ၃၅၀၀ အထိ ဆန်တက်သည်။

မြောက်ပစိဖိတ်သမုဒ္ဒရာရှိ ဆာလမွန်ငါးသည် ဆာလမွန်ငါးအုပ်စုတွင် အကောင်အကြီးဆုံး ဖြစ်သည်။

ငါးသလောက်၊ ဆာလမွန်နှင့် ၎င်းတို့၏မျိုးနွယ်များ

ဤအုပ်စုတွင် မျက်မှောက်ခေတ် ယပ်ပုံဆူးတောင်ပါ ငါးများအနက် ရှေးအကျဆုံးငါးများ ဖြစ်သည့် ငါးသလောက်၊ ဆာလမွန်၊ ‘ပိုက်’ ငါး၊ လျှာရိုးမာငါးနှင့် ‘မော်မိုင်ရစ်’ ငါးမျိုးတို့ ပါဝင်၏။ ဆူးတောင်ပျော့များရှိပြီး တင်ရေယက်တောင်သည် နောက်ဘက် ပိုရောက်နေ၏။ မျိုးစိတ်အချို့ကို ပင်လယ်ရေနက်ပိုင်း၌ တွေ့ရသော်လည်း အများစုမှာ ရေတိမ်ပင်လယ် များနှင့် ရေချိုပိုင်း၌ နေကြ၏။ အများစုသည် အရေးကြီးသော စားငါးများ ဖြစ်၏။

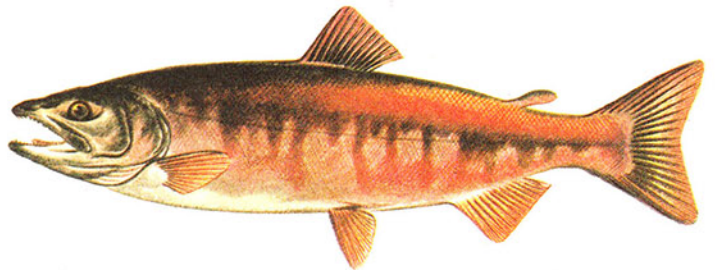
ဆာဒင်ငါးသည် ၂၅ ဆင့်တိမ်တာခန့် ရှည်၏။ မြောက်ပစိဖိတ်ကမ်းရိုးတန်းဒေသ၌ နေသည်။

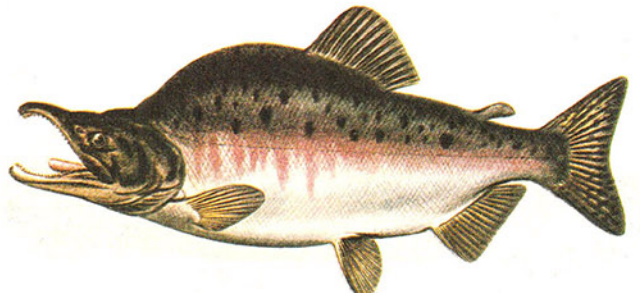
ဤငါးသလောက်ကို ဂျပန်နိုင်ငံအနီး ပင်လယ်ပြင်၌ တွေ့နိုင်သည်။

မြောက်အတ္တလန္တိတ်သမုဒ္ဒရာပြင်တွင် အုပ်စုကြီးများ ဖွဲ့၍ ကူးလူးနေကြသော ငါးသလောက်မျိုး

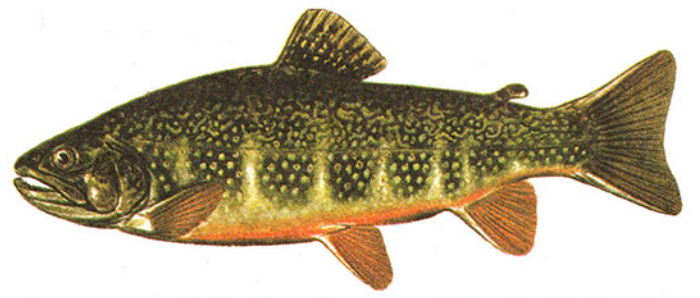
အနီရောင် ဆာလမွန်ငါးသည် ဆာလမွန်နှင့် ထရောက် ငါးများအနက် အရသာအရှိဆုံး ငါးတစ်မျိုး ဖြစ်၏။

မြောက်ပစိဖိတ်သမုဒ္ဒရာတွင် အများဆုံးတွေ့ရသည့် ဆာလမွန်ငါးထီး သည် ငါးရစ်တက်ချိန်တွင် ကျောခုံးလာပြီး မေးရိုးများ ကုပ်လာ၏။

အညိုရောင် ‘ထရောက်’ငါး၏ ဒေသရင်းသည် ဥရောပတောင်ကျ စမ်းများ ဖြစ်သည်။ အရေးပါသော စားငါးနှင့် အပျော်တမ်း များရန်ငါး ဖြစ်သည်။ အခြားဒေသများသို့လည်း တင်ပို့ရသည်။

အမေရိကန် စမ်းချောင်းနေ ထရောက်ငါးသည် မြောက်အမေရိက အရှေ့ပိုင်းရှိ အေးသော မြစ်များ၌ ကျက်စားပွားများ၏။ အညို ရောင် ထရောက်ငါးကဲ့သို့ပင် အခြားဒေသများသို့ တင်ပို့ရ၏။

ဂျပန်နိုင်ငံ၌ ကျက်စားပွားများသော ရေကန်နေထရောက်ငါး

‘ဆာလမွန်’ ငါးနှင့် အမျိုးနွယ်သော ‘အာယု’ ငါးသည် ကျော်ကြား သည့် ဂျပန်စားငါး တစ်မျိုး ဖြစ်သည်။ သက်ကြီးကောင်တို့သည် ပင်လယ်၌ နေထိုင်ပြီး မျိုးပွားရန် မြစ်များသို့ ပြန်လာကြသည်။

သက်တံရောင် ထရောက် ငါး သုံးမျိုး၏ ဒေသ ရင်းသည် မြောက်အမေရိက ဖြစ်သည်။

လျှာရိုးမာငါးများ

လျှာရိုးမာငါးများသည် အပူပိုင်းမြစ်များ၌ နေထိုင်သည့် ရှေးကျသော ငါးအုပ်စုငယ် တစ်ခုဖြစ်၏။ ပါးဟက်ခုံးများ ထိစပ်သည့်နေရာတွင် လျှာနှင့်တူသော အရိုးမာ တစ်ခုပါ ခြင်းကြောင့် ထင်ရှားသည်။ ၎င်းအုပ်စုသည် ဒေသအများအပြားတွင် မျိုးတုံးခဲဟန်ရှိ သော်လည်း ယခုအခါ တောင်အမေရိက အပူပိုင်းဒေသ၊ အာဖရိက၊ အရှေ့တောင်အာရှနှင့် ဩစတြေးလျတိုက်တို့၌ ၎င်းတို့ကို တွေ့နိုင်သေး၏။ ၎င်းတို့၏ကိုယ်သည် အကွက်ဖော် အကြေးခွံများဖြင့် ဖုံးအုပ်နေသည်။ ငါးဖယ်သည် ရှည်လျားသော စအိုဆူးတောင်ကို လှိုင်းတွန့်ပုံ လှုပ်ရှားချက်ဖြင့် ရှေ့ သို့မဟုတ် နောက်ပြန်ကူးခပ်နိုင်၏။ ရေချိုငါးအစစ် များအနက် အကြီးဆုံးလည်းဖြစ်သော ‘ပိရာရကူ’ငါးကို အမေရိကန်မြစ်တွင် တွေ့ရ၏။

အရှေ့တောင်အာရှ ငါးဖယ်ကုန်းသည် လျှာရိုးမာ ငါးတစ်မျိုး ဖြစ်ပြီး ရေမြုပ်နေသော သစ်တုံး များပေါ်သို့ ဥများ ဥချသည်။ ထိုဥများကို အထီးက ကာကွယ်စောင့်ရှောက်သည်။

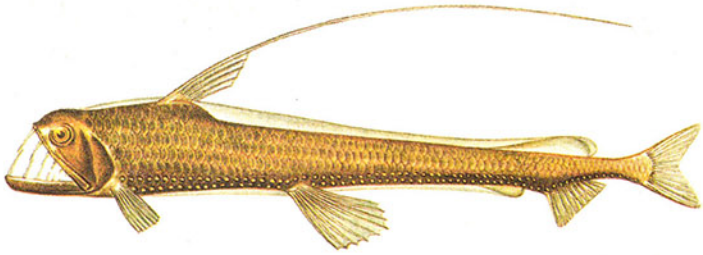
ပါးစပ်ဖြင့် မျိုးပွားသော ‘အာရာဝါနာ’ ငါးကို တောင်အမေရိက မြောက်ပိုင်းရှိ ရေချို၌တွေ့ရ၏။ ၎င်း၏ပါးစပ်ပေါက်သည် ဒေါင်လိုက်နီးပါးဖြစ်ပြီး ပါးပေါ်တွင် အမွေးနှစ်ချောင်း ပါ၏။ ရေထဲမှ ခုန်ထွက်၍ အင်းဆက်ပိုးများကို ဖမ်းနိုင်၏။

‘ကယ်လီဆာ’ ငါး သည် ရှေးကျသော လျှာရိုးမာ ငါး တစ်မျိုး ဖြစ်ပြီး အရှေ့တောင်အာရှမြစ်များ၌ တွေ့ရ၏။

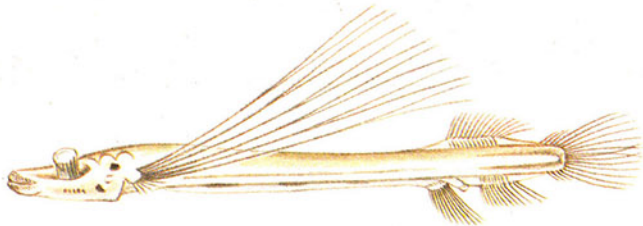
ကြီးမားသော 'ပိရာရုကူ' ငါးသည် ၃.၅ မီတာအထိ ရှည်၏။ အဆုတ်ဖြစ်သော စည်ဖောင်းမှ လေကိုမှုတ်ထုတ်သည့်အခါ ကျယ်လောင်စွာ မြည်၏။

ရေအနက် မီတာ ၅၀၀ မှ ၂၃၀၀ ခန့် တွေ့ရသော မြေပွေးငါး၏ ဝမ်းဗိုက်တွင် အလင်းထုတ်အင်္ဂါများ ပါသည်။ ချွန်သောသွားများလည်း ရှိသည်။ မိမိထက်အရွယ်ကြီးသော ငါးများကို မျိုချနိုင်သည်။

ဆင်နွှာမောင်းငါးသည် အာဖရိကတိုက်ရှိ ခိုင်ယာမြစ်တွင်း၌ နေ၏။ ရှိသော ရေအောက်ကြမ်းပြင်ရှိ တိမ္ပီးနှင့် အင်းဆက်သားလောင်းများကို ရှာဖွေ စား၏။ အလင်းထုတ်အင်္ဂါ များကြောင့် မှောင်သောရေထဲ၌ သွားလာနိုင်၏။

ခေါင်းချောငါးသည် မြေပွေးငါးမျိုးနွယ် ဖြစ်၏။ ရိုးတံပါ မျက်လုံးနှင့် ဆန့်တန်းနေသော ရင်ရေယက်တောင်များ ပါ၏။

'ပိုက်' ငါးသည် ရေပေါက်ပင်များကြားမှနေ၍ သွားချွန်များဖြင့် ငါးများကို ကိုက်ဖြတ်စား၏။ မြောက်အမေရိက၊ ဥရောပ၊ အာရှမြောက်ပိုင်းတို့၌ တွေ့ရပြီး အရွယ်ကြီးသော ပိုက်ငါးသည် ဘဲနှင့် ရေနံတိုက်သတ္တဝါများကိုပင် စားနိုင်သည်။

မုတ်ဆိတ်ပါးစပ်ငါးသည် ပင်လယ်ရေနက်နေ ငါးများအနက် ဦးရေအများဆုံး ငါးတစ်မျိုးဖြစ်သည်။ အလင်းထုတ်အင်္ဂါ ပါသည်။

အာဖရိက ငါးလိပ်ပြာတွင် ထင်ရှားသော ဆူးတောင်များနှင့် အစင်းကြောင်းများ ပါသည်။ ညအချိန်၌ ရေမှ ခုန်ထွက်၍ အင်းဆက်များကို ဖမ်းယူ၏။

မီးအိမ်ငါးနှင့် ငါးပလွေ

မီးအိမ်ငါးများသည် နေဘက်တွင် အပူပိုင်း ရေနက်ဒေသများ၌နေပြီး ညဘက်တွင် ရေမျက်နှာပြင်သို့ ဆန့်တက်၍ အထက်အောက် ရွှေ့ပြောင်းကြသည်။ ဦးခေါင်းနှင့်ကိုယ်တွင် အလင်းထုတ်အင်္ဂါများ ရှိသည်။ မျိုးတူငါးချင်းကို ခွဲခြားနိုင်ရန်အတွက် အမများ၌ သီးသန့်အလင်းတန်းများ ရှိသည်။ ထို့ကြောင့် ငါးရစ်တက်ချိန်တွင် မျိုးတူအထီးက

မျိုးတူအမကို ရှာဖွေမိတ်လိုက်နိုင်သည်။ မီးအိမ်ငါးများတွင် လေစည်ဖောင်းများ မပါချေ။ ငါးပလွေများသည် ရေတိမ်ပိုင်း၌ နေသည်။ တခါတရံ ရေအောက်ကြမ်းပြင်၌ တစ်ပိုင်းနစ်မြုပ်လျက် တင်ရေယက်တောင်ဖြင့် ထောက်၍ နားနေကြသည်။ ကိုယ်ပေါ်ရှိ အမှတ်အသားများသည် ဘေးပတ်ဝန်းကျင်နှင့် လိုက်ဖက်စွာ ရှိ၏။

မီးအိမ်ငါး၏ ဝမ်းဗိုက်တွင် အလင်းထုတ်အင်္ဂါ အတန်းလိုက် စီလျက် ပါသည်။

ဤငါးပလွေသည် အင်ဒိုပစိတ်ရေတိမ်ပိုင်း၌ နေ၏။

ငါးကြင်းငါးသိုင်းမျိုး၊ချာရာဆင်ငါးနှင့်ငါးရူမျိုးများ

ငါးကြင်းငါးသိုင်းမျိုးရင်းနှင့် ‘ချာရာဆင်’ ငါး၊ လျှပ်စစ်ငါးရှဉ့်၊ ငါးခူမျိုးနှင့် ငါးသလဲထိုးမျိုးတို့သည် မျိုးစဉ်တူများ ဖြစ်ကြ၏။ ငါးခူမျိုး အချို့မှလွဲ၍ ၎င်းတို့အားလုံးသည် ရေချို၌ နေကြ၏။ ၎င်းတို့ကို ဩစတြေးလျနှင့် အန္တာတိကမူ အပတ်ကြီးတိုင်းတွင် တွေ့ရ၏။ ၎င်းတို့သည် ပုံအမျိုးမျိုး ကွဲပြားကြသော်လည်း အားလုံးတွင် တင်ရေယက်တောင်သည် ရင်ရေယက်တောင်၏ နောက်ဘက်ပိုင်း ခပ်လှမ်းလှမ်းသို့ ရောက်နေ၏။ ထို့ပြင် အရိုးငယ်များဖြင့် ပြုလုပ်ထားသော အာရုံခံအင်္ဂါလည်း ပါ၏။ ၎င်းအင်္ဂါများသည် ကျောရိုး၏ အရိုးမှ ပြုပြင်ထားသော အရိုးကွင်းဆက် တစ်ခုဖြစ်သည်။

ငါးကြင်းငါးသိုင်းမျိုးရင်း

ဤမျိုးရင်း၏ မျိုးစိတ် ၁၅၀၀ ခန့်သည် နိုင်ငံအများစု၏ ရေချိုပိုင်း၌ နေထိုင်၏။ ခြင်စားငါး၊ ‘ချပ်’ ငါးများ၊ ငါးခုံးမမျိုး၊ ‘ဒေ’ ငါး၊ ‘ဗလီ’ ငါး၊ ‘ဗရင်း’ ငါး၊ ‘ဗစ်တာလင်’ ငါးတို့၌ အမည်အမျိုးမျိုးဖြင့် လူသိများသည်။ ၎င်းတို့သည် အပင်ငယ်များကို စားသည်။ သွား

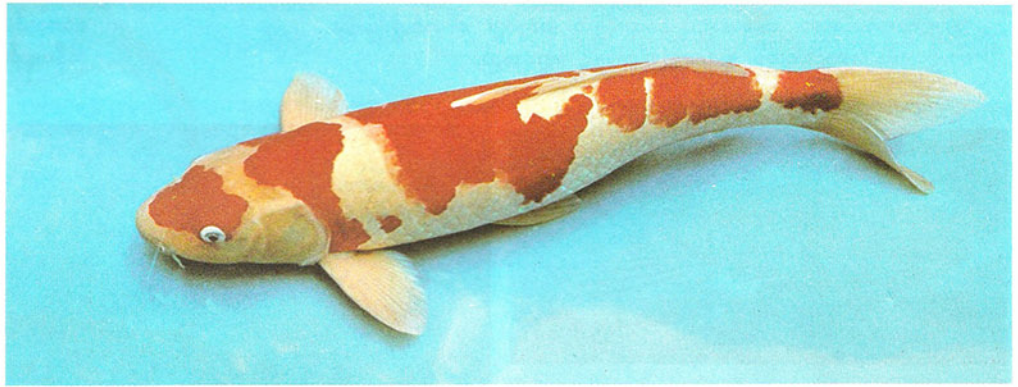
မရှိသော မေးရိုးများကို ရွှေ့ဘက်သို့ထုတ်ပြီး အစာစုပ်ယူသည်။

ငါးကြင်း ငါးသိုင်းမျိုးများကို တရုတ်နိုင်ငံ၌ အစာအဖြစ်လည်းကောင်း၊ အလှမွှေးအဖြစ်လည်းကောင်း တန်ဖိုးထားခဲ့ကြသည်မှာ နှစ်ပေါင်း ၂၅၀၀ ခန့်ပင် ကြာပြီ။ ဂျပန်တို့သည် တန်ဖိုးကြီးသော ရောင်စုံ ‘နီရှီကီ’ခေါ် ငါးကြင်းငါးသိုင်း အမျိုးမျိုးကို မွေးမြူ၍ ပန်းခြံထဲရှိရေအိုင်များတွင် တန်ဆာဆင်ကြသည်။ ဥရောပနှင့် မြောက်အမေရိကတွင် ရေလုပ်သားများသည် ခြင်စားငါးမျိုးကို အစာတပ်၍ ငါးကြင်းငါးသိုင်းမျိုး ငါးများကို ဖမ်းကြသည်။

ထိုအုပ်စုဝင် အခြားငါးများတွင် ထူးခြားသော မျိုးပွားနည်း ရှိသည်။ ဥပမာ ဗစ်တာလင်ငါးသည် ရေချိုယောက်သွား၏ အခွံတွင်းသို့ ဥထားသော ဥမှ အကောင်ပေါက်လာသည် (စာမျက်နှာ ၂၁) ။ ငါးကြင်း ငါးသိုင်းမျိုးရင်းဝင် လူသိအများဆုံးငါးမှာ ရွှေငါးများ ဖြစ်သည်။ ရွှေငါးသည် ကမ္ဘာတွင် လူကြိုက်အများဆုံး အလှမွှေးငါးနှင့် ရေအိုင်နေ ငါးများ ဖြစ်သည်။

မျိုးပွားရန်အတွက် အရောင်တောက်ပနေသော ဂျပန်ဒေငါး

အနီနှင့် အဖြူရောင်ပါသော နီရှီကီ ငါးကြင်းငါးသိုင်းမျိုးကို အလှမွှေးကြသည်။ တန်ဖိုးကြီးသော်လည်း ၎င်းငါးသည် အသက် ၁၀၀ ကျော် နေနိုင်သောကြောင့် ရင်းနှီးမြှုပ်နှံမှုမှာ ရေရှည်တွင် အကျိုးရှိသည်။

နှင်းဆီ ဗစ်တာလင်ဂျပန်ငါး

တောင်ပိုင်းဒေသရှိ ဂျင်ပုံပါးစပ်ပါ ခြင်စားငါး

အပင်စား ဂျပန်ချပ်ငါး

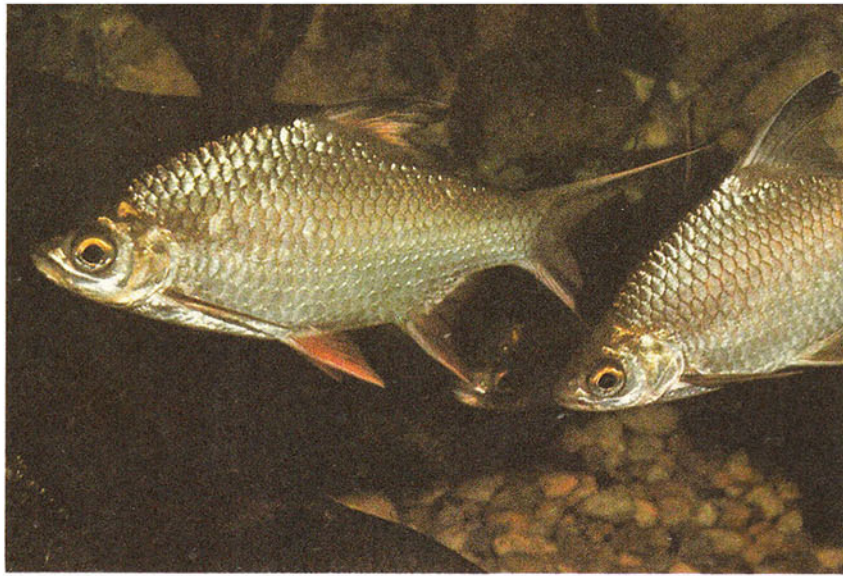
ငွေရောင်ခေါင်းပွ ငါးကြင်း ငါးသိုင်းမျိုး၏ ဒေသရင်းမှာ တရုတ်နိုင်ငံ ဖြစ်သည်။

ငယ်ရွယ်သော ဤငွေရောင်ငါးကြင်း ငါးသိုင်းမျိုး၏ ဒေသရင်းမှာ တရုတ်နိုင်ငံ ဖြစ်သည်။

အစင်းပါ ငါးခုံးမကို ဆူပတ္တရာနှင့် ဘော်နီယိုကျွန်း၌ တွေ့ရသည်။ လူကြိုက်များသည့် အလှမွှေးငါး ဖြစ်၏။

အရောင်တောက်သော ငါးခုံးမသည် နှစ်သက်ဖွယ် အလှမွေး ငါးတစ်မျိုးဖြစ်ပြီး စား၍လည်း ကောင်းသည်။ အရွှေတောင်အာရှ၌ တွေ့ရသည်။

သေးငယ်သော်လည်း ရန်လိုသည့် ငါးမန်းနီ။ အကောင်၏ ပုံသဏ္ဌာန်နှင့် အနီရောင်အမြီးကြောင့် ထိုအမည် တွင်၏။

အပေါ်ပုံတွင် အရောင်ပျော့သော ‘ချပ်’ ငါးအထီးကို မိတ်လိုက်ရောင်သွေးဖြင့် တွေ့ရပြီး အောက်ပုံတွင် အမကို တွေ့ရသည်။ ၎င်းတို့သည် ဂျပန်မြစ်များ၌ နေ၏။

ရွှေဝါငါးကြင်း၏ ဒေသရင်းမှာ တရုတ်နိုင်ငံဖြစ်၏။ စားသုံးနိုင်သော ငါးတစ်မျိုးဖြစ်၏။ ၎င်းကို ဥရောပနှင့် မြောက်အမေရိကသို့ တင်ပို့ပေးသည်။ ၎င်းသည် အောက်ဆီဂျင် နည်းသောရေတွင် နေနိုင်ပြီး အနှစ် ၄၀ အထိ အသက်ရှင် နိုင်၏။

ရေအောက် ကြမ်းပြင် အနီးတွင် ချပ် ငါးအုပ်စုတစ်ခု လေးတွဲစွာ ရေကူးနေကြပုံ။ ရေထဲသို့ ဝင် ရောက် လာ သော အ လင်း ကို ၎င်းတို့ကိုယ်က အရောင်ပြန်၏။

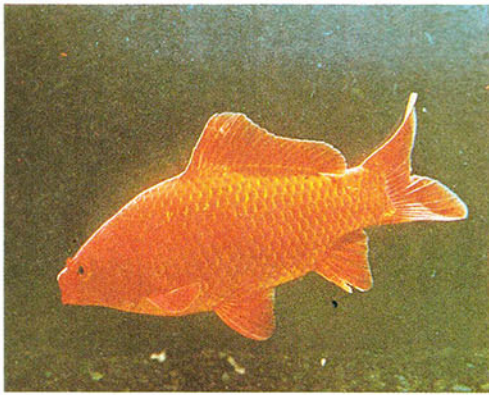
ရွှေငါး

အာရှတိုက်အရှေ့ပိုင်းနေ ရွှေငါးကို နှစ်ပေါင်း ၁၀၀၀ လောက်က တရုတ်နိုင်ငံတွင် ပထမဆုံးစတင်၍ အလှမွေးခဲ့သည်။ ထိုအချိန်မှစ၍ ကမ္ဘာအနှံ့အပြားတွင် အလှမွေးလာခဲ့ကြသည်။ ရွှေငါးဟူသောအမည်နှင့် လိုက်ဖက်ခြင်းမရှိသည့် စိမ်းညိုရောင် သို့မဟုတ် မီးခိုးရောင်ဖြစ်နေသည်။ ရာစုနှစ်ပေါင်းများစွာ ရွေးချယ်ပျိုးစပ်ခဲ့ကြခြင်းကြောင့် ရွှေရောင်၊

အမည်းရောင်၊ အဖြူနှင့်ငွေရောင်များ ရလာသည်။ ပုံပန်းသဏ္ဌာန်လည်း အမျိုးစုံပြောင်းလဲလာသည်။ပမာအားဖြင့် ပဝါအမြီးရွှေငါး၏ အမြီးမှာရှည်၍ အောက်သို့ ပုံကျနေသည်။ ခြင်္သေ့ခေါင်း ရွှေငါး၏ခေါင်းသည် ဖောင်းကားနေသည်။ ကြယ်တာရာရွှေငါးသည် မျက်လုံးပြူးသည်။ ဤငါးအားလုံးသည် အလွန်တန်ဖိုးကြီးသည်။

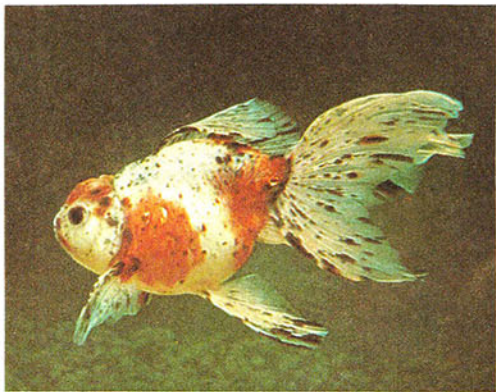
ပဝါအမြီး သို့မဟုတ် အနားတွန့်အမြီးရှိ ရွှေငါး

ရွှေငါးရိုးရိုး

မှန်ပြောင်းမျက်လုံးရှိသော အနက်ရောင်ရွှေငါးမျိုး

‘ကာလီကိုအိုရန်ဒါ’ ရွှေငါး

ကြယ်တာရာရွှေငါး

ပုလဲရောင်အကြေးခွံရှိ တရုတ်ရွှေငါး

‘ချပ်ကင်’ ခေါ် တရုတ်ရွှေငါး

တရုတ်နိုင်ငံမှ ကျောဆူးတောင်မဲ့ငွေရောင်ရွှေငါး

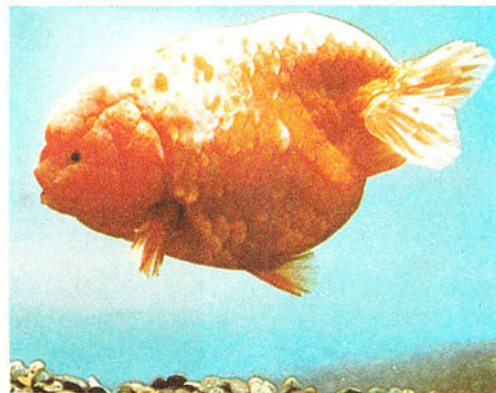
ခေါင်းမြီးရွှေငါး

‘ဟာနာဘူဆာ’ ခေါ် ဂျပန်ရွှေငါးတွင် အသားပတ် ပန်းပွားနှစ်ခုသည် နှာပေါက်မှ ထွက်နေသည်။

‘ဆိုင်ဗွန်ဂျီ’ ခေါ် တရုတ် ရွှေငါးတွင် လှပသော အပြာသွေးပါသည်။

ခြင်္သေ့ခေါင်းရွှေငါး

ငါးသလဲထိုးမျိုး

‘ချာရာဆင်’ ငါး၊ ငါးကြင်း ငါးသိုင်းမျိုးငါးတို့နှင့် အမျိုးနွယ်သည်။ အများအားဖြင့် သေးသွယ်၏။ ညထွက်ကျက်စားလေ့ရှိသည်။ အာရှဥရောပနှင့် အာဖရိကရှိ စမ်းချောင်း များ၊ ကန်များ၊ ရွှံ့အိုင်များ၏ အောက်ခြေတွင်နေသည်။ မျက်စိသေးငယ်သည်။ အရေ ပြားကို အကြေးခွံကလေးများဖြင့် ဖုံးထားသည်။ ‘ကူလီ’ နှင့် ‘ကလောင်း’ ငါးသလဲထိုး တို့သည် လူကြိုက်များသော အလှမွေးငါးများ ဖြစ်၏။ ၎င်းတို့သည် ငါးမွေးကန်၏ မှန်နှင့် ရေမော်ပင်တွင် ကပ်နေသော အလွန်သေးငယ်သည့် ‘အယ်လဂျီ’ များကို ရှင်းလင်းပေး၏။ ‘ရာသီတွက်ငါး’ ခေါ် ငါးသလဲထိုးတစ်မျိုးသည် ရာသီဥတုကို ခန့်မှန်းနိုင်သည်။ လေမိအား ကျဆင်း၍ လေမုန်တိုင်းကျလုနီးအချိန်တွင် ထိုငါးသည် ယောက်ယက်ခတ်နေတတ်၏။

ဂျားဗားနှင့် ဆူမတ္တရာမှ ကူလီငါးသလဲထိုးသည် ခန္ဓာကိုယ်ကို သဲထဲတွင် နှစ်မြှုပ်ထားပြီး ညအခါမှ အစာရှာထွက်သည်။

ဥရောပနှင့် အာရှအနောက်ပိုင်းတွင် တွေ့ရသော ရာသီတွက်ငါး

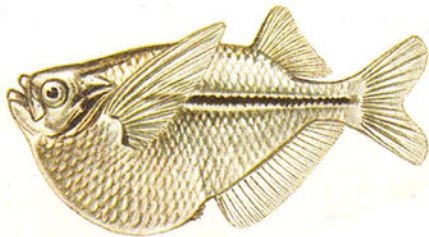
ချာရာဆင်ငါး

တောင်အမေရိကနှင့် အာဖရိက ရေချိုဒေသများ၌သာရှိ၏။ ငါးအလှမွေးသူများ အဖိုး ထားကြသည့် အရောင်တောက်ပလှသော ‘တက်ထရာ’ မျိုးမှသည် ကြောက်စရာကောင်း သော ‘ပိုင်ရန်ဟာ’ မျိုးအထိ ပါဝင်သည်။ ပိုင်ရန်ဟာသည် သွေးထွက်သံယိုဖြစ်နေသော လူ၊ မြင်း တို့ကိုပင် တိုက်ခိုက်နိုင်သည်။ သွေးဆာနေသော ပိုင်ရန်ဟာအုပ်သည် ချွန်ထက် သော သွားများဖြင့် ၎င်းတို့၏ အစာကို မိနပ်ပိုင်းအတွင်း အရိုးကျအောင် ကိုက်ဖြတ် စားပစ် နိုင်သည်။

အခြား ချာရာဆင်တို့သည် ခုန်ပျံကျော်လွှားနိုင်သည်။ ရေဖျန်းချာရာဆင် အထီး နှင့်အမ တို့သည် ဥချရန်အတွက် သစ်ရွက် သို့မဟုတ် ကျောက်ဆောင်ထက်သို့ ရေထဲမှ ခုန်တက်သည်။ ထို့နောက် အထီးကဥများကို စိုစွတ်နေစေရန် မိမိအမြီးဖြင့် အချိန်မှန်မှန် ရေဖျန်းပေးသည်။ ငါးမွန်သည် ဥမှပေါက်ပြီး ရေထဲသို့လျှောဆင်းသွားသည်အထိ ဤသို့ ပြုလုပ်ပေးသည်။ ပုဆိန်ခေါင်းငါးကမူ ၎င်း၏ ရေယက်တောင်ကို ရေတွင် ရိုက်ခတ်ပြီး လျှောစီးနိုင်သည်။

တောင်အမေရိက အမေရန် မြစ်ဝှမ်း တွင် တွေ့ရသော ရေဖျန်း ချာရာဆင်

တောင်အမေရိက အပူပိုင်း ရေချိုတွင် တွေ့ရသော ပုဆိန်ခေါင်းငါး

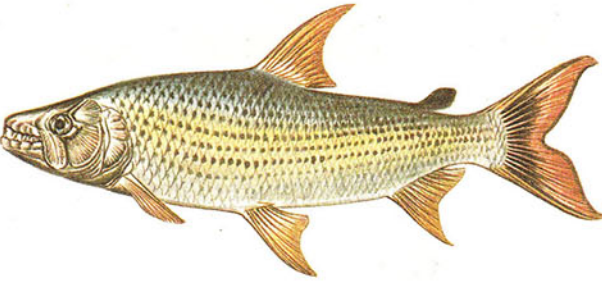
စမ်းချောင်းများတွင် တွေ့ရသော နူးညံ့သည့် ငါးသလဲထိုးမျိုး

မြစ်များ၊ ရေအိုင်များ၏ ရွှံ့အောက်ခြေတွင် တွေ့ရသော ငါးသလဲထိုးမျိုး

ဘော်နိုယိုနှင့် ဆူမတ္တရာတွင် တွေ့ရသော ကလောင်းငါးသလဲထိုး

အာဖရိကကျားငါးသည် ပိုင်ရန်ဟာငါးကဲ့သို့ ရက်စက်သော အသေသတ် သတ္တဝါဖြစ်သည်။ အာဖရိကအပူပိုင်းဒေသရှိ ကန်များတွင် နေသည်။

နီယွန် မီးလင်းငါးဟု ခေါ်ခြင်းမှာ ရေထဲတွင် နီယွန်မီးကဲ့သို့ အလင်းရောင် ထွက်ခြင်းကြောင့် ဖြစ်သည်။

အာပရိကတိုက် ဇိုင်ယာမြစ်ဝှမ်းတွင် တွေ့ရသော လူသိများသည့် အလှမွေးငါး။ အမြီးဆူးတောင်၏ အလယ်ဆူးတံများသည် အထူးသဖြင့် အထီးများတွင် ရှည်ထွက်နေသည်။

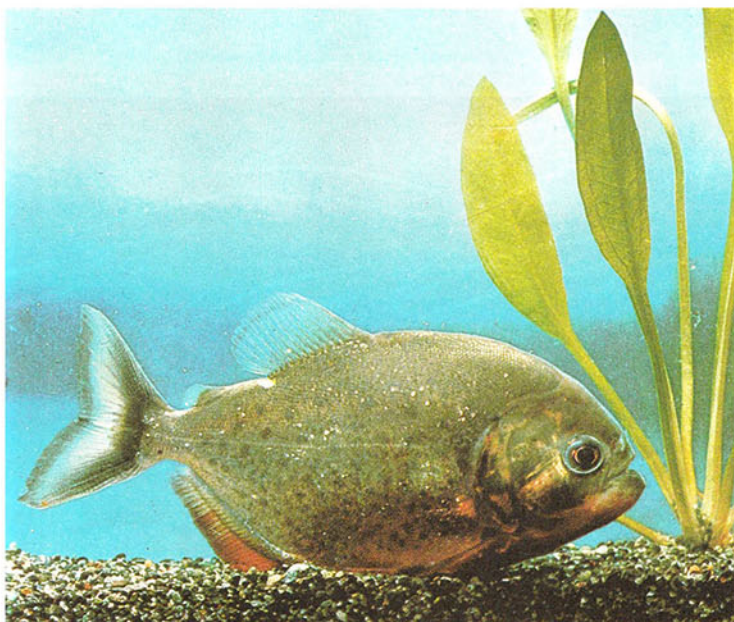
အာပရိက 'ချာရာဆင်' ငါး

တောင်အမေရိကရှိ ပန်းရောင်အမြီးပါ ချာရာဆင်ငါး

တောင်အမေရိကမှ ကျော်ကြားသော အလှမွေး မီးလျှံငါး

အနီရောင် 'ပိုင်ရန်ဟာ' ငါးသည် အုပ်စုလိုက်နေ၏။ ဆင်တိမိတာ ၃၀ သာ ရှည်သော်လည်း အလွန်ကြောက်မက်ဖွယ် ကောင်းသော အသေသတ်ငါး ဖြစ်သည်။ တောင်အမေရိကမြောက်ပိုင်းတွင် တွေ့ရ၏။

လျှပ်စစ်ငါးရှဉ့်

တောင်အမေရိကမြောက်ပိုင်း ရေချိုဒေသတွင် တွေ့ရ၏။ ချာရာဆင်နှင့် မျိုးနွယ်သည်။ အမြီးဆူးတောင်ရှည်ကို လှိုင်းကဲ့သို့ တွန့်လိမ့်၍ ကူးသည်။ ကိုယ်ပေါ်တွင် လျှပ်ထုတ်အင်္ဂါ ရှိသောကြောင့် လျှပ်စစ် ငါးရှဉ့်ဟု ခေါ်သည်။ လျှပ်စစ်အား ဗို့ ၆၀၀ အထိ ထုတ်နိုင်သည်။ မိမိကိုယ်ကို ကာကွယ်ရန်နှင့် သားကောင်ကို ထုံသွားစေရန် ၎င်းလျှပ်ထုတ် အင်္ဂါကို အသုံးပြုသည်။ ၁ မီတာခန့် ဝေးသော နေရာရှိ ဖားကို သတိမေ့အောင် လုပ်နိုင်သည်။ နောက်ကျနေသော ရေတွင် လမ်းရှာရာ၌လည်း လျှပ်စစ်အား အနည်းငယ်ကို သုံးသည်။

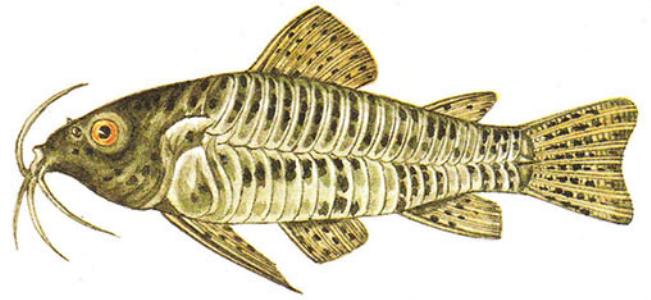

လျှပ်စစ်ငါးရှဉ့်

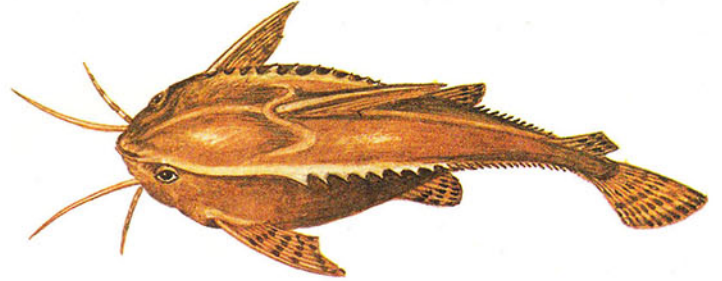
ငါးခူမျိုး

မျိုးစိတ်ပေါင်း ၁၅၀၀ ကျော်ရှိသည်။ အကောင်အချို့သည် ပင်လယ်တွင် နေသော်လည်း အများစုကို အပူပိုင်း ရေချိုဒေသ၌ တွေ့ရ၏။ ငါးခူမျိုးတို့သည် ခေါင်းကြီးပြီး နှုတ်ခမ်းတဝိုက်တွင် အာရုံခံနိုင်သော အမွှေးရှည်များရှိသည်။ ထိုအမွှေးတွင် ရသာဖုများ ရှိသဖြင့် နောက်နေသော ရေထဲ၌ပင် အစာရှာနိုင်သည်။

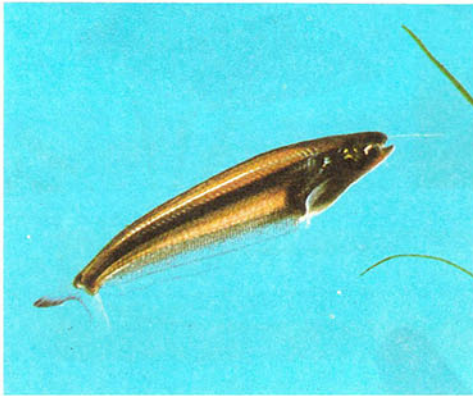
ယေဘုယျအားဖြင့် အကြေးခွံမရှိ။ သို့သော် တောင်အမေရိကရှိ အကောင်အချို့တွင် တခုနှင့်တခု ထပ်၍နေသော အရိုးမာပြားများဖြင့် ကိုယ်ကို ဖုံးထားသည်။ အကောင်အချို့တွင် အန္တရာယ်ပြုနိုင်သော အဆိပ်ပါသည့် လှံသွားစွယ် ဆူးများရှိ၏။ လျှပ်စစ်ငါးခူတစ်မျိုးသည် ဗို့ ၄၅၀ ရှိသော လျှပ်စစ်အားကိုပင် ထုတ်နိုင်သည်။ ၎င်းငါး၏ အရေပြား အောက်ဘက်ရှိ ကြွက်သားတစ်ရှူးတို့သည် လျှပ်ထုတ်အင်္ဂါအဖြစ် ပြောင်းလဲဖြစ်ပေါ်နေသည်။ အခြားမျိုးစိတ်တို့၏ စွမ်းရည် အမျိုးမျိုးမှာ အပိုလေ့ရှိအင်္ဂါဖြင့် လေ့ရှိနိုင်ခြင်း၊ မြေပေါ်တွင် လျှောက်နိုင်ခြင်း၊ ညည်းသံ ပြုနိုင်ခြင်းတို့ ဖြစ်သည်။ ဆူဖြိုးသောအသားကြောင့်လည်း စား၍ကောင်းသည်။

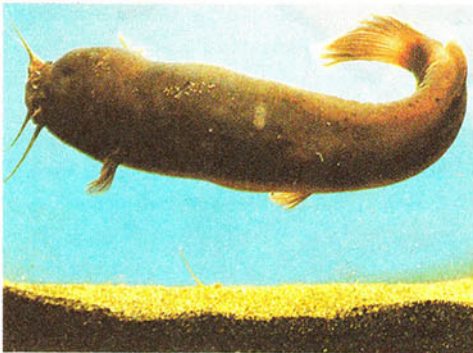
တောင်အမေရိကတွင်တွေ့ရသော အကြေးချပ်ဖုံး ငါးခူမျိုး။ ကျောဆူးတောင်၊ ရင်ရေယက်တောင်၊ အဆီဆူးတောင်များ၏ရှေ့တွင် အဆိပ်ဆူးများ ရှိသည်။

အသံမြည်ငါးခူသည် တောင်အမေရိက အပူပိုင်း ဒေသမှ အကြေးချပ်ဖုံး ငါးခူမျိုး ဖြစ်သည်။

အရှေ့တောင်အာရှရှိ ဖန်သား ငါးခူ မျိုးသည် ထုတ်ချင်းပေါက် မြင်နိုင်သော ငါး ဖြစ်၏။

အာဖရိကအပူပိုင်း၌ တွေ့ရသော လျှပ်စစ်ငါးခူ

တောင်အမေရိကရှိ စုပ်ပါးစပ်ပါ ငါးခူမျိုးသည် အလှမွှေးကန်များ သန့်ရှင်းရေးအတွက် အသုံးဝင်သည်။

တောင်အမေရိက၏ အကြေးချပ်ဖုံး ငါးခူအသေးစား။စွဲမက်ဖွယ် ပုံပန်းရှိပြီး အလှမွှေးကန်ကို သန့်ရှင်းပေးနိုင်သော အလှမွှေးငါးမျိုး ဖြစ်သည်။

အင်ဒိုနီးရှားဒေသရှိ ကမ္ဘြဲမအေ ငါးခူများ၏ ထင်ရှားသော အစင်းများက ငါးအုပ်၏ အန္တရာယ်ကို သတိပေးနေသယောင် ရှိ၏။ ကျောနှင့် ရင်ရေယက်တောင်ဆူးများတွင် အဆိပ်ရှိသည်။ စူးမိလျှင် နာကျင်ပြီး အနာကျက်ခဲသည်။

ငါးရှဉ့်များ

ငါးရှဉ့်အစစ်မျိုးစိတ်ပေါင်း ၃၅၀ ကျော်အနက် အများစုသည် ပင်လယ်၌နေသည်။ အနည်းငယ်သာ ရေချိုတွင် ကျက်စားသည်။ ငါးရှဉ့်တို့တွင် ရှည်လျားသောကိုယ်ရှိပြီး ကျောဆူးတောင်၊ ဓာတ်ဆူးတောင်နှင့် အမြီးဆူးတောင်တို့မှာ တဆက်တည်းဖြစ်နေသည်။ ထို့ကြောင့် ကျောက်ဆောင် အကြွေအကြားနှင့် ရေအောက်ရှိတွင်းများ၌ အလွယ်တကူ ဝင်ထွက်သွားလာနိုင်သည်။

များသောအားဖြင့် နေ့ဘက်တွင် နား၍ ညအချိန် အစာရှာထွက်သည်။ 'မော်ရေး'နှင့် 'ကွန်ဂါ' ငါးရှဉ့်တို့သည် ကြောက်စရာကောင်းသော သားစားကောင်များ ဖြစ်သည်။ ဥယျာဉ်ငါးရှဉ့်မျိုးမှာ အစာလောဘ မကြီးကြချေ။ ငါးရှဉ့်မျိုးစိတ် အချို့သည် အဖိုးတန် သော စားငါးဖြစ်သည်။

ဂျပန်နိုင်ငံမြစ်များတွင် တွေ့ရသည့် ငါးရှဉ့်သည် ဥရောပနှင့် မြောက်အမေရိကငါးရှဉ့်တို့နှင့် အမျိုးအလွန်နီးစပ်သည်။

မြောက်ပစိဖိတ်သမုဒ္ဒရာ သမပိုင်း ရေတိမ်အရပ်၌နေသော ကွန်ဂါ ငါးရှဉ့် အကောင်ငယ်သည် ဆင်တိမိတာ ၉၀ သာ ရှည်သည်။ ပိုကြီးသော အကောင်များသည် ၂.၅ မီတာအထိ ရှည်သည်။

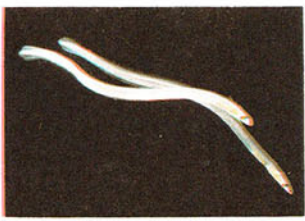
အင်ဒိုပစိတ်ဒေသ သန္တာကျောက်တန်းကြားရှိ တွင်းထဲမှ ထွက်လာသည့် မော်ရေး ငါးရှဉ့်။ ငါးရှဉ့်သည် ပုစွန်ဆိတ်နှင့် ပူးတွဲနေထိုင်ပြီး ကိုယ်ပေါ်ရှိ ကပ်ပါးများကို ပုစွန်ဆိတ်က ရှင်းပေးသည်။ ငါးရှဉ့်က ပုစွန်ဆိတ်ကို ကာကွယ်မှု ပေးသည်။

အစာရှာရန်အတွက် သဲတွင်းများအတွင်းမှ ခေါင်းပြုနေကြသော ဥယျာဉ် ငါးရှဉ့်သုံးကောင်။ အနှောင့်အယှက်ရှိလျှင် တကောင်လုံးငုပ်လျှိုးသွားကြသည်။

ရေချိုငါးရှဉ့်များ

ရေချိုငါးရှဉ့်များ မည်ကဲ့သို့မျိုးပွားကြသနည်းဟူသော အချက်ကို ယခုတိုင် မသိရသေးပေ။ အရွယ်ရောက် ငါးရှဉ့်တို့သည်မျိုးပွားရန်အတွက် ပင်လယ်သို့ ပြန်ဆင်းကြကြောင်း ကိုမူ သိထားပြီး ဖြစ်သည်။ ငါးရှဉ့်ပေါက်များ ဖြစ်လာသည့်အခါ၌လည်း ပင်လယ်ကိုခွန်၍ ရေချိုသို့ ဆန်တက်ကြလေသည်။ ငါးရှဉ့်၏လိင်အင်္ဂါကို မမြင်ရချေ။ ၂၀ ရာစု စောစောပိုင်းတွင် ဥရောပငါးရှဉ့်သည် 'ဆာဂါဆို' ပင်လယ်၌ ဥချရန်အတွက် အတ္တလန္တိတ်သမုဒ္ဒရာ ကိုဖြတ်၍ ကိလိုမီတာ ၇၀၀၀ ခရီးကို ခုခံခဲ့ရကြောင်း ဒိန်းနစ်သိပ္ပံပညာရှင် တစ်ဦးက တွေ့ရှိခဲ့သည်။ သားလောင်းများသည် ပင်လယ်ကူး ရေစီးကြောင်းအတွင်း၌ မျောပါ၍ ဥရောပတိုက်သို့ ရောက်အောင် ၃ နှစ်ကျော်လာခဲ့ရသည်။ ဥရောပကမ်းရိုးတန်းအနီးတွင် ငါးရှဉ့်ပေါက်လာပြီး ရေချိုမြစ်ချောင်းများတွင် ဝင်ရောက်ကာ ပင်လယ်သို့ နောက်ဆုံး ခရီးအဖြစ် ပြန်မဆင်းမီ ၁၈ နှစ်ကြာနေထိုင်သည်။ အလားတူ ခရီးရှည်ကူးသော ငါးရှဉ့်မျိုးများကို ပစိဖိတ်သမုဒ္ဒရာ၌လည်း တွေ့ရသည်။

ပင်လယ်မှ မူရင်းဒေသရေချိုသို့ အပြန် ခရီး ဆန် တက် နေ သော ငါးရှဉ့် ပေါက်ကလေးများ

ရေချိုငါးရှဉ့်၏ သစ်ရွက်ဖတ်နှင့် တူသည့် အရောင်မဲ့ သားလောင်း။ သွေးထဲ၌ သွေးနီဥ မပါချေ။

အင်ဒိုနီးရှား အရှေ့ပိုင်းတွင် ကျက်စားသော လှပသည့် မော်ရေးငါးရှဉ့်ပု တစ်မျိုး

အင်ဒိုပစိတ်ဒေသရှိ အဖြူရောင် ပိုက်ကွက်ကလေးများ ပါသည့် မော်ရေး ငါးရှဉ့် တစ်မျိုး

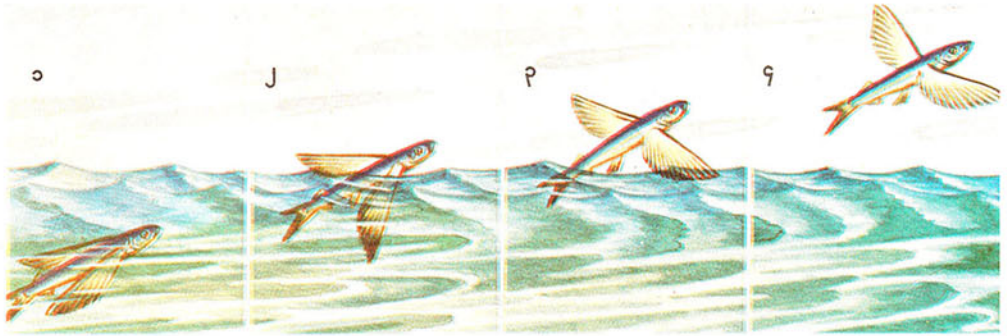
ငါးပျံနှင့် ၎င်းတို့၏ မျိုးနွယ်များ

ငါးပျံနှင့် ၎င်းတို့၏မျိုးနွယ်များသည် အပူပိုင်းနှင့် သမပိုင်းပင်လယ်များ၌ ကျက်စားသည်။ အနည်းအကျဉ်းသာ ရေချို၌ နေသည်။ ရေမျက်နှာပြင်နှင့် ကပ်လျက်ကူးကြပြီးနောက် အားကောင်းသောအမြီး၏ အောက်ခွံဖြင့် ထောက်ကန်၍ ရေထဲမှ ခုန်ထွက်သည်။ တောင်ပံနှင့် တူသော ဆူးတောင်များကို ဖြန့်ကားလျက် လေဟုန်စီး

နိုင်သော ငါးပျံများသည် အလွန်ကြည့်၍ ကောင်းသည်။ မျိုးစိတ်အချို့သည် ရင်ရေယက်တောင်ဖြင့် ပျံသည်။ အခြားအကောင်အချို့တွင်မူ တင်ရေယက်တောင်များပါ ကြီးထွားသောကြောင့် တောင်ပံလေးခုပါ၏။

ဤငါးပျံသည် အတ္တလန္တိတ်နှင့် ပစိဖိတ်သမုဒ္ဒရာတို့၏ ပင်လယ်ခေါင်ခေါင်တွင် အုပ်စုလိုက်နေပြီး ရေမျောသက်ရှိတို့ကို တိုသောမေးရိုးဖြင့် မမ်းစားသည်။

ငါးပျံ ပျံပုံ

ငါးပျံသည် ရေမျက်နှာပြင်တွင် ခေါင်းမော့ အရှိန်ယူ ကူးခပ်ပြီးနောက် (၁) အမြီးအောက်ခွံကို ရိုက်ခတ်တွန်းအားရပြီး ရေထဲမှ ခုန်ထွက်သည်။ (၂) လေထဲရောက်သည်နှင့် ရင်ရေယက်တောင်များကို ဖြန့်ကားပြီး လေဟုန်

စ၍စီးသည်။ (၃) ရင်ရေယက်တောင်များကို အဆုံးထိ ဖြန့်၍ မီတာ ၃၀ မှ ၅၀ အထိ လေဟုန်စီးနိုင်သည်။ (၄) ရေထဲပြန်ကျစဉ် အမြီး၏ နောက်တွန်းအားဖြင့် အပေါ်သို့ တမန် ပျံတက်သည်။

လူတိုစားသုံးသော ငါးပျံတစ်မျိုး

‘ပစိဖိတ်ဆော်ရီ’ငါးကို ပင်လယ်ခေါင်ခေါင်တွင် အုပ်စုကြီးများအဖြစ် တွေ့နိုင်သည်။ ၎င်းကို စည်သွတ်မှုးသွင်းကြသည်။

အုပ်နှုတ်သီးငါးပျံသည် ၎င်း၏ အောက်မေးရိုးရှိ ချွန်ထက်သောသွားများဖြင့် အစာကို ကိုက်ဖြတ်စားသည်။

နှုတ်သီးတစ်ပိုင်းဖြတ် ငါးသည် အပူပိုင်းပင်လယ်ကမ်းရိုးတန်း၌ နေ၏။ အပေါ် မေးရိုးသည် အောက်မေးရိုးထက် များစွာတိုသည်။

နှုတ်သီးတစ်ပိုင်းဖြတ် ငါးအုပ်စုတစ်ခု

ပင်လယ်ပေါ်တွင် လေဟုန် စီးသွားသော ငါးပျံ တစ်ကောင်ကြောင့် ထင်ကျန်ရစ်သော ဝက်အူရစ်ပုံ ရေပွက်ရာ

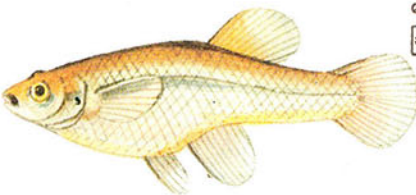
သွားရှိ ငါးကြင်း ငါးသိုင်းမျိုး

အပူပိုင်းနှင့် သမပိုင်းမျက်နှာပြင်တွင်နေသော ရေချိုငါးများ ဖြစ်သည်။ အလွန်သေးငယ်၍ ရှည်သွယ်သောကိတ်ထည်နှင့် ပြားသော ခေါင်းရှိသည်။ ၎င်းတို့၏ မေးရိုးပေါ်တွင် သွားများရှိ၏။ ငါးကြင်းငါးသိုင်းအစစ်တို့နှင့် မတူပေ။ သို့ရာတွင် ငါးကြင်းငါးသိုင်းအစစ်ကဲ့သို့ မေးရိုးများကို အပြင်သို့ ထုတ်နိုင်၏။

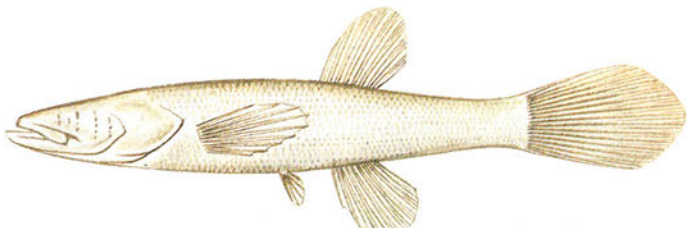
‘ဂပ်ပီ’ ခေါ် ခြင်စားငါးမျိုး၊ ‘ပလာတီး’ နှင့် ဓားမြီးချွန်ငါးတို့သည် သေးငယ်ပြီး တောက်ပသော အရောင်များနှင့် မြူးထူးစွာနေတတ်သောကြောင့် အပူပိုင်းဒေသ အလှမွေးငါးများအနက် လူကြိုက်များသောငါးဖြစ်သည်။ ရွှေးချယ်မျိုးစပ်ခြင်းဖြင့် လှပသော အမျိုးအစားသစ်များ ပေါ်ထွန်းခဲ့သည်။ ခြင်စားငါးသည် လျင်မြန်စွာသားပေါက်မှုကြောင့် သိပ္ပံဆိုင်ရာ စမ်းသပ်မှုများတွင် အသုံးဝင်သည်။ မျက်လုံး ၄ လုံးရှိ ငါးကြင်း ငါးသိုင်းမျိုးသည် မျက်လုံးကို အပေါ်နှင့် အောက်ခြမ်းဟူ၍ နှစ်ပိုင်းခြမ်းထားခြင်းကြောင့် ရေပေါ်နှင့် ရေအောက်ကို တပြိုင်နက် မြင်နိုင်သည်။

ဗဟိုအမေရိကတွင် တွေ့ရသည့် ရန်လိုသော အစိမ်းရောင် ဓားမြီးချွန်ငါး။ အထီးတွင် ရှည်၍ ဓားနှင့်တူသော အဝါရောင် အမြီးရှိသည်။

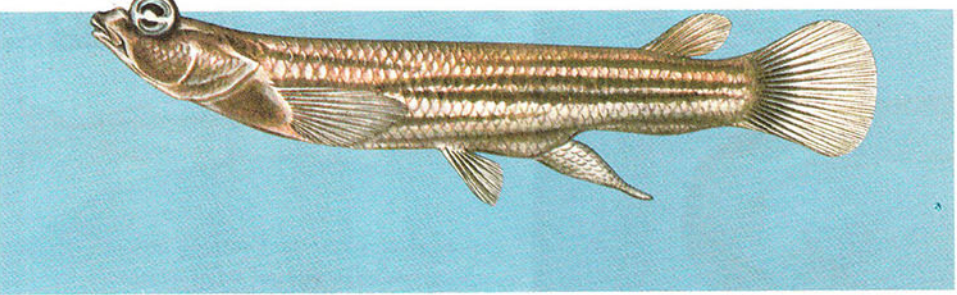
မြောက်အမေရိကရှိ ခြင်စားငါးသည် ခြင်သားလောင်းကို စားသည်။

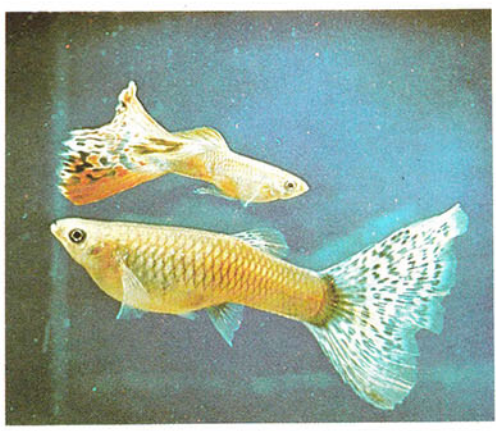
အမေရိကပြည်ထောင်စု အလယ်ပိုင်း ထုံးကျောက်ဂူတွင် တွေ့ရသော မျက်ကန်းအရောင်မဲ့ ဂူနေငါး

ကယ်ရီဖိုရနီကျွန်းနှင့် တောင်အမေရိက ရေချိုပိုင်း များတွင် တွေ့ရသော ဂပ်ပီ ခေါ် ခြင်စားငါးမျိုး

ဗဟိုအမေရိကနှင့် တောင်အမေရိကတွင် တွေ့ရသော မျက်လုံး ၄ လုံးရှိ အကြီးဆုံး ငါးကြင်းငါးသိုင်းမျိုးသည် မျက်လုံးကို ရေပေါ် ထက်ဝက်၊ ရေအောက်တွင် ထက်ဝက်ထားပြီး ရေမျက်နှာပြင်နှင့် ကပ်လျက် ရေကူးနေတတ်သည်။

ရွှေးချယ် မျိုးစပ်ခြင်းဖြင့် ရရှိသည့် လှပသော ဂပ်ပီ ခေါ် ခြင်စားငါးမျိုး တစ်စုံ။ အကောင်ငယ်မှာ အထီးဖြစ်သည်။

အနီရောင် ပလာတီးငါး သည် ဓားမြီးချွန်ငါးနှင့် အမျိုးနီးစပ်သည်။ သို့သော် ၎င်းက ပိုတိုသည်။

အလှမွေး ငါးကန်ထဲ၌ ကူးနေသည့် အနီရောင်ဓားမြီးချွန်နှစ်ကောင်။ (လက်ဝဲဘက်၌) အမတွင် ဓားနှင့်တူသော အမြီး မရှိ။

ရေနယား၊ ရေနဂါးနှင့် ၎င်းတို့မျိုးနွယ်များ

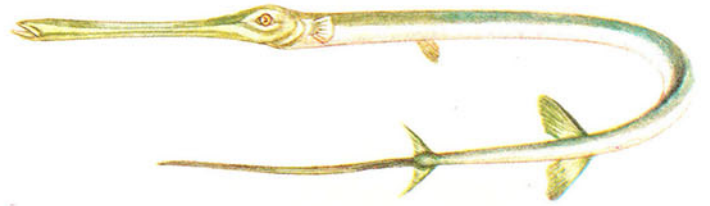
ထူးခြားသော ငါးအုပ်စုဝင် ရေနယား၊ ရေနဂါး၊ တံပိုးငါးနှင့် ကျောဆွဲထောင်ငါးတို့တွင် ဆန်းပြားသော ပုံပန်းများရှိသည်။ အများစုသည် အပူပိုင်းရှိ ရေတိမ်ဒေသတွင် နေ၏။ အနည်းငယ်ကိုသာ ရေချိုပိုင်းတွင် တွေ့ရသည်။ မျိုးစိတ်အချို့တွင် ပြန်ရှည်ပုံပါးစပ်ရှိ၏။ ၎င်းပါးစပ်သည် ဆေးထိုးအပ်နှင့် တူ၍ အစာကိုစုပ်ယူသည်။ အများစုသည် ခန္ဓာကိုယ်ကို ကာကွယ်ရန် အရိုးမာများဖြင့် ဖုံးထားလေ့ရှိသည်။ မျိုးစိတ်အများစုတွင် အထီးသည် ဥကို အကောင်ပေါက်သည်အထိ စောင့်ရှောက်ပေးသည်။

ရေနယား

၎င်းတို့၏ ပြန်ပုံကိုယ်ထည်ကို အရိုးမာချပ်ပြားများဖြင့် ဖုံးထားသည်။ ရှည်သွယ်သော အမြီးဖြင့် ရေမှော်ပင်များကို ရစ်ပတ်ချိတ်တွယ်နိုင်၏။ သင်စုန်းငါးတို့သည် ကိုယ်ခန္ဓာ ပြား၍ တဆစ်ချိုးအမြီးရှိသဖြင့် ဒေါင်လိုက် နွေးကွေးစွာ ကူးနိုင်သည်။ ငါးရစ်တက်ချိန် တွင် ရေနယားအထီးနှင့် အမသည် ပူးကပ်လိုက်ကြသည်။ ထို့နောက် အမသည် ဥများကို အထီး၏ဗိုက်ပေါ်ရှိ ဥလှောင်အိတ်အတွင်းသို့ ဥချလိုက်သည်။ အထီးသည် ၎င်းဥများကို သန္ဓေအောင်စေပြီး အကောင်များပေါက်၍ ရေကူးထွက်သွားသည်တိုင်အောင် သန္ဓေလွယ် ထားသည်။

ဂျပန်နိုင်ငံ ဆိတ်ငြိမ်သော ပင်လယ်အော်များ၏ မြက် ထူသော အောက်ခြေပေါ်တွင် တွေ့ရသည့် ရေနယား

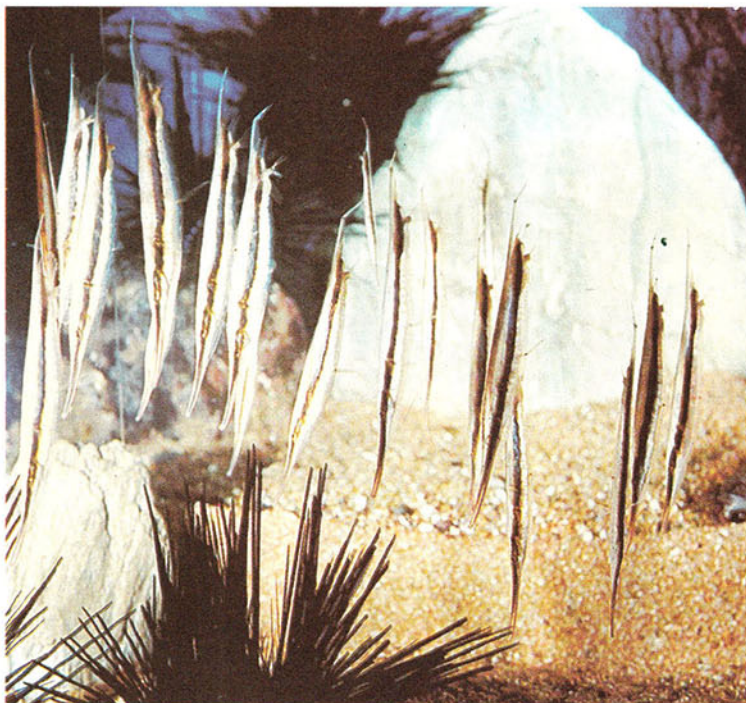

အင်ဒိုပစိတ် ဓရာငါးသည် ရှည်သော ပြန်ပုံပါးစပ်ဖြင့် ငါးငယ်နှင့် ‘ခရုတ်စကေးရှားမျိုး’ များကို စုပ်၍စားသည်။

ရေနယားသရဲသည် အစိမ်းရောင် ပင်လယ် ရေမှော်ရွက်နှင့် တူသည်။

အတ္တလန္တိတ် နွေးသော ကမ်းရိုးဒေသနေ သေး သွယ်သည့် တံပိုးငါး။ ရံဖန်ရံခါ ခေါင်း အောက် စိုက်ကူးခပ်ယင်း အစာကိုမျှော်နေတတ်၏။

ဖားဖိုခေါ် စနိုက်ငှက်နှုတ်သီးငါးသည် ပြားချပ်သော ကိုယ်ထည်နှင့် ကျောထက်၌ ဆူးများ ရှိသည်။ ရှည်သောမေးရိုး၌မူ သွားမရှိ။ ရွှေရော နောက်ပြန် ရေကူးနိုင်သည်။

သင်စုန်းငါး သို့မဟုတ် ပုစွန်ဆိတ်ငါးသည် အနွယ်သမုဒ္ဒရာ ကမ်းရိုးတန်း၌ ကျက်စားသည်။ ပင်လယ်သံပခြုပ်၏ ဆူးများကြား၌လည်း နေတတ်သည်။ ကိုယ်ကိုထုတ်ချင်းပေါက် မြင်နိုင်သော အရိုးမာအချပ်များက ဖုံးထားသည်။

ရေနဂါး

ဦးခေါင်းသည် ကိုယ်ခန္ဓာနှင့် ထောင့်မှန်ပြုလျက်ရှိသောကြောင့် ကမ္ဘာပေါ်ရှိ ငါးအား လုံးအနက် အထူးဆန်းဆုံးဖြစ်သည်။ ကိုယ်ပေါ်တွင် ချပ်ပြားများ အရစ်လိုက်စီလျက် ရှိ၏။ အမြီးမှာရှည်ပြီး ဆူးတောင်မပါ။ ရေကူးသည်အခါ အမြီးကိုပိုက်အောက်၌ ခွေ ထားသည်။ ရေထဲရှိအရာဝတ္ထုများကို အမြီးဖြင့်ချိတ်တွယ်သည်။ ၎င်းတို့သည် မတ်တတ်

သြစတြေးလျရေနဂါးသည် ရေမှော်ရွက်များနှင့် ဆင်တူသော ကြောင့် အပင်နှင့် ခွဲရခက်သည်။ သားလှောင်အိတ်နေရာ တွင် အမ၏ဥများကို တစ်ရှူးပွဖြင့် သယ်ဆောင်သည်။

ကူးကြသည်။ ငါးရစ်တက်ချိန်တွင် အမသည် ဥများကို အထီး၏ ဝမ်းဗိုက်မှ ပွင့်နေသော သားလှောင်အိတ်ထဲသို့ ထည့်ပေးလိုက်သည်။ ဥများသန္ဓေအောင်ပြီးနောက် သားပေါက် များသည် သားလှောင်အိတ်ထဲတွင် နေစဉ် အမ၏ သွေးကြောတွင်းမှ အာဟာရဓာတ်ကို ရယူသည်။

ရေမှော်ပင်များ အကြား၌ ကူးခပ်နေသော အနီရင့်ရောင် အင်ဒိုပစီမိတ် ရေနဂါး

ကျောဆူးထောင်ငါးများ

ကျောဆူးထောင်ငါးများသည် သေးငယ်၏။ ၎င်းတို့ကို ကမ္ဘာ့မြောက်ဘက်ခြမ်း သမပိုင်း ရေချိုရေငန်စပ်သော ပင်လယ်ရေပြင်များတွင် တွေ့ရသည်။ ကျောဆူးထောင်ရှေ့တွင် ထိုးထွက်နေသော ဆူးချွန်တို့များရှိသည်။ အကြေးခွံမရှိသော်လည်း ကိုယ်ခန္ဓာကို အရိုး မာပြားများဖြင့် ဖုံးထားသည်။ ကျောဆူးထောင်ငါးတို့၏ ထူးခြားသော မိတ်လိုက် ဓလေ့သည် ထင်ရှား၏ (စာမျက်နှာ ၂၁ ကြည့်။)။

ဂျပန်နိုင်ငံ ရေချိုဒေသတွင် နေထိုင်သည့် ဆူးသုံးချောင်းပါ ကျောဆူးထောင်ငါး

ကမ္ဘာ့မြောက်ခြမ်း၏ အေးသောရေချိုပိုင်းတွင် တွေ့ရသည့် ဆူးချွန်ကိုးချောင်းပါ ကျောဆူးထောင်ငါး

ဆူးသုံးချောင်းရှိ ကျောဆူးထောင် ငါးသည် အာရှတိုက်မြောက်ပိုင်း၊ အမေရိကနှင့် ဥရောပအေးသောရေချိုနှင့်ရေငန်ဒေသများတွင် ပျံ့နှံ့ နေ၏။

ကော့ငါး

‘ကော့’ ငါးမျိုးရင်းတွင် အလွန်အရေးပါသော စားကောင်းသည့်ငါး များစွာ ပါဝင်၏။ အာတိတ်ဗိုလ်လယ်ကြမ်းပြင်နှင့် မြောက်သမန္ဒေးပိုင်းတွင်နေထိုင်ကြ၏။ ကျောဆူးထောင် သုံးခုရှိပြီး တင်ရေယက်တောင်တို့သည် ခေါင်းအောက်နားသို့ ရောက်နေသည်။ ကိုယ် ခန္ဓာကို သေးငယ်သော အကြေးခွံများဖြင့် ဖုံးထားပြီး မျိုးစိတ်များစွာ၏ မေးစေ့တွင် အမျှင်တစ်ချောင်းပါ၏။ အမသည် ဥများကို ၄ သန်းမှ ၅ သန်းအထိ ရာသီအလိုက် ဥချပေးသည်။

‘ပစိဖိတ်ကော့’ ငါးကို ရေနက်ပိုင်းတွင် တွေ့ရပြီး ၎င်းနေရာရှိ ‘ခရက်စတေးရှားမျိုး’ များ၊ ခရုမျိုးနှင့်ငါးများကို စားသုံးသည်။

နီဝါရောင် ကော့ငါးကို ပစိဖိတ်မြောက်ပိုင်းတွင်တွေ့ရသည်။ ဆောင်းရာသီတွင် ရေခဲပြင်ကို အပေါက်ဖောက်ပြီး များယူနိုင်သည်။

စစ်သည်တော်ငါးနှင့် ၎င်းတို့၏မျိုးနွယ်များ

စစ်သည်တော်ငါး သို့မဟုတ် ရှဉ့်ငါးများ၏ ကျောဆူးတောင်၊ စအိုဆူးတောင်နှင့် တင်ရေ ယက်တောင်များတွင် ဆူးများ ပါ၏။ တင်ရေယက်တောင်သည် ရှေ့ဘက်သို့ ရောက်နေ သည်။ ဤအုပ်စုတွင် ရေနက်ပိုင်းမျိုးစိတ်များ ပါဝင်သော်လည်း အနီရောင်စစ်သည်တော် ငါးမှာ နေအချိန်တွင် သန္တာကျောက်တန်းများကြား၌ အောင်းပြီး ည၌ အစာရှာ ထွက်သည်။

အင်ဒိုပစိဖိတ်ဒေသ၏ ထင်းရှူးသီးပုံ ငါးသည် အောက်မေးရိုးပေါ်ရှိ အ လင်းထုတ် အင်္ဂါကြောင့် အရောင် ထွက်နေသည်။

ဆူးထူသော အနီရောင်စစ်သည်တော် ငါးသည် မြောက်ပစိဖိတ် သမပိုင်း ပင်လယ်ရေနက်တွင် နေသည်။

အင်ဒိုနီးရှား အရှေ့ပိုင်းတွင် တွေ့ရသော မီးထိုး ငါးခေါ် စစ်သည်တော် ငါး တစ်မျိုး သည် မျက်လုံး တစ်စုံ၏ အောက်မှ အလင်း ရောင် ထွက်နေသည်။ အလင်းရောင် မထွက်စေလိုလျှင် မျက်ခွံကို ပိတ်ထားသည်။

ဖဲပြား ငါးကို ပစိဖိတ်သမုဒ္ဒရာ ရေနက်ပိုင်း၌ တွေ့ရသည်။ အလွန် ရှည်သော တင် ဆူးတောင်များ ရှိသည်။

ဤ ခတ်တက်ငါးကြီးကို ရေနက်ပိုင်း အောက် ခြေကြမ်းပြင်၌တွေ့ရတတ်သည်။ တင် ရေယက်တောင်သည် ရှည်လျားသော ဆူးရိုးတံတစ်ခုသာ ဖြစ်၏။ ကျောဆူးတောင်၏ ရှေ့ဘက် ဆူးရိုးတံများတွင် သရဖူကဲ့သို့ ဖြစ်နေ၏။

ဒိုရီငါးနှင့် ဝက်သိုးငါး

၎င်းငါးများကို ပင်လယ်အားလုံး၌ တွေ့ရပြီး တခါတရံ အလွန်နက်ရှိုင်းသောနေရာ၌ တွေ့ရသည်။ ဦးခေါင်းကြီးပြီး မျက်လုံးသည် ဘေးဘက်ချိုစောင်းပေါ်၌ တည်ရှိ၏။ ဆူးတံ နှင့် အကြေးခွံ ငယ်များ ရှိ၏။ အချို့တွင် အကြေးခွံ လုံးဝ မရှိ။ ကိုယ်လုံး ပါးလျ လွန်းသဖြင့် ကျောနှင့် စအိုဆူးတောင်ကိုသာ လှုပ်ရှားပြီး အစာကို ချောင်းနေ တတ်သည်။ အစာနီးလာသည့် အခါ မေးရိုးကို ရုတ်တရက် ဆန့် ထုတ်ပြီး အစာကို ဖမ်းသည်။

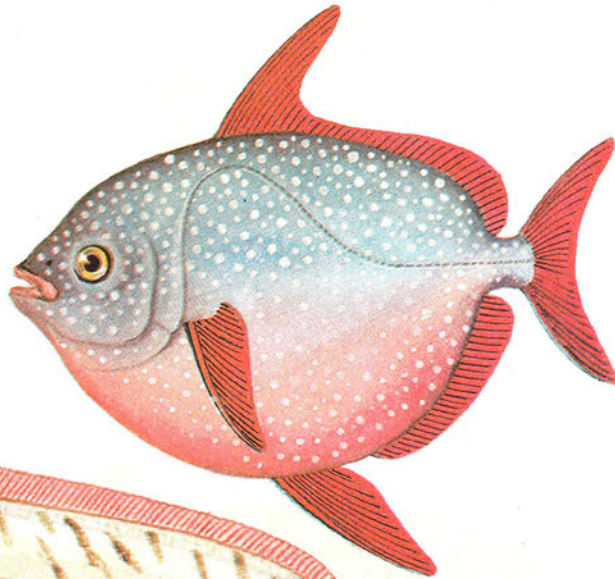
အင်ဒိုပစိဖိတ်၌ တွေ့ရသော 'ဒိုရီ' ငါးငယ်

ဝက်သိုးငါးသည် ပစိဖိတ်သမုဒ္ဒရာ အပူလျော့ ဒေသ ရေနက်ပိုင်း၌ နေသည်။

လပြည့်ဝန်းငါး၊ ခတ်တက်ငါးနှင့် ဖဲပြားငါး

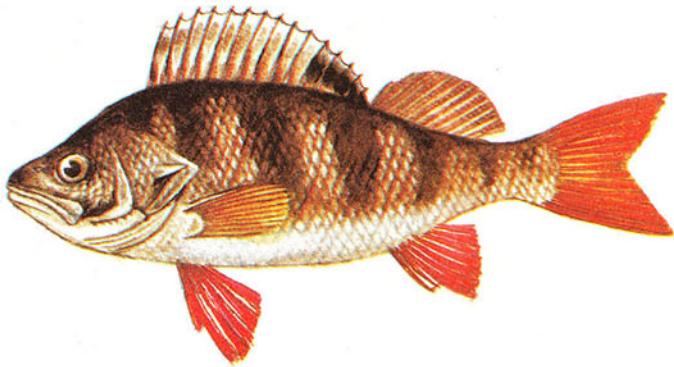
ဤငါးအားလုံးသည် နူးညံ့သော ဆူးတောင်မျှင်များရှိသည့် ပင်လယ်ငါးအုပ်စု၌ ပါဝင်၏။ သွားမရှိသော ပါးစပ်ကို ရွှေ့သို့ ထုတ်နိုင်၏။ ၎င်းငါးများသည် အရွယ်အစားစား ရှိသည်။ ၎င်း ငါး များစွာတို့၌ ထူးခြားသော ပုံသဏ္ဌာန်များ ရှိ၏။ လပြည့်ဝန်းငါးသည် ကြီးမားပြီး အရောင်လွှဲ၏။ ခတ်တက်ငါးနှင့် ဖဲပြားငါးတို့၏ ကိုယ်ခန္ဓာသည် ရှည်သွယ်၏။ ၎င်းတို့ကို ရေနက်ပိုင်းတွင် တွေ့ရသည်။ ၎င်းငါးနှစ်မျိုးစလုံးတွင် ကျောဆူးတောင်သည် ဦးခေါင်း ထိပ်မှ အမြီးအထိ တဆက်တည်း ရှိသည်။

လ ပြည့် ဝန်း ငါးကို နွေး သော သမုဒ္ဒရာ အားလုံး၌ တွေ့ရ၏။ အရွယ် ၂ မီတာ နှင့် အလေးချိန် ကီလိုဂရမ် ၂၀၀ အထိ ရှိနိုင်သည်။

ကကတစ်မျိုးနွယ်များ

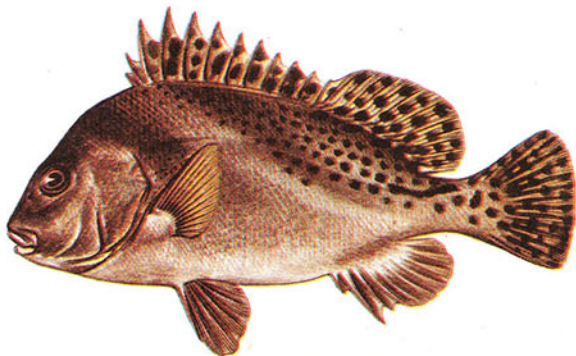
ကကတစ်များနှင့် ၎င်းတို့၏ မျိုးနွယ်များကို ရေတိပ် ရေအိုင်များမှသည် အလွန် နက်သော သမုဒ္ဒရာအထိ တွေ့ရသည်။ ငါးအားလုံးတွင် မျိုးရင်းအများဆုံး ပါရှိသော အုပ်စုတစ်ခုဖြစ်၏။ လှပနူးညံ့သော သန္တာကျောက်တန်းနေငါးများမှ ကြိုးမားသော ကျောက်ငါးအုပ်စုအထိ ပါဝင်သည်။ ဤနေရာတွင်ပြထားသော ငါးများမှ စာမျက်နှာ ၉၈ အထိ အကျုံးဝင်သည်။ အကြွေးခွံ နှုတ်ခမ်းသည် လှသွားကဲ့သို့ ချွန်ထက်နေ၏။ ၎င်းတို့၏ ဆူးတောင်များကို ဆူးတံပျော့နှင့် ဆူးတံမာနှစ်မျိုးလုံးဖြင့် ထောက်ထားသည်။ တင်ရေယက်တောင်သည် ရင်ရေ ယက်တောင် အောက်ဘက် ရွှေ့ပိုင်းသို့ ရောက်နေ၏။

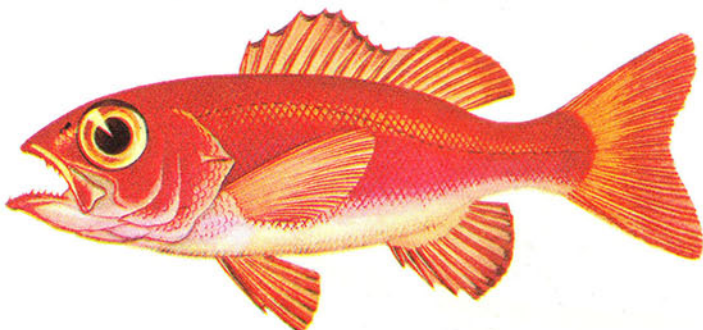
ပျံ့နွဲ့သော ကကတစ်မျိုး၏ ကျောနှင့် ဘေးဘက်၌ ခေါင်လိုက် အစင်းများ ပါသည်။

ပင်လယ်ကကတစ်နှင့် ဘတ်စငါး

ပင်လယ်ထဲရှိ ကကတစ်နှင့်တူသော ငါးများသည်အရွယ်အစားနှင့် ပုံအမျိုးမျိုးရှိ၏။ သို့သော် ၎င်းတို့၏ ဓလေ့နှင့် အပြုအမူသည် ကကတစ်များနှင့် ခြားနား၏။ ထိုငါးများစွာသည် စားငါးနှင့် အပျော်များ ငါးများ ဖြစ်ကြပြီး ၎င်းတို့ကို အပူပိုင်းနှင့် သမပိုင်း ပင်လယ် ကမ်းရိုးတန်းများတွင် အများအပြား တွေ့နိုင်၏။ ငါးစင်စပ်မျိုးနှင့် 'စကက်' ငါးအချို့ သည် ရေချိုနှင့် ရေငန်စပ် နှစ်မျိုးလုံးတွင် နေနိုင်သဖြင့် လူကြိုက်များသော အလှမွေး ငါးများဖြစ်လာသည်။ ကျောက်ငါးသည် ၎င်းတို့၏ အာရုံခံစားမှုပေါ်တည်၍ အရောင် ပြောင်း၏။ ဝက်ရုတ်သံငါးသည် လည်ချောင်းအတွင်းရှိ အံသွားချင်းကြိတ်၍ ဝက်ကဲ့သို့ အသံမြည်၏။

အပူပိုင်း ပစိဖိတ်ဒေသ၌ တွေ့ရသော နှုတ်ခမ်းထူ ဝက်ရုတ်သံငါး

ဤပင်လယ်ဘတ်စငါးကို ဂျပန်ပင်လယ်များ၌ တွေ့ရ၏။ ဆင်တိမိတာ ၅၀ အထိ ရှည်သည်။

ရေချိုကကတစ်နှင့် ဘတ်စငါး

ကကတစ်၊ ပါးဟက်ပြာနေလုံးငါးနှင့် ကြောက်စရာကောင်းသော 'ဘတ်စ' ငါးတို့သည် ရေချိုတွင် နေသည်။ များစွာသော မျိုးစိတ်တို့သည် အသိုက်များ ပြုလုပ်လေ့ရှိ၏။ ဥများကို အတီးက ရင်အုပ်မကွာ စောင့်ရှောက်ကာ ငါးမွန်များ ပေါက်သည်အထိ ထိန်း ကျောင်း၏။ ရေချိုငါးများအနက် မြောက်အမေရိကမှ ပါးစပ်ပြဲ ဘတ်စငါးသည် ငါး များသူများ အကြိုက်ဆုံးငါးဖြစ်သည်။ ဤအုပ်စုဝင် ငါးအများစုသည် လူကြိုက်များသော စားငါးနှင့် အပျော်များ ငါးများ ဖြစ်ကြသည်။

ပါးဟက်ပြာ နေလုံး ငါး သည် အမေရိကန် မြစ် များနှင့် ကန် များ ၌ ကျက်စားသည်။

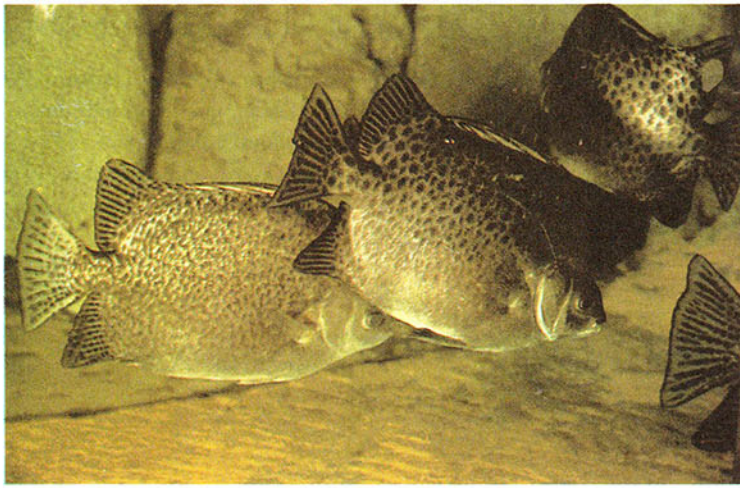
မြောက် အမေရိက ပါး စပ်ပြဲ ဘတ်စ ငါး သည် ကြောက်စရာ ကောင်း သော မျိုးခြား သားစား ငါးကြီးဖြစ်သည်။

အနောက်အတ္တလန္တိတ် အပူပိုင်းဒေသ၌နေသော မျက်ပြူး ငါးပုတို

ဂျပန် 'ပေါ့ဂီ' ငါးတွင် တောက်ပသည့် အပြာစက်ကလေးများ ရှိသည်။

အရှေ့တောင်အာရှရှိ အပြောက်ပါ 'စကက်' ငါးသည် ရေငန်စပ်တွင် နေသည်။ သားပေါက်များသည် မြစ်ကိုဆန်၍ ရေချိုသို့ ရွှေ့နေသည်။

ဤငါးစင်စပ်ကလေးများသည် အိန္ဒိယနှင့် မြန်မာနိုင်ငံ ပင်လယ်တဝိုက်၌ ကျက်စား၏။ အလှမွေးရန်အတွက် လူကြိုက်များသည်။

ဂျပန်ပင်လယ် ရေမျက်နှာပြင်မှ အောက်အက် မိတာ ၈၀ ၌ တွေ့ရသည့် ကကတစ်နှင့်တူသော ငါးအုပ်စု

ပါးစပ်ကြိုးရှိ ကျောက်ငါးမျိုးသည် ကီလိုဂရမ် ၁၀၀ ရှိပြီး မေးရိုးကို စုပ်ပြန်အဖြစ် သုံး၍ အစာကို ဟုပ်ယူသည်။

ကြိုးဝါငါးမျိုး

ကြိုးဝါငါးမျိုးကို နွေးသောအပူပိုင်း ပင်လယ်များတွင် တွေ့ရ၏။ ၎င်းတို့ကို ကဘီလူးနီဟု ခေါ်ကြသော်လည်း ကဘီလူးနှင့် အမျိုးမနွယ်ချေ (စာမျက်နှာ ၉၅ ကြည့်ပါ။)။ ကြိုးဝါငါးမျိုးသည် ရှည်လျားပြီး အကြေးခွံကြီးသည်။ မျက်စိသည် ဦးခေါင်းအထက်တွင် ရှိ၏။ ပါးစပ်သေးငယ်၏။ ပါးစောက်တွင် ရှည်သော မွေးမှို ၂ ခုရှိပြီး ၎င်းကို ကြမ်းပြင်ရှိ အစာများကို စမ်းသပ်ရှာဖွေရန် အသုံးပြုသည်။ အကောင်အချို့သည် အရောင်ပြောင်းနိုင်သည်။ "ဆိတ်မုတ်ဆိတ်" ငါး ဟုလည်း ခေါ်၏။ မျိုးစိတ်များစွာသည် စားငါးအဖြစ် အမိုးတန်သည်။

အနီရောင် ကြိုးဝါငါးကို အိန္ဒိယ သမုဒ္ဒရာမှသည် ဂျပန်နိုင်ငံ အထိ တွေ့ရသည်။

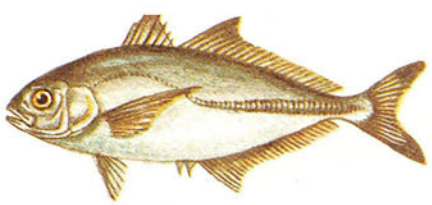
အိန္ဒိယ သမုဒ္ဒရာ သန္တာကျောက်တန်းများ ကြား၌ ကူးနေသော ကြိုးဝါငါး။ အလယ်ရှိ ငါးကြီးသည် အထီးဖြစ်၍ ကျန်ငါးများမှာ အမများ ဖြစ်သည်။

ငါးကျီးကန်းအုပ်စု

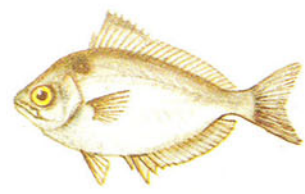
ဤအုပ်စုတွင် ‘ဂျက်’ ငါး၊ ‘ပွမ်ပါနီ’ ငါးနှင့် ငါးကျီးကန်းမျိုးများ ပါဝင်ပြီး ၎င်းတို့ကို နွေးသောရေထိပ်ပိုင်းများတွင် တွေ့ရ၏။ ရေကူးမြန်ပြီး လူကြိုက်သော စားငါးနှင့် အပျော် များငါးများ ဖြစ်ကြ၏။ ဤအုပ်စုဝင်ငါးတို့တွင် အချို့မှာ ပါးလှပ၍ ချပ်ဝိုင်းပုံ ရှိသည်။ အချို့မှာ ရှည်၍ တောင်ပံရှိပုံ ရှိသည်။ အချို့ငါးငယ်များသည် ပင်လယ်ရေ များ၏ စမ်းလက်တံများကြားတွင် ဖြစ်စေ၊ ရေမှော်ပင်များ အောက်၌ ဖြစ်စေ နေကြ၏။ ဟင်းချိုမခေါ် ငါး သည် ငါးမန်းများ၏ ခေါင်းရှေ့ တဝိုက်၌ ကူးယင်း ငါးမန်းတို့၏ ပါး စပ်ကို ဂရုတစိုက်ရှောင်တိမ်း ကာ ကွယ်၏။ ထိုငါးသည် ငါးမန်းတို့၏ အစောင့်အကြပ်ကို ရသည်။ ငါးမန်း ၏ စားကြွင်းစားကျန်ကိုလည်း စား သည်။

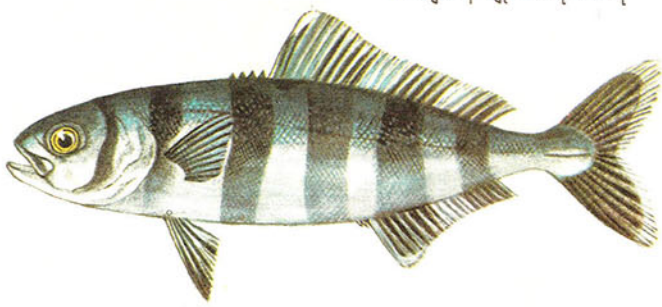
ငါးကျီးကန်းမျိုး ငါးအုပ်တစ်ခု

အင်ဒိုပစိတ်ဒေသနေ ငါးကျီးကန်းမျိုး

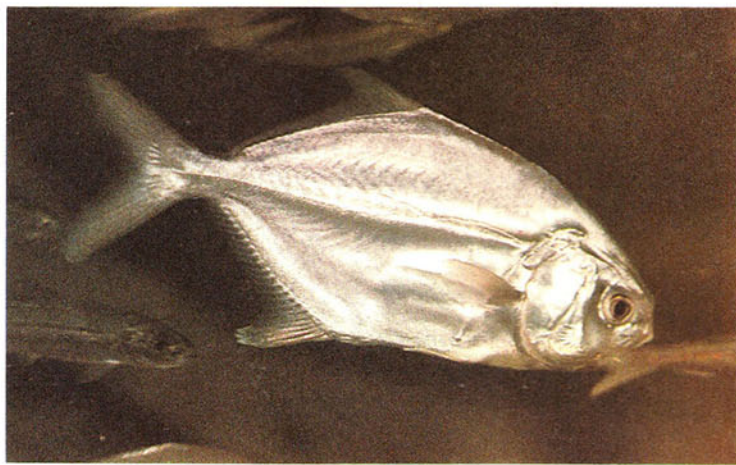
ဂျပန်ပင်လယ်ပြင်တွင်တွေ့ရသည့် ငါးဝိုင်းမျိုး (ဝဲ) ။ မေးရိုးကို ရုတ်တရက် ဆန့်ထုတ်ပြီး အစာကို စုပ်သွင်းသည် (ယာ) ။

အင်ဒိုပစိတ်ဒေသ၏ အပူပိုင်းပင်လယ်အနွဲ့ တွေ့ရသည့် ဟင်းချိုမ

ပစိဖိတ် ‘မတ်တာငါး’ အုပ်စု

အတ္တလန္တိတ်သမုဒ္ဒရာ အနောက်ဘက် ကမ်းရိုးတန်းနေ ရေကူးမြန်သော ပွမ်ပါနီငါးတစ်မျိုး

တောင်နှင့် မြောက်အမေရိက၏ အတ္တလန္တိတ် သမုဒ္ဒရာ ကမ်းရိုးတန်းတလျှောက်၌ တွေ့ရသည့် ဦးမော့ငါး။ ၎င်းငါးသည် နဖူး အလွန်မောက်သည်။

အပူပိုင်းဒေသတွင် တွေ့ရသည့် ရှည်လျား၍ အပ်ချည်မျှင်နှင့်တူသော ဆူးတောင်ရိုးတန်း များရှိသည့် ဂျက်ငါးသည် ၎င်းအမျှင်များဖြင့် မိမိဟန်ချက်ကို ထိန်းဖွယ်ရှိသည်။ အပူပိုင်း ဒေသတွင် တွေ့ရသည်။

ငါးဘုရင်

ငါးကျီးကန်းမျိုးအုပ်စုနှင့် အမျိုးနွယ်သော ငါးဘုရင်သည် ခေါင်းကြီး ကိုယ်ရှူပြီး နက် စောက်သော အမြီးခွပါသည်။ ၎င်းတို့ကို အပူပိုင်းဒေသများ၌ တွေ့ရ၏။ ၎င်းတို့သည် မြင့်မားစွာခုန်နိုင်၍ ရေကူးလည်း အလွန်မြန်ကြသည်။ မိမိတို့ နှစ်သက်သော အစာ ဖြစ်သည့် ငါးပျံတို့နောက်သို့ လိုက်ကြသည့်အခါ တစ်နာရီလျှင် ကီလိုမီတာ ၆၀ နှုန်း အထိ မြန်၏။ ၎င်းတို့သေလျှင် အရောင်ပြောင်းသွားသည်။

၂ မီတာအထိ ရှည်သော ငါးဘုရင်သည် စား၍ကောင်းသော ငါးမျိုး ဖြစ်သည်။

ဆစ်ချလစ်ငါးများ

ဤငါးများသည် တောင်အမေရိကနှင့် ဗဟိုအမေရိက၊ အာဖရိကနှင့် အိန္ဒိယတွင် တွေ့ရသည့် ရေချိုငါးများဖြစ်သည်။ များသောအားဖြင့် ငါးများ၏ နှာပေါက်များသည် ပုံပြန်များဖြင့် ဆက်ထား၏။ သို့သော် ‘ဆစ်ချလစ်’ တွင် နှာပေါက်တပေါက်တည်းသာရှိ၏။ ငါးမျိုးစိတ် အမျိုးမျိုးသည် ၎င်းတို့၏ ဥများနှင့် သားပေါက်များကို နည်းအမျိုးမျိုးဖြင့် စောင့်ရှောက်ကြ၏။ ငါးအချို့သည် ဂရုတစိုက် သန့်ရှင်းထားသော ကျောက်တုံးပေါ်တွင် ဥချပြီး ဆူးတောင်ဖြင့်ယပ်၍ လေသန်ပေးသည်။ အခြားငါးများက အောက်ခြေရှိ တွင်းများထဲသို့ ဥချသည်။ အထီး သို့မဟုတ် အမက သားပေါက်ကောင်များကို

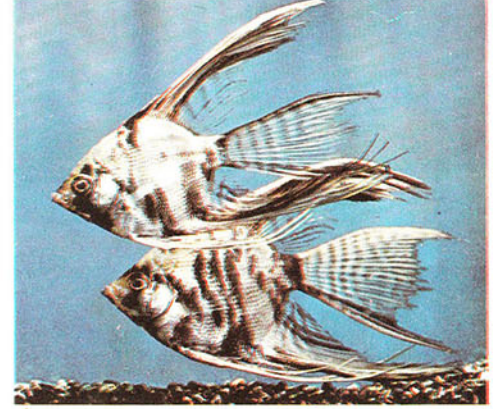
ပါးစပ်ဖြင့်သွ် စောင့်ရှောက်၏။ အချို့မျိုးစိတ်တို့တွင် အမသည် ဥများကို ပါးစပ်ဖြင့် ငုံပေးပြီး ပါးစပ်ထဲ၌ပင် သန္ဓေအောင်စေကာ ဥများပေါက်ပြီး ကူးခပ်နိုင်သည်အထိ စောင့်ရှောက်ပေးသည်။ ငါးရိုင်းငါး၏ မိဘငါးများသည် ၎င်းတို့၏ အရေပြားတွင် သားပေါက်ငယ်များကို တွယ်ကပ်စေပြီး သီးသန့်ချဲ့ရည် တစ်မျိုးကို ထိုက်ကျေးသည်။ ဆစ်ချလစ်ငါးများစွာသည် လူကြိုက်များသော အလှမွေးငါးများ ဖြစ်သည်။

‘တီလာပီးယား’ ငါးသည် အာဖရိကမှအာဖရိကမှလေ့ရှိသော ငါးမျိုးဖြစ်ပြီး ၎င်းကို နေရာအနှံ့ အပြားတွင် စားငါးအဖြစ် မွေးမြူသည်။

ကျောက်မျက်ငါးသည် အလွန် ရန်ပြုတတ်သော ငါးမျိုးဖြစ်ပြီး ငါးရစ်တက်ချိန်တွင် အားနည်းသော အကောင်များကို သတ်နိုင်သည်။

တောင်အမေရိကမှ ရေချိုငါးကိန္နရာသည် လူကြိုက်များသော အလှမွေးငါး ဖြစ်သည်။

အမေရိကန်မြစ်ဝှမ်းတွင် ကျက်စားသည့် ငါးရိုင်းငါး။ ၎င်းသည် အလှမွေးငါးများတွင် တန်ဖိုးအကြီးဆုံးငါးတစ်မျိုးဖြစ်သည်။ မျိုးဖောက်ရခက်၏။

‘ခရစ်ဇင်းဆစ်’ ငါးသည် အာဖရိက ဆစ်ချလစ် ငါးငယ်တစ်မျိုးဖြစ်၏။ အထီး၏ အမြီး၌ မျက်ကွင်းနှစ်ခု ပါသည်။

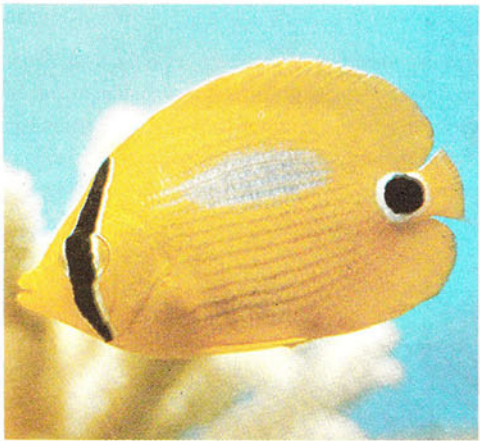
ရန်လိုတတ်ပြီး မျိုးဖောက်ရ ခက်သောလည်း တောင်အမေရိကတွင် လူကြိုက်များသည့် အနီရောင် ‘အော်စကာ’ အလှမွေးငါး

စာစင်းရှိ ဆစ်ချလစ်ငါးသည် ကြောက်ရွံ့တတ်သည့်ပြင် အလှမွေးကန်ထဲ၌ မွေးမြူရန်လည်း ခက်ခဲသည်။

ငါးလိပ်ပြာ

ငါးလိပ်ပြာများသည် ကိုယ်ခန္ဓာဘေးနှစ်ဘက်ပြားပြီး ဝိုင်းနေသည်။ ကမ္ဘာအနှံ့အပြား၌ သန္တာတန်းများတွင် တွေ့နိုင်၏။ ၎င်းတို့၏ထင်းနေသော အစင်းများ၊ အကွက်များနှင့် တောက်ပသော အရောင်များက ပင်ကိုပုံပန်းကို မျောက်ဖျက်ပေးလိုက်သည်။ တကယ့် မျက်လုံးသည် အမည်းစင်းများတွင် ပျောက်နေခြင်းကြောင့် တကြောင်း၊ မျိုးစိတ်များ စွာ၏ အမြီးရှေ့တွင် ထင်ရှားသော အမည်းရောင် မျက်ကွင်းများ ရှိခြင်းကြောင့် တကြောင်း ၎င်းတို့တွင် ခေါင်းနှစ်ဘက်ရှိနေသည်ဟု ရန်သူအား ယုံမှားစေသည်။ ၎င်းတို့၏ ကျောဘက်တွင် ဆူးတစ်တန်းပါသေးသဖြင့် ဘေးရန်ပိုကင်း၏။ ငါးလိပ်ပြာအချို့တွင် ဆောက်သွားကဲ့သို့ ပြားနေသော သွားရှိသဖြင့် သန္တာခွက်တွင်းမှ အသားကို ကော်ယူ နိုင်သည်။ အချို့တွင်ကား ခေါသောသွား၊ ချွန်သောနှုတ်သီးရှိသဖြင့် ကျောက်ကြားမှ သတ္တဝါငယ်ကလေးများကို ဖမ်းစားနိုင်၏။

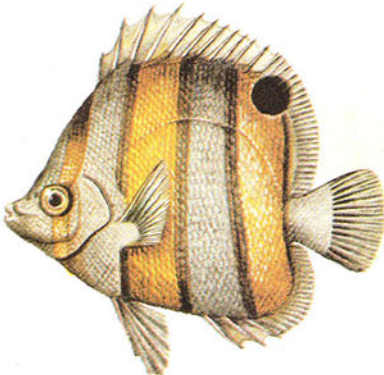
ကော်လာငါးလိပ်ပြာမျိုးစိတ်

ဤငါးလိပ်ပြာသည် စာမျက်နှာ ၉၂ ၌ မော်ပြထားသော ငါးလိပ်ပြာနှင့် တူသည်။ ၎င်းတို့သည် အမျိုးမနှွယ်ချေ။

အိန္ဒိယနှင့် ပစိဖိတ် သမုဒ္ဒရာများ၏ သန္တာ ကျောက် များ တွင် ပျံ့နှံ့ လျက် ရှိ သည့် ငါးလိပ်ပြာ

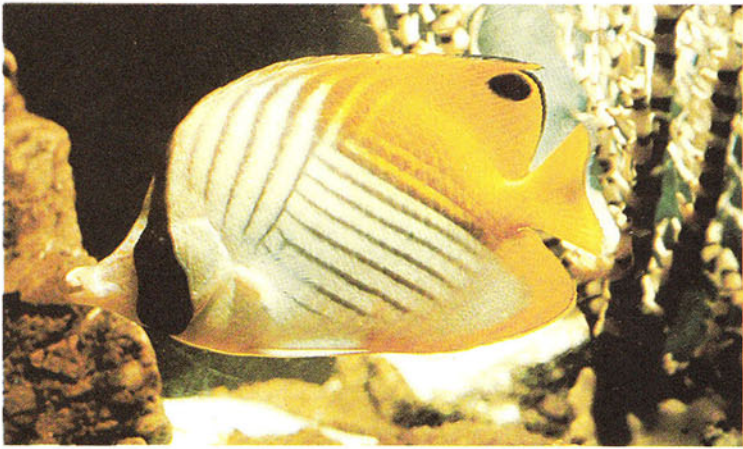
ဒေါင်လိုက်အစင်းပါ ငါးလိပ်ပြာမျိုးစိတ်

လည်ရစ်အမြှေးစင်းပါ ငါးလိပ်ပြာမျိုးစိတ်

ပစိဖိတ် အပူပိုင်းဒေသ သန္တာ ကျောက်တန်းများ၌ နေသည့် ကန့်လန့်စင်းငါးလိပ်ပြာ

အိန္ဒိယနှင့် ပစိဖိတ်သမုဒ္ဒရာတို့မှ အပ်ချည်မျှင်ဆူးတောင်ပါ ငါးလိပ်ပြာ

နှုတ်သီးရှည်ငါးလိပ်ပြာ

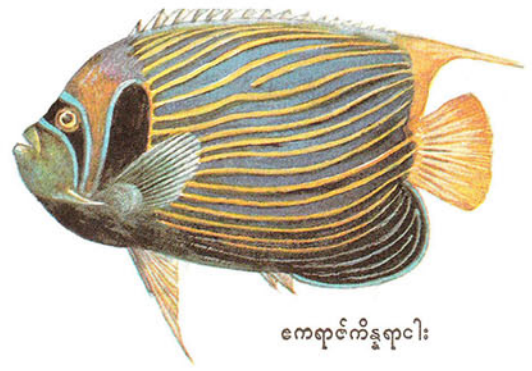
အင်ဒိုပစိတ်သမုဒ္ဒရာရှိ သန္တာ ကျောက် အနှံ့အပြား၌ တွေ့ရ သည့် ‘မင်းနက်ငါးလိပ်ပြာ’

အင်ဒိုပစိတ်တွင် တွေ့ရသည့် နှုတ်သီးရှည် ငါးလိပ်ပြာ တစ်မျိုး။ခေါင်းပိုင်း မည်သည့်ဘက်တွင် ရှိသည်ကို ခွဲခြား သိရန် မလွယ်ချေ။

ရေငန်ကိန္နရာငါး

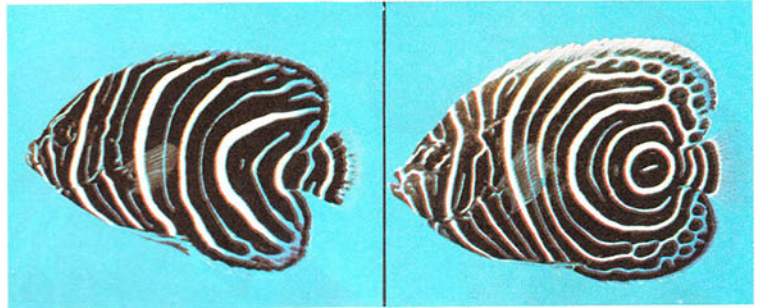
ရေငန်ကိန္နရာငါးသည် အရောင်တောက်ပသော ငါးလိပ်ပြာ အကြီးစား များနှင့်တူပြီး ၎င်းငါးနှစ်မျိုးသည် သန္တာကျောက်တန်းများတွင် အတူနေကြသည်။ ကိုယ်ခန္ဓာပြား၍ ပုခိုင်းပြီး ပါးဖက်ဖုံးအရင်းတွင် ဆူးတောင်တစ်ချောင်း ပါရှိသောကြောင့် ငါးလိပ်ပြာ တို့နှင့် ခွဲခြားနိုင်သည်။ ငါးရစ်တက်ချိန်မှလွဲလျှင် တကောင်ချင်း သီးခြားနေတတ်သည်။ ၎င်းတို့၏ ပိုင်နက်ကိုလည်း ထိရောက်စွာ ကာကွယ်သည်။

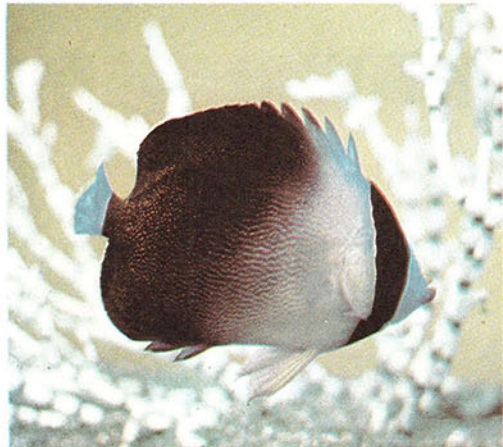
ကေရာင်ကိန္နရာငါး

သန္တာကျောက်တန်းတစ်ခုရှိ ကိန္နရာငါးအကျား (အပေါ်) နှင့်အဝါရောင်ကိန္နရာငါး (အောက်)

စက်ဝိုင်းခြမ်း ကိန္နရာငါးအကောင်ပေါက် (ဝဲ) နှင့် ကေရာင်ကိန္နရာငါး (ယာ)။ ငယ်စဉ်တွင် ဆင်တူသော်လည်း ကြီးလာလျှင် ခြားနားသွားသည်။

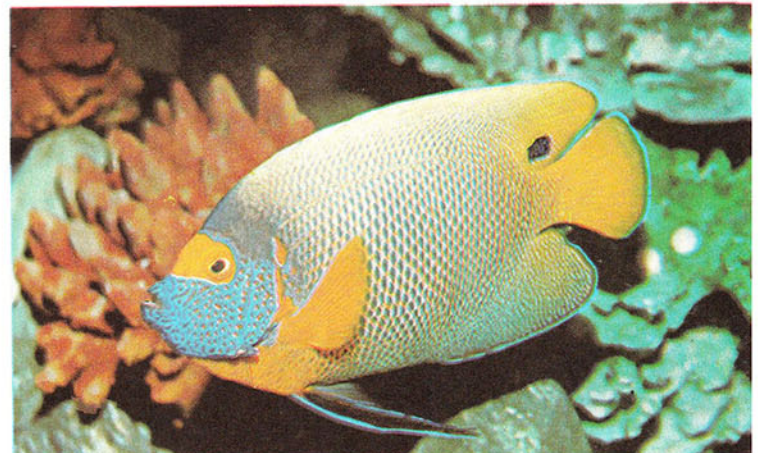
နဂါးလိပ်ပန်းကွက်ဖော်ကိန္နရာငါး၌ အမည်းရောင် အစင်းတန်းထူ တစ်ခုပါပြီး ၎င်း၏ မျက်လုံးကို ဖျောက်ထားသည်။

အင်ဒိုပစိတ်ဒေသ၏ သန္တာကျောက်တန်းတွင် တွေ့ရသည့် အပြာရောင် အရစ်ပါသော ကိန္နရာငါး

အပြာနှင့် ရွှေရောင်စပ် ဤကိန္နရာငါးကို အင်ဒိုပစိတ်သန္တာ ကျောက်တန်းများအနီးတွင် တွေ့ရသည်။

မျက်နှာဝါသော ကိန္နရာငါးကို အိန္ဒိယနှင့် ပစိတ် သန္တာကျောက်တန်း များတွင် တွေ့ရသည်။

လှိုင်းမြူးငါးများ

၎င်းတို့၏ အရွယ်သည် ငယ်၏။ သို့မဟုတ် အလတ်စားဖြစ်၏။ ကမ်းရိုးလှိုင်းများတွင် နေသားကျ၏။ မျိုးစိတ်နှစ်ခုကို ဂျပန်တွင်တွေ့ရသော်လည်း အများစုကို အမေရိကန် ကမ်းခြေတွင် တွေ့ရ၏။ ရေငန်ငါးများအနက် မျိုးစိတ်တစ်ခုသည် ဥမဥပဲ အကောင်လိုက် မွေးသောကြောင့် ထူးခြားသည်။ ပိုမိုထူးခြားသည်မှာ မွေးပြီးနောက် မကြာမီ မျိုးပွား နိုင်ခြင်း ဖြစ်သည်။ ငါးမသည် ငါးထီး၏မျိုးရည်ကို ကိုယ်တွင်း၌ လအတန်ကြာ ဆောင်ထားနိုင်သည်။ မိခင်ကိုယ်တွင်း၌ ကြီးထွားရသော သားငယ်ကလေးများသည် အစာနှင့်အောက်ဆီဂျင်ကို မိခင်ငါးမကြီးထံမှ ရသည်။

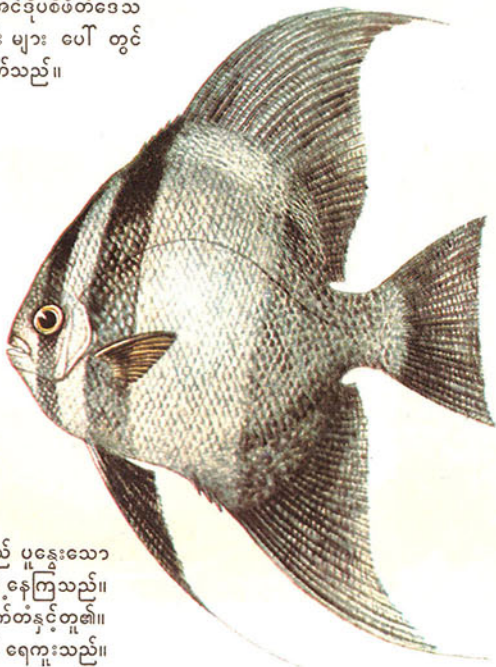
ဤလှိုင်းမြူးငါးကို ဂျပန်နိုင်ငံတဝိုက် ပင်လယ် ရေတိမ်ပိုင်း ရေမွှော့များ ကြားတွင် တွေ့ရသည်။

ဤလှိုင်းမြူးငါးကို မြောက်ပစိဖိတ်၏ နွေးသော ကမ်းနီး ပင်လယ်များ၌ တွေ့ရသည်။

ဤငါးမုတ်ကြီးသည် အင်ဒိုပစိတ်ဒေသ သန္တာ ကျောက် တန်း များ ပေါ် တွင် မျောပါနေလေ့ ရှိတတ်သည်။

ဤ ငါးမုတ်ကြီးတို့သည် ပူနွေးသော သမုဒ္ဒရာများတွင် အနှံ့ နေကြသည်။ ကိုယ်ခန္ဓာပြား၍ ဗက်တနှင့်တူ၏။ တခါတရံ အပြားလိုက် ရေကူးသည်။

လေးသည်တော်ငါး

၎င်းတို့သည် အိန္ဒိယ၊ အရှေ့တောင်အာရှနှင့် ဩစတြေးလျနိုင်ငံများ၏ ရေချိုနှင့်ရေငန်စပ် ဒေသတို့တွင် နေသည်။ ၎င်းတို့သည် ထူးခြားစွာ အစာဖမ်းသည်။ ရေမျက်နှာပြင် အနီး၌ လှုပ်ရှားကူးလူးပြီး ချုံဖုတ်၊ သစ်ကိုင်းနိမ့်များတွင် နားသော အင်းဆက်တို့ကို ရှာကြသည်။ အစာကိုမြင်လျှင် ပါးဟက်ပေါက်ကိုပိတ်၍ အာခေါင်တလျှောက်ရှိ မြောင်း အတိုင်း လျှာနှင့်ထိုးပြီး ရေကိုပန်းထုတ်လိုက်၏။ ရေလုံးထိမှန်၍ ရေထဲသို့ကျလာသော ပိုးကောင်ကို ဖမ်းစားသည်။ ရေမျက်နှာပြင်ထက် ၁ မီတာအတွင်းရှိ အစာပစ်မှတ်ကို ထိမှန်အောင် ပစ်နိုင်သည်။

လေးသည်တော်ငါး

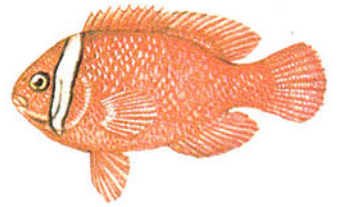
အမေရိန်ပြစ်ဝှမ်း၌ မျောနေသော ရွက်ခြောက်တူငါးတို့သည် ပတ်ဝန်းကျင်နှင့်လိုက်အောင် အရောင်ပြောင်းနိုင်သဖြင့် ၎င်းတို့၏ အစာကို အမှတ်မမှမ်းနိုင်သည်။ ၎င်းတို့၏ အဆ မတန် ပြဲနိုင်သော ပါးစပ်ဖြင့် ကိုယ်ခန္ဓာထက် ဝက်နီးပါးရှည်သော အစာကို စားနိုင်သည်။

ဒမ်ဆယ်ငါးနှင့် မျိုးနွယ်များ

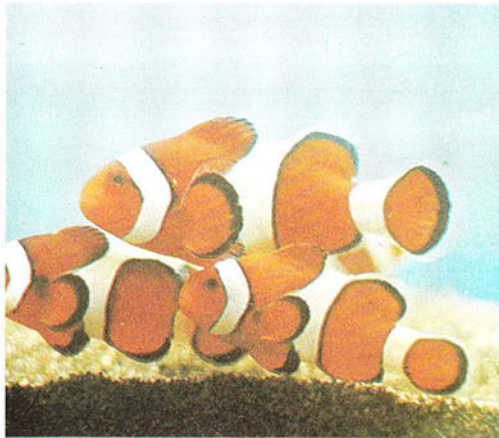
အရောင်စုံလှသော ၎င်းငါးမျိုးတို့ကို သန္တာကျောက်တန်း တလျှောက်၌သာ တွေ့ရသည်။ ‘ဆစ်ချလစ်’ငါးမျိုးနှင့် တူသည့် အလျောက် ၎င်းငါးကဲ့သို့ပင် နှာပေါက်တစ်ပေါက်သာ ရှိ၏။ စအိုဆူးတောင်၏ ရွှေဘက်တွင် ဆူးတောင်နှစ်ချောင်း ပါသည်။ ကျောက်မာအကြားတွင် ဥများ ဥချပြီးနောက် စောင့်ရှောက်သည်။ ၎င်းတို့သည် လူကြိုက်များသော အလှမွေးငါးမျိုး ဖြစ်၏။

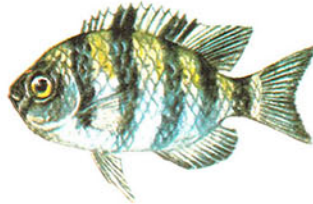
အင်ဒိုပစိဖိတ် သန္တာကျောက်တန်းများရှိ ဆတ်ချိုပုံ သန္တာများအနီး၌ ခိုလှုံနေတတ်သည့် ‘ဒမ်ဆယ်’ငါး

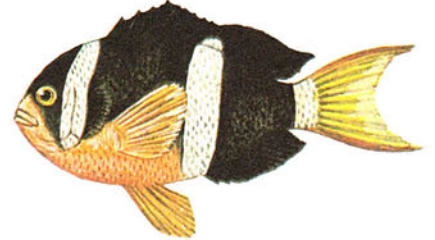
အင်ဒိုပစိဖိတ်ဒေသ၌ တွေ့ရသည့် လှပသော ဆက်ကြိုးပါ ‘ကလောင်း’ငါးတစ်မျိုး

အိန္ဒိယနှင့် ပစိဖိတ်သမုဒ္ဒရာ အပူပိုင်းကမ်းရိုးတန်းများတွင်တွေ့ရသည့် ငါးဝါကျားခေါ် ပင်လယ်ပိုငါး

ဤ ‘ဆာဂျင်မေဂျာ’ ခေါ် ငါးတစ်မျိုးနှင့် အခြား မျိုးနွယ်တို့သည် သန္တာကျောက်တန်းများတွင် အများဆုံးတွေ့ရသည့် ငါးကလေးများ ဖြစ်သည်။

ပစိဖိတ် အနောက်ပိုင်းနှင့် အိန္ဒိယသမုဒ္ဒရာနေ ကလောင်းငါး တစ်မျိုး

ပစိဖိတ် အနောက်ဘက် သန္တာကျောက်တန်းများတွင် ကျက်စားသည့် ဒမ်ဆယ်ငါး တစ်မျိုး

တောက်ပသော အပြာရောင်ရှိပြီး အုပ်စုဖွဲ့နေတတ်သည့် ဒမ်ဆယ်ငါးအုပ်စုတစ်ခု

‘ခရီးမစ်’ခေါ် ဒမ်ဆယ် ငါးတစ်ခုကို အိန္ဒိယနှင့် ပစိဖိတ်သမုဒ္ဒရာ အတွင်း၌ တွေ့ရပုံ

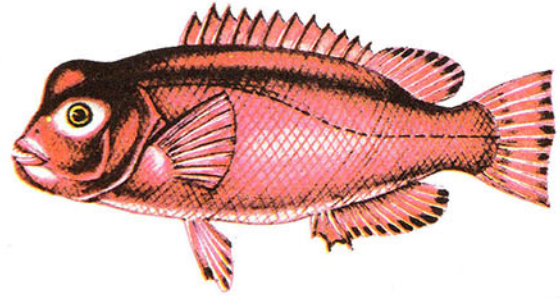
အင်ဒိုပစိဖိတ်ကျောက်တန်းတစ်ခုတွင် တွေ့ရသည့် အဖြူပြောက်သုံးစက်ပါ ဒမ်ဆယ်ငါး။နဖူးဘေးတဘက်တချက်တွင် အဖြူပြောက်တစ်ခုစီ ပါသည်။ အသက်ကြီးလာလျှင် ထိုအစက်များ တဖြည်းဖြည်း ပျောက်ကွယ်သွားသည်။

ဤလှပသော နတ်သမီးငါးကလေးတစ်မျိုးသည် ကယ်ရီဖိုနီယန် သန္တာကျောက်တန်းများ၌ ကျက်စားသည်။ ဒမ်ဆယ်ငါးမျိုးမဟုတ်သော်လည်း အလှဆုံးဒမ်ဆယ် ငါးနှင့်မခြားရောင်စုံတောက်ပသည်။

ဝရတ်ငါး

၎င်းတို့သည် အရောင်စုံသောငါးကလေးများဖြစ်ပြီး ကျောက်ဆောင်ထူသော ရေတိမ်ပိုင်းနှင့် သန္တာကျောက်တန်းတွင် နေသည်။ ၎င်းတို့သည် ခရုမျိုးများ၊ တိမ့်များ၊ ‘ခရုတ်စတေးရှားမျိုး’ များနှင့် ငါးတို့ကိုစားသည်။ ‘ဝရတ်’ ငါးကလေးတစ်မျိုးသည် ငါးကြီးများ၏ ပါးဟက်နှင့် အရေပြားရှိ ကပ်ပါးများနှင့် အနာဖြစ်နေသည့် တစ်ရှူးများကိုစားခြင်းဖြင့် ငါးကြီးများကို သန့်ရှင်းပေး၏။ ငါးရစ်တက်ချိန်တွင် အထီးများက အသိုက်ဆောက်ပြီး အမများကို ဆွဲဆောင်၍ ဥ ဥချစေသည်။ ထို့နောက် အထီးအမ နှစ်ကောင်လုံးက ဥကို ရေမွှေ့များဖြင့်ဖုံးပြီး ငါးထီးက စောင့်ရှောက်သည်။ ဝရတ်ငါးသည် တစောင်းအိပ်တတ်သည်။ ထိုသို့မဟုတ်လျှင် သဲထဲတွင် တိုးဝင်အိပ်သည်။

တောက်ပသော ဤအနီရောင် ဝရတ်ငါးသည် အနောက်ပစိဖိတ်၌ ကျက်စား၏။

ဂျပန်နိုင်ငံ တောင်ဘက် အနောက် ပစိဖိတ်ဒေသ၌ တွေ့ရသည့် ဝရတ်ငါး

အထီး

အမ

ဂျပန် ဝရတ်ငါး အထီးသည် စိမ်း၍ အမမှာ နီသည်။

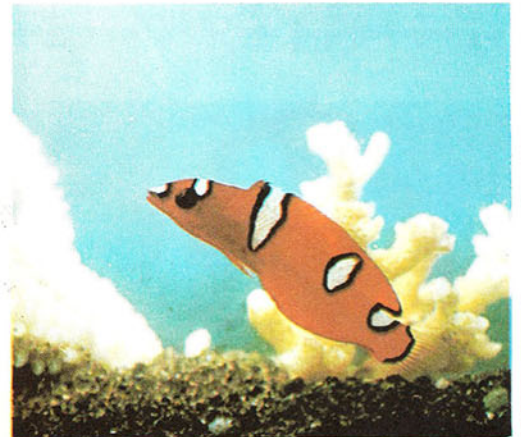
ငှက်နှုတ်သီးပါဝရတ်ငါး (ပုံလယ်အထက်ပိုင်းမှငါး) သည် ကျောက်ဆောင်ပပ်ကြားအက်များတွင်းသို့ ထိုးနှိုက်နိုင်သည်။ ပို၍ကြီးသော အပြာရောင် ဝရတ်ငါး (အောက်ယာအက်) သည် ရင်ရေယက်တောင်ဖြင့်သာ တကောင်ချင်းကူးနေသည်။

ကြက်တူရွေးနှုတ်သီးငါး

ဝရတ်ငါးနှင့် အမျိုးနီးစပ်သော ကြက်တူရွေးနှုတ်သီးငါးသည် တောက်ပ၏။ အထက်နှင့် အောက် မေးရိုးပေါ်ရှိ သွားများမှာ ပူးနေပြီး ကြက်တူရွေးနှုတ်သီးနှင့်တူသည်။ ၎င်းနှုတ်သီးဖြင့် မှော်ပင်ရိုးများ၊ သန္တာခက်များနှင့် သံပရုပ်၏ဆူးများကို ကိုက်ဖြတ်ပြီး လည်ချောင်းရှိ သွားများဖြင့် ကြိတ်ခြေသည်။ ဤကဲ့သို့ ကြိတ်ခြေပြီးနောက် မာသောအစာများကို ထွေးထုတ်ပြီး အသားပျော့ပိုင်း ကိုသာ မျှီချ၏။ အချို့သည် ကျိချရည်တစ်မျိုးကို ညနေတိုင်းစစ်ထုတ်၏။ ကျိချရည်သည် အဆိပ်ဖြစ်သဖြင့် ငါးသည် ဘေးကင်းစွာ အိပ်စက်နိုင်၏။

ပုံတွင် ကြက်တူရွေးနှုတ်သီးငါး၏ ပါးစပ်ကို သေချာစွာ မြင်နိုင်သည်။

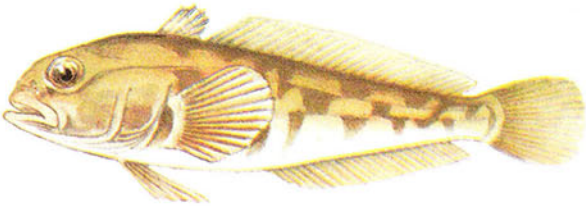
လှပသော ဤ‘ကလောင်းဝရတ်’ ငါးကလေး တစ်မျိုးသည် အင်ဒိုပစိတ် သန္တာကျောက်တန်းများတွင် နေ၏။

၎င်းတို့အတွက် အစာရနိုင်သော သန္တာများအနီးတွင် ကူးခပ်နေကြသည့် ကြက်တူရွေးနှုတ်သီးငါး သားပေါက်အုပ်စုတစ်ခု

အန္တာတိတ်ငါး

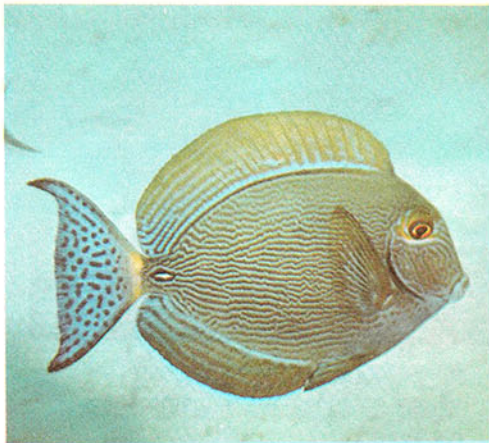
အန္တာတိတ်ဒေသ၏ အလွန်အေးသည့် အရပ်တွင်တွေ့ရသည့် ငါးနှစ်မျိုးမှာ ရေခဲငါးနှင့် ‘အန္တာတိတ်ကော့’ ငါးများ ဖြစ်၏။ ရေအောက်ကြမ်းပြင်တွင် နေတတ်ကြ၏။ ရေခဲငါးသည် ဦးခေါင်းကြီး၍ နှုတ်သီးချွန်သည်။ ၎င်းတို့၏ သွေးသည် သွေးနီဥမပါသဖြင့် မြူနေသည်။ အန္တာတိတ်ကော့ငါးဟု ခေါ်သော်လည်း ကော့ငါးအစစ် မဟုတ်ပေ။

ရေခဲငါး (အပေါ်) နှင့် အန္တာတိတ်ကော့ငါး (အောက်)

ဆာဂျင်ငါး

အမြီး၏ ဘေးနှစ်ဘက်ပေါ်တွင် ဓားနှင့်တူသည့် ချွန်သော ဆူးနှစ်ချောင်းပါသောကြောင့် ‘ဆာဂျင်’ (ခွံစိတ်ဆရာဝန်) ဟု အမည်ရသည်။ အန္တရာယ်နှင့်ကြုံလျှင် မောင်းချဓားကဲ့သို့ ဓားသွားကို ထုတ်နိုင်ပြီး အန္တရာယ်ကင်းသည့်အခါ ပြန်ခေါက်သွင်းနိုင်သည်။ ၎င်းတို့သည် သန္တာကျောက်တန်းများရှိ ရေပျော်ပင်များကိုသာ စားကြသည်။

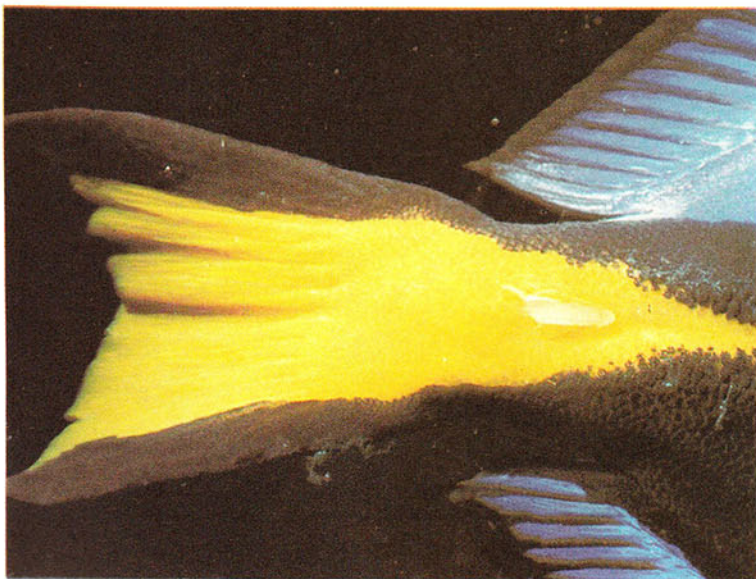
ဤဆာဂျင်ငါးကို ကမ္ဘာပေါ်တွင် အပြာဆုံး ငါးဟု တင်စားခေါ်ကြသည်။ ရေငန် အလှမွေးကန်များနှင့် သင့်လျော်သည်။

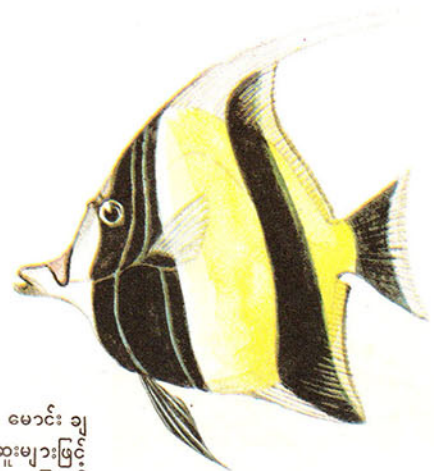
အင်ဒိုပစိဖိတ်ဒေသ၏ ညိုမှောင်သော ရွက်ဆူးတောင်ငါး

အမြီးတွင် အကွင်းပုံပါသည့် ဆာဂျင်ငါး

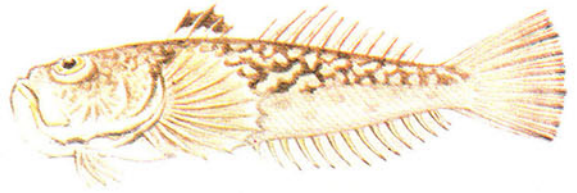
ဆာဂျင်ငါးသည် မောင်းချဓားနှင့်တူသော ဆူးများဖြင့် ၎င်းတို့၏ ရန်သူကို ခြောက်လှန့်သည်။ အမြူရောင်ဆူးကို အမြီးရင်း၌ တွေ့နိုင်၏။

ဆာဂျင်ငါးနှင့် အမျိုးနွယ်သည့် ငါးလိပ်ပြာ

ဝိဗာငါးနှင့် မိုးပျော်ငါးများ

ဤငါးနှစ်မျိုးသည် တိုက်ရိုက် မျိုးမစပ်သော်လည်း ဆင်တူမှု များစွာရှိ၏။ နှစ်ကောင်စလုံးတွင် ခန္ဓာကိုယ်ရှည်မျောပြီး ရှိစောင်းနေသော ပါးစပ်ကြီးများ ရှိ၏။ ၎င်းတို့နှစ်မျိုးလုံးသည် သဲထဲတွင် မြှုပ်၍ နေလေ့ရှိ၏။ ထို့ပြင် ၎င်းတို့၏မျက်လုံးမှာလည်း ခေါင်းထိပ်ပေါ်တွင် တည်ရှိနေကြသည်။ ဤငါးမျိုးကို မိုးပျော်ငါးဟု ခေါ်သည်။ အရိုးမာငါးများတွင် ကြောက်စရာအကောင်းဆုံး ငါးများဖြစ်ကြ၏။ ‘ဝိဗာ’ငါးတွင် ပါးဟက်ဖုံးများနှင့် ပထမကျောဆူးတောင်၌ အဆိပ်ပါ၏။ ၎င်းတို့၏အဆိပ်သည် အလွန်ပြင်းထန်သည်။ မျိုးစိတ်တစ်ခုတွင် မျက်လုံးနောက်ဘက်၌ လျှပ်စစ်ထုတ်အင်္ဂါ များ ပါသည်။

မြောက်ပစိဖိတ်ကမ်းနီးဒေသတွင် တွေ့ရသည့် မိုးပျော်ငါး

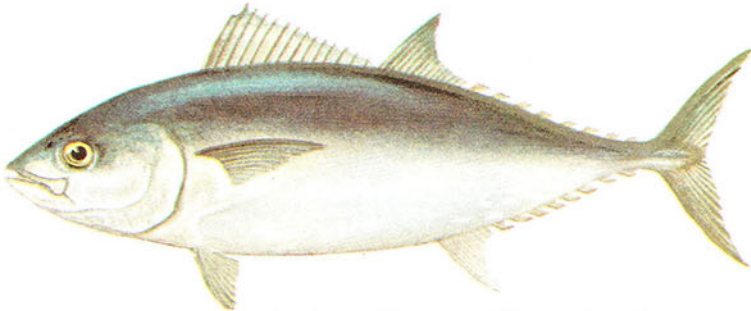
ဝိဗာ ငါးကို အတ္တလန္တိတ်အရှေ့ဘက် ရေတိမ်ဒေသနှင့် မြေထဲပင်လယ်၌ တွေ့ရသည်။ နေ့ဘက်တွင် အောက်ကြမ်းပြင်၌ မြှုပ်၍နေပြီး ညအခါတွင် အုပ်စုလိုက် ကူးထွက်ကြသည်။

မက္ကရယ်ငါး

ဤအုပ်စုမှ ငါးများသည် ကမ္ဘာတွင် ရေကူးအမြန်ဆုံး ငါးများ ဖြစ်သည်။ ၎င်းတို့၏ ကိုယ်ကိုလည်း လျင်မြန်စွာ ရေကူးနိုင်အောင် တည်ဆောက်ထားသည်။ မျိုးစိတ် အချို့၌ ရေကူးနေစဉ် ရေနံ့ပွတ်တိုက်မှုနည်းစေရန် ရေယက်များကို ခန္ဓာကိုယ် မြောင်းများတွင် ဖြည့်ထားသည်။ ငါးမည်းလုံးတို့သည် တစ်နာရီလျှင် ကီလိုမီတာ ၇၀ နှုန်း ကူးနိုင်၏။ ၎င်းနှုန်းသည် ငါးအများစု ကူးနှုန်းထက် ဆယ်ဆ ပိုမြန်သည်။ ဤအုပ် စု၏ အကြီးဆုံးအကောင်မှာ ဆူးတောင်ပြာငါးမည်းလုံး ဖြစ်သည်။ ကိုယ်ခန္ဓာ ၄ မီတာ ခန့်အထိ ရှည်လျားပြီး ကီလိုဂရမ် ၇၀၀ လေးသည်။ ကမ္ဘာ့သမုဒ္ဒရာကြီးများတွင် အကောင် ၁၀၀၀ မျှ ပါသော အုပ်စုကြီးများဖြင့် လှည့်ပတ် ကျက်စားကြသည်။ ဆူးတောင်ပြာငါးမည်းလုံးသည် ထကြွလှုပ်ရှားမှု ကြီးလွန်းသဖြင့် ၎င်းတို့၏ ခန္ဓာကိုယ် အပူချိန်သည် ရေအပူချိန်ထက် ၁၅ ဒီဂရီမျှ ပိုမြင့်သည်။

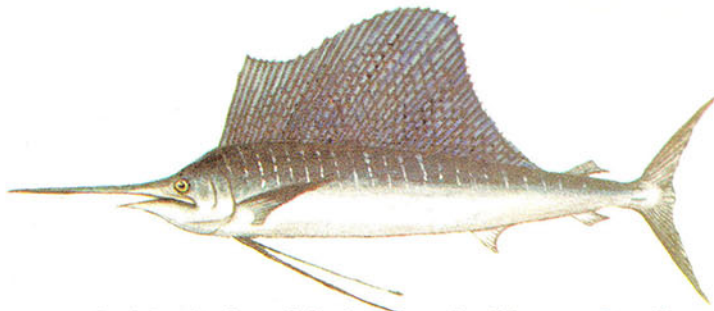
ပစိဖိတ်သမုဒ္ဒရာ မက္ကရယ်ငါး

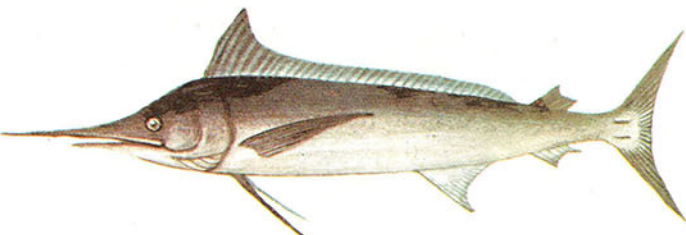
ဆူးတောင်ပြာ ငါးမည်းလုံးသည် ရေကူးသန်ပြီး အစာကို အငမ်းမရ စားသောက်တတ်သည်။ သမုဒ္ဒရာအနှံ့ လှည့်လည် ကျက်စားသည်။

မာလင်းငါးနှင့် ရွက်လွင့်ငါး

‘မာလင်း’ ငါး သို့မဟုတ် လှသွားနှုတ်သီးငါးနှင့် ရွက်လွင့်ငါးတို့သည် ‘မက္ကရယ်’ ငါးနှင့် တူသော်လည်း ၎င်းတို့၌ ရှည်လျားချွန်စူးသော နှုတ်သီးများ ရှိသည်။ ရွက်လွင့်ငါးတွင် ထင်ရှားသော ကျောဆူးတောင်ပါသည်။ ဤငါးများတွင် ရှည်သွယ်သော ကိုယ်ထည်ရှိ ကြ၍ ရေကူးအမြန်ဆုံးငါးတစ်မျိုးဖြစ်၏။ အခြား ငါးအုပ်စုများထဲသို့ တိုးဝင်၍ ၎င်းတို့၏ နှုတ်သီးဖြင့် ခုတ်ဖြတ်စားသောက်သည်။ အမည်းရောင်မာလင်းငါးသည် ၄ မီတာကျော် ရှည်ပြီး ကီလိုဂရမ် ၇၀၀ လေးသည်။

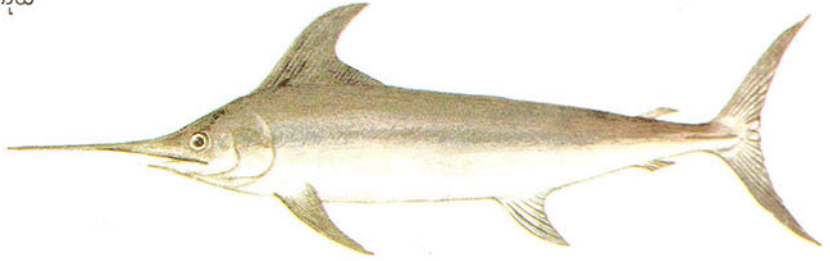
ရွက်လွင့်ငါးသည် ငါးများချိတ်တွင် မိသွားလျှင် မြင့်မားစွာ ခုန်ပျံသည်။ ၎င်းသည် အလွန်တန်ဖိုးထားကြသော အပျော်များငါးဖြစ်သည်။ အပူပိုင်း ပင်လယ်အားလုံးတွင် တွေ့ရသည်။

အပြာရောင်မာလင်းငါး

စားရှည်နှုတ်သီးငါး

စားရှည်နှုတ်သီးငါးမျိုးရင်းတွင် မျိုးစိတ်တစ်ခုသာ ပါဝင်၏။ ၎င်းတို့သည် မာလင်းငါး၊ ရွက်လွင့်ငါးတို့နှင့် ဆင်တူသည်။ ငါးမန်းတို့ကဲ့သို့ မြင့်သောကျောဆူးတောင်ရှိခြင်းနှင့် စားရှည်နှင့်တူသည့် ပို၍ပြားသောနှုတ်သီးရှိခြင်းသာ ခြားနားသည်။ အပူပိုင်းနှင့်သမပိုင်း ရေမျက်နှာပြင်သို့ ရပ်မန်ရံခါတက်၍ နေဆာလွှဲတတ်သော်လည်း မီတာ ၃၀၀ ကျော် နက်သော ရေနက်ပိုင်း၌ အစာရှာစားသည်။ ပြည်ကြီးငါးနှင့် ငါးများကို စားသောက် သည်။ ၎င်းတို့သည် အပျော်များ၍ကောင်းသော ငါးများ ဖြစ်သည်။

စားရှည်နှုတ်သီးငါး

ယုန်နှုတ်သီးငါး

အလတ်စားအရွယ်ရှိပြီးပင်လယ်နိမ့်မှသည် တဟိတိကျန်းအထိ အင်ဒိုပစိဖိတ် ဒေသ၏အပူပိုင်း ရေထိမ် သန္တာကျောက်တန်းများနှင့် ကျောက်ဆောင်ထူပြောသောဒေသတို့၌ တွေ့ရသည်။ များသောအားဖြင့် ညိုမှိုင်းရောင်ရှိ၍ အချို့မှာ ပိုမိုတောက်ပ၏။ ၎င်းတို့သည် ‘ဆာဂျင်’ ငါးနှင့် ဆင်သည်။ ၎င်းတို့၏ ကျောနှင့် စအိုဆူးတောင်များရှိ အဆိပ်ဆူးများကြောင့် ဒဏ်ရာ ပြင်းစွာရနိုင်သည်။ ၎င်းတို့၏ ယုန်နှုတ်သီးပါးစပ်ဖြင့် ‘အယ်လဂျီ’ပင်များကို တွပ်သည်။

ယုန်နှုတ်သီးငါးတို့အပေါ်ရှိ အနက်အစင်း အပြောက်တို့သည် ငါးတို့၏ မူလပုံသဏ္ဌာန်ကို ပျောက်စေသည်။

အစက်များ အတန်းလိုက်ပါရှိသည့် ယုန်နှုတ်သီးငါး

ဂိုဗိငါး

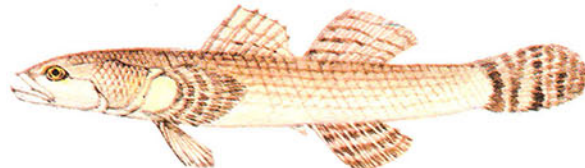
အောက်ခြေနေ သတ္တဝါများဖြစ်ပြီး ၎င်းတို့ကို ကမ္ဘာအနှံ့အပြားရှိ ရေချိုနှင့် ရေငန် နှစ်မျိုးစလုံး အထူးသဖြင့် အပူပိုင်းဒေသများတွင် တွေ့ရ၏။ ‘ဂိုဗိ’ ငါးတို့၏ တင်ရေယက် တောင် တစ်ခုသည် ပူးကပ်နေပြီး ပြန့်သောမျက်နှာပြင်တွင် တွယ်ကပ်ရန်အတွက် စုပ်ခွက်ဖြစ်နေတတ်သည်။

ဤဂိုဗိငါးသည် ရေတိမ်ပိုင်း၌ထူကြမ်းပြင်တွင် ပေါများသည်။

‘စလီပါ’ ငါးတစ်မျိုးသည် ပုစွန်များနှင့်အတူ ပူးတွဲနေထိုင်ပြီး ၎င်းတို့ နေထိုင်သည့် တွင်းဝကိုလည်း ကာကွယ်စောင့်ရှောက်သည်။

ဤစလီပါငါးသည် နေအခါ၌ မြစ်အောက်ခြေရှိ ရွှံ့အတွင်း၌ တိုးဝင်နေထိုင်ပြီး ညအခါမှ အစာ ထွက်ရှာသည်။

ဤရေငန်နေ ဂိုဗိငါးကလေး များကမူ ရေအောက် ကြမ်း ပြင်တွင် မနေပဲ အုပ်စုလိုက် ကူးဝပ်နေတတ်သည်။

ဂျပန်နိုင်ငံ မြစ်ချောင်းအင်းအိုင်များ၌ တွေ့ရသည့် ဂိုဗိငါး

ငါးဖျံများ

အဆုတ်ပါ ငါးများမှလွဲလျှင် ငါးဖျံနှင့် ‘ဗလင်နီ’ ငါးအချို့သာ ကုန်းပေါ်တွင် အနေများ သော ငါးမျိုးဖြစ်သည်။ အကြောင်းမှာ ၎င်းတို့၏ ပါးဟက်နှင့် ပါးဟက်ပေါက်များသည် လေကိုရှူနိုင်ရန် အထူး ပြုပြင်ပြောင်းလဲလာသောကြောင့် ဖြစ်၏။ ကုန်းပေါ်တွင် ၎င်း တို့၏ ကိုယ်အလေးချိန်ကို ခံနိုင်ရန်အတွက် ၎င်းတို့၌ အဆစ်ပါရှိ တောင့်တင်းသော ရင်ရေယက်တောင်ရှိ၏။ အထီးသည် ပါးစပ် နှင့် တွင်းခေါင်းတူးကာ ရွှံ့စာဖြင့် တွင်းဝ နှုတ်ခမ်းကို ကာရံသည်။ ရေကျချိန်တွင် ၎င်း တို့၏ တွင်းများမှ ထွက်ပြီး လတာပြင်ပေါ် တရှိန်တိုး ခုန်ယှံ့သွားလာကာ အစာကို ဖမ်း ယူ စားသောက်သည်။

ငါးဖျံ၏ ရင် ရေယက်တောင်သည် ခြေ ထောက် နှင့် တူပြီး ၎င်းခြေ ထောက်နှင့်ပင် လျှောက်နိုင်သည်။

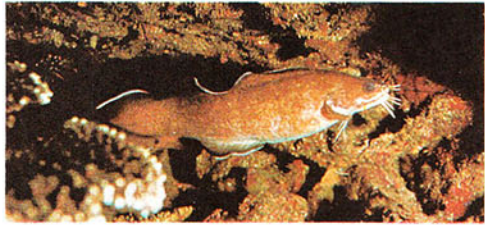
တွင်းနှုတ်ခမ်းဝမှ ခေါင်းပြု၍ ပြင်ပကို ကြည့်နေသော ငါးဖျံ

အရှေ့တောင်အာရှ ပင်လယ်ကမ်းရိုးတန်း၌ တွေ့ရသည့် အပင်တက်ငါးဖျံအဖွဲ့တစ်ဖွဲ့

ဗရိကျူလစ်ငါးနှင့် ကတ်စငါးရှဉ့်

ဤငါးနှစ်မျိုးသည် အပြင်ပန်းအားဖြင့် ငါးရှဉ့်နှင့်တူသည်။ ဗရိကျူလစ်ငါးနှင့် မျိုးမနွယ်ချေ။ ၎င်းတို့နှစ်မျိုးစလုံးသည် အမြီးချွန်၏။ 'ကတ်စ' ငါးရှဉ့်များတွင် ကျော၊ စအိုနှင့် အမြီးဆူးတောင်တို့ တဆက်တည်း ဖြစ်နေ၏။ 'ဗရိကျူလစ်' တို့တွင် ရေယက် တောင်မရှိပဲ ကိုယ်ပေါ်၌ သေးငယ်သော အကြေးများသာ ရှိ၏။ အချို့တွင် အကြေး မရှိချေ။ မျိုးစိတ်အများစုသည် ပင်လယ်ရေနက်ပိုင်း၌နေပြီး အချို့သည် ကမ်းနေ၏။ ကမ်းနေသော ဗရိကျူလစ်များကို ကယ်ရီဗီယန်ရေချိုပိုင်း ဂူထဲ၌လည်း တွေ့ရ၏။ ကတ်စ ငါးရှဉ့်သည် အထူးသဖြင့် ရေနက်ပိုင်းအောက်ခြေတွင် နေကြ၏။ ၎င်းတို့၏ တင်ရေယက် တောင်သည် အုပ်ချည်မျှင်ကဲ့သို့ အမွေးများ ဖြစ်နေ၏။ ယင်းတို့နှင့်အစာရှာ၏။

အင်ဒိုပစီဖိတ် ဒေသတွင် တွေ့ရသည့် နှုတ်ခမ်းမွေးပါ ဗရိကျူလစ် ငါးတစ်မျိုး

ဗရိကျူလစ်ငါး

ပစီဖိတ်သမုဒ္ဒရာ အနောက်မြောက်ဘက် ဒေသနေ ကတ်စငါးရှဉ့်များ

အစက်အပြောက်ပါ ကတ်စငါးရှဉ့်။ ၎င်း၏ အမြီးကိုထောက်၍ ရပ်နိုင်သည်။ ပင်လယ် ကြမ်းပြင်တွင် တွင်းလည်း တူးနိုင်သည်။

ပင်လယ်ငါးမြေထိုးများ

၎င်းတို့တွင် အသွားထက်ပြီး စားမြောင်ကဲ့သို့ ဖြစ်နေသည့် သွားများရှိ၍ ကြောက်စရာ ကောင်း၏။ အုပ်စုလိုက် သွားလာတတ်ပြီး ၎င်းတို့၏ သားကောင်များမမြင်အောင် ရုတ်တရက် တိုက်ခိုက်တတ်သည်။ ၎င်းတို့သည် ၂ မီတာခန့်ရှည်ပြီး ၄၅ ကီလိုဂရမ် လေး သည်။ အချို့ဒေသများတွင် ၎င်းငါးကြီးများကို ငါးမန်းများထက် ကြောက်ကြသည်။ လူကို ရန်ပြုသည့် အထောက်အထားများကိုမူ မတွေ့ရသေးပေ။

အုပ်စုလိုက်ကူးခပ်နေသော ဂျပန်ပင်လယ်ငါးမြေထိုးမျိုး

သဲတိုးငါးရှဉ့်

၎င်းတို့သည် သမပိုင်းနှင့် အအေးပိုင်းပင်လယ်အောက်ခြေ သဲများအတွင်း တိုးဝင်နေထိုင် ကြ၏။ သဲများကို တူး၍ တိကောင်၊ 'ခရုတ်စတေးရှားမျိုး' နှင့် ငါးမွန်ကလေးများကို စား၏။ ရှည်၍ချွန်သော ခေါင်း၊ အမြီးနှစ်ခုနှင့် အကြေးငယ်ကလေးများရှိ၏။ အကြေး မပါပဲလည်း ရှိသည်။ ခန္ဓာကိုယ်ရှည်သွယ်ပြီး ရှည်လျားသော ကျောဆူးတောင်ရှိ၏။ များသောအားဖြင့် တင်ရေယက်တောင် မပါချေ။ အခြားငါးများအတွက် ငါးစာအဖြစ် အသုံးဝင်၏။

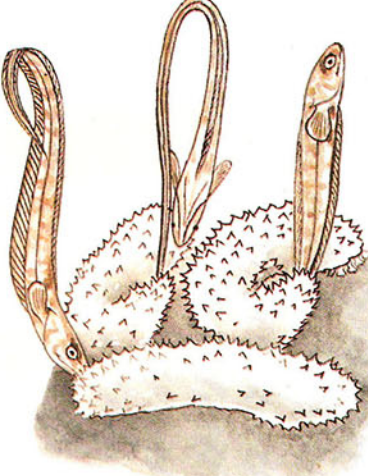
ဂျပန်ပင်လယ်ကမ်းရိုးတန်းဒေသ သဲကြမ်းပြင်၌ နေသည့် သဲတိုးငါးရှဉ့်

အတ္တလန္တိတ်အရှေ့ဘက်ကမ်းရိုးတန်း တလျှောက်တွင် ကျက်စားသည့် သဲတိုးငါးရှဉ့်သည် အရောင်ကြည်သည်။ နေအခါ သဲထဲတွင် မြုပ်နေပြီး ညအခါ အုပ်စုလိုက်ထွက်၍ ငါးမွန်နှင့် ခရုတ်စတေးရှားမျိုးများကို ရှာစားသည်။

ပုလဲငါး

၎င်းတို့သည် အပူပိုင်းဒေသငါးများ ဖြစ်၏။ အကြေးခွံ၊ အမြီးဆူးတောင်နှင့် တင်ရေယက် တောင်တို့ မရှိကြချေ။ အကောင်ငယ်၍ သွယ်လျပြီး အရောင်ကြည်နေသည်။ ၎င်းတို့သည် ပင်လယ်မျောနှင့် ကမာတို့ထဲတွင် ဝင်နေပြီး အစာရှာရန်သာ အပြင်သို့ ထွက်ကြ၏။ ကမာ ထဲတွင်နေသင်း သေဆုံးသွားသည့်အခါ ၎င်းတို့၏ အပိုင်းအစအချို့သည် ကမာမှတ်ကောင် အတွက် ပုလဲတည်ဆောက်ရန် ဝတ်ဆံအဖြစ် မနီးတီးပေးသောကြောင့် ၎င်းတို့ကို ပုလဲငါးဟု ခေါ်ကြ၏။

ပင်လယ်မျော၏ ကိုယ်ထဲသို့ တိုးဝင်နေသော မြေထဲပင်လယ် ဒေသမှ ပုလဲငါး။ ရှေးဦးစွာ စအိုပေါက်ကိုရှာသည် (ဝဲဘက်) ။ ထို့နောက် အမြီးနှင့် တိုးဝင်သည် (အလယ်နှင့် ယာဘက်ပုံ) ။

ကဘီလူးမျိုးများ

၎င်းတို့သည် ကိုယ်ခန္ဓာတုတ်ခိုင်သော ငွေရောင်ငါးများဖြစ်သည်။ ကျောဆူးတောင်နှင့်ခွ ပါသည်။ ရေငန်နှင့် ရေငန်စပ်တို့တွင် အုပ်စုလိုက်နေထိုင်တတ်ပြီး မကြာခဏ သဲများကို မွေနှောက်၍ အစာရှာတတ်သည်။ အပင်မျိုးကို စားသောကြောင့် အစာခြေပျက်နိုင်ရန် အန္တရာယ်ရှိပြီး ခွေနေ၏။ ၎င်းတို့ကို ပူနွေးသောအပိုင်းနှင့် သမပိုင်းတွင် တွေ့ရသည်။ အမိုးတန် စားငါး ဖြစ်သည်။

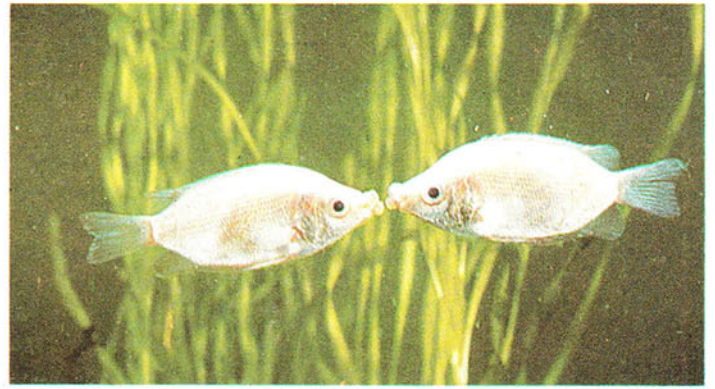
ကမ္ဘာ့အနှံ့ အပူပိုင်းပင်လယ်များတွင် ပေါများစွာ တွေ့ရပြီး အုပ်စုလိုက် ကူးလူးနေတတ်သည့် အဝင်းပါ ကဘီလူး

လေရှူငါးများ

အာရှနှင့် အာဖရိကတွင်တွေ့ရသည့် အပူပိုင်း ရေချိုငါးကလေးများဖြစ်သည်။ ပါးဟက်နှင့် အသက်ရှူသော်လည်း ပါးဟက်အပေါ်တွင် အပိုလေရှူအင်္ဂါပါသည်။ ထိုအင်္ဂါကြောင့် ၎င်းတို့သည် အောက်ဆီဂျင်နည်းသောရေ၌ နေနိုင်သည့်အပြင် တခါတရံ ရေမရှိသော နေရာတွင်ပင် ခေတ္တမျှနေနိုင်သည်။ ၎င်းတို့၏ ကိုယ်ခန္ဓာတွင် လူသွားပုံ အနားသတ်ထားသည့် အကြေးခွံများရှိသည်။

အထီးသည် လေပူဖောင်းများဖြင့် အမြှုပ်ထနေသော အသိုက်များကို ဆောက်လုပ်ပေးလေ့ရှိ၍ ၎င်းအသိုက်များသည် ရေတွင်ပေါ်နေသည်။ မိတ်လိုက်ပြီးသောအခါ အထီးက သန္ဓေအောင်ဥများကို ပါးစပ်ဖြင့် ဟပ်ယူပြီး အသိုက်ထဲသို့ ထွေးထည့်လိုက်သည်။ ထို့နောက် ဥများပေါက်သည်အထိ စောင့်ရှောက်ပေးသည်။

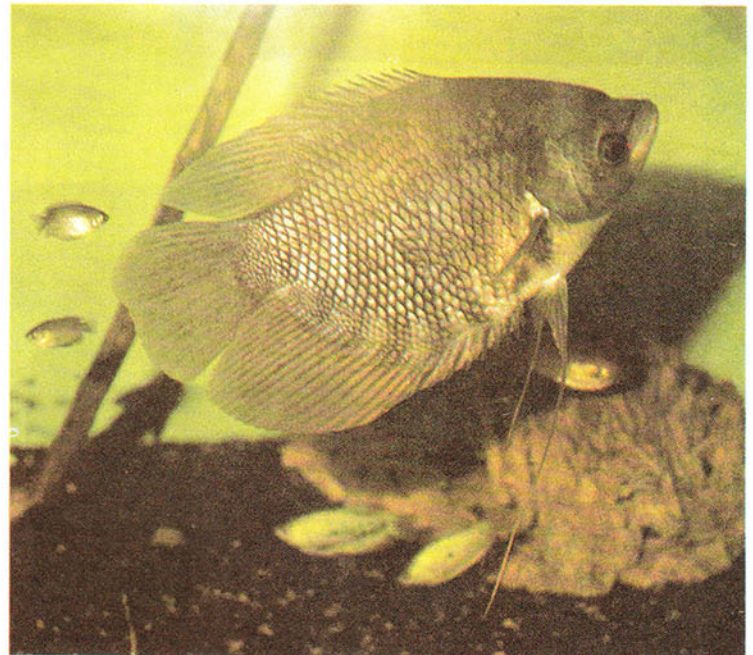
လေရှူငါးများကို အလှမွှေးငါးများအဖြစ် လူသိများသည်။ ကြည့်ရှုကောင်းသော ယိုးဒယားတိုက်ငါးကို အရောင်မျိုးစုံသော တိုက်ငါးအထီးများရအောင် အထူးတလည် မျိုးစပ်ကြသည်။

အရှေ့တောင်အာရှမှ နှုတ်ခမ်းတွေ 'ဂိုရာမီ' ငါး။ နှုတ်ခမ်းပျင်းတေ့၍ နမ်းနေသည်ဟု ထင်ရသော်လည်း အမှန်၌ ဤပြုမူချက်သည် ခြောက်လှန့်ရန် ရည်ရွယ်ပြုမူခြင်း တစ်မျိုးဖြစ်နိုင်သည်။

ဂိုရာမီငါး အပူ တစ်စုံ။ အထီးသည် အခြားငါးများကို အန္တရာယ်မပြုသော်လည်း မိတ်လိုက်ပြီးလျှင် ငါးမကို သတ်ပစ်တတ်သည်။

အရှေ့တောင်အာရှမှ ဂိုရာမီကြီး၏ အကောင်ပေါက်တွင် နမူးမောက်စပြုနေသည်ကို တွေ့ရသည်။ ဂိုရာမီကြီးသည် အဖိုးတန်စားငါးဖြစ်သည်။

မိတ်ဖက်ရှာနေသော ယိုးဒယားတိုက်ငါး။ အထီးက ၎င်း၏ ဆူးတောင်များကို ထောင်၍ ပါးဟက်ဖုံးများကိုဖြန့်ကာ ကိုယ်ဟန်ပြနေသည်။ အမသည် အထီး၏ တိုက်ခိုက်ခြင်း မခံရအောင် လက်ခံသည့်အနေဖြင့် ဦးခေါင်းကိုအောက်စိုက်ပြသည်။

ငါးပြေမသည် ၎င်းတို့၏ အမြီးနှင့် ပါးဟက်အောက်ဘက်အစွန်းရှိ ဆူးများဖြင့် ထောက်၍ ကုန်းပေါ်တွင် လျှောက်နိုင်သောကြောင့် လူသိများသည်။

ဗလင်နီငါး

‘ဗလင်နီ’ တို့သည် အောက်ခြေနေ ငါးကလေး အုပ်စုကြီးတစ်ခု ဖြစ်၏။ ခန္ဓာကိုယ် သွယ်၍ အနည်းငယ် ရှည်မျောသည်မှ ငါးရှဉ့်ကဲ့သို့ ရှည်မျောသည်အထိ ပုံအမျိုးမျိုး ရှိ၏။ ဗလင်နီငါးအားလုံးတွင်ရှည်သော ကျောဆူးတောင်ရှိ၏။ အများစု၏တင်ရေယက်တောင် သည် လည်မျိုအနီး၌ တည်ရှိ၏။ ဗလင်နီများစွာသည် ရေမရှိသည့် နေရာ၌အချိန်အတန် ကြာ အသက်ရှင်နေနိုင်၏။ အချို့မှာ မိမိ၏ အောက်နှုတ်ခမ်းမှ ဖွဲ့သော စုပ်ခွက်ဖြင့် ရေမရှိသည့် ကျောက်ဆောင်များ၌ ချိတ်တွယ်ပြီး တချိန်လုံးနီးပါး အသက်ရှင်နေနိုင်၏။

အနောက်မြောက်ပစိဖိတ်ကမ်းခြေမှ သေးငယ်သော ဗလင်နီငါးတစ်မျိုး

ဤဗလင်နီငါးသည် ဂျပန်ကမ်းရိုးတန်း ရေခို ကျောက်ဆောင်အိုင်များ၌ နေသည်။

ပစိဖိတ်သမုဒ္ဒရာ အနောက်မြောက်ဘက် ရေအလွန် တိမ်သောအပိုင်း၌ တွေ့ရသည့် ဗလင်နီငါး

ဂါးနတ်နှင့် ဂါးနတ်ပျံများ

‘ဂါးနတ်’ သို့မဟုတ် ‘ပင်လယ်ရော်ဗင်’ ဟုလည်း ခေါ်သော ငါးတို့သည် အပူပိုင်းနှင့် သမပိုင်း ရေတိမ်ပင်လယ်များ၏ သဲကြမ်းပြင်၌ ကျက်စား၏။ ကြီးမားသော ဦးခေါင်း၏ အရိုးမာစောင်းများ၊ ပါးပေါ်ရှိ အရိုးမာဆူးများနှင့် ကိုယ်ပေါ်ရှိ မာကျောသော အကြေးခွံများ ပါနေခြင်းကြောင့် ၎င်းတို့ကိုယ်ကို ကောင်းစွာ ကာကွယ်နိုင်၏။ ကြီးသော ရင်ရေယက်တောင်၏ ရှေ့ပိုင်းဆူးတံများသည် တစ်ခုနှင့်တစ်ခု ချိတ်ဆက်မထားခြင်းကြောင့် ၎င်းကို လျှောက်ရန်နှင့် ပင်လယ်အောက်ခြေ၌ အစာရှာရန် အသုံးပြု၏။ ၎င်းတို့၏လေစည် ဖောင်းနှင့် တွယ်ဆက်ထားသော ကြွက်သားများကို တုန်ခါခြင်းဖြင့် အသံမြည်နိုင်သည်။

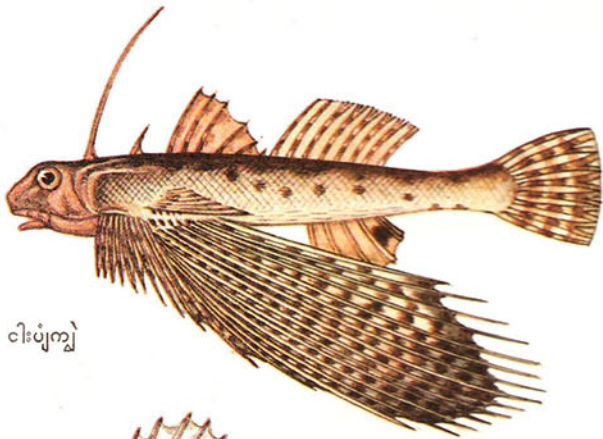
ဂါးနတ်ပျံ (ငါးပျံကျ) တို့သည် ဂါးနတ်များနှင့် ပုံသဏ္ဌာန်ဆင်သော်လည်း နီးစပ်စွာ မျိုးမနွယ်ချေ။ ထို့ပြင် ရင်ရေယက်တောင်သည် ပိုကြီးပြီး တောင်ပံနှင့် တူနေသည်။ ၎င်းတောင်ပံကိုထောက်၍ ရေအောက်ခြေ၌ လျှောက်နိုင်သည့်ပြင် ရေပြင်ထက်၌လည်း ခရီးတို လေဟန်စီးနိုင်သည်ဟု ဆိုကြ၏။ ၎င်းတို့၏ အခြားလက္ခဏာတစ်ရပ်မှာ ကုပ်ပိုးထက်၌ ဆူးရှည်တစ်ချောင်းရှိခြင်း ဖြစ်၏။

ဒရက်ဂွန်နက်ငါးများ

ရေအောက်ခြေ၌ ကျက်စားသော ငါးများဖြစ်၏။ ကိုယ်ခန္ဓာ ရှည်၏။ အကြေးခွံမရှိချေ။ ဦးခေါင်းသည် ပြားချပ်ပြီး တြိဂံပုံနီးပါး ဖြစ်နေ၏။ ပါးဟက်ဖုံးတစ်ခုပေါ်တွင် ဆူးချွန် တချောင်းစီပါ၏။ အထီးသည် အရောင်တောက်ပပြီး အလွန်ရှည်သော ကျောဆူး တောင်များ ရှိ၏။

ပစိဖိတ်သမုဒ္ဒရာအနောက်ပိုင်းဒေသ၏ နွေးသော ပင်လယ်များ၌ တွေ့ရသည့် အရောင်တောက်သော ‘ဒရက်ဂွန်နက်’ ငါး

ငါးပျံကျ

ဤဂါးနတ်ငါးကို မြောက်ဘက်ပင်လယ်မှ ‘ရော်ဗင်’ငှက် ဟု ခေါ်သည်။

ပက်ကျီငါးနှင့် ဖုထစ်ခုံးငါး

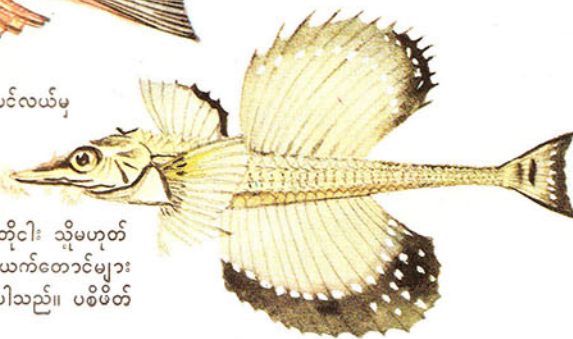
၎င်းတို့ကို မြောက်ဘက်ရေအေးပိုင်း၌ တွေ့ရ၏။ အကောင်အားတွင် တင်ရေယက်တောင် နှစ်ခု ပူး၍ အားကောင်းသော စုပ်ခွက်ပိုင်းတစ်ခု ဖြစ်နေ၏။ ဤချပ်ပိုင်းဖြင့် ပင်လယ် ကြမ်းပြင်ကို မြဲမြံစွာ တွယ်ကပ်နေထိုင်၏။ ၎င်းတို့သည် အမျိုးမျိုး နီးသော်လည်း အကောင်ချင်း မတူချေ။ ပက်ကျီငါးသည် ကိုယ်ခန္ဓာရှည်၍ ဖားတပိုင်း ငါးတပိုင်းပုံရှိ၏။ ကျောဆူးတောင်လည်း အလွန်ရှည်၏။ ဖုထစ်ခုံးငါးများမှာမူ ကိုယ်ခန္ဓာတို၍ အရိုးမာ ဖုထစ်များဖြင့် ဖုံးထား၏။

ပစိဖိတ်သမုဒ္ဒရာ အနောက်ဘက် ရေတိမ်ပိုင်း၌ ကျက် စား သော ပက်ကျီငါး

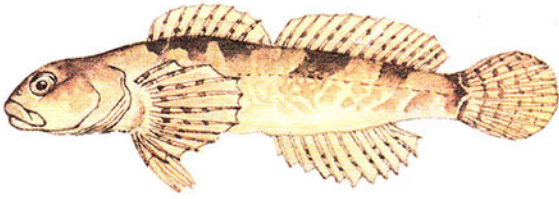
ရေတိမ်ပင်လယ်များ၌ တွေ့ရသည့် ဂျပန် ဖုထစ်ခုံးငါး

မေးရိုး၏သဏ္ဌာန်ကြောင့် မိကျောင်းခေါင်းတိုငါး သို့မဟုတ် ကျူးကျော်ငါးခေါ်သော ဤငါးတွင် ရေယက်တောင်များ အလွန်ကြီး၏။ ကိုယ်တွင် အကြေးချပ်များပါသည်။ ပစိဖိတ် သမုဒ္ဒရာ၌ တွေ့ရ၏။

စကာလပင်ငါးများ

‘စကာလပင်’ ငါးသည် သေးငယ်၍ ရှည်လျား၏။ အောက်ခြေနေ ငါးများ ဖြစ်၏။ အဓိက အားဖြင့် ကမ္ဘာ့မြောက်ဘက်ပိုင်း ရေချို၊ ရေငန် နှစ်မျိုးလုံး၌ တွေ့နိုင်၏။ ၎င်းတို့တွင် ဆူးထူသော ခေါင်းနှင့် ယပ်တောင်ပံ ရင်ရေယက်တောင်များ ရှိ၏။ ဤငါးအချို့၏ခေါင်းတွင် အသားထစ် ပါ၏။ အချို့သည် ရေထဲမှထုတ်ယူခံရသော်လည်း အသက်ရှူနိုင်၏။ စကာလပင် ငါးတစ်မျိုးသည် ရေထက်ပိုလေးပြီး တင်ရေယက်တောင်ကို ထောက်၍ လျှောက်နိုင်၏။

ဂျပန်စကာလပင်ရေချိုငါး

ညည်းသံပြဲစကာလပင်ငါး တစ်မျိုး

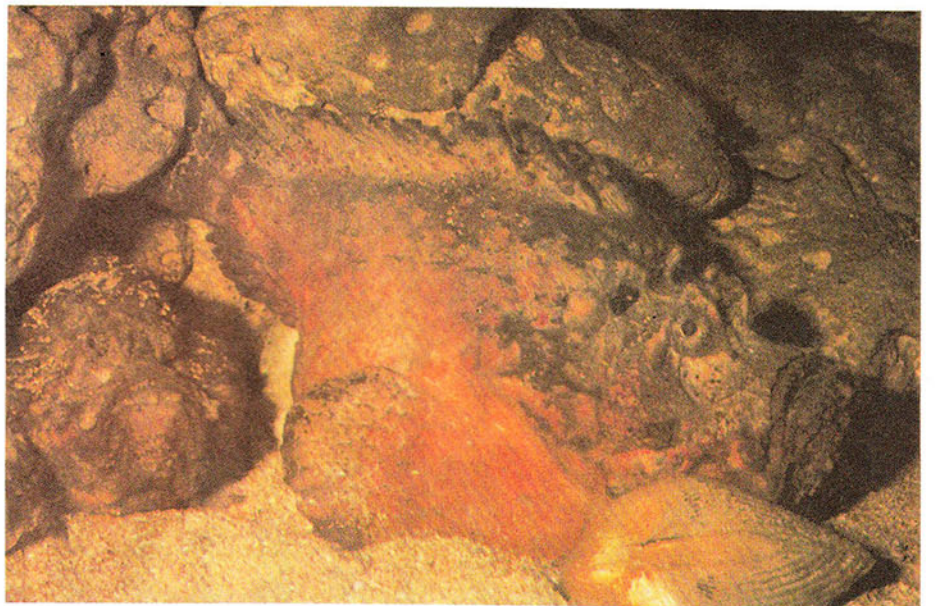
စကော်ပီယန်ငါး

ဤငါးတို့သည် သန္တာကျောက်တန်းများအကြားနှင့် ကျောက်ဆောင်များ၏ အောက် ကြမ်းပြင်တွင် ကျက်စား၏။ ခြင်္သေ့လည်ဆံမွေး ငါးမျိုးသည် အရောင်တောက်ပ၏။ သို့သော် အများစုတွင် မျှန်မှိုင်းသော အရောင်များရှိပြီး ၎င်းတို့၏ နောက်ခံပတ်ဝန်းကျင်နှင့် တူနေသဖြင့် ငါးဟူ၍ ရုတ်တရက်ခွဲခြား၍ မရချေ။ ‘စကော်ပီယန်’ ငါး၌ ကြီး၍ ဆူးထူသော

ခေါင်းနှင့် ၎င်းတို့၏ ရေယက်များတွင် သန်မာသောဆူးများ ရှိ၏။ ထိုဆူးများသည် ငါးအချို့တွင် အလွန်အဆိပ်ပြင်းသည်။ ကြောက်စရာအကောင်းဆုံး ငါးမှာ အရုပ်ဆိုးသော ကျောက်တုံးပုံငါး ဖြစ်၏။ ၎င်းငါးကို တက်နင်းမိလျှင်ဖြစ်စေ၊ ကိုင်မိလျှင်ဖြစ်စေ ကျော ဆူးတောင်၊ စအိုဆူးတောင်နှင့် တင်ရေယက်တောင်တို့ရှိ အဆိပ်ကို ထိုးသွင်းတတ်သဖြင့် ပြင်းထန်စွာ နာကျင်စေသည်။

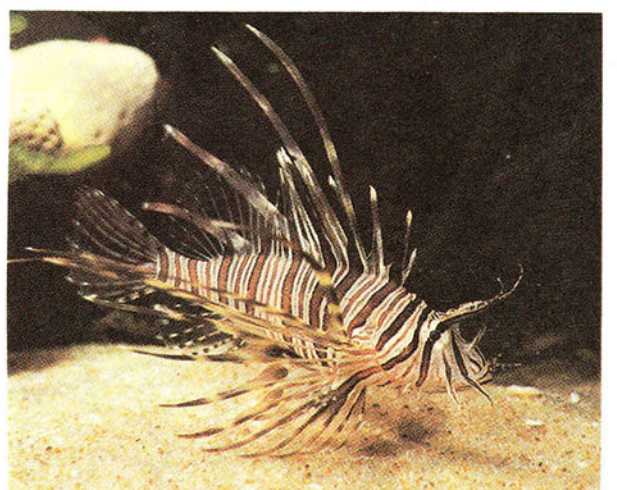
ဤကျောက်ဆောင်နေ ငါး နှစ်မျိုးကို ကျောက်ဆောင် ထူထပ်သောရေတိမ်ကမ်းရိုးတန်းများ၌တွေ့ရမြဲဖြစ်၏။ သို့သော် အချို့သည် အလွန်နက်သည့် အပိုင်း၌ နေ၏။

ရေတိမ်သန္တာကျောက်တန်းတစ်ခုတွင် ခိုနားနေသည့် အင်ဒိုပစိဖိတ်ဒေသမှ ကြောက်စရာ ကောင်းသော ကျောက်တုံးပုံ ငါးနှစ်ကောင်။ ကျောက်တုံးများနှင့် မှားနိုင်သည်။

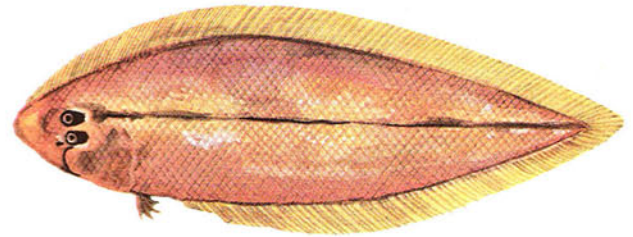
ဤစကော်ပီယန်ငါးကို အာဖရိက ပင်လယ်များ၌ တွေ့ရ၏။ ၎င်း၏ အရောင်အသွေးနှင့် အရေပြားပေါ်ရှိ အဖတ်ကလေးများကြောင့် အောက်ခံ ကျောက်သားနှင့် ခွဲခြားမရချေ။

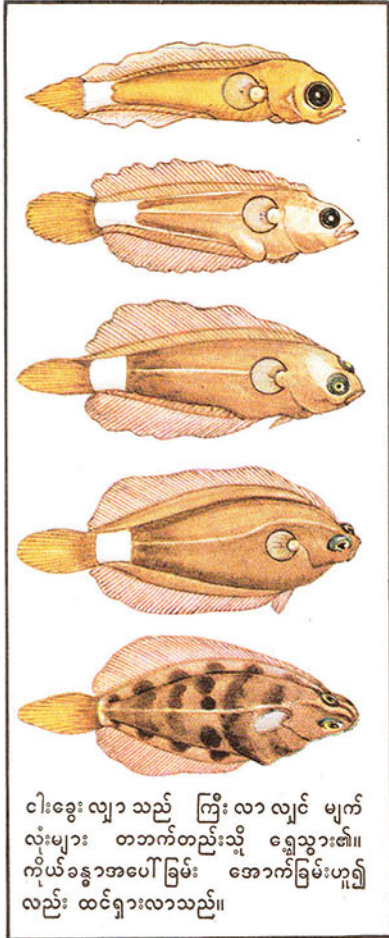
လှပသော အင်ဒိုပစိဖိတ် ခြင်္သေ့လည်ဆံမွေးငါး၏ ကျော၊ ရင်နှင့် တင်ရေယက်တောင်တို့ရှိ ဆူးတံများသည် ခြင်္သေ့ လည်ဆံမွေး ကဲ့သို့ ထောင်နေသည်။ ဤဆူးတံများသည် အဆိပ်ပြင်း၏။

ငါးပြား

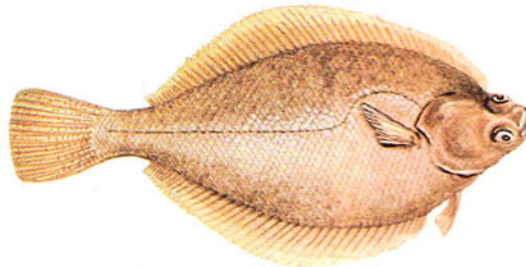
ငါးပြားများသည် ပင်လယ်ရေတိမ် သဲကြမ်းပြင်၌နေ၍ အောက်ခြေရှိ သတ္တဝါကလေးများကို စား၏။ အမည်နှင့်လိုက်အောင် ပြားပြီး ရေအောက်ခြေနှင့် ဆီလျော်အောင် ပြုပြင်ပြောင်းလဲနေ၏။ မျက်လုံးနှစ်လုံးသည် အပေါ်ဘက်မျက်နှာပြင်၌ ရှိ၏။ အပေါ်မျက်နှာပြင်အရောင်သည် ပတ်ဝန်းကျင်အရောင်နှင့် ဆင်တူ၏။ တခုတည်းသော ကျောဆူးတောင်သည် ခေါင်းမှ အမြီးနားအထိ ရောက်၏။ သမပိုင်းဒေသများ၌ အရေးကြီးသောစားငါး ဖြစ်၏။

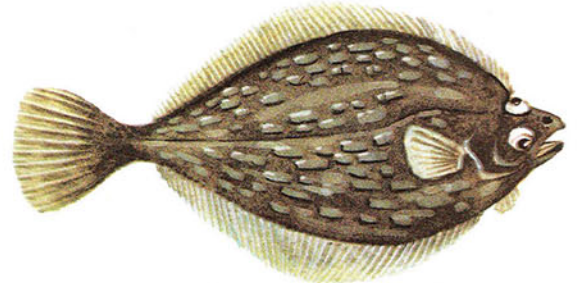
ငါးခွေးလျှာမျိုးများကို ပစိဖိတ် အနောက်ဘက် ရေတိမ် သဲကြမ်းပြင်၌ တွေ့ရသည်။ ကျော၊ ခံအိုနှင့် အမြီးဆူးတောင်တို့ တဆက်တည်း ဖြစ်နေသည်။

ငါးခွေးလျှာ သည် ကြီးလာလျှင် မျက်လုံးများ တဘက်တည်းသို့ ရွေ့သွား၏။ ကိုယ်ခန္ဓာအပေါ်ခြမ်း အောက်ခြမ်းဟူ၍ လည်း ထင်ရှားလာသည်။

ဤငါးခွေးလျှာမျိုးကို ဂျပန် ကမ်းရိုး တန်း၌ တွေ့ရသည်။

အကြေးကြမ်း ငါးမရုံမျိုးသည် နက်သော ပင်လယ်များ၌ ကျက်စားသည်။

ဤငါးပြားတို့၏ အရောင်အသွေးနှင့် ပုံပန်းသည် အောက်ခံ ပတ်ဝန်းကျင်နှင့် လိုက်ဖက်သည်။

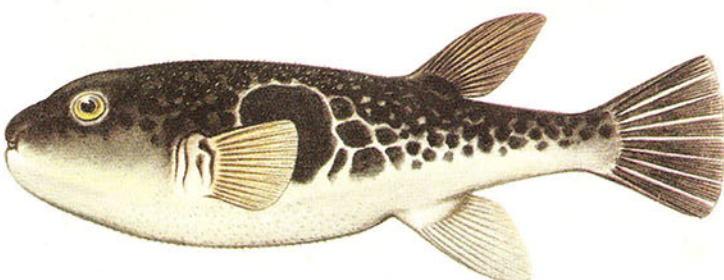

ရေအောက် ကြမ်းပြင်၌ နားနေကြသော ငါးပြားများ။ အပေါ်ကို မော့ကြည့်၍ အစာရှာနေကြသည်။

ငါးပူတင်း

ငါးပူတင်းတို့သည် ကိုယ်ခန္ဓာတိုတုတ်၍ ရေကူးနေသည်။ ၎င်းတို့တွင် သေးငယ်၍ ဆံပင်မွေးနှင့်တူသော ဆူးများရှိ၏။ အရေပြားအလွန်မာကျစ်သောကြောင့် ခပ်ခမောက်များပင် လုပ်ခဲကြပေ၏။ ငါးပူတင်းသည် ကြောက်လန့်လျှင် ရေ သို့မဟုတ် လေကို ရှူသွင်း၍ ကိုယ်ခန္ဓာကို ဘောလုံးကဲ့သို့ လုံးပစ်လိုက်ပြီး ရေထဲ၌ ပက်လက်လွန်လိုက်၏။ ထိုအခါ ရန်သူက ၎င်းကို မျှိုမချနိုင်ချေ။ မေးရိုးနှစ်ခုလုံးရှိ သွားများသည် သန်မာသော နှုတ်သီးပြား ဖြစ်သွား၏။ ထို့ကြောင့် သန္တာကဲ့သို့မာသော အရာဝတ္ထုများကိုပင် ဖြတ်တောက်နိုင်၏။ အပူပိုင်းပင်လယ်ငါးများဖြစ်ကြ၍ ရေချိုတွင် အနည်းငယ်သာတွေ့ရ၏။

ဂျပန်နိုင်ငံ၌ ငါးပူတင်းကို အရသာရှိသော ငါးဟု သတ်မှတ်ကြသော်လည်း မျိုးစိတ်များစွာ၏ ကိုယ်တွင်းအင်္ဂါတွင် လူကိုသေစေနိုင်သော အဆိပ်ရှိ၏။ ဥပဒေအရ ခွင့်ပြုထားသည့် ကျွမ်းကျင်သော ပုဂ္ဂိုလ်များသာ ငါးပူတင်းကို ကိုင်တွယ်ခွင့် ရှိသည်။ ငါးပူတင်းစားမိ၍ သေကြသူအများအပြားရှိသည်။

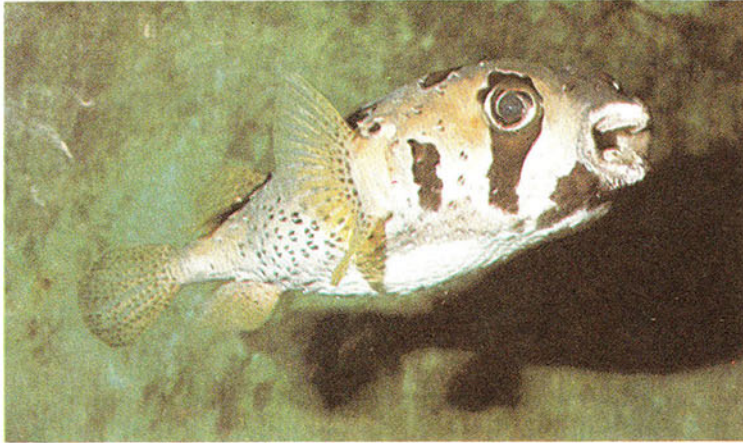
ဤငါးကို ဂျပန်နိုင်ငံတွင် အရသာအရှိဆုံး ငါးပူတင်းမျိုးဟု သတ်မှတ်ကြသည်။

ကယ်ရီဖိုနီယန်ရှိ ငါးပူတင်းသည် လန့်သဖြင့် ကိုယ်ကိုဘောလုံးကဲ့သို့ မောင်းကားလိုက်ပုံ

ဖြူဆူးငါးပူတင်း

ဤငါးမျိုးသည် ငါးပူတင်းနှင့် အမျိုးနွယ်၏။ အန္တရာယ်တွေ့ပါက ကိုယ်ကိုဖောင်းကားနိုင်သည်။ အရေပြားပေါ်၌ အရိုးမာဆူးများဖြင့် ဖုံးထားသည်။ ငါးအချို့သည် ဆူးများကို လိုအပ်သလို ထောင်ထအောင်ပြုလုပ်နိုင်သည်။ အခြားအကောင်များကမူ အကောင်ကို ဖောင်းကားလိုက်မှသာ ဆူးကိုထောင်နိုင်သည်။ ၎င်းတို့ကို ရန်သူက စားမျိုးရန်မလွယ်ချေ။

ဆူးများ လှဲထားသော ဖြူဆူးငါးပူတင်း

ငါးနွားမျိုး

ခန္ဓာကိုယ် တခုလုံးနီးပါးကို ရောပူးနေသော အရိုးမာချပ်ပြားဖြင့် ဖုံးအုပ်ထားသည်။ သေတ္တာ တစ်ခုနှင့် တူသောကြောင့် သေတ္တာငါးဟုလည်း ခေါ်၏။ မျက်လုံး၊ ပါးစပ်၊ ဆူးတောင်နှင့် စအိုနေရာများတွင်သာ အပေါက်ရှိ၏။ ၎င်းတို့ကို အပူပိုင်းဒေသ ပင်လယ်များတွင် တွေ့ရပြီး စား၍ကောင်းသော ငါးမျိုးဖြစ်ကြသည်။ အန္တရာယ်နှင့်ကြုံလျှင် ငါးနွားသည် အရေပြားအောက်ဘက်မှ ပြင်းထန်သော အဆိပ်တစ်မျိုးကိုထုတ်နိုင်၏။ ငါးနွားဟုခေါ်ခြင်းမှာ ၎င်း၏ခေါင်းတွင် ချိုကဲ့သို့ အချွန်နှစ်ချောင်း ပါသောကြောင့်ဖြစ်၏။

အိန္ဒိယသမုဒ္ဒရာ၏ သန္တာကျောက်ခက်အကြားတွင် ကျက်စားသည့် ငါးနွားမျိုး

ဤငါးနွား၏ အရိုးမာချပ်ပြားများရှိ မထင်ရှားသော အနားကွပ်များကို အရေပြားအောက်တွင် မြင်နိုင်သည်။

ငါးပူတင်းကဲ့သို့ပင် သွားများရောပူးပြီး သန်မာသော နှုတ်သီးဖြစ်နေသည်။ ထို့ကြောင့် ခရုမျိုးများ၊ ရေလက်ငါးများနှင့် ကျောက်ခက်များကိုပင် ကိုက်ဖြတ်စားနိုင်၏။ ကမ္ဘာ့အပူပိုင်းပင်လယ်များ၌ တွေ့ရပြီး အချို့တွင် အဆိပ်ရှိသည်။

အရှေ့အာဖရိကကြောင့် ကိုယ်ကိုလုံးပြီး ဆူးများထောင်လာသော ငါးပူတင်းဆူးပုံမျိုး

ငါးသန်

၎င်းတို့သည် အရောင်စုံသောငါးမျိုးဖြစ်ပြီး အပူပိုင်း ပင်လယ်များတွင် နေသည်။ ပထမကျောဆူးတောင်၏ ပထမဆူးတံနှစ်ချောင်းကို ထောင်အောင်လုပ်နိုင်သည်။ လှံ၍လည်း သိမ်းထားနိုင်သည်။ ဆူးတံထောင်နေလျှင် ရန်သူများ မျိုးချရန် မဖြစ်နိုင်တော့ပေ။ ၎င်းတို့အိပ်သည့်အခါလည်း ကျောက်ဆောင်ပေါ်ကြားအက်ထဲတွင် ဤဆူးတံများကိုထောက်ကန်၍ နေသားတကျလုပ်၏။ မေးရိုး၌ ကြမ်း၍ ဆူးထူသော အကြေးများနှင့် သန်မာသော သွားများ ရှိသည်။ လည်ချောင်းထဲတွင် သွား ပိုများသည်။

အရောင်တောက်ပသည့် ငါးသန်တစ်မျိုး။ ကျောဆူးတောင် ဆူးတံကိုလှံ ထားသည်။

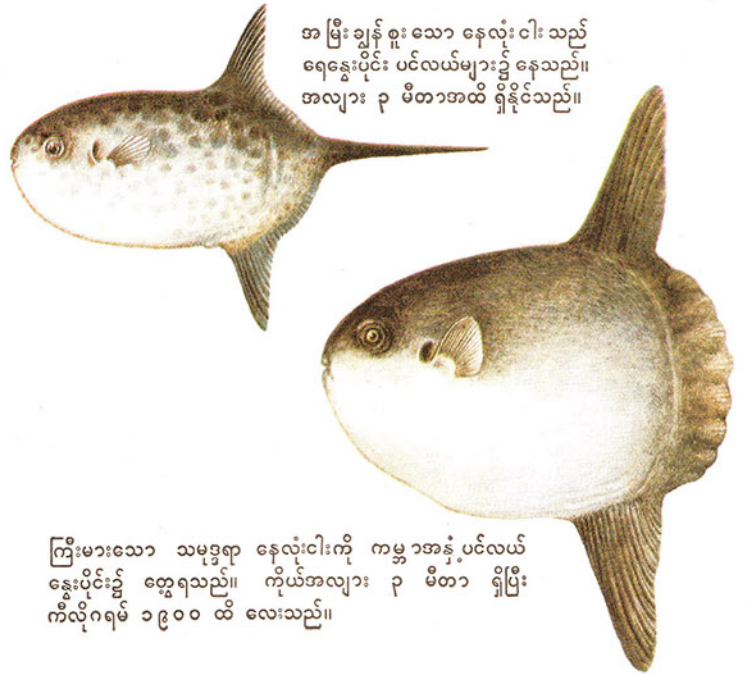
အာဖရိကပင်လယ်တွင် ဆူးတံကိုထောင်လျက် ကူးနေသော ငါးသန်တစ်ကောင်

နေလုံးငါး

နေလုံးငါး သို့မဟုတ် ငါးခေါင်းတိုအများစုသည် ဘဲဥပုံရှိပြီး အကောင် ကြီးသည်။ ပြား၍ တိုသော ခန္ဓာကိုယ်သည် ကြိတ်ပုံရှိ ကျောဆူးတောင်နှင့် စအိုဆူးတောင်၌ အဆုံးသတ်သည်။ သားရေကဲ့သို့သော အရေပြား၊ အပေါက်ကျဉ်းသော ပါးစပ်နှင့် ငှက်နှုတ်သီးနှင့် တူသော သွားများ ရှိ၏။ အများစုတွင် အမြီးဆူးတောင် တို့သည်။ မျိုးစိတ်တစ်ခုတွင် ချွန်စူးသော အမြီး ရှိသည်။ ကျောနှင့် စအိုဆူးတောင်တို့ကိုသုံး၍ လေးတို့စွာကူးသည်။ ရေမျက်နှာပြင်နှင့် ကပ်လျက် ဆေးစောင်း ပေါလောမျောနေတတ်သည်။ လူ ချဉ်းကပ် လာလျှင် ထွက်မပြေးတတ်။

နေလုံးငါးသည် ဘဲဥပုံ ခေါင်းတို ကိုယ်ရှည် ငါးအငယ်စား ဖြစ်သည်။

အမြီးချွန်စူးသော နေလုံးငါးသည် ရေနှေးပိုင်း ပင်လယ်များ၌ နေသည်။ အလျား ၃ မီတာအထိ ရှိနိုင်သည်။

ကြီးမားသော သမုဒ္ဒရာ နေလုံးငါးကို ကမ္ဘာအနှံ့ ပင်လယ် နွေးပိုင်း၌ တွေ့ရသည်။ ကိုယ်အလျား ၃ မီတာ ရှိပြီး ကံလိုဂရမ် ၁၉၀၀ ထိ လေးသည်။

အောက်ခြေကပ်ငါး

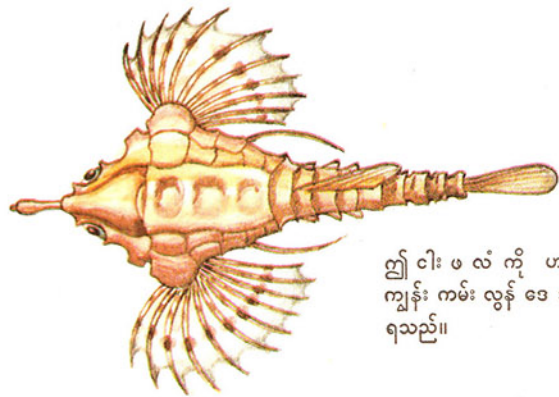
ဤငါးကလေးများကို ကျောက်ဆောင်ထူပြောသော ရေတိမ် ပင်လယ်များ၌ တွေ့ရ၏။ ဗဟိုအမေရိက ရေချိုချောင်းများအတွင်း၌ နေသည့် ငါးအချို့လည်း ရှိသည်။ ၎င်းတို့၏ တင်ရေယက်တောင်၊ ရင်ရေယက်တောင်နှင့် ကြားရှိ အရေပြားတို့ ပေါင်းပြီး စုပ်ခွက်ပြု၍ အောက်ခြေတွင် တွယ်ကပ်နိုင်စွမ်း ရှိ၏။ ဦးခေါင်းထိပ်ပေါ်တွင် မျက်လုံးတစ်စုံရှိ၏။ ပါးစပ်ပေါက် သေး၏။ သန်မာသော သွားများဖြင့် အကောင်ငယ်များကို စားသည်။

ဤအောက်ခြေကပ်ငါးကို ဂျပန်ကမ်းခြေအချို့ရှိ ဒီရေကျန် ရေအိုင်များထဲ၌ တွေ့ရသည်။

ငါးဖလံ

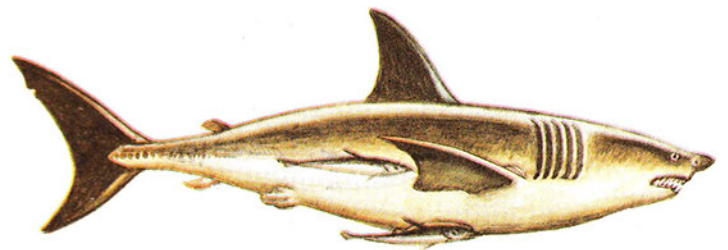
ငါးဖလံ သို့မဟုတ် ငါးနဂါးသည် ရေအောက်ကြမ်းပြင်နေ ငါးကလေးများ ဖြစ်၏။ ရှည်မျောသော ကိုယ်ကို အရိုးမာချပ်ပြားအိမ်က ငုံထားသည်။ ရင်ရေယက်တောင်သည် တောင်ပံနှင့်တူပြီး တင်ရေယက်တောင်မှာ အမျှင်တံများအဖြစ်သာ ရှိတော့သည်။ အရိုးမာ နှာရောင်အောက်၌ သွားမဲ့သော ပါးစပ်ပေါက် ရှိသည်။

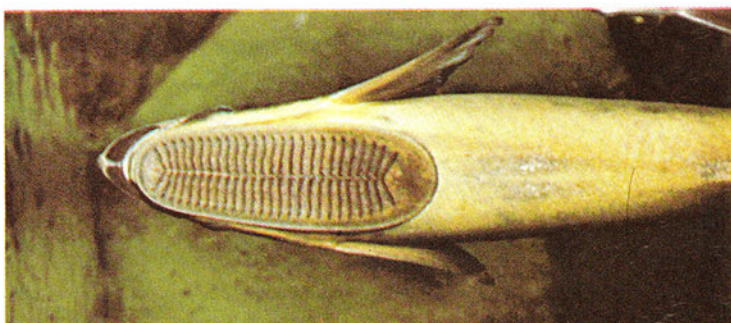
ဤ ငါး ဖ လံ ကို ဟာ ဝိုင် ယီ ကျွန်း ကမ်း လွန် ဒေ သ မြို့ တွေ ရသည်။

ငါးကပ်

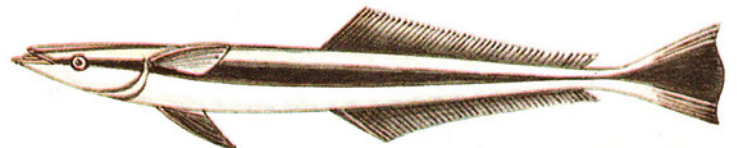
ငါးကပ် သို့မဟုတ် ငါးမန်းစုပ်ငါးတို့သည် ငါးမန်းနှင့် အခြားငါးများ၊ ဝေလငါးများ၊ လိပ်များအပြင် သမုဒ္ဒရာကူး သင်္ဘောများကိုပင် တွယ်ကပ်၍ ပါသွားတတ်သည်။ ဤသို့ တွယ်လိုက်နိုင်ရန် ဦးခေါင်းအပေါ်ဘက် မျက်နှာပြင်၌ အလွန် တွယ်အား ကောင်းသော စုပ်ခွက်ရှိ၏။ လက်ခံကောင်၏ စားကြင်းစားကျန်ကို စားတတ်၏။ တခါတရံ လက်ခံ ကောင်၏ ကိုယ်ပေါ်ရှိ ကပ်ပါးများကို စားသုံးခြင်းဖြင့် သန်ရှင်းပေးသကဲ့သို့ ဖြစ်သည်။ ဤငါးများသည် သွားနေသော သင်္ဘောများကိုပင် မရွံ့လျားအောင် ပြုလုပ်နိုင်သည်ဟု ရှေးက အထင်ရှိခဲ့ကြသည်။

ငါးမန်း၏ ကိုယ်တွင် တွယ်ကပ်ခိုစီးနေကြသော ငါးကပ်များ

ငါးကပ်၏ ဘဲဥပုံစုပ်ခွက်သည် ကျောဆူးတောင်မှ ပြောင်းလဲဖြစ်ပေါ်လာ၏။

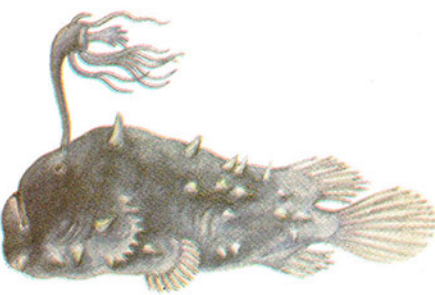

ဤငါးကပ်တစ်မျိုးသည် အလွန်ဝေးသောခရီးသို့ ရောက်အောင် လက်ခံ ကောင်နှင့် တွယ်ကပ်လိုက်ပါသွားနိုင်၏။

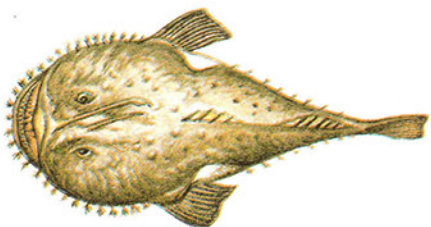
အစာများငါးနှင့် ၎င်း၏ မျိုးနွယ်များ

အများအားဖြင့် ရေနက်ပိုင်းအောက်ခြေကြမ်းပြင်၌ နေလေ့ရှိ၏။ ၎င်းတို့သည် ခေါင်းကြီး ကိုယ် သေးကြ၏။ လေစည်ဖောင်းမရှိ။ အချို့သည် ၎င်းတို့ထက်ကြီးသော အကောင်ကို မျိုချနိုင်သည်။ ၎င်းတို့၏ ဦးခေါင်းပေါ်တွင် ငါးမျှားတံနှင့် တူသည့် ကျောဆူးတံရှည် တစ်ချောင်းရှိသည်။ အစာများ၌ ငါးစာကဲ့သို့ အသားဖတ်ပါရှိပြီး ၎င်းကို ဝှေ့ယမ်းနိုင်၏။ ၎င်း၏ ပါးစပ်တဝိုက်၌ ထိုငါးစာကို လှုပ်ယမ်း၍ အညာမိသည့် အကောင်ဟူသမျှကို ဟပ် မျို၏။

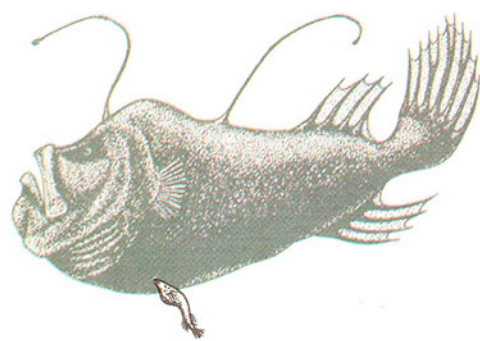
ရေနက်ပိုင်းနေ အစာများငါးများကို ကမ္ဘာ့သမုဒ္ဒရာအားလုံးတွင် တွေ့နိုင်သည်။ မျိုးစိတ်အချို့တွင် အထီးသည် အမထက် အဆပေါင်းများစွာ သေးငယ်၏။ အစာများ ငါးတို့နှင့် အမျိုးနွယ်သော ငါးဖားတို့သည် လျှောက်နိုင်၏။ ငါးဖားတို့သည် ၎င်းတို့၏ ပတ်ဝန်းကျင်နှင့် ရောသွားအောင် တန်ဆာဆင်ထားသည်။ အကောင်အချို့က အရောင် ပြောင်းနိုင်၏။ ပင်လယ်ရေမှော်ငါး ကဲ့သို့သော ငါးဖားတစ်မျိုးတွင် ရေမှော်ပင်နှင့်တူသော အရောင်မျိုးပင် ရှိသည်။

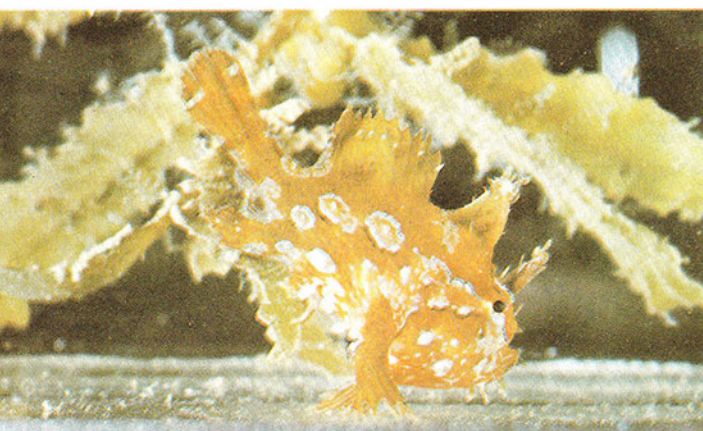
ပင်လယ်နေ ငါးသရဲကို ရေနက်ပိုင်း အတ္တလန္တိတ်နှင့် ပစိဖိတ်သမုဒ္ဒရာ နှစ်ခုစလုံး၌ တွေ့ရသည်။

ဥရောပတိုက် ပင်လယ်ငါးကျောက်ဖားသည် ရှိထူသော ပင်လယ်အောက်ခြေ၌ နေသည်။

အစာများငါးထီး၏ မေးရိုးသည် မိတ်ဖက်ငါးမကြီး၏ အရေပြားနှင့် တသားတည်း ချိတ်ဆက်ထားသည်။ ငါးမကြီးမှ အစာကို ရယူသည်။

ပင်လယ်ရေမှော်ငါးကို အပူပိုင်းပင်လယ်အားလုံး၌ တွေ့နိုင်သည်။

ဤငါးဖားသည် ရေအောက်၌ တင်ရေယက်တောင်ဖြင့် လမ်းလျှောက်သည်။ ဦးခေါင်းထက်ရှိ “ငါးမျှားတံ” က ငါးကလေးများကို မြှူဆွယ်သည်။

ဖားပြုပ်ငါး

ဖားပြုပ်ငါးသည် ခေါင်းပြားသည်။ ပါးစပ်ကျယ်သည်။ ဆူးထူသော ပထမကျောဆူးတောင် ရှိပြီး အကြေးခွံမရှိ။ ငါးရစ်တက်ချိန်၌ လေစည်ဖောင်းကို တုန်ခါခြင်းဖြင့် အသံမြည်စေ၏။ ဖားပြုပ်မျိုးအုပ်စုဝင် ငါးတစ်မျိုး၏ကိုယ်တွင် အလင်းထုတ်အင်္ဂါများ အတန်းလိုက်ပါ၏။ ၎င်းအင်္ဂါသည် သင်္ဘောအရာရှိငယ်၏ အင်္ကျီကြယ်သီးကဲ့သို့ အရောင်တောက်သောကြောင့် ထိုငါးများကို သင်္ဘောအရာရှိငယ် ငါးဟုလည်း တင်စား ခေါ်တတ်ကြသည်။

နုန်းတိုးငါးရှဉ့်နှင့် ဆူးထူငါးရှဉ့်

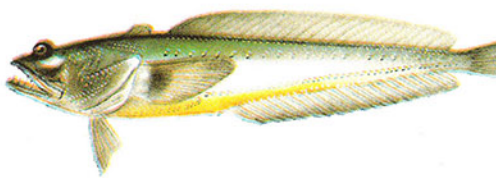
၎င်းတို့၏ ပုံသဏ္ဌာန်အရ ငါးရှဉ့်ဟုခေါ်သော်လည်း ငါးအစစ်များ မဟုတ်ကြချေ။ ၎င်းတို့နှစ်မျိုးသည် အပူပိုင်းရေချိုနှင့် ရေငန်စပ်ဒေသ၏ ရွယ်၌ တွင်းတူး၍ နေလေ့ ရှိသည်။ နုန်းတိုးငါးရှဉ့်သည် အောက်ဆီဂျင်နည်းသော ရေထဲ၌နေနိုင်ပြီး ခြောက်သွေ့ သောရာသီတွင် ရွယ်၌အောင်းနေနိုင်သည်။ ဆူးထူငါးရှဉ့်တို့သည် နေပိုင်းတွင် ရွယ်၌ နေ၍ ညအခါအစာရှာထွက်သည်။ နုန်းတိုးငါးရှဉ့်တို့တွင် လည်ပင်းနေရာ၌ ပါးဟက်ပေါက် တစ်ခု ပါသည်။ ကျောဆူးတောင်ရှေ့တွင် ဆူးငယ် တစ်တန်းနှင့် နှာရောင်ရှည် ရှိခြင်း ကြောင့် ထူးခြားသည်။

အမေရိကအရှေ့ပိုင်း၌ တွေ့ရသည့် ဖားပြုပ်ငါး။ လေစည်ဖောင်းကို တုန်ခါ၍ အသံပြုနိုင်သောကြောင့် တေးသံငါးဟုလည်း ခေါ်ကြသည်။

အမြူပဲဖြင့် အသိုက်လုပ်ပြီး အကောင်ငယ်များကို စောင့်ရှောက်သည့် အရှေ့တောင်အာရှ နုန်းတိုးငါးရှဉ့်

မြောက်အမေရိက ပစိဖိတ်ကမ်းခြေ၌ တွေ့ရသည့် သင်္ဘောအရာရှိငယ်ငါး

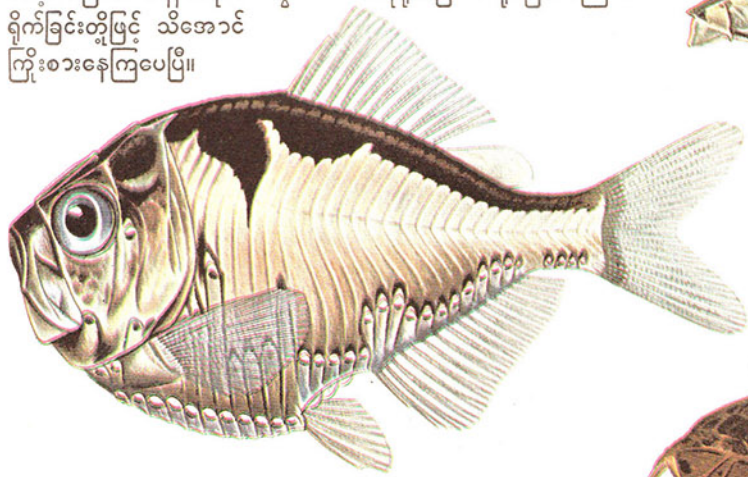

ငါးမြေထိုးကျားခေါ် ဆူးထူငါးရှဉ့်တစ်မျိုးကို အိန္ဒိယ မှသည် တရုတ်နိုင်ငံအထိ ရွယ်များ၌ တွေ့ရသည်။

ရေနက်ပိုင်းနေငါးများ

နက်မှောင်သော သမုဒ္ဒရာရေနက်ပိုင်းများ၌ သက်ရှိအလွန်နည်းပါး၏။ ထိုဒေသနေ ထူးဆန်းသော သတ္တဝါများအကြောင်းနှင့် ပတ်သက်၍လည်း အနည်းအကျဉ်းသာ သိရ၏။ ၎င်းတို့သည် အမမ်းရခက်ပြီး စီးပွားရေးအရလည်း အသုံးမဝင်ချေ။ ၎င်းတို့ရှိ ထူးခြားသော အင်္ဂါရပ်များ၏ လုပ်ဆောင်ချက်ကို လေ့လာရန် ရေပေါ်သယ်လာလျှင်လည်း အသက်ရှင်ခဲ့သည်။ လေစည်ဖောင်းပါသော ငါးမျိုးသည် ရေနက်ပိုင်းမှ တက်လာလျှင် လေစည်ဖောင်းအတွင်းမှ ဓာတ်ငွေ့က ပြင်းထန်စွာ တွန်းကန်ခြင်းကြောင့် ခဏချင်း သေ၏။

ရေနက်နေ ငါးအချို့တွင် ထူးခြားသော အဝေးမြင်မျက်လုံး၊ အလင်းထုတ်အင်္ဂါ၊ ကျယ်သောပါးစပ်နှင့် ထူးဆန်းသောပုံပန်းတို့ ရှိကြ၏။ ဤထူးခြားချက်အားလုံးသည် အလင်းမရှိ၊ အစာရှားပါးသည့် ရေနက်ပိုင်းနှင့် ဆီလျော်အောင် ပြုပြင်ထားချက်များ ဖြစ်၏။ ၎င်းတို့သည် ရေအောက်နေ သေကောင်ပုပ်စား သတ္တဝါများနှင့် အထက်ရေလွှာမှ ပျက်စီးကျလာသော ရေပျောကောင်များကို စားကြသည် ဟူ၍သာ သိရသည်။ သို့သော် ယခုအခါ ရေငုပ်သင်္ဘောငယ်ဖြင့် လေ့လာခြင်း၊ ရေနက်ပိုင်းအတွင်း ဓာတ်ပုံရိုက်ခြင်း၊ ရုပ်မြင်သံကြား ရိုက်ခြင်းတို့ဖြင့် သိအောင် ကြိုးစားနေကြပေပြီ။

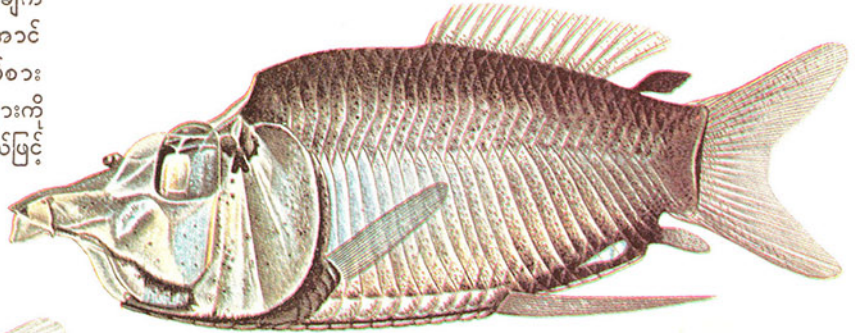

ပစိဖိတ် သမုဒ္ဒရာမြောက်ပိုင်းရှိ ပုဆိန်ခေါင်းငါးတွင် ၎င်း၏ ဝမ်းဗိုက်အောက်၌ အလင်းထုတ်အင်္ဂါ များစွာရှိသည်။

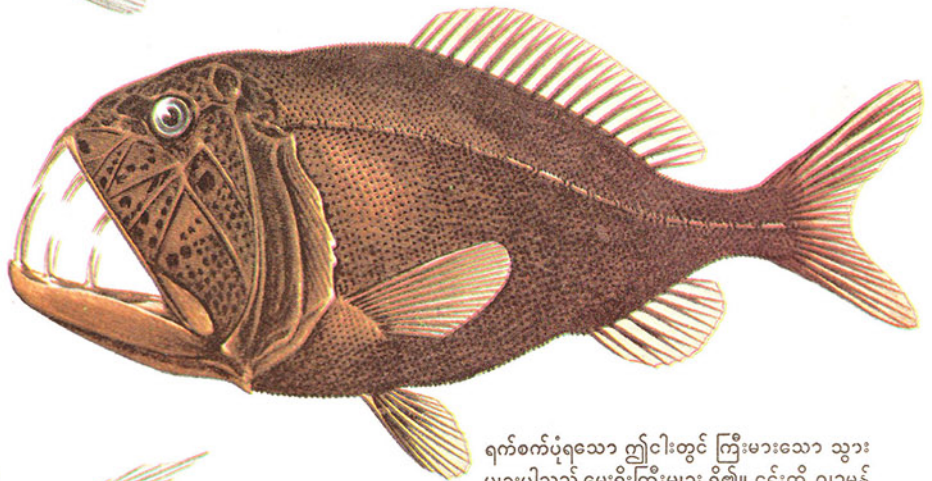
အလင်းထုတ်သတ္တဝါများ

များစွာသော ပင်လယ်သတ္တဝါတို့သည် အလင်းထုတ်နိုင်သည်။ ရေနူးပိုင်းပင်လယ်များ၌ ရေပျောသက်ရှိများလည်း မီးစုန်းတောက်ကြသည်။ မီးမောင်းထိုးငါးနှင့် သင်္ဘောအရာရှိငယ် ငါးတို့မှာမူ မျက်နှာပြင်နေ ငါးများအနက် အလင်းထုတ်နိုင်သော ရှားပါးသည့် မျက်နှာပြင်နေ ငါးမျိုးဖြစ်၏။

ကျောရိုးမဲ့သတ္တဝါများတွင် အလင်းထုတ်ခြင်းကို သီးသန့်ဆဲလ်များအတွင်းမှ ပြုလုပ်၏။ ထိုသို့မဟုတ်လျှင် စိမ့်ထွက်ရည်တစ်မျိုးကို ရေထဲသို့ စစ်ထုတ်ကာ အလင်းတန်း ထင်ကျန်စေသည်။ အလင်းထုတ်ငါးတို့တွင်မူ သီးသန့်အလင်းထုတ် အင်္ဂါများ၌ မွေးမြူထားသော ဗက်တီးရီးယားများမှ အလင်းထွက်ခြင်း ဖြစ်သည်။ ၎င်းငါးများသည် အလင်းရောင်ကို ၎င်းတို့ အချင်းချင်း ဆက်သွယ်ရန်၊ အစာများရန်နှင့် အမှောင်ထဲ၌ မြင်နိုင်ရန်အတွက် အသုံးပြုသည်။

ရှားပါးသော ဤငါးမျိုးသည် အတ္တလန္တိတ်သမုဒ္ဒရာ မီတာ ၄၀၀၀ အနက်၌ နေ၏။ ၎င်း၏ ပြူးထွက်နေသော အလင်းရောင်များကိုလည်း မှန်ပြောင်းနှင့် တူသည်။ ထိုမျက်လုံးသည် အပေါ်သို့သာ လှမ်းကြည့်နိုင်သည်။ ရွှေတူရုကို မကြည့်နိုင်ချေ။

ရက်စက်ပုံရသော ဤငါးတွင် ကြီးမားသော သွားများပါသည့် မေးရိုးကြီးများ ရှိ၏။ ၎င်းကို ကျွန်ုပ်တို့ စားစမ်းရေးအဖွဲ့ တစ်ဖွဲ့က ပစိဖိတ်ရေနက်ပိုင်းတွင် ရှာတွေ့ခဲ့သည်။

လောဘကြီးသော ငါးမြီးရှည်တွင် နှစ်ဘက်စုံအမြင် ရှိသည်။ အဝေးမြင်မျက်လုံးမျိုးလည်း ရှိသည်။

ရေနက်ပိုင်းနေ ဤအစာများငါးတစ်မျိုးသည် ၎င်း၏ ရှည်သော နှာရောင်များရှိ ပြုပ်ထနေသော အာရုံခံအင်္ဂါဖြင့် အစာကို များစားသည်။

အကောင်မျို ငါးရှည်တွင် အလွန်ကြီးမားသော ပါးစပ်ရှိခြင်းကြောင့် မိမိထက် ပိုကြီးသော အစာကိုပင် မျှီချနိုင်သည်။

သဘာဝလောကတွင် အပင်နှင့်သတ္တဝါတို့ကို ဖွဲ့စည်းပေးသည့် အရေးကြီးသော ဆက်စပ်မှုရှိသည်။ ဤဆက်စပ်မှုက ၎င်းတို့၏ ဘဝရှင်သန်ရေးအတွက် အာမခံချက် ပေးသည်။ စုပေါင်းအဖွဲ့အစည်းတစ်ခုစီသည် ဇီဝဆိုင်ရာ၊ ရုပ်ပိုင်းဆိုင်ရာနှင့် သမိုင်းကြောင်းဆိုင်ရာ အားချင်းပြိုင်ရာမှ ဖြစ်ထွန်းလာသော အကျိုးရလဒ် ဖြစ်သည်။ ထို့ပြင် ဤစုပေါင်း အဖွဲ့အစည်းက မိမိအုပ်စု တခုချင်းကို သီးခြား ရပ်တည်နိုင်အောင် ထိန်းသိမ်းထား နိုင်သည်။ တကောင်ချင်းသည် အခြား အကောင်များနှင့် သာမက အဖွဲ့ အစည်း တခုလုံး၏ ပတ်ဝန်းကျင်နှင့်လည်း ဆီလျော်အောင် ညှိနှိုင်းပြုပြင်သည်။ ထိုမှတစ်ဆင့် တကောင်ချင်းသည် နီးစပ်ရာ

အခြားအဖွဲ့အစည်းများနှင့်လည်း တဖြည်းဖြည်းချင်း ရောနှောပေါင်းစပ်သွား လေ့ရှိသည်။

ဥပမာအားဖြင့် ကာလီမိုးနီးယား ကမ်းလွန်ဒေသတွင် ပင်လယ်ကျောက်ပွင့် ကို ဗဟိုပြုလျက် ငါးမျိုးစုံ၊ ကျောရိုးမဲ့သတ္တဝါများ၊ ဗက်ဘီးရီးယားနှင့် ‘အယ် လဂျီ’ ပင်တိုအပြင် နို့တိုက်သတ္တဝါတစ်မျိုးပင် ပါဝင်သော ရေနေစုပေါင်း အဖွဲ့အစည်းကို တွေ့နိုင်သည်။ လူ့အနှောင့်အယှက်သာ မရှိလျှင် ၎င်းတို့သည် အချိုးညီညီ နေနိုင်ပေလိမ့်မည်။

သို့ရာတွင် လူသည် နည်းမျိုးစုံဖြင့် နှောင့်ယှက်တတ်သည်။ တခါတရံတွင်

သက်လယ်ကပ်က ရှိခဲ့သည့် ‘ဆက်ဖလိုပိုဒါမျိုး’၏ တိမ်ကောပျက်သုဉ်းပြီး မျိုးစိတ် ဖြစ်သည်။

‘ဂျူရာဆစ်ယုဂ်’မှ ‘မိုလတ်’ မျိုး၏ တိမ်ကော ပျက်သုဉ်းပြီးသော မျိုးစိတ်

ဂျူရာဆစ်ယုဂ်၏ ခရုယပ်တောင်မျိုးဖြစ်သော တိမ်ကော ပျက်သုဉ်းပြီးသော မျိုးစိတ်

နှစ်သန်းပေါင်းများစွာက ကျောက်ဖြစ်ရုပ်ကြွင်းတို့သည် ရှေးတချိန်က သမုဒ္ဒရာ တွင်းနေ သက်ရှိအမျိုးအစား ပုံပန်းတို့ကို ဖော်ထုတ်ပေးနိုင်သည်။ ထိုကာလက လည်း ရေအောက်သက်ရှိ အဖွဲ့အစည်းများဟူ၍ ရှိခဲ့သည်။ ဤရှေးခေတ်

သတ္တဝါအချို့သည် ကြားကာလ တလျှောက်လုံး ဆက်လက် အသက်ရှင်ခဲ့ကြသည်။ များစွာတို့ကား တိမ်ကောပျက်သုဉ်းခဲ့ကြသည်။ သို့ရာတွင် ဤကျောက်ဖြစ်ရုပ် ကြွင်းများဖြင့် ပင်လယ်နေ သက်ရှိများ ဆင့်ကဲပြောင်းလဲပုံကို လေ့လာနိုင်သည်။

သတ္တဝါတို့သည် ဤနှောင့်ယှက်မှုကိုခံနိုင်အောင် နည်းလမ်းရှာတွေ့၍ တခါတရံ တွင် ရှာမတွေ့ချေ။ ဥပမာ ယခုခေတ်တွင် လူတို့က မြစ်များကို တမံတုတ်၍ ပိတ် ဆို့ပစ်ခြင်းကြောင့် မိမိဇာတိရပ်မြေသို့ ပြန်လာမြဲဖြစ်သော 'ဆာလမုန်' ငါးတို့ အဖို့ လမ်းပျောက်ပြီး ချောင်းမြောင်းအသစ်များကို ရှာကြရ၏။ လူ့ပယောဂ ဖြင့် ရေထုညစ်ညမ်းမှုသည် ဆာလမုန်ငါးများအတွက် အန္တရာယ်ဖြစ်သည်။

ရေညစ်ညမ်းမှုကြောင့် ဇီဝဗေဒဆိုင်ရာ ရေရှည်ဩဇာ သက်ရောက်မှု မည်သို့ ရှိမည်ကိုလည်း တွေးချင့်သင့်ပေသည်။ ပင်လယ်သည် အညစ်အကြေးများ စွန့်ပစ်ရာ ဒေသ ဖြစ်လာပေပြီ။ သို့ရာတွင် လူသည် ရေထဲရှိငါးနှင့် အပင်တို့ကို အစားအစာအဖြစ် ဆက်လက်အားထားခဲ့ပါလျှင် သမုဒ္ဒရာ၏ သဘာဝ ညီညွတ်

မှုကို ထိန်းရလိမ့်မည်။ ပင်လယ်ကြမ်းပြင်ကို ထွန်ခြင် ကော်ထုတ်၍ ငါးဖမ်းခြင်း၊ ပင်လယ်ရေနှင့် လေအပူချိန်ကို ထိန်းချုပ်ခြင်း လုပ်ငန်းများကလည်း ပင်လယ် သက်ရှိတို့ကို ၎င်းတို့၏ သဘာဝဇာတိဒေသမှ နှင်ထုတ်ပြီး စုပေါင်း အဖွဲ့အစည်းနှင့် အစာကွင်းဆက်ကိုပါ ပြတ်တောက်ပျက်စီးစေ၏။

လူတို့သည် ဤကဲ့သို့ ဆက်လက်ပြုမူနေဦးမည်ဆိုလျှင် လူတို့သာလျှင် တန်ပြန်ခံကြရဖို့ ရှိသည်။ သို့သော် ကမ္ဘာ့ရေထုကို သန့်ရှင်းစွာထား၍ သဘာဝ လောက၏ တားဆီးမှုနှင့် ညီညွတ်မှုစနစ်ကို အလေးထားခဲ့လျှင်မူ ထိုရေထုနှင့် ရေနေသက်ရှိတို့သည် ဘေးရန်ကင်းရှင်းရုံမက ကျွန်ုပ်တို့၏ လိုအင်ဟူသမျှကိုပင် ဖြည့်စွမ်းနိုင်ပေလိမ့်မည်။

ရေအောက်လောကတွင် သတ္တဝါချင်း အပြန်အလှန် မှီခိုနေထိုင်ကြပုံ။ ဝဲ အပေါ်ပုံတွင် ပုစွန်ဆိတ်တစ်ကောင်နှင့် ပင်လယ်မှိုတို့ ပြန်လှန်အကျိုးပြုစေလေ့၊ ယာအပေါ်ပုံတွင် ငါးအုပ်စုတစ်ဖွဲ့၏ စုပေါင်းနေထိုင်စေလေ့၊ ဝဲအောက်ပုံတွင် ရေလက်ဝါး၊

‘ဝရက်’ ငါး၊ တိမျိုးများ၊ ခရုမျိုးများနှင့် ပင်လယ်ရေမှော်ပင်တို့ အတူတကွ နေထိုင်ကြပုံနှင့် ယာအောက်ပုံတွင် ပင်လယ်ကျောက်ဆောင်တစ်ခုလုံးကို ဖြန့်ကြက်သိမ်းပိုက်နေထိုင်ကြသော ခရင်းမျိုးဆက် တစ်စုကို တွေ့နိုင်သည်။

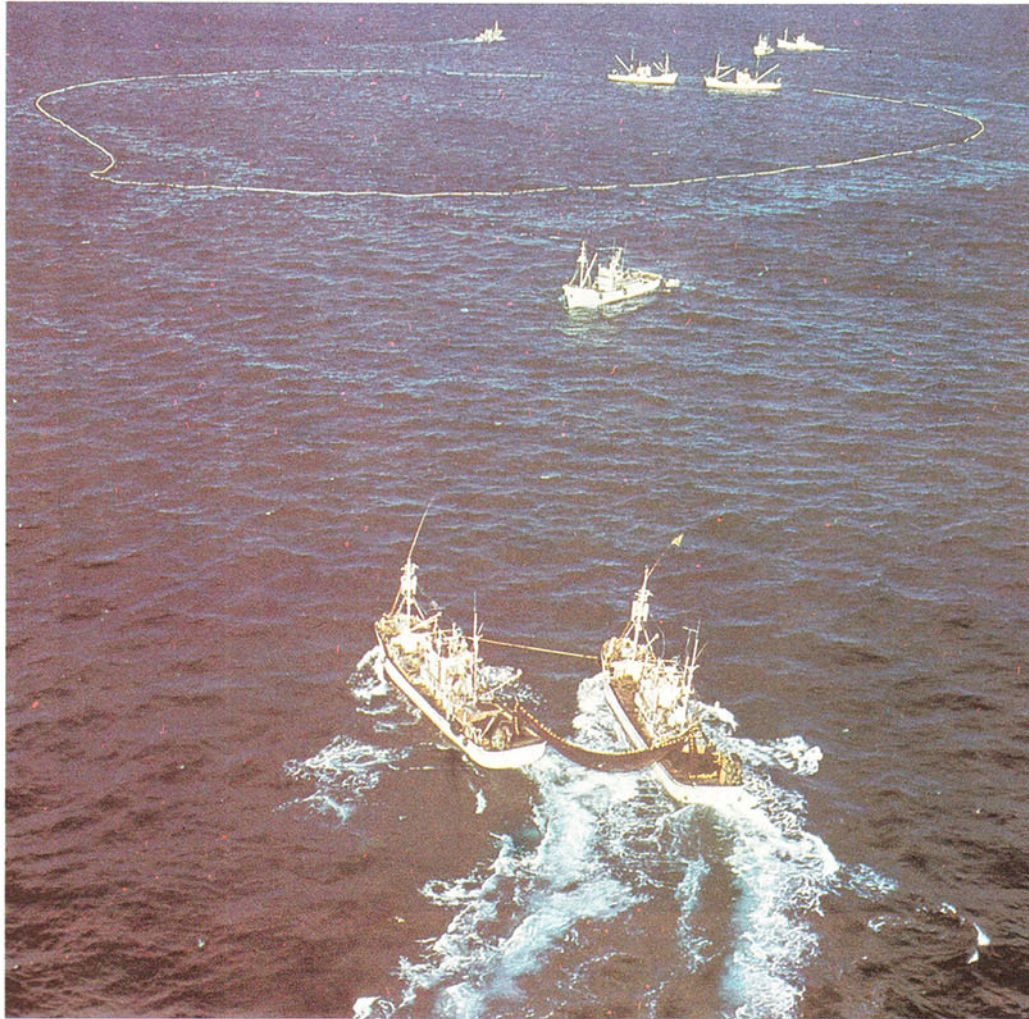

လက်ပစ်ကွန်ဖြင့် ငါးဖမ်းခြင်းသည် ငါးအုပ်စုကလေးများ၏ အကောင်ဦးရေကို ထိန်းပေးနိုင်သည်။ သို့သော် ဤနည်းစနစ်သည် ရာသီနှင့်ဒေသပေါ်တွင် မူတည်နေပြန်သည်။

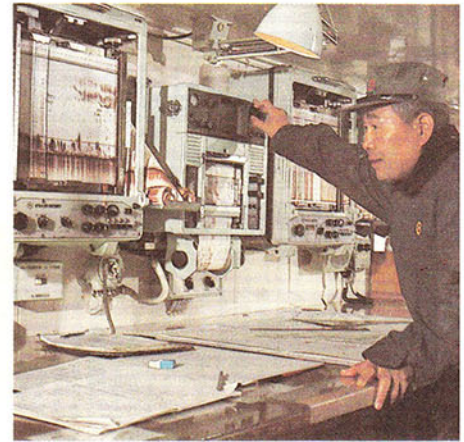
စားငါးထိန်းသိမ်းရေး

ဟင်းစားငါးတစ်ကောင် ဖြစ်လာရန်အတွက် အစာကွင်းဆက် အဆင့်ဆင့်ကို ကျော်ဖြတ်ခဲ့ရသည်။ ငါးတစ်ကောင်သည် ဂရမ် ၁၀၀ လေးသည် ဆိုပါစို့။ ထိုငါးစားရန် လိုအပ်သော ပင်လယ်သက်ရှိ စုစုပေါင်းအလေးချိန်မှာ ဂရမ် ၁၀၀,၀၀၀ ရှိပေသည်။ ပထမဦးစွာ ၁၀ ဂရမ် အလေးချိန်စီးသော ရေမျှောပင်များကို ၁ ဂရမ်လေးသော ရေမျှောကောင်များက စားသည်။ ထိုနောက် အထက်ပါငါးက စားမည့် ၁ ဂရမ်မျှလေးသော ပင်လယ်သတ္တဝါကလေးများသည် ရေမျှောကောင် ၁၀ ဂရမ်ကို စားခဲ့ပြန်သည်။ ထိုငါးကို ဖမ်းမိချိန်တွင် ၂ ကီလိုဂရမ်လေးသည်ဆိုလျှင် ၎င်းစားခဲ့သည့် အကောင်ကလေးများ၏ အလေးချိန်မှာ ကီလိုဂရမ် ၂၀ ရှိပေသည်။

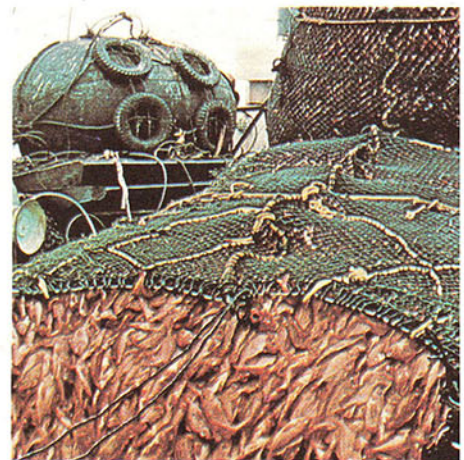
ထိုကိန်းဂဏန်းများကို သဘောပေါက်လျှင် ပင်လယ်သမုဒ္ဒရာထဲမှ နှစ်စဉ်ဖမ်းယူရရှိခဲ့သည့် ငါးပမာဏကို စူးစမ်းကြည့်ပါစို့။ ၁၉၄၀ ကျော် နှစ်များကစ၍ ငါးစားသုံးမှုသည် ဂ ဆန်းပါး မြင့်တက်လာခဲ့ရာ ၁၉၇၅ ခုတွင် မက်ထရစ်တန်ချိန် သန်း ၇၀ အထိရှိခဲ့သည်။ ဤငါးတန်ချိန်၏ ၈၅ ရာခိုင်နှုန်းသည် ပင်လယ်ငါးများ ဖြစ်သည်။ ထို့ကြောင့် ပင်လယ်သည် အစဉ်မပြတ် အစာဖြည့်စွက်ရာ ပင်ရင်းဒေသတစ်ခုပင် ဖြစ်၏။ သို့သော် နောင်တွင် ဤမျှစိတ်ချရပါမည်လောဟု စိုးရိမ်စရာဖြစ်လာပြန်သည်။ အကြောင်းမှာ အဓိက ငါးဖမ်းနိုင်ငံကြီးအချို့သည် ထိရောက်သောနည်းစနစ်များနှင့် သဘောအုပ်စုများဖြင့်ချီ၍ ဖမ်းဆီးနေကြသောကြောင့် ဖြစ်သည်။ ထို့ကြောင့် အမေရိကန်နှင့် ကနေဒါနိုင်ငံ ငါးဖမ်းကွက်များတွင် ငါး ကုန်လွန်းပါးရှိနေပြီ။ ‘ဟက်ဒေါက်’ ငါးသည် ထိုဒေသတိုက်တွင် စီးပွားဖြစ် ဖမ်းဆီးလွန်းသဖြင့် မျိုးပြုတ်လုနီးလာသည်။ ဗယ်ရင်းပင်လယ်၌လည်း ပုစွန်များအတွက် စိုးရိမ်ဖွယ် ဖြစ်လာသည်။ ပစိဖိတ်သမုဒ္ဒရာ အနောက်မြောက်ပိုင်းရှိ ငါးများအတွက်လည်း ထိုနည်းအတိုင်းပင်။ ၁၉၇၀ ဆယ်စုနှစ်နှောင်းပိုင်းတွင် ငါးဖမ်းကွက်နယ်နိမိတ်ကို ဘောင်ခတ်ရန်ကိစ္စ၌ ငါးဖမ်းနိုင်ငံကြီးများက သဘောမတူသဖြင့် အခြား နိုင်ငံအများက ကမ်းရိုးတန်းမှ ၃၂၂ ကီလိုမီတာ ဝေးသောနေရာအထိသာ ငါးဖမ်းနယ်နိမိတ်အဖြစ် သတ်မှတ်ရန်နှင့် ဝေပုံကျအချိုးဖြင့် ဖမ်းဆီးရန် အားထုတ်ခဲ့ကြသည်။

ခေတ်မီ ငါးဖမ်းသင်္ဘောများသည် များစွာတိုးတက်ခဲ့သည်။ သို့ရာတွင် ငါးရှိရာကိုလိုက်လံရှာဖွေရသောကြောင့် သဘာဝပတ်ဝန်းကျင် ဆိုင်ရာ ပညာရှင်များက ငါးရှာထွက်ခြင်းထက် ငါးမွေးမြူခြင်းက ပိုကောင်းမည်ဟု ဆိုကြသည်။

အသံလိုင်းစက်ဖြင့် ငါးရှာဖမ်းခြင်းသည် ထိရောက်သည်။ သို့သော် အချို့နေရာတွင် ငါးဦးရေကို ပြုန်းတီးစေသည်။

သင်္ဘောတစ်စင်းတည်းက တစ်နေ့ဖမ်းမိသော ငါးပမာဏကို ချင့်၍ သင်္ဘော အဝင်းပေါင်း ထောင်နှင့်ချီ၍ ဖမ်းကြသည့် အခါ အကောင် မည်မျှဖမ်းမိမည်ကို တွေးကြည့်နိုင်သည်။

ရေနံသက်ရှိကို အန္တရာယ်ပြုသည့် ညစ်ညမ်းမှု

၁၉၇၈ ခုတွင် အမေရိကန်ပိုင် ရေနံတင် သင်္ဘောတစ်စင်းသည် ပြင်သစ်နိုင်ငံ ကမ်းရိုးတန်း အလွန်၌ နစ်မြုပ်ပြီး နှစ်ပိုင်းပြတ်သွားသည်။ နှစ်ပတ်အတွင်းတွင် ရေနံစိမ်းတန် ချိန် ၂၂၀,၀၀၀ ဖိတ်သွားသဖြင့် ကီလိုမီတာ ၁၆၀ ကမ်းရိုးတန်း အရှည်တလျှောက် ရေထဲကို ညစ်ညမ်းသွားစေခဲ့သည်။ ထို့ကြောင့် မရေတွက်နိုင်သော ငါးအများ သေကုန်သကဲ့သို့ ပင်လယ်ငှက်များလည်း ထောင်နှင့်ချီ၍သေကြသည်။ သမုဒ္ဒရာတွင်းရှိ အစာကွင်းဆက်၏ အခြေခံဖြစ်သော ရေမျောသက်ရှိနှင့် ရေမွှော့ပင်တို့ မည်မျှထိခိုက်ပျက်စီးကြောင်း မည်သူမျှမပြောနိုင်ချေ။

၁၉၇၃ ခုတွင် ဂျပန်နိုင်ငံ 'ချစ်ဆီ' ဓာတုလုပ်ငန်းကုမ္ပဏီက ကျူးကျွန်း 'မိနာမားတား' ပင်လယ်အော် ထဲသို့ စက်ရုံစွန့်ပစ္စည်းများကို သွန်ချခဲ့သည်။ ထိုစွန့်ပစ္စည်းများ၌ မီသိုင်းဒြိုင်းဓာတ်ပါသည်။ ထိုပင်လယ်အော်တွင်းမှ ပမ်းသောငါးကို စားမိသူများသည် ပြဒါးအဆိပ်သင့်ကြရသည်။ လူပေါင်း ၈၀၀ ကျော် ဤသို့ခံကြရပြီး ၎င်းတို့ အနက်

လူ ၁၀၀ ကျော် သေဆုံးခဲ့သည်။ စက်ရုံအညစ်အကြေးများကို မြစ်ချောင်းများ၌ သွန်ချခြင်းဖြင့် ပင်လယ်တွင်းသို့ စီးဆင်းစေသည်။ ဤသို့မြစ်ရခြင်းမှာ ရေအောက်သက်ရှိများနှင့် ၎င်းတို့ပါဝင်နေသော ကမ္ဘာ့အစာကွင်းဆက်ကို ထိခိုက်ပျက်စီးစေကြောင်း မသိရှိလုပ်ခြင်းကြောင့်တကြောင်း၊ သိလျက်တမင်ပြုလုပ်ခြင်းကြောင့်တကြောင်း ဖြစ်သည်။ ထို့ပြင် စွန့်ပစ္စည်းများကို မြစ်ထဲသို့ အလွယ်သွန်ချခြင်းသည် စရိတ် သက်သာသောကြောင့် အခြားနည်းလမ်းကို မရှာကြခြင်း ဖြစ်သည်။ ဤသို့စက်ရုံအညစ်အကြေးနှင့် စွန့်ပစ္စည်းများ အလွယ်တကူ စွန့်ပစ်ခြင်းကြောင့် ပင်လယ်ရေပြင်အတွက် ပြဿနာတစ်ရပ် ဖြစ်ရသည့် အပြင် ရေအောက်လောကနှင့် ရေအောက်သက်ရှိတို့အတွက် စိုးရိမ်ဖွယ်ရာ ပြဿနာဖြစ်သည်ဟု သက်ရှိထိန်းသိမ်းရေး ပညာရှင်တို့က ယုံကြည်ကြသည်။

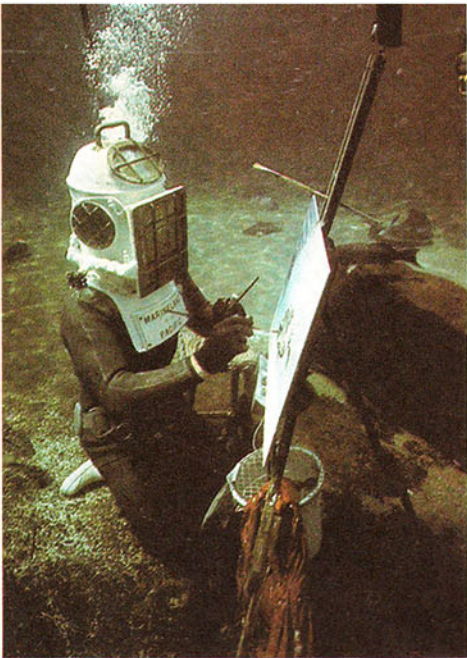

ဆန်ဖရန်စစ္စကိုပင်လယ်ထဲသို့ စက်ရုံစွန့်ပစ္စည်းများ စီးဝင်လာသောကြောင့် ရေညစ်ညမ်းမှု ပြန့်ပွားနေပုံကို အနီအောက်ရောင်ခြည်ဓာတ်ပုံဖြင့် ခိုက်ပြထားပုံ။ ရေ၏ အရောင်တစ်မျိုးဖြစ်နေသော နေရာများသည် ညစ်ညမ်းမှု ဖြစ်နေသည့်အစိတ်အပိုင်းများ ဖြစ်သည်။

ရွှေတန်းမျက်နှာစာ အသစ်

“ပင်လယ်အောက် လီ ၂၀,၀၀၀ (မိုင် ၆၀၀၀)” အမည်ရှိ သိပ္ပံဝတ္ထုတစ်ပုဒ်ကို ရေးခဲ့သော ပြင်သစ်စာရေးဆရာ ဂျူးဗန်းသာ အသက်ရှင်နေသေးလျှင် မျက်မှောက်ခေတ် ရေအောက် စူးစမ်းရေးများ အတွက် တီထွင်အသုံးပြုနေကြသည့် ပစ္စည်း ကိရိယာနှင့် စက်ယန္တရားအချို့ကို ချီးမွမ်း မိမည် မလွဲချေ။ ရေအောက်တွင် အချိန်ကြာကြာ အသက်ရှူနိုင်ရန် လေရှူ ကိရိယာ၊ ပို၍မြန်အောင် ကူးနိုင်သည့် ရေကူးခြေပြား၊ အေးမြသော ရေကိုခံနိုင်ရန် ရော်ဘာဝတ်စုံ စသည် တို့သည် သာမန် ပစ္စည်းအချို့သာ ဖြစ်သည်။

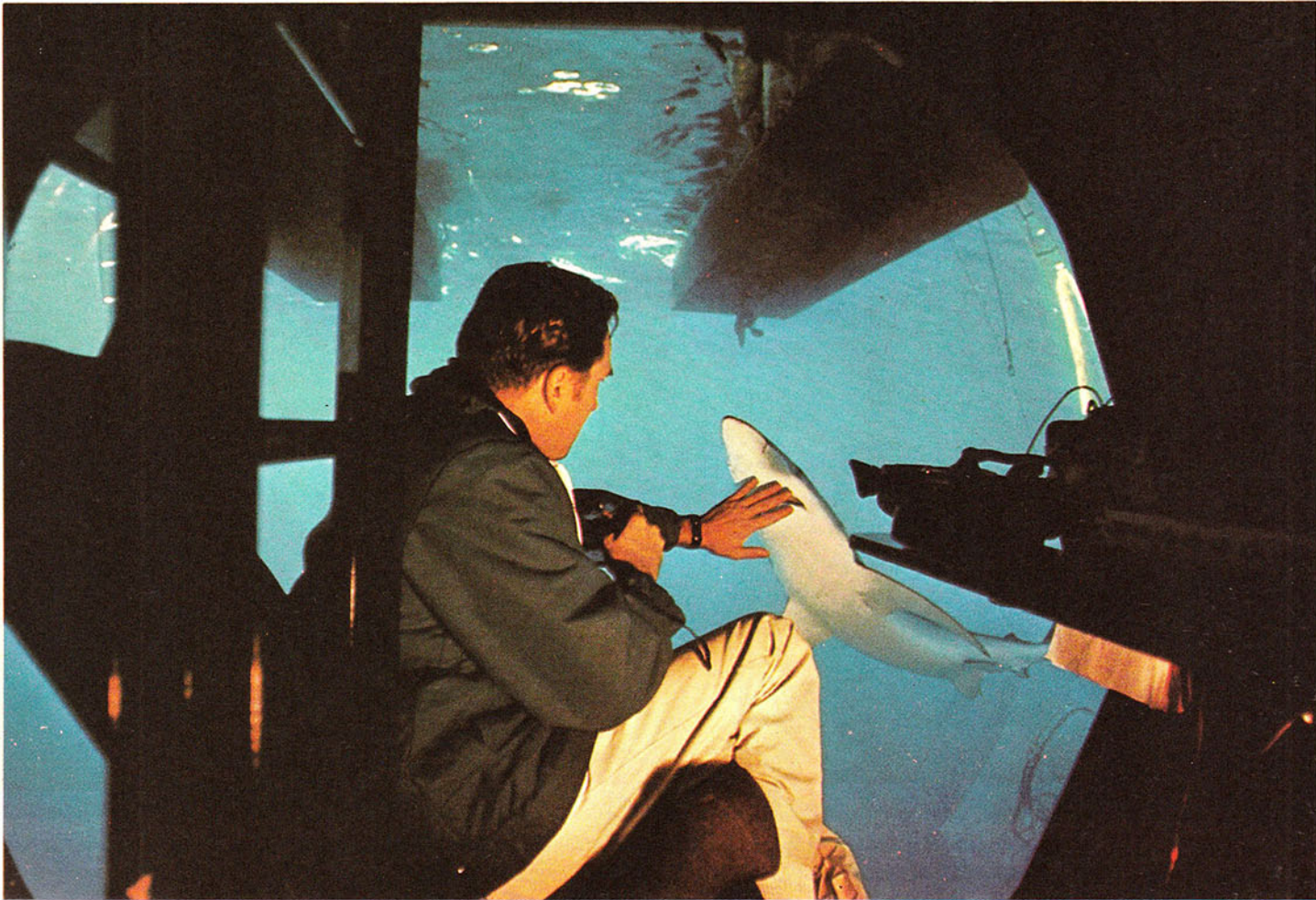
၁၉၅၀ ပြည့်တွင် ပြင်သစ် ရေအောက်စူးစမ်းရေးသမား ယတ်ကီးကော့ရှီး ခေါင်းဆောင်သော ရေငုပ်အဖွဲ့သည် လေရှူကိရိယာများကို သုံး၍ မီတာ ၁၀၀ ကျော်နက်သော ရေအောက်သို့ ငုပ်နိုင်ခဲ့၏။ ၎င်းသည် ရေငုပ်ယာဉ် တစ်မျိုးကို တီထွင်၍လည်း ရေအောက် မီတာ ၁,၄၀၀ သို့ ဆင်းခဲ့ဖူးသေးသည်။ သို့ရာတွင် သမုဒ္ဒရာကြမ်းပြင်အရောက် ပထမဆုံးငုပ်ခြင်းကို ပြင်သစ်ရေတပ်ဗိုလ်နစ်ဦးက ၁၉၅၄ ခုတွင် ရေနက်ပိုင်း မီတာ ၄၀၀၀ အထိ ဆင်းပြီး စံချိန်တင်ခဲ့၏။ ရေငုပ်ယာဉ် တစ်စင်းကမူ လူ ၅ ဦးကို တင်ဆောင်နိုင်ပြီး ရေအနက် မီတာ ၆၀၀ ၌ အလုပ်လုပ်နိုင်သည်။ ထိုယာဉ်တွင် လူလက်ကဲ့သို့ အလုပ်မျိုးစုံကို ကိုင်တွယ် အသုံးပြုနိုင်သည့် စက်လက်တံများပါသည်။ ဂျပန် အက္ကဝါသိပ္ပံနှင့် နည်းပညာဌာန တစ်ခုကမူ ရေအနက် မီတာ ၆,၂၀၀ ၌ စာတံပုံရိုက်နိုင်သည့်ကင်မရာကိုတီထွင်နိုင်ပြီဟု ၁၉၇၈ ခုက ကြေငြာခဲ့သည်။ မကြာမီကာလတွင် ရေအောက်ဒေသ၌ အပန်းဖြေစခန်းများ ပေါ်ထွန်းလာတော့မည် ဖြစ်ကြောင်း အကဲခတ် နိုင်ပေသည်။ ထိုစခန်းများတွင် စားသောက်ဆိုင်များနှင့် အပန်းဖြေရိပ်သာများပါ တည်ဆောက်ကြပေလိမ့်မည်။

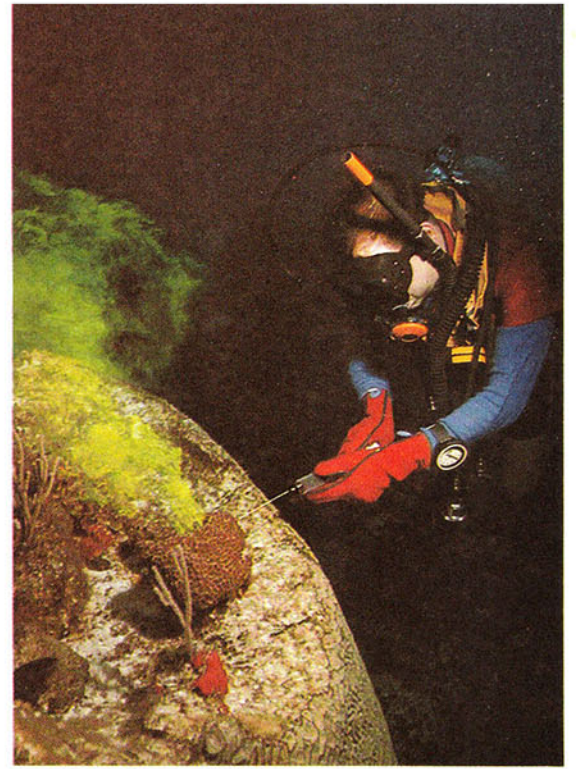
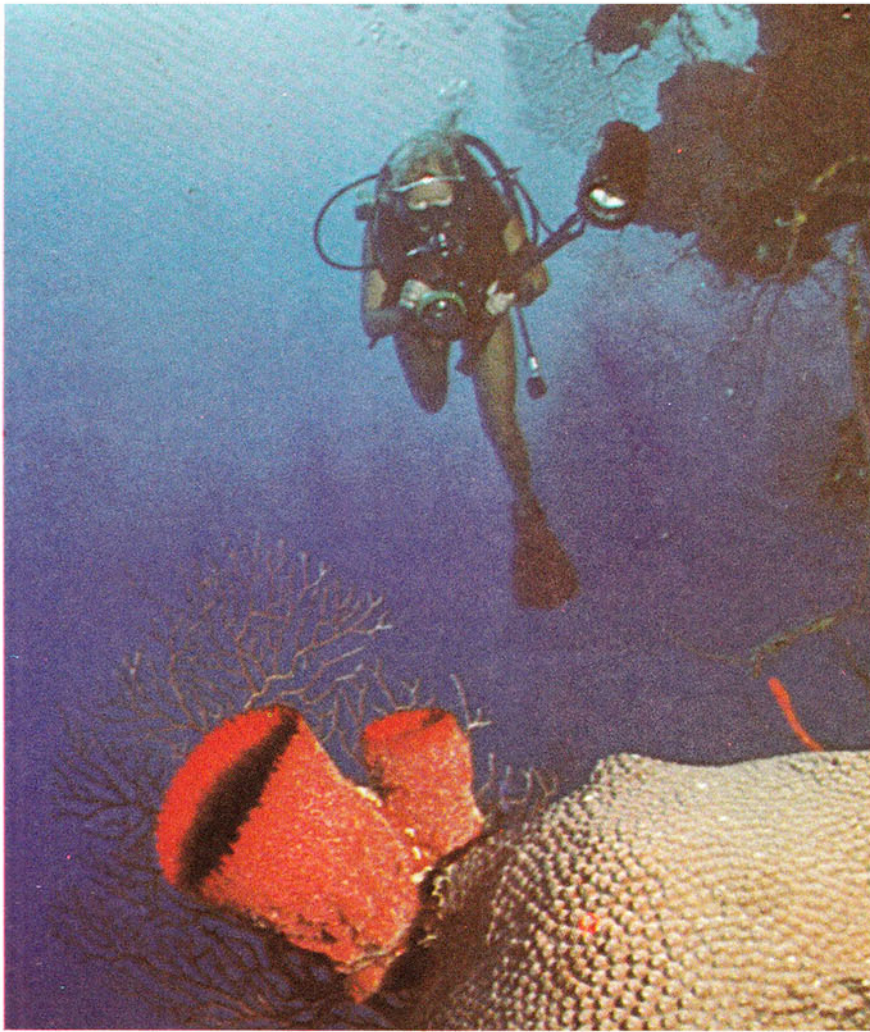

မြန်နိုင်ဖွယ်မရှိဟု ထင်ရသော်လည်း လူတို့သည် ၁၉ ရာစု အတွင်းကပင် ရေအောက်၌ ပန်းချီရေးဆွဲ မှတ်တမ်းတင်ခဲ့ကြသည်။

ပင်လယ်ကို စူးစမ်းရသည့်အကြောင်း

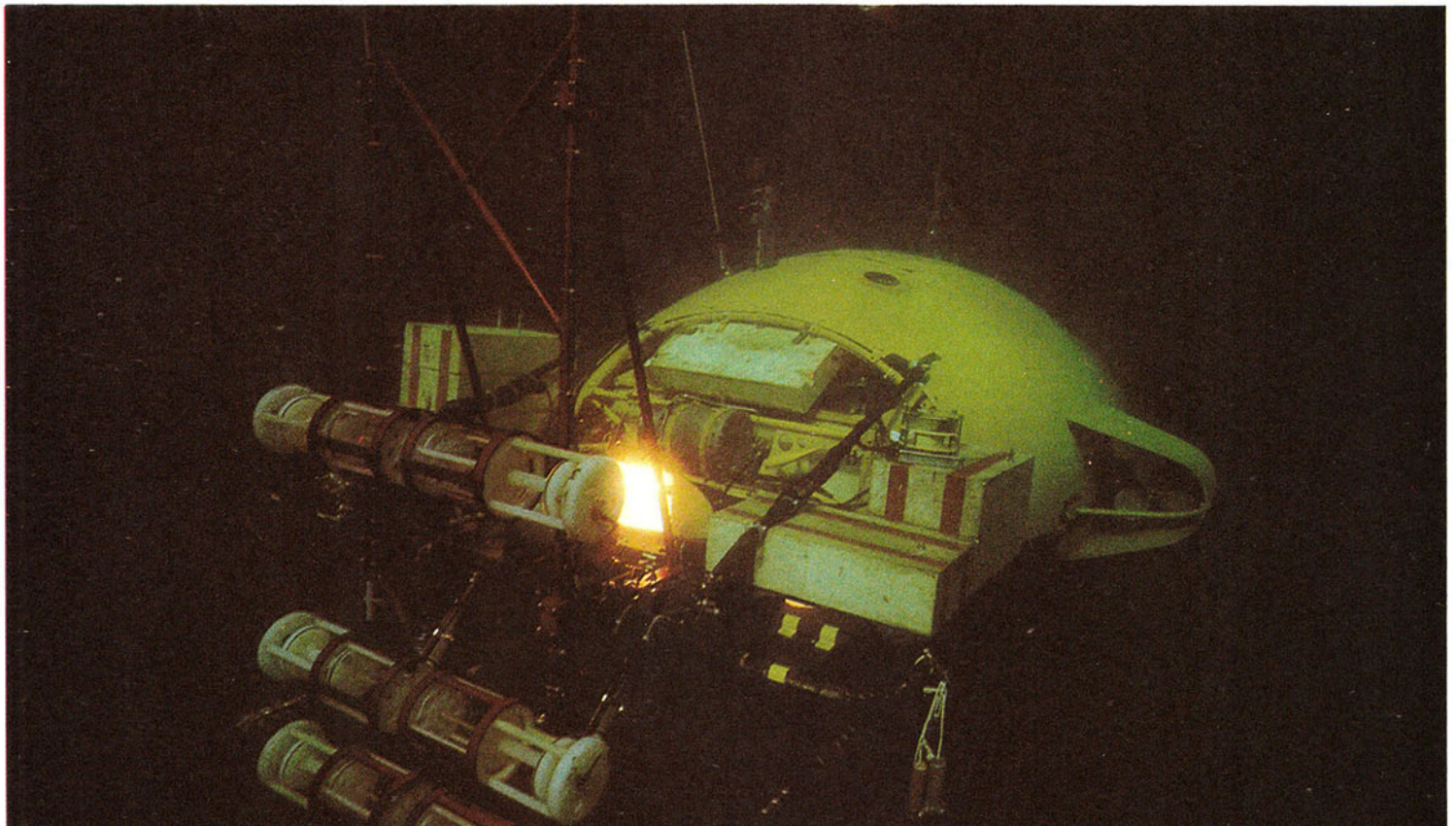
လူသည် သတ္တဝါမျိုးစိတ် တစ်ခုပင် ဖြစ်သော်လည်း ရေအောက်နေ မျိုးစိတ်အများ နှင့် နှိုင်းယှဉ်လျှင် ပတ်ဝန်းကျင် အခြေအနေနှင့် ဆီလျော်အောင် ပြုပြင်နေနိုင်ရေးတွင် ရေအောက်နေ သတ္တဝါများလောက် မစွမ်းဆောင်နိုင်ချေ။ ယခုအခါကျွန်ုပ်တို့သည် ပင်လယ်ကို စူးစမ်းနိုင်ပြီး ကောင်းကင်သို့ပင် ခရီးနှင့်ကြပြီ။ သို့ရာတွင် ကျွန်ုပ်တို့အတွက် အစာရေစာ လုံလောက်ရေးကိုပင် အာမမခံနိုင်သေးချေ။ ရောဂါများကိုလည်း အမြစ်ပြတ် မသုတ်သင်နိုင်သေးချေ။ အကယ်၍ လူသားတို့ကို ပြင်းထန်သော သဘာဝပတ်ဝန်းကျင်၏ အလိုအတိုင်းပျံ့စေဟု လွှတ်ထားခဲ့လျှင် လူအများ သေကြေ ပျက်စီးကုန်ကြပေမည်။ အတိချုပ်ဆိုရလျှင် ပင်လယ်ထဲတွင် အခက်အခဲများအောက်၌ ပင်လယ်သတ္တဝါတို့ မည်ကဲ့သို့ ရှင်သန်နေထိုင်နိုင်ပုံကို ကျွန်ုပ်တို့ လေ့လာရလိမ့်မည်။ ဥပမာ ရေအနက်မီတာ ၁၀,၀၀၀ ၌ နေသည့် ပင်လယ်ပက်ကျိတစ်မျိုး၏ ဆဲလ်များသည် အလွန်အလွန်များသော ဖိအားအောက်တွင် မည်ကဲ့သို့ ခံနိုင်ရည်ရှိကြောင်းကို ဇီဝပညာရှင်တို့က စိတ်ဝင်စားကြသည်။ ဤလျှို့ဝှက်ချက်ကို သိရလျှင် ရေအောက်ယာဉ်များနှင့် အဆောက်အအုံများ တည်ဆောက်ရေး နည်းပညာပိုင်းကို တိုးတက်စေလိမ့်မည်။ ရေအောက် လောကတွင် သတ္တဝါအချင်းချင်း အပြန်အလှန် မှီခိုနေခြင်းကြောင့် ၎င်းတို့၏ အရေအတွက်ကို ထိန်းသိမ်းနိုင်သည့်ပြင် အသက်ရှင်ရေးအတွက်လည်း သော့ချက် ဖြစ်လာ၏။ ဤအချက် တို့ကို လေ့လာခြင်းဖြင့် ကျွန်ုပ်တို့၏ ဘဝဖြစ်စဉ်ကို တိုးတက်စေရုံမက ကျွန်ုပ်တို့ကိုယ်တိုင် မျိုးစိတ်အမျိုးမျိုးပေါ်တွင် အပြန်အလှန် မှီခိုနေကြောင်း သိမြင်လာကြပေမည်။ အက္ကဝါ ဇီဝဗေဒ ပညာရှင်တို့၏ အခြား ရည်မှန်းချက်တစ်ရပ်မှာ ရေအောက်နေ သက်ရှိများ မျိုးတုံးမသွားစေရေးပင် ဖြစ်သည်။

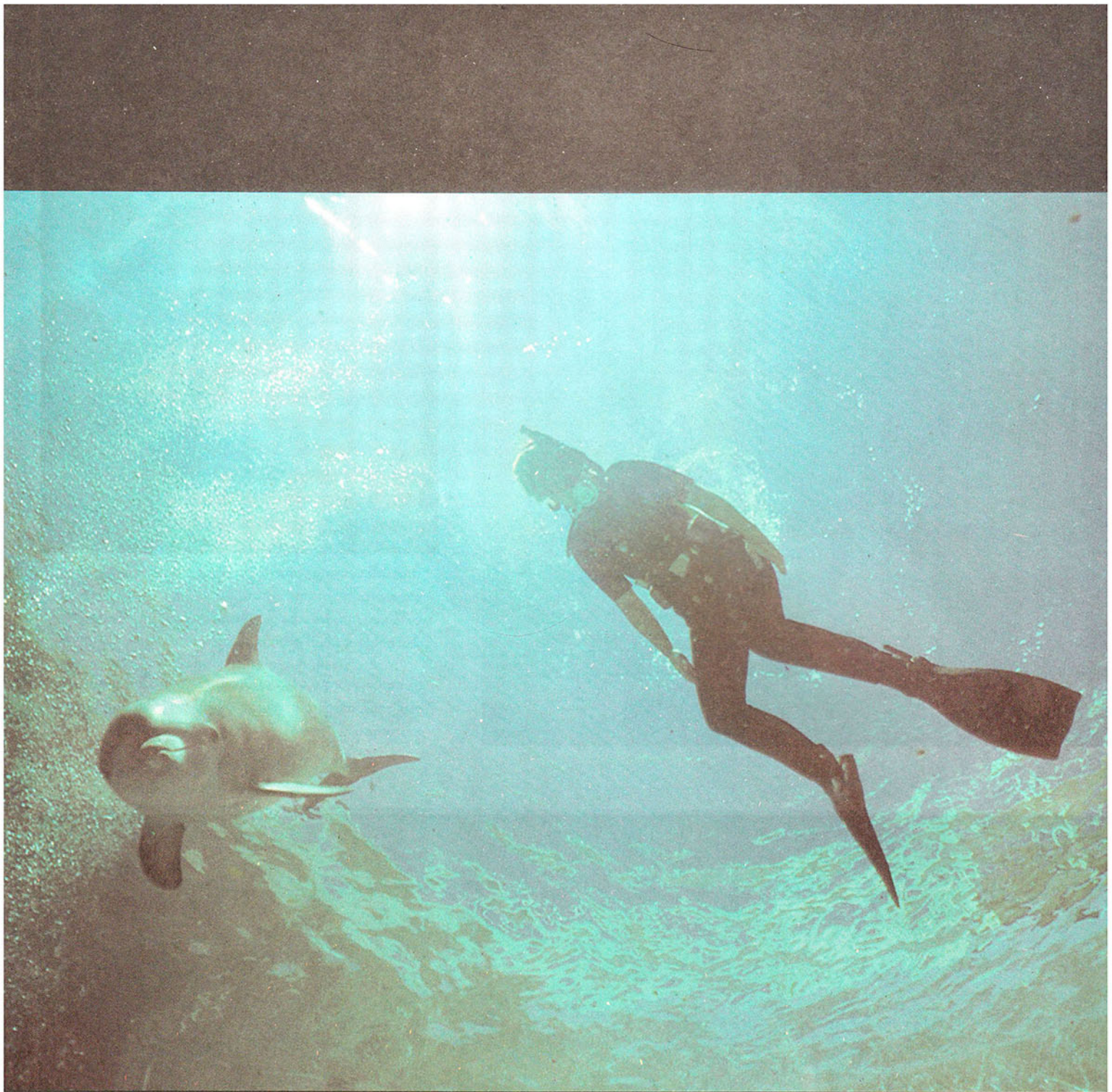
ကယ်ရီဗီယန်ပင်လယ်အောက်ရှိ ရေမြုပ်၏ ခန္ဓာကိုယ်တွင်းသို့ အရောင်ထွန်းလင်းသော ဆေးရည်တစ်မျိုးကို ရေငုပ်သမား တစ်ဦးက ထိုးသွင်းပေးနေပုံ။ ဤဆေးထိုးနည်းဖြင့် အကောင် ၏အစာခြေ စနစ်ကို လေ့လာနိုင်သည်။

အ ရောင် တောက် ပ သော ပင်လယ်သတ္တဝါအချို့ကို ရေငုပ် အမျိုးသမီးတစ်ဦးက ခေတ်မီဓာတ်ပုံရိုက် ကိရိယာတစ်မျိုးဖြင့် ရိုက်ကူးနေပုံ

ဝဲဘက်ပုံတွင် ငါးမန်းတစ်ကောင်၏အပြုအမူကို လုံခြုံစိတ်ချရသော ရေငုပ်ယာဉ်ထဲမှ သိပ္ပံ ပညာရှင်တစ်ဦးက လေ့လာမှတ်သားနေပုံ

အထက်ပုံတွင် ရေနမူနာ စစ်ဆေးသည့် ရေအောက်ကိရိယာ တစ်မျိုးကို ပြထားသည်။ သုတေသီများက ရေ၏ဓာတုဆိုင်ရာနှင့် အဏုဇီဝရုပ်အမျိုးအစားကို သုတေသနပြု စစ်ဆေး ခြင်းဖြင့် ရေအောက်သတ္တဝါများ၏ ကူးစက်ရောဂါပြဿနာများကို ဖြေရှင်းပေးနိုင်သည်။

ပင်လယ်အကြောင်းကို လေ့လာသည့်အခါ ကျွန်ုပ်တို့၏ နည်းပညာပိုင်းကို အသုံးပြုရန်
ရေအောက်နေ လူ့ဖိတ်ဆွေများ၏ အကူအညီကိုလည်း ရယူရသည်။ လင်းပိုင်၏ ပဲတင်ပြန်
နေရာမှတ်သည့် အင်္ဂါအစိတ်အပိုင်းသည် လူတို့၏ ရေနက်တိုင်းကိရိယာတီထွင်မှု စနစ်ကို
များစွာ အကူအညီ ရခဲ့သည်။

ဝေါဟာရစာရင်း

ကလိုဖီဖို
ကလင်းဝမ်း
ကလောင်းငါး
ကလောင်းဝရတ်
ကလိကိုဒိုရန်ဒါ
ကူရှင်ကြယ်ငါး
ကူလီ
ကဲလဲနတ်
ကော့
ကော့ရှိုး၊ ယတ်ကီး
ကိုပီပိုဒါမျိုး
ကက်စပီယန်ပင်လယ်
ကိုင်မီရာ
ကတ်စ
ကပ်ပါး
ကပ်ပါးစလေ့
ကယ်လီဆာ
ကျာပွတ်မွေး
ကျာပွတ်သန္တာ
ကျူးကျော်ငါး
ကျောက်တံသံပရိုပ်
ကျောက်မျက်ငါး
ကျိတ်စေ့
ကြိုးဝါငါး
ကြက်တူရွေးနှုတ်သီးငါး
ကြက်မွေး
ကြယ်တာရာရွှေငါး
ကွန်ဂါငါးရှဉ့်
ကြွပ်ဆတ်ကြယ်ငါး

ခရာငါး
ခရီးမစ်
ခရစ်ဗင်းဆစ်
ခရတ်စတေးရှားမျိုး
ခရမ်းလွန်ရောင်ခြည်
ခတ်တက်ငါး
ချာရာဆင်
ချား
ချစ်ဆို
ချပ်
ချပ်ကင်
ခြင်္သေ့ခေါင်းရွှေငါး
ခြင်းပုံကြယ်ငါး

ဂရိတ်ဘယ်ရီယာသန္တာ
ကျောက်တန်း

ဂါးနတ်
ဂါးနတ်ပျံ
ဂိုဗီ
ဂိုရာမီ
ဂျူရာဆစ်ယုဂ်

Chlorophyll
Clamworm
Clownfish
Clown wrasse
Calico-oranda
Cushion star
Coolie
Calanus
Cod
Cousteau, Jacques
Copepod
Caspian Sea
Chimaera
Cusk
Parasite
Parasitism
Kelesa
Flegellum
Seawhip
Poacher
Slate pencil sea urchin
Jewel fish
Nerite
Goatfish
Parrotfish
Featherduster
Celestial goldfish
Conger eel
Brittle star

Cornet fish
Chromis
Kribensis
Crustacean
Ultraviolet radiation
Oarfish
Characin
Char
Chisso
Chub
Chakin
Lionhead goldfish
Basket star

Great Barrier Reef

Gurnard
Flying gurnard
Goby
Gourami
Jurassic-Period

ဂျက်

ငါးကိန္နရာ
ငါးကျီးကန်း
ငါးကြက်မြီး
ငါးပလွေ
ငါးပြာ
ငါးဖရုံ
ငါးဘုရင်
ငါးမိုးမျှော်
ငါးမန်းစွယ်သယ်
ငါးလိပ်ပြာ
ငါးဝိုင်းငါး
ငှက်မွေးပုံကြယ်ငါး

စကာလပင်
စကော်ပီယန်ငါး
စကက်
စတာဂျီယန်
စနိုက်ငှက်နှုတ်သီးခရု
စနိုက်ငှက်နှုတ်သီးငါး
စပမ်းဝေလ
စလီပါ
စီလာကန့်
စီလန်ထရိတ်
စစ်သည်တော်ငါး
စုပ်ခွက်
စမ်းလက်တံ

ဆာဂါဆိုပင်လယ်
ဆာဂျင်ငါး
ဆာဂျင်မေဂျာ
ဆာဒင်း
ဆာလမ္မန်
ဆူးသရဖူ
ဆက်ဖလိုပေါ့
ဆက်ဖလိုပိုဒါ
ဆိုက်ကလော့
ဆင်နာမောင်းငါး
ဆိုင်းဗွန်ဂျီ
ဆစ်ချလစ်
ဆိုလစ်

ဇီဝစက်
ဇွန်းတီ

တယောထိုးကဏန်း
တိလားပီးယား
တံပိုးငါး
တစ်ရှူး
တုတ်ပြား

Jack

Angelfish
Carangid fish
Ratfish
Lizard fish
Bluefish
Rough-scale sole
Dolphin fish
Stargazer
Sawfish
Butterflyfish
Discus fish
Feather star

Sculpin
Scorpion fish
Scat
Sturgeon
Snipe's bill murex
Snipefish
Sperm whale
Sleeper
Coelacanth
Coelenterate
Soldier fish
Sucker
Tentacle

Sargasso Sea
Surgeonfish
Sergeant-major
Sardine
Salmon
Crown-of-thorns
Cephalopod
Cephalopoda
Cyclops
Elephant-trunk mormyrid
Seibungyo
Cichlid
Sweetlip

Life cycle
Spoonworm

Fiddler crab
Tilapia
Trumpetfish
Tissue
Flatworm

ထရောက် ထင်းရှူးသီးပုံငါး	Trout Pine-cone fish	ပစ္စတိုပူဝွန် ပြန်လွန်အကျိုးပြုစေလေ့ ပွမပါနို့	Pistol Prawn Mutualism Pompano
ဒရက်ဂွန်နက် ဒေ ဒိုရို ဒက်ကာပိုဒါ ဒိုင်နိုဆော ဒမ်မဆယ်ငါး ဒွိုလိင်သတ္တဝါ	Dragonet Dace Dory Decapoda Dinosaur Damsel fish Hermaphrodite	မားဖိုငါး ဖုထစ်ခုံးငါး မဲပြားငါး မဲပြားတီ ဖက်ယားကောင် ဖြူးဆူးပါငါးပူတင်း	Bellows fish Lumpfish Dealfish Ribbon worm Stinging Nettle Porcupine fish
ဓားမြီးချွန် ဓားရှည်နှုတ်သီးငါး	Swordtail Swordfish	ဗရီး ဗရိုကျူလစ် ဗရင်း ဗလီ ဗလင်နီ ဗီချာ ဗီးနပ်ခါးပတ် ဗီးနပ်ပန်းခြင်း ဗီးနပ်ဘီး ဗင်းနက်ငါးလိပ်ပြာ ဗစ်တာလင် ဗတ်တာငါး ဗန်း၊ ဂျူး	Brill Brotulid Bream Bleak Blenny Bichir Venus' girdle Venus' flower basket Venus' comb Bennett's butterflyfish Bitterling Butterfish Verne, Jules
နယူကလိယ နီမာတိုဆစ် နီယွန်မီးလင်းငါး နီရှိုကီ နိုတိုကော့ နက်ပကျန်း နတ်ဆိုးငါးမန်း နပ်ကြော နှုတ်သီးတစ်ပိုင်းပြတ်	Nucleus Nematocyst Neon tetra Nishiki Notochord Neptune Goblin shark Nerve Halfbeak		
ပဠိ ပစိဖိတ်ဆော်ရီ ပရိုတိုဇွာမျိုး ပရိုတိုပလာဇမ် ပလာတီး ပါရာမေစီယမ် ပါလိုလိုတီ ပါးဟက်ပြာနေလုံးငါး ပီရာရူကူ ပူဝွန်ဆိတ်ငါး ပုဆန်ခေါင်းငါး ပေါလစ် ပေါ်ဂီ ပေါ်တူဂီစစ်သင်္ဘော ပုံဖျက်ခြင်း ပက်ကျဲငါး ပိုက် ပင်လယ်နှင်တံ ပင်လယ်နှင်းပန်းခိုင် ပင်လယ်ပဆုပ်ပနီ ပင်လယ်ပန်းဂေါ်ဖီ ပင်လယ်မင်တံ ပင်လယ်ပျို ပင်လယ်မျှော့ ပင်လယ်ယပ်တောင် ပင်လယ်ရော်ဗင် ပင်လယ်အောက် လီ ၂၀,၀၀၀	Chiton Pacific saury Protozoan Protoplasm Platy Paramecium Palolo worm Bluegill sunfish Pirarucu Shrimp fish Hatchet fish Polyp Porgy Portuguese man-of-war Camouflage Snailfish Pike Sea whip Sea lily Sea wasp Sea cauliflower Sea pen Sea anemone Sea cucumber Sea fan Sea robin 20,000 Leagues Under The Sea	ဘီးပါကျောက်ကျော ဘတ်စ မဂျူဆာ မာလင်း မိနာမားတားပင်လယ်အော် မီသိုင်းပြုဒါးခတ် မီးမောင်းထိုးငါး မီးလျှံငါး မီးအိမ်ငါး မော်မိုင်ရစ်ငါး မော်ရေးငါးရှဉ့် မိုလတ် မက္ကရယ် မိုက်ခရိုစကုပ် မိုက်လိုက်ညှပ် မုတ်ဆိတ်ပါးစပ် မျိုးပေါင်း မျှင်ပွား မြားပုံဝမ်းကောင် မြေပဲခွံတီ မြေကြွယ်ငါး	Comb jelly Bass Medusa Marlin Minamata Bay Methyl mercury Searchlight fish Flame tetra Lantern fish Mormyrid fish Moray eel Mollusc Mackerel Microscope Clasper Bristlemouth Class Cilium Arrow worm Peanut worm Serpent star
ပိုင်ရန်ဟာ ပစ်ဂမင် ပစ်ဂမင်ဆဲလ်	Piranha Pigment Pigment cell	ယူကုန် ယူဂလီနာ ယပ်တောင်တီ ယှဉ်တွဲနေစေလေ့ ရာသီတွက်ငါး ရေကြောင်ခရု	Yukon Euglena Fanworm Symbiosis Weatherfish Murex

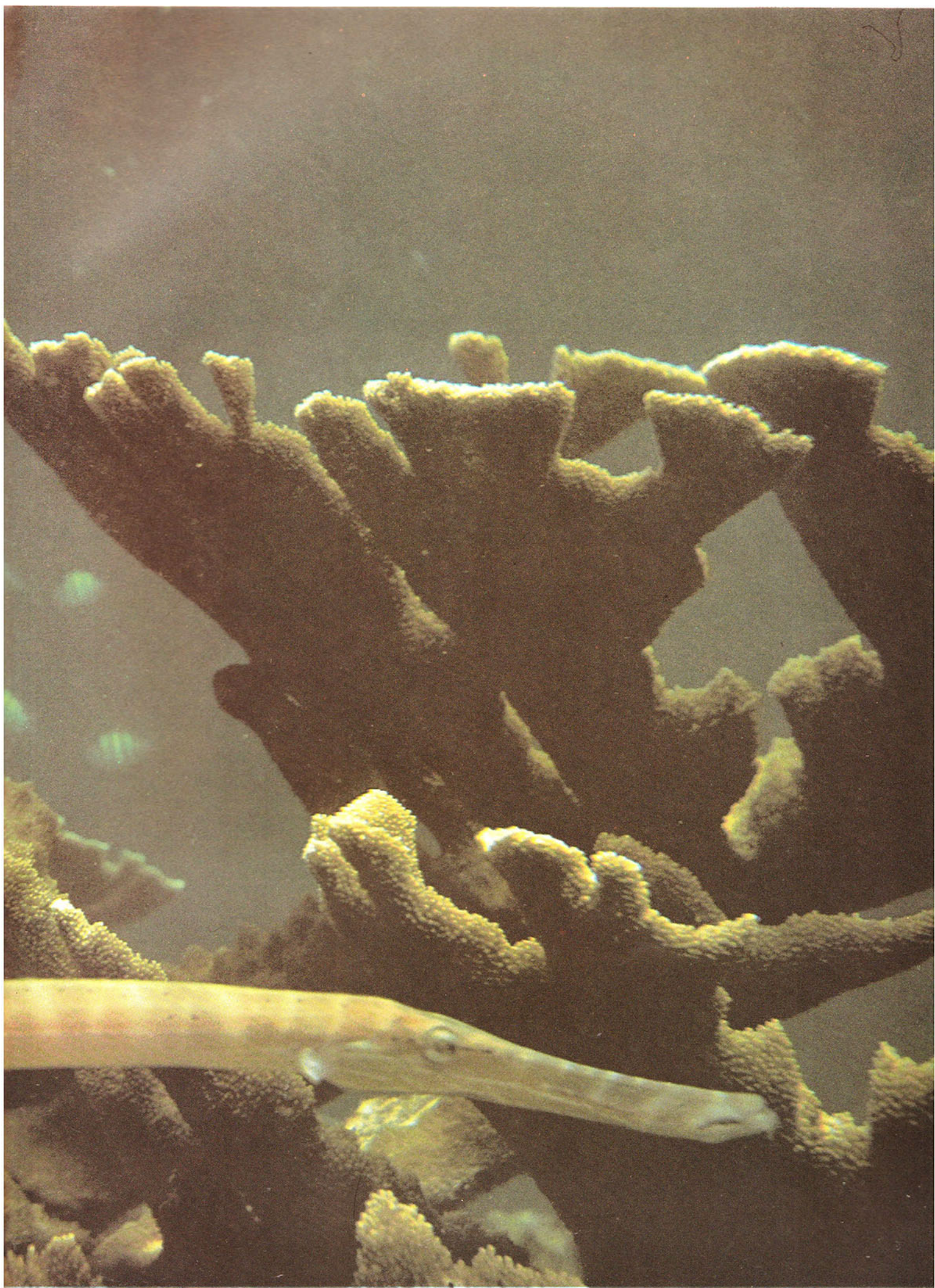
ရေခဲငါး
 ရေဒီယအချိုးညီခြင်း
 ရေဒီယိုလေးရိုးယန်း
 ရေနဂါး
 ရေပန်းကောင်
 ရေပျန်းချာရာဆင်
 ရေနယား
 ရေနယားသရဲ
 ရေယက်
 ရေလက်ဝါး
 ရေသူမအိတ်
 ရောင်ပြောင်းတောက်ခြင်း
 ရွက်ခြောက်တူငါး
 ရွက်ဆူးတောင်ငါး
 ရွက်လွှင့်ငါး
 ရှုတ်
 လပြည့်ဝန်းငါး
 လူသေလက်ချောင်း
 လေရှူငါး
 လေးသည်တော်ငါး
 လန့်စလက်
 လမိပရီ
 လှော်တက်နှုတ်သီးငါး
 လှံသွားနှုတ်သီးငါး
 လှိုင်းမြူးငါး
 ဝရုတ်
 ဝိဗာ
 ဝက်ရုတ်သံငါး
 ဝက်သိုးငါး
 ဝမ်းကောင်
 သူနာပြုငါးမန်း
 သပလုပ်
 သင်ဓုန်းငါး
 သဘောအရာရှိငယ်ငါး

Icefish
 Radial arrangement
 Radiolarian
 Seahorse
 Sea squirt
 Spraying characin
 Pipefish
 Ghost pipefish
 Fin
 Starfish
 Mermaid's purse
 Fluorescence
 Leaf fish
 Sailfin tang
 Sailfish
 Shad
 Opah
 Dead Man's fingers
 Labyrinth fish
 Archer fish
 Lancelet
 Lamprey
 Paddlefish
 Spearfish
 Surfperch
 Wrasse
 Weever
 Grunt
 Boarfish
 Worm
 Nurse shark
 Sandworm
 Razor fish
 Midshipman

သေတ္တာငါး
 သန်ကောင်
 သွားလျှာ
 သွေးနီရောင်တိ
 ဟာနာဘူဆာ
 ဟိရုဒင်
 ဟက်ငါး
 ဟက်ဒေါက်
 ဟိုက်ဒရာ
 ဟိုက်ဒရိုက်
 ဟိုက်ဒရိုက်ပေါလပ်
 ဟင်းချိုမ
 အဏုဇီဝရုပ်
 အမီးဗား
 အမီးဗားစွဲဝမ်းကိုက်ရောဂါ
 အခေါင်တွင်းမွေးငါး
 အာဂိုနော့
 အာယု
 အာရာဝါနာ
 အာသရီပိုဒါ
 အီကိုင်နိုဒါပေတာ
 အော်ဝကာ
 အိုရိုဂွန်ပင်လယ်နတ်
 အင်ကိုဗီ
 အင်သိုဇူ
 အတ္တလန္တိတ်ဘဲလိပ်
 အန္တိဘတ်ကော့
 အပ်နှုတ်သီးငါးပျံ
 အယ်လဂျီ
 ဥနှစ်အိတ်
 ဥယျာဉ်ငါးရှဉ့်
 ကေရာဇ်ကိန္နရာငါး

Boxfish
 Roundworm
 Radula
 Tubifex worm
 Hanabusa
 Hirudin
 Hagfish
 Haddock
 Hydra
 Hydroid
 Hydroid polyp
 Pilotfish
 Micro-organism
 Amoeba
 Amoebic dysentery
 Mouthbreeder
 Argonaut
 Ayu
 Arawana
 Arthropoda
 Echinodermata
 Oscar
 Oregon triton
 Anchovy
 Anthozoa
 Atlantic manta
 Antarctic cod
 Needlefish
 Algae
 Yolk sac
 Garden eel
 Emperor angelfish

Read more Shwe Thway Journals at

↓ Click below link ↓

<https://www.facebook.com/shwethwayjournal/>